Digitized by Google

B° 21
1
14
BIBLIOTECA NAZIONALE
CENTRALE - FIRENZE

Digitized by Google

EREMI SACRAE AUGUSTINIANAE

PARS PRIMA

IN QUA AGITUR

DE OMNIBUS AUGUSTINIANIS EPISCOPIS ITALIS

DEQUE EXTERIS

QUI INTRA ITALIAM EPISCOPATUM GESSERUNT

POST MAGNAM ORDINIS UNIONEM PERACTAM

AB ALEXANDRO IV

ANNO MCCLVI

B" 21. 2. 18.

EREMI SACRAE AUGUSTINIANAE

PARS PRIMA

IN QUA AGITUR

DE OMNIBUS AUGUSTINIANIS EPISCOPIS ITALIS

DEQUE EXTERIS

QUI INTRA ITALIAM EPISCOPATUM GESSERUNT

POST MAGNAM ORDINIS UNIONEM PERACTAM AB ALEXANDRO IV

ANNO MCCLVI

OPUS ELUCUBRATUM

A REV. P. MAGISTRO

FR. JOSEPHO LANTERI AUGUSTINIANO

ANGELICAE BIBLIOTHECAE PRAEFECTO, ET S. CONGREGATIONIS INDICIS CONSULTORE

ACCEDIT APPENDIX

DE CARDINALIBUS AUGUSTINIANIS ITALIS,

DEQUE

GENERALIBUS NON EPISCOPIS

ROMAE

TYPIS BERNARDI MORINI

1874.

Digitized by Google

PROTESTATIO

Inhaerens Urbani VIII aliisque posterioribus decretis protestatur auctor res omnes et singulas ecclesiasticas in hoc libro contentas, quae S. Sedis auctoritate nondum probatae fuerunt, habendas esse tamquam opiniones privati hominis integrum opus Ecclesiae Catholicae judicio humillime subjicientis.

B. 21. 1. 16

Digitized by Google

ILL~MO ET REV~MO D~NO D~NO

P. MAGISTRO FR. FRANCISCO MARINELLI

ORDINIS EREMITANI S. P. AUGUSTINI

PATRITIO ROMANO ET TOLENTINATI

EPISCOPO PORPHYRIENSI

SACRARII APOSTOLICI PRAEFECTO ETC.

Reverendissime Domine

Congruit sane quidem ut opus de Augustinianis Episcopis alicujus item Augustiniani Praelati nomini nuncupetur; at nedum tamen congruit, verum etiam aequum est ut inter nostratum Antistitum nomina illud ego coeteris praeferam cujus auctoritate et gratia non pauca mihi ad rem facientia documenta suppeditata sunt. Nam cum complurium praesertim recentiorum nostri Eremitani Ordinis infulatorum notitiae mihi deessent, nec eas aliunde expiscari ullimode possem, opus mihi procul dubio fuisset nonnullorum Praesulum favorem atque benignitatem experiri si dignarentur e suis archiviis depromptas opportunas mihi notitias transmittere. Ast qua fronte, quove titulo ausus fuissem ego humilis coenobita, nullorum numerorum homo, obscuri nominis, minimique pretii scriptor a variis Italiae Antistitibus non modo favorem et veniam, verum etiam operam laboremque expostulare? Profecto aut repulsae referendae, aut saltem importune instandi, vel diutius praestolandi periculo me objecissem. Quare ut mei voti compos tutius atque citius fierem, ad Excellentiae Tuae clientelam confugere statui. Neque perperam; nam ubi cogitatum meum initumque consilium tibi pate-

Digitized by Google

feci, statim ut nostro Augustiniano Ordini rem utilem faceres, mihique morem gereres, ad complures Episcopos litteras postulatorias misisti, quarum nulla omnino optato effectu frustrata fuit. Praeterea quas ego cupiebam de recentioribus Sacristis antecessoribus tuis memorias, tu ipse singulari dignatione mihi tua industria quaerere, quaesitasque tua manu transcribere ultro voluisti. Quamobrem patere, quaeso, Revme Dne ut hoc, quale demum cumque sit, de nostratibus Episcopis opus, cui tu ipse conficiendo tuam quoque operam contulisti, nomine tuo insignitum in propatulum prodeat. Hoc enim ipsa res postulat, ipsamet quoque aequitatis ratio exigit, mei grati animi significatio exposcit, tuae eximiae virtutes promerentur, tuus demum quo Eremitanam Familiam prosequeris amor impensus, tuumque ingens erga Augustinianum Nomen studium jure meritoque sibi vindicant. Quod igitur tot modis suadetur, quodque tot juribus expetitur, hoc quaeso, suavissima qua polles tui cordis benignitas libenter excipiat, religiosa qua fulges animi demissio non renuat, singularis qua praestas modestia non recuset, summaque tandem qua praecellis non dedignetur humilitas; sed potius ea qua intuentes suaviter demulces tibi a natura indita comitate, et lenitate, aequi bonique fac hoc a me tibi sincero corde veracique animo oblatum meae tibi debitae gratiarum actionis tributum, meique ingenui obsequii testimonium; nam jucunda spes affulget jam praelo paratum volumen in majorem Dei gloriam, atque majus nostri Eremitani Instituti decus et ornamentum, Superis faventibus, evasurum. Interea sine, Revme Dne, ut ad osculum sacri anuli inclinatus dici merear et esse Excellentiae Tuae Illmae ac Revmae

Humilmus et Obseqmus famulus
FR. JOSEPH LANTERI AUG.

Digitized by Google

PROLOGUS

DE ORIGINE ET PROGRESSU ORDINIS

Quod S. P. Augustinus primus fuerit, qui monasticae vitae instituta in Africam invexerit, eademque ipsemet servare coeperit liquido constat ex ejus confessionum libro, ex illius vita a S. Possidio conscripta, ex historia ecclesiastica universa, et praesertim ex Baronio ad an. 391. Ad hanc rem apposite Bellarminus lib. 2. de monach. haec scribit. « Antonius, Basilius et Augustinus auctores Religionum fuerunt; nec ullam leguntur a Pontifice approbationem quaesivisse, propterea quod nondum extaret jus ecclesiasticum id praecipiens ». Post Augustini obitum (Ita Pamphilus in Chronicis edit. Romae 1581 fol. 25) apud Africam vandalica persecutione arianaque perfidia monasteriis religiosorum eversis, trusis in exilium effugatisque catholicis Episcopis, christiano nomine pene ea in Orbis parte extincto, monachi item Beati Augustini alio trajecerunt se, cumque in Italiam, Gallias, Hispanias commeassent, Institutum quod ab Augustino receperant, pro viribus conservare, et quibuscumque potuerunt rationibus augere conati sunt...... Qualiter autem fratres nostri Ordinis in illo intervallo tanti temporis, scilicet a dispersione sua de Africa usque ad tempora praedicti Papae Innocentii (III) vixerint, quidve egerint scripto authentico non inveni, unde de hoc aliquid scribere non curavi. Sed hoc unum certum est quia illa sancta propago S. Augustini non omnino extincta fuit, sed in aliquibus bonis fratribus in quadam sancta simplicitate viventibus perduravit usque ad annum Domini MCCXV quando celebratum fuit Concilium Lateranense sub praefato domino Innocentio Papa tertio. Quod Ordo iste illud Concilium

Digitized by Google

Haec prima Ordinis Eremitarum S. Augustini unio completa fuit sub Innocentio IV an. 1244 die 16 Decembris, uti videre licet in Bullario nostratis Laurentii Empoli pag. 164. Aliam item parvam ejusdem Ordinis unionem praefatus Summus Pontifex peregit an. 1252, sub die 15 Aprilis conjungens sub uno Generali Lanfranco Septala Augustinianos Eremitas Lombardiae et Romandiolae per cessionem Ugonis de Mantua et Marci de Caesena, qui antea in respectivis provinciis, et obedientiis pro Generalibus Prioribus se gerebant, ut constat ex eodem Empoli Bullario pag. 176. Itaque extra omnem dubitationem positum est quod ante magnam Alexandrinam Ordinis nostri unionem quaedam in Orbe extabant Eremitarum S. Augustini Congregationes; ast quaestio oritur valde implexa utrum scilicet illae Congregationes quamvis Augustiniani Instituti essent, revera prodierint ex eo Eremitarum Ordine, quem S. Augustinus in Africam invexit, seu, ut Pamphili utar verbis, utrum revera illa sancta propago S. Augustini non omnino extincta fuerit sed in aliquibus bonis fratribus in quadam sancta simplicitate viventibus perdurarit usque ad annum Domini 1215 quando celebratum fuit Concilium Lateranense sub Innocentio III. Affirmativam tuentur sententiam, eamque omnigenis argumentis corroborare conantur nostrates omnes scriptores, inter quos praesertim hac de re doctissimas lucubrationes ediderunt Henricus de Urimaria, Jordanus de Saxonia, Ambrosius Coriolanus, Hieronymus Seripandus, Josephus Pamphilus, Onuphrius Panvinius, B. Alphonsus de Orosco, Thomas Herrera, Joannes Marquez, Aloysius Torellius, Ambrosius Staibanus, Hieronymus Roman, Carolus Moreau, Christianus Lupus, aliique magnae eruditionis viri, qui tamen ab externis scriptoribus fere omnibus debita cum reverentia habentur tamquam Cicerones pro domo sua. In tanta igitur sententiarum discrepantia non audeo me judicem constituere ac proinde hanc inex-

Digitized by Google

tricabilem controversiam missam faciens, commentarii mei de Augustinianis Episcopis exordium ducam ab eo tempore ex quo nostri Ordinis historia etiam apud externos scriptores veluti certa atque tuta haberi coepit, idest a magna unione sub Alexandro IV an. 1256 Romae in coenobio S. Mariae de Populo per Richardum S. Angeli Diaconum Cardinalem peracta et a praefato Summo Pontifice die 9 Aprilis ejusdem anni apud Lateranum confirmata. — Hanc unionem libenter describam ipsissimis Pamphili verbis, tum quia Signini Episcopi verba majorem quam mea auctoritatem habent, tum etiam quia mihi et coeteris *transcribere* quam *scribere* commodius puto. En itaque ad litteram verba Pamphili «Anno Domini MCCLVI» Ordinem Eremitarum S. Augustini ab ipso Augustino incoeptum, collabentem a S. Guilelmo trans alpes, in Italia a Beato Joanne Bono instauratum, novissime Alexander Quartus Pont. Max. aliorum complurium monachorum et eremitarum congregationibus adjunctis amplificavit, et solemniter confirmavit, unumque universorum Priorem generalem instituit Lanfrancum Septalanum Mediolanensem, designans universis eumdem habitum eumdemque titulum, ut scilicet Ordo Eremitarum S. Augustini dicerentur, erasis aliis quibuscumque titulis, et nominationibus, Romae habito conventu in monasterio S. Mariae de Populo.

CONGREGATIONES UNITAE PRAECIPUAE HAE SUNT

Congregatio Eremitarum Vallis Hirsutae per Italiam propagata.

Congregatio Eremitarum de poenitentia Jesu Christi per Italiam, et Galliam propagata.

Congregatio Eremitarum S. Augustini Turris palmarum Firmanae dioecesis.

Congregatio Eremitarum B. Joannis Boni per universam Italiam propagata.

Digitized by Google

Congregatio Eremitarum S. Augustini in loco S. Blasii de Brithinis Fanensis dioecesis

Congregatio Eremitarum Sanctae Trinitatis de Centumcellis in Tuscia.

Congregatio Eremitarum S. Mariae de Lupocavo Lucensis dioecesis.

Congregatio Eremitarum S. Mariae de Murceto Pisanae dioecesis.

Congregatio Eremitarum S. Jacobi de Monilio Lucensis dioecesis.

Congregatio Eremitarum S. Benedicti de Monte Fabali per omnem fere Italiam propagata.

Congregatio Eremitarum S. Guilhelmi per Galliam, Angliam, Germaniam, et Illyricum propagata.

His omnibus Congregationibus sub titulo unico, Ordinis scilicet Fratrum Eremitarum S. Augustini unitis, unus idemque dux et pater praeficitur Prior generalis appellatus, videlicet Lanfrancus Septalanus Mediolanensis, cum antea singulae singulum rectorem agnoscerent.

Ordo itaque Eremitarum S. P. Augustini ab illo tempore usque ad saeculum XVI aliis atque aliis subinde tum coenobiis tum congregationibus accedentibus mirum in modum per universum Orbem terrarum propagatus fuit ita ut noster Jo. Baptista Alovisanus Ravennas, qui scripsit accuratam Ordinis historiam circa an. 1500, teste Crusenio pag. 183, et Bonaventura Attardi pag. 295 enumerarit tamquam sua aetate vigentia monasteria virorum duo millia cum coenobitarum circiter triginta millibus, et sanctimonialium trecenta, quae omnia recensentur apud nostrates Aloysium Torellium, Thomam Herreram, et praesertim apud celeberrimum Augustinum Lubin, qui labore improbo suum *Orbem Augustinianum, sive conventuum Ordinis Eremitarum S. P. Augustini chorographicam et topographicam descriptionem* confecit typisque evulgavit. Habentur etiam

ad calcem Constitutionum Ordinis edit. Romae an. 1686. Legi item potest Josephus Fontana tom. 3 hist. Ord. Relig. part. 3 cap. 3 pag. 17 edit. Lucae 1738, et noster Bonaventura Attardi de monachismo Aug. in Sicilia pag. 296. Quoniam autem res humanae mutationibus obnoxiae sunt, idcirco decursu temporis Augustiniana Religio majoris regularis observantiae causa per quosdam vitae sanctimonia conspicuos nostrates viros iterum in varias Congregationes dividi coepit, quae tamen contra antiquarum morem, si Saxonicam excipias, sub Supremo totius Ordinis Moderatore regiminis unitatem, atque obedientiam perpetuo servarunt. De hisce Augustinianis Congregationibus sermonem faciunt Josephus Lanteri vol. 3 pag. 203. Torellius, aliique nostrates, quibus addendus Lucius Ferrarius tom. VI, edit. Neap. 1854, pag. 632.

Dolendum tamen summopere est tantam coenobiorum provinciarum, congregationum, ac coenobitarum copiam a saeculo XVI usque ad praesentes hos dies potestatis tenebrarum, sub triplici Protestantismi, Caesarismi, et Liberalismi forma latentis jugibus persecutionibus ac rapinis subjectam fuisse, et nunc pene generale naufragium atheorum practicorum artibus ac usurpationibus pertulisse. Nam saeculo XVI plurima Protestantes destruxerunt coenobia in Germania, Anglia, et Hibernia; saeculo XVIII non pauca abolevit Josephismus in Austria, Hungaria, et Italia, quae autem remanserunt fere omnia sibi usurparunt, et adhuc sibi usurpant Liberales moderni qui alio nomine athei practici sunt appellandi. Hi verae christianaeque libertatis osores, ac e contra falsae et licentiosae libertatis amatores, qui pietatis atque innocentiae asylis praeferunt domos scandalorum, et synagogas peccantium, omnem movent lapidem ut per summum nefas, si fieri possit, omnia coenobia et monasteria de medio tollant; quia cum sint inimici Crucis Christi vel ipso tantum illorum aspectu illico suadente

Digitized by Google

diabolo ad iram, et indignationem atque blasphemiam incitantur. Huc accedit effrenata horum Liberalium cupiditas qui tamquam veri Iscariotis imitatores pro pecunia suam diabolo conscientiam vendunt, et ideo coenobia abolere conantur, ut coenobitarum spoliis locupletentur, non intelligentes quod Ecclesiae bona erunt ipsis in perditionem. Hi filii Belial, et operarii iniquitatis ab an. 1789 usque ad praesentes hos dies saevissimum aeque ac pertinacissimum bellum contra Ordines Religiosos prosequuntur, eosque in Gallia penitus extinxerunt an. 1790, in Italia aboleverunt an. 1811, in Lusitania abrogarunt an. 1834, in Hispania sustulerunt an. 1836, in Mexico obliterarunt an. 1860, de Polonia ejecerunt an. 1864, quid autem nuperrime in Italia evenerit dicere nolo, quia cantare malo cum Jeremia: « *Recordare Domine quid acciderit nobis; intuere et respice opprobrium nostrum. Haereditas nostra versa est ad alienos, domus nostrae ad extraneos etc. etc.*

Quamvis autem in tanta coenobiorum jactura facti simus (Isaiae cap. 17) *sicut congregans in messe quod restiterit, atque relicti sicut racemus, et sicut excussio oleae duarum, vel trium olivarum in summitate rami,* tamen Ordo noster Eremitanus suum adhuc caracterem universalem, suamque cosmopolitanam formam prae se fert, atque retinet; siquidem adhuc in praesentiarum habet provincias Melitae, Bohemiae, Hiberniae, Insularum Philippinarum, Pensylvaniae, necnon Quitensis, et Cilensis regionis, itemque Commissariatus Bavariae, Belgii, Hollandiae, atque Poloniae, aliaque alibi tum intra, tum extra Europam coenobia, quae spem minime dubiam praebent futurae ejus, quae a nostratibus quibusdam hominibus Dei non semel praedicta fuit Eremitani Ordinis ad majoris observantiae, et exactioris disciplinae sequelam atque splendorem resurrectionis. Vide Lanteri de Augustino Delphino vol. 3, pag. 221.

Digitized by Google

Abellini (di Avellino) Ep. Aug.

Fr. Natimbene, alias Antibonus, filius Manfredi Domini Faventiae an. 1326 die 18 Feb. Abellinensi Episcopali Cathedrae in Regni Neap. Principatu ulteriori praeficitur, unde a Joanne XXII an. 1334 Triventum in Comitatu Molisino translatus fuit. Temporalem vitam cum immortali commutavit an. 1344. *Vide Ughellum Italiae Sacrae editae a Coleto Venet. an. 1717, tom. 8, col. 195, n. 13, Pium Bonifacium Gams in Serie Episcoporum edit. Ratisbonae 1873 pag. 854, et Torellium ad an. 1326, n. 8.*

Ep. et Generalis

Fr. Felix Leoni, S. Theol. Mag. et Ord. Generalis, primam lucem aspexit Juvenatii in Apulia die 14 Julii an. 1677. Nostrum Eremitanum Ordinem amplexus tantum in sacris disciplinis profecit, ut evaserit insignis notae theologus, qui et suae mentis aciem, ac doctrinae amplitudinem ostendit in compluribus de re theologica lucubrationibus, quas tamen typis evulgare noluit. Fuit apud Ordinem Assistens Italiae, Procurator generalis, ac tandem Prior Generalis an. 1739 Arimini electus. Ea autem dexteritate, tali consilio, tantaque prudentia Ordinem rexit, ut zelum in promovenda regulari disciplina, atque vigilantiam in legum custodia tuenda comitàti, ac paternae benevolentiae commiscens, dum subditos arguere cogebatur, illos tamquam filios diligere videretur. Anno 1742 cum adhuc Augustinianae Religionis clavum teneret, Bibliothecae Angelicae praefecturam obtinuit. Factus deinde, scilicet die 19 Julii 1745 Abellini et Friquenti Episcopus, statim oculos animumque convertit non quidem ad dignitatis blandimentum et fastigium, sed ad onus et officium, quod secum fert episcopalis character, illudque totis viribus rite adim-

plere sategit. Nostratem D. Thomam a Villanova imitatus quotidianas eleemosynas in sinus pauperum liberaliter effundebat, eorum praesertim, qui mendicare erubescebant, vel quorum egestas Deum offendendi occasionem praebere poterat. Animarum zelo summopere exarsit, quippe qui verbo et exemplo clericos disciplinam, laicos pietatem, juvenes modestiam ac honestatem, cunctos autem amorem Dei pariter ac timorem docere studuit. Ad componendos ecclesiasticorum mores Synodum dioecesanam coegit, qua magnam suis ecclesiis utilitatem attulit, sibique immortalem famam comparavit. Reparandae valetudinis causa ad Isclana balnea navigavit, ibique apud nostrates piam sanctamque mortem oppetiit die 9 Julii an. 1754, aetatis suae 77. *Ex Reg. 2. Generalis Vasquez pag. 38, et Gams pag. 854.*

Acciae (di Accia) Ep. Aug.

Imerius Ord. Erem. S. Aug. an. 1267 cum esset Episcopus Acciae in Corsica ex commissione D. Alberti Ep. Volaterrani die 22 Maji consecravit Ecclesiam nostrae Eremi de Ruscia in dioecesi Volaterrarum, uti refert Herrera tom. 2, pag. 567. Praefuit usque ad an. 1272, quo alius Imerius Franciscanus in ejus locum suffectus fuit. Identitas nominis causa fuit cur aliqui scriptores nostratis Imerii Episcopatum usque ad an. 1274 produxerint unum tantum Imerium recensentes. *Vide etiam adnotationem manuscriptam nostratis Danielis Marcolini in fine col. 907 tom. 4 Ughelli in Bibl. Angelica, et Gams pag. 765.*

Acerni (di Acerno) Ep. Aug.

Fr. Paraclitus Malvezzi, nobilis Bononiensis, ex clara aeque ac vetusta familia ortus dum Senis moraretur, a Pio II ad Episcopatum Acerni in Principatu ulteriori assumptus

Digitized by Google

fuit die 15 Maji an. 1460. Episcopale onus cum mortalis vitae sarcina deposuit an. 1487. *Mentionem de illo faciunt Ughellus tom. 7, col. 448, n. 17, Herrera tom. 2, pag. 266, Torellius tom. 7 ad an. 1460, n. 6, et Ghirardaccius historiae Bononiensis tom. 2, pag. 281, ubi illum dicit de Cornueto forsitan ratione religiosae adfiliationis.*

Michael Angelus Calandrelli S. Theologiae Mag. ortum habuit in oppido dioecesis Beneventanae, cui vulgo nomen *Cerce Maggiore* die 10 Feb. 1731. Cum vir evasisset singularis meriti Acerni episcopales infulas obtinuit die 26 Martii 1792. Brevi, quo praefuit, tempore synodum dioecesanam celebravit, totamque dioecesim sacra visitatione lustravit. Ad meliorem vitam transivit die 18 Augusti 1797.

Adjacii (di Ajaccio) Ep. Aug.

Fr. Vitalis Gracchi, Pisanus, an. 1322 ab Odone de Sala Archiepiscopo Pisarum Corsicae et Sardiniae Primate electus fuit Episcopus Adjacii in Corsica, et ab illo Florentiae mense Decembri ejusdem anni consecratus. Videtur obiisse circa an. 1328, ut scribit Gams pag. 764. *Consule Ughellum tom. 3, col. 494, n. 7, et Torellium tom. 6, ad an. 1322, n. 33.*

Fr. Lucas de Offida in Piceno dicitur ab Herrera *theologus praestantissimus*, quem etiam egreginm philosophum fuisse ipsius scripta testantur. Anno 1419 jam magistrali laurea condecorabatur, et 1420 a Gen. Augustino Favaroni Lucam in Tusciam Vicarius generalis missus fuit, ut in illo coenobio perfectiorem regularem observantiam institueret. Hinc patet Offidanum nostrum etiam morum probitate, et regularis disciplinae zelo excelluisse. Deinde electus fuit S. Stephani Venetiarum Prior, ac post biennium,

Digitized by Google

anno scilicet 1422 in conventu majori S. Augustini Neapolis Studiorum Regens. Anno 1429, die 26 Januarii a Martino V ob egregia illius merita Adjacii Episcopus inauguratus fuit, rexitque laudabiliter illam Ecclesiam novem annos. Interfuit Romae translationi corporis S. Matris Monicae an. 1430 una cum aliis Augustinianis Praelatis. Mortalis vitae cursum confecit an. 1438. *Ex Ughello tom. 3, col. 495, Gandolpho pag. 247, Ossinger pag. 638, Lanteri vol. I, pag. 327, et Gams pag. 764.*

Fr. Philippus Pallavicino, nobilis Januensis, Antoniotti Card. Pallavicino nepos, die 21 Maji an. 1498 creatur Episcopus Adjacii. De illo fit mentio in Regestis Ordinis ad diem 22 Martii 1499 dum a Vic. Gen. Gratiano de Fulginio eligitur Praeses Capituli Congregationis S. Joannis de Carbonaria, et conceditur ei ut praefatam Congregationem, et provinciam Terrae Laboris visitare, et reformare valeat. Item die 29 Martii an. 1501 a laudato Gratiano de Fulginio indulgetur quaedam gratia ad instantiam nepotis Card. S. Anastasiae Ep. Ajacensis. Apud Ughellum designatur tamquam Episcopus Regularis, sed siletur Augustiniana professio, et dicitur etiam nepos Card. S. Anastasiae. Cum itaque in Ordinis nostri Regestis appelletur nepos Cardinalis S. Anastasiae, et fuerit Praeses Capituli, et Visitator Cong. S. Joannis de Carbonaria, et provinciae Terrae Laboris, procul dubio patet Philippum nostrum fuisse ex Ordine Erem. S. P. Augustini. Rexit illam Ecclesiam usque ad an. 1518. *Adeas Herreram tom. 2, pag. 188, et Elssium pag. 523.*

Aesii (di Jesi) Ep. Aug.

Fr. Nicolaus de Pisis an. 1350 die 2 Maii Aesii in Piceno Episcopus eligitur. Putat Ughellus hunc Nicolaum

Digitized by Google

a Clemente VI anno sui Pontif. octavo ad Urbinatem Ecclesiam translatum fuisse; ast videtur in errorem lapsus; nam eo tempore illam Sedem sua doctrina, ac sanctimonia decorabat alius Aug. Eremita, nempe Bartholomaeus Carusi de Urbino, cujus immortalis laus est in D. Augustini, et D. Ambrosii *Milleloquiis*. Ex monumentis Aesinatis Ecclesiae constat Nicolaum illam administrasse usque ad an. 1358. Scribit Gams pag. 700 hunc Nicolaum de Urbinate ad Aesinatem Episcopatum assumptum fuisse die 2 Maii 1350; quod si verum est, asseramus oportet non quidem illum Aesio Urbinum, ut arbitratur Ughellus, sed e contra Urbino Aesium fuisse translatum. Cappelletti tom. 3 pag. 183 ait Nicolaum fuisse Urbini Ep. 2 tantum menses.

Agrigenti (di Girgenti) Ep. Aug.

Fr. Lambertus ex Ord. Erem. S. P. Aug. an. 1287 Agrigentinae in Sicilia Ecclesiae Episcopum agebat tempore Jacobi II Aragoniae Regis, et postquam episcopale munus multo zelo, ut ait noster Attardi, summaque pietate exercuisset, ad feliciorem vitam transivit an. 1294. *Nominatur a Roccho Pirro tom. 2 Siciliae Sacrae, notitia 3 ad an. 1287, ab Attardi de Monachismo Aug. Siciliae pag. 229, et a Gams pag. 943.*

Fr. Ferdinandus Sanchez de Cuellar, Hispanus, S. Theologiae Mag. et Doctor Salmanticensis eximius fuit Philippi IV Hispaniarum Regis concionator, quo item tempore D. Joannis Austriaci confessarium egit. Ex regia praesentatione an. 1653 die 26 Maji ab Innocentio X ad Agrigentinam episcopalem Cathedram promotus fuit. Nedum multa scientia ac doctrina, verum etiam singulari pietate ac sanctimonia claruit. An. 1655 Synodum celebravit, quam publici juris per praelum reddidit. Praecipua hujus Pastoris

Digitized by Google

cura fuit pauperum et orphanorum levamen. Rexit populum sibi commissum prout decuit Praesulem sanctum, idest salutaribus monitis, optimis exemplis, atque omnibus jugiter benefaciendo. Suprema illius temporalis vitae dies fuit 4 Jan. 1657. Ejus corpus repertum est dire vexatum ciliciis, ac flagellis, quibus se poenitentiae amore excruciare consuevit. Ejus sanctitatem plura miracula ostenderunt, quae post illius obitum ad ejus invocatum nomen, imploratamque opem Dominus patravit, quae illius successor DD. Franciscus Gisulfo colligenda et in episcopali archivio asservanda curavit. Tumulatus fuit in Cathedrali ad S. Josephi sacellum. *Legatur Mongitor pag. 169, n. 38, Lanteri vol. 3, pag. 387, Attardi pag. 229, et Gams pag. 943.* Hic non abs re esse arbitror animadvertere quod Cajetanus Moroni vol. 31, pag. 86 Agrigentinos Episcopos recensens, praefatos binos Augustinenses legitimos Antistites omnino praetermisit, at e contra recensuit fr. Petrum de Curtibus Ep. intrusum, quem nostrates rejiciunt.

Aleriae (di Aleria) Ep. Aug.

Fr. Gerardus, alias Gaddus Orlandini, Pisanus, an. 1322. a Joanne XXII praeficitur Ecclesiae Episcopali Aleriae in Corsica. Verum quia ad partes Ludovici Bavari, et Antipapae Petri de Corbaria postea defecit, uti constat ex hist. Florent. Jo. Villani lib. 10, cap. 55, et ab illis in Pisanam Sedem intrusus fuerat, idcirco ab eodem Pontifice an. 1330 depositus, suae rebellionis poenas luit, suaeque ambitionis fructum collegit. Hic apostata ex ovium pastore factus luporum antesignanus an. 1328 in Urbe una cum Jacobo Episcopo Castellano Ludovicum Bavarum coronavit Imperatorem. Uti scribit Herrera, illius vita funestum finem nacta fuit. Hic autem nominatur tantum qua legitimus Aleriae Episcopus, qua vero desertor et apostata

cordatorum hominum execrationi devovetur. *Adeas Ughellum tom. 3, col. 503, n. 6, Herreram tom. 1, pag. 293, et Gams pag. 765.*

Fr. Guilelmus Arcombaldi, Pisanus, die 15 Januarii an. 1342 a Benedicto XII ad Aleriae Episcopatum assumptus fuit. Verum an. 1345, die 30 Julii ad Signinam in Latio ecclesiam transfertur. Invida mors illi pastorale pedum abstulit an. 1346. *Vide Ughellum tom. 1, col. 1239, n. 27, Torellium tom. 5 ad an. 1343, n. 39, et Gams pag. 765.*

Alexandriae (di Alessandria) Ep. Aug.

Bartholinus Beccari, Alexandrinus, S. Theologiae Magister, insignis theologus, et verbi Dei praeco die 13 Feb. an. 1405 ab Innocentio VII, Alexandrina Ecclesia ab Aquensi post annos ducentos sejuncta, primus patriae Episcopus electus fuit. Episcopatum cum mortalis vitae sarcina deposuit an. 1414. Interfuerat Concilio Pisano an. 1409. De illo haec habet Hieronymus Ghilini in annal. Alex. edit. Mediol. 1666 pag. 85, n. 3, ad an. 1405. « Innocenzo Settimo... concesse quest' anno ad Alessandria un Vescovo particolare, che fu Bartolino Beccari patrizio di questa città, frate dell' Ordine degli Eremitani di S. Agostino, Maestro di Teologia, di tutte le virtù ornatissimo; questi fu consecrato Vescovo alli venticinque di Gennajo dopo esser vacata la sedia del Vescovado di questa città per lo spazio di duecento e trent' anni incirca, nel qual tempo il Vescovo, che agli Alessandrini, ed Acquesi era comune, volle contro gli ordini, e comandamenti del Sommo Pontefice fare continua residenza in Acqui, ed in luogo suo governava questa chiesa l' Arcidiacono della Cattedrale ». *Legi etiam potest Ughellus tom. 4, col. 322,*

n. 22, Herrera tom. 1, pag. 107, et Elssius pag. 112. Gams pag. 811 scribit illum obiisse die 1 Aprilis 1417.

Fr. Michael Mantegazza, nobilis Mediolanensis, an. 1414 successit nostrati Bartholino in Episcopatu Alexandrino. Dicitur a laudato Ghilini vir singularis bonitatis et doctrinae, et in sacra theologia peritissimus. Illum an. 1415 die 14 Januarii Philippus Maria Visconti dux Mediolani misit cum aliis Episcopis ad Concilium Constantiense, Patresque illius Concilii eum sessione 15 unum ex Episcopis delegarunt, qui Joannem Hus haeresiarcham degradarent. Apud Ghilinum ad an. 1415 n. 3 haec leguntur. « In questo Concilio Bartolomeo Capra Arciv. di Milano, e Michele Mantegazza Vescovo di Alessandria con altri Vescovi condannarono alli 4 di Giugno l' eresia di Giovanni Hus, e Girolamo da Praga suo scolare, ambedue Boemi, li quali furono di poi vivi abbruciati ». Decessit Michael an. 1432. *De illo verba faciunt Ughellus tom. 4, col. 222, n. 23, Ghilini in Annal. Alex. pag. 87, ad an. 1413, n. 1, et Torellius ad an. 1414, n. 19. Gams errato illum putat Carmelitam.*

Algarii (di Alghero) Ep. Aug.

Fr. Andreas Aznar Caesaraugustae in Hispania an. 1612 ortus, cum ad 19 suae aetatis annum pervenisset, Eremitano Ordini in patrio coenobio nomen dedit, ibique solemnia vota emisit die 19 Septembris 1632. S. Theologiae Lector postea constitutus in Peruviam navigavit, atque Limae doctrina ac virtute magnum sibi nomen comparavit. Post aliquot annos Romam venit pro quibusdam gravibus illius provinciae negotiis expediendis, quibus rite, feliciterque compositis, ibidem an. 1655 ceu Definitor Peruanae provinciae interfuit comitiis generalibus, in quibus electus fuit

Hispaniarum Assistens, evasitque postea Consultor SS. Cong. S. Officii, et Indicis. Eo tempore magno zelo laboravit pro absolvendo processu Canonizationis S. Thomae a Villanova. Expleto Assistentis officio Caesaraugustam rediit, ibique regii Philippi IV concionatoris nomen obtinuit, et deinde, an. scilicet 1663 die 15 Jan. ad Algariensem in Sardinia Episcopatum promotus fuit. Rexit cum magna prudentiae ac pietatis laude Algariensem Ecclesiam usque ad an. 1672, quo translatus fuit ad Jacensem, et paulo post (1674) ad Terulensem in Aragonia. In Sardinia cum degeret per aliquod tempus Proregis munus *ad interim* cum laudabili dexteritate gessit, et an. 1667 fuit *Regni Deputatus*, etiam in hoc officio multam prudentiam, atque industriam ostendens. Jugiter gregi sibi commisso pietatis, ac bonorum operum exempla praebere satagebat, jejunabat pane et aqua contentus in vigiliis B. M. V. audiebat quotidie tres vel quatuor Missas, et aliquando prae humilitate a celebrando abstinebat, praesertim autem liberalitate in pauperes excelluit, multaque ecclesiis donaria elargitus est. Dum suam dioecesim perlustraret optimus pastor ad hujus vitae terminum pervenit in oppido *Bunaden* die 7 Maii 1682. *Consule Biogr. Eccl. compl. Hisp. in append. ad tom. I, nostratem Jordan in hist. prov. Aragoniae, Mattei pag. 177, n. 24, Gams pag. 79, et 832, et Petrum Martini hist. eccl. Sardiniae tom. 3, pag. 539.*

Fr. Franciscus Lopez de Urraca in Hispaniae oppido, cui nomen Almunia de Domina Godina natus, cum propinquis omnibus, matre tantum excepta, invisus foret, paterna relicta domo Caesaraugustam se contulit, ubi Ordinem Eremitanum ingressus, solemnia vota professus fuit die 6 Octobris an. 1626. Studiorum curriculum Oscae confecit, in cujus urbis Universitate postea fuit publicus S. Theologiae professor. Cum jam fuisset variorum con-

ventuum Prior, et Aragoniae Provincialis an. 1672 die 15 Januarii electus fuit Episcopus Bosae in Sardinia, et consecrationem accepit Caesaraugustae a nostrate DD. Francisco Gamboa Arch. Caesaraugustano assistentibus nostratibus DD. Bartholomaeo Foncada Episcopo Oscae, et Andrea Aznar Episcopo Jacensi. Antequam Bosam proficisceretur de praefati Archiepiscopi mandato Caesaraugustanam Archidioecesim sacra visitatione lustravit. An. 1677 die 13 Septembris Algarium translatus fuit, et postea Barbastrum in Hispaniam die 14 Aprilis 1681, quo item anno ibidem synodum celebravit. Vir fuit doctrina ac pietate eximius, in pauperes liberalis, et in Episcopatus juribus defendendis constans. Quotidie S. Athanasii symbolum recitabat, cui adjungebat aliam fidei confessionem a se ipso concinnatam. Cum esset valde timoratae conscientiae Episcopatum dimittere cupiebat; ast huic ipsius voluntati obstitit confessarii consilium. In suae vitae ratione moderanda exemplar sibi proposuerat D. P. Augustinum, et in sublevandis pauperibus S. Thomam de Villanova imitabatur, ac exhausta pecunia, vestes ipsas lectumque indigentibus donavit. Assiduus fuit in verbo Dei annunciando, aegrotos frequens invisebat, quibus et sacramenta administrabat, et ad quos SS. Viaticum summa devotione comitabatur. In pauperibus Christum Dominum agnoscens nolebat ab iis genuflexis venerationis obsequium excipere, qui si persistebant, ipsemet ad eorum genua se provolvebat. Tandem post molestissimum morbum incredibili patientia toleratum cum sanctitatis opinione obdormivit in Domino Barbastri die 27 Ian. 1695, aetatis suae an. 84. Statim post obitum populus illum sanctum proclamavit, ejus reliquiae magna contentione ac veneratione quaesitae fuerunt et processus de virtutibus auctoritate ecclesiastica institutus. *Legatur Mattei pag. 177 Sardiniae Sacrae n. 26, noster Jordan in hist. Prov. Arag. tom. 3, lib. 2, cap. 10, Lan-*

teri vol. 3, pag. 311, ubi refert excerpta ex tom. 9 theatri hist. Eccl. Regni Arag. P. Raymundi de Huesca Capucini, et Martini tom. 3, pag. 539.

Amalphiae (di Amalfi) Aug. Arch. et Sacrista.

Fr. Alphonsus Oliva de Aquipendio, S. Theol. Mag. qui in regestis Gen. Seripandi ad an. 1544 dicitur fuisse Studii Romani Regens, et *non parvae spei praedicator*, vir moribus et doctrina clarus anno 1529 fit subsacrista et coadiutor DD. Gabrielis Mascioli Anconitani Apostolici Sacrarii Praefecti, eique in munere successit an. 1534. Deinde a Paulo III die 20 Augusti ad instantiam Card. Alexandri Farnesii creatur Episcopus Bovini in Apulia, unde an. 1541 die 13 Maji ad Archiepiscopatum Amalphitanum in Principatu citeriori translatus fuit. A nostrate Angelo Rocca dicitur *concionator gratiosissimus*. Debitum naturae persolvit Romae die 23 Octobris 1544, absque eo quod vel primam vel alteram suam ecclesiam unquam vidisset. Multa sacra ornamenta atque etiam alia bona tam mobilia quam immobilia cum paterna, tum materna patrio D. Augustini coenobio ex testamento reliquit, atque ex libris quos multis jam annis emendo collegerat, bibliothecam in eodem coenobio construendam mandavit. De illius obitu haec leguntur in praefatis Seripandi Regestis ad an. 1544. « *Die XXIII Octobris vocatus in meliorem vitam Alphonsus in cubiculo P. Rmi quo aegrotans lectica delatus fuerat.... Praelatis omnibus tam carus ac jucundus extiterat, Pontifici adeo gratus ut Curiae universae fuerit is dies luctuosus. Elatusque est pompa honesta, et Pontificis sumptu. Id vero non omittendum quod rebus omnibus, quae ad animae salutem spectant rite et religiose perfectis, pie et sancte obdormisse potius quam expirasse visus est. Nullum vero sibi a nostris fratribus obsequii genus defuit*

Digitized by Google

dum aegrotavit etc. Adeas Chronhistoriam Angeli Rocca inter opera omnia pag. 345, n. 15, Chronicum rerum Ordinis a Seripando digestum ad an. 1534, 'Ughellum tom. 7, col. 250, n. 40, Herreram tom. 1 pag. 45, et Gams pag, 848,

Ameriae (di Amelia) Ep. Aug.

Fr. Andreas de' Moriconi, Amerinus, quem alii vocant de Mericonibus, vel Mericani, vir magnae virtutis, et multae doctrinae, a Bonifacio IX an. 1399 patriae Episcopus inauguratus fuit. Illius immediatus successor habetur an. 1426. Ignota Ughello illius Augustiniana professio, quamvis tom. 1, col. 301, n. 37 satis innuat eum coenobitam fuisse per litteras *Fr. Nominatur etiam ab Herrera tom. I, pag. 39, ubi errato cognominatur Nacci, a Gams pag. 662, a Torellio ad an. 1399, n. 20, et a Josepho Cappelletti de Eccl. Italiae tom. 5 pag. 204.*

Fr. Ugolinus Nacci ex nobili familia Ameriae in Umbria ortus, apud Ordinem evasit S. Theol. Mag. et Umbriae Provincialis, quod munus teste Herrera an. 1436 exercebat. Unus fuit e duodecim Augustinianis theologis, quos Gen. Gerardus de Arimino ex mandato Eugenii IV secum ad Ferrariense Concilium duxit. Ab eodem Pontifice die 17 Jan. 1443 patriae Episcopatum accepit. Parum temporis pastorale pedum gestavit, nam vix anno ab obtenta dignitate expleto, illud mortis invidia dimittere coactus fuit. Brevi sui Episcopatus tempore suae Aug. Religionis non immemor absidem altaris majoris in ecclesia S. Aug. Ameriae suis sumptibus construi fecit. *Loquuntur de illo Ughellus tom 1, col. 301 n. 39, Torellius ad an. 1443 n. 20, Herrera tom. I pag. 503, Gams pag. 662 et Cappelletti tom. 5, pag. 204.*

Ampuriarum (di Castello Aragonese) Ep. Aug.

Didacus de Maria, Hispanus, an. 1487 Ampuriarum in Sardinia Episcopalibus infulis condecoratus fuit. Ab Herrera tom. 1 pag. 196 dicitur Episcopus Civitensis, eo quia Ampuriensis et Civitensis dioeceses unitae erant, quae postea ad Templensem transierunt. Illius immediatus successor ponitur ad an. 1494. *Adeas Mattei pag. 187, Elssium pag. 164, Moroni vol. 73 pag. 274, Gams pag. 833, et Martini tom. 3, pag. 349.*

Anagniae (di Anagni) Ep. Aug.

Fr. Joannes Pagnotta an. 1330 die 5 Nov. inauguratus fuit Episcopus Anagniae in Latio. A Benedicto XII an. 1334 constitutus fuit Romae Vicarius, quod munus etiam sub Clemente VI gessisse videtur. Sui Vicariatus tempore aedificationem hospitalis S. Jacobi et adnexae Ecclesiae magna sollicitudine promovit, fraticellos haereticos compescuit, qui ut scribit noster clarissimus Berti, hypocrisi et falsa pietate orbem deludebant et in abditis locis perpetrabant turpia et nefanda, et in quosdam scelestos sacrilegos animadvertit, qui postquam tamquam interpretes quorumdam poenitentium alienigenarum in sacramentali confessione peccata cognovissent, eadem deinde divulgabant, ut sic per pecuniae solutionem ad silentium adigerentur. Huic Vicario praefatus Benedictus XII Avenione quinque aureorum millia misit ad egenorum inopiam sublevandam, eique indulsit ut parva suae dioecesis ecclesiastica beneficia conferre posset. Diem clausit extremum an. 1342. *Vide Ughellum tom. I, col. 320, n. 44, Moroni vol. 99, pag. 89, et Gams pag. 663.*

Fr. Jacobus de Trebis, Anagninus, anno 1399 die 19 Maii patriae episcopales infulas obtinuit. Episcopatum

ejus accepit alter an. 1401, cum ipse illum adhuc gereret die 14 Decemb. ejusdem anni. *Adeas Herreram tom. I, pag. 428, et Gams pag. 662.* Josephus Cappelletti tom. 6, pag. 360 Jacobum nostrum perperam confundit cum Joanne Zangaro, qui an. 1399 a Bonifacio IX depositus fuit eo quia Pseudopontifici Benedicto XIII adhaerebat.

Anconae (di Ancona) Ep. Aug.

Fr. Joannes Tedeschi, nobilis Anconitanus, cum esset Episcopus titularis Capitolensis in Palaestina, an. 1349 die 21 Octobris a Clemente VI ad patriae episcopalem Sedem translatus fuit. Rexit Anconitanam Ecclesiam magna cum prudentiae ac pietatis laude per multos annos, vixit enim usque ad an. 1380. Quamvis Ughellus illius Augustinianam professionem reticeat, eum tamen Augustinianum fuisse aperte testatur Julianus Saracini in notitiis historicis Anconae edit. Romae 1675 part. 2 lib. 9, pag. 205, ubi describit ad an. 1355 solemnem in illam urbem ingressum Card. Aegidii Albornoz, cui praefatus Aug. Episcopus una cum utroque Clero obviam ivit, cumque in suo episcopali palatio recepit hospitio. En ipsamet Saracini verba: *L' ingresso* (del Card. Albornoz) *fatto in Ancona...... fu solennissimo, perchè andò il Clero regolare e secolare ad incontrarlo con il Vescovo (ch'era Giovanni de' Tedeschi Anconitano dell' Ordine di S. Agostino).* Imo ipsemet Ughellus saltem implicite Joannem nostrum ex Ordine fuisse Eremitarum S. Augustini tom. I, col. 336, n. 30 testatur, ibidem enim affirmat Joannem Tedeschi factum fuisse Episcopum Anconitanum cum esset jam Episcopus Capitolensis, ast tunc temporis Capitolensem Episcopum Eremitani Ordinis fuisse constat ex testimonio Archiepiscopi Bituricensis de translatione corporis S. Odilonis Abbatis, quam idem Arch. peregit *cum reverendis*

Digitized by Google

in Christo Patribus Dominis Capitoliensi Augustinianorum, et Sauloniensi Praedicatorum Ordinis etc. Vide Torellium tom. 5, ad an. 1345, n. 31. Quaestionem autem omnem dirimit Faustus Antonius Maroni de Episcopis Anconitanis edit. Rom. an. 1759, pag. 46, n. XXXIII scribens: *Conqueritur de Ughellio Torellius Sacri Eremitarum Augustinensium Ordinis chronographus, quod Joannem Tedeschium ex Capitoliensi Anconitanum Episcopum renuntiatum an. 1349 eripuerit Ordini suo. Et merito. Ad rem suam auctoritate Torellius utitur Lazzari Bernabei historici Anconitani, qui ubi de Tedeschio agit, enarratque Cardinali Albornotio Legato Apostolico Anconam triumphantis in morem ingressuro obviam processisse an. 1355, eum vocat Augustinensem quemadmodum et Saracenus. Mihi quo id confirmetur aliud suppeditat argumentum inventio corporis S. Primiani per Georgium Tromba ejusdem aevi descripta. In ea scilicet narratione aperte testatur Sancti Episcopi corpus inventum fuisse an. 1370 tempore Episcopi Fr. Joannis ex Ordine Fratrum Eremitarum Sancti Augustini.* Episcopum hunc sanctimonia praeclarum fuisse luculentum Urbano VI praebuit testimonium urbs ipsa Anconitana an. 1378 quod etiam nunc in ejusdem tabulario asservatur. Consule etiam Herreram tom. I, pag. 426, et Elssium pag. 402. Ex hac vita migravit an. 1380, ut scribit Cappelletti tom. 7, pag. 70.

Andriae (di Andria) Ep. Aug.

Fr. Placidus, de quo Ughellus tom. 7, col. 926, n. 6 scribit: «Ordo et patria ignoratur» quamvis illum per litteras Fr. religiosum seu coenobitam satis indigitet, est Ordinis Eremitarum S. P. Augustini, uti constat ex Milensio in suo Alphabeto Aug. edit. Pragae an. 1614, pag. 321,

Digitized by Google

ubi dicitur Concilio Lugdunensi an. 1274 interfuisse. Ad Andriensem in Apulia Episcopatum evectus fuit an. 1290. Adfuit an. 1295 consecrationi Cathedralis Vigiliarum. Vixisse videtur usque ad an. 1304. *Nominatur ab Herrera tom. 2, pag. 592, a Torellio tom. 4, ad an. 1274, n. 16, a Le Quien tom.* 3, *col. 861, ubi dicitur Episcopus Andri in Arcipelago graeco, et a Gams pag. 848.*

Fr. Joannes de Alexandria ab Acernensi Clero electus fuit illius Ecclesiae Episcopus, consecratus postea ab Archiep. Salernitano; ast Clemens VI nolens hanc electionem confirmare, illum constituit ejusdem Ecclesiae administratorem, ac deinde, an. scilicet 1348 die 10 Decemb. ad Andriensem Sedem transtulit, in qua paulo post, nempe an. 1349, paucitatem dierum suorum finivit. *Ex Ughello tom.* 7, *col. 926, n. 9.*

Fr. Andreas an. 1349 die 14 Martii a Clemente VI Episcopali Andriensi Ecclesiae praefectus fuit. Illam cathedram rexisse videtur usque ad an. 1356. *Vide Ughellum ut supra n. 10, Torellium ad an. 1339, n. 16, et Gams pag. 848.*

Fr. Melillus de Sabanica, Andriensis, an. 1390 die 24 Septembris a Bonifacio IX patriae Episcopus renuntiatus fuit. Pastorale pedum gestavit an. 28, scilicet usque ad an. 1418, et diem 25 Feb. *Verba de illo faciunt Ughellus tom. 7, col. 926, n. 16, Torellius tom. 6, ad an. 1390, n. 11, et Gams pag. 848.*

Andriae Ep. Aug. electus et Generalis

Adeodatus Nuzzi de Altomuro in Ducatu Bariensi 14 annos natus in patria Augustinianum habitum induit ac postea, anno scilicet 1672 die 11 Martii, Lycium ad ty-

Digitized by Google

rocinium missus fuit. In sacris disciplinis subinde ita profecit, ut magistralem lauream per consuetos scholasticos gradus, an. 1693, accipere promeruerit. Cum evasisset etiam celebris verbi Dei praeco in praecipuis Italiae urbibus, ac praesertim Romae an. 1699 cum magno eruditorum plausu quadragesimales conciones habuit. Eodem anno Bononiae in comitiis generalibus electus fuit Italiae Assistens et 1702 die 15 Feb. Angelicae Bibliothecae Praefectus. Deinde in coetum cooptatur Consultorum S. Officii, quo in munere maximam sibi apud Cardinales et Summum Pontificem famam comparavit, cum antea, nimirum an. 1705 in comitiis generalibus Romae habitis totius Eremitani Ordinis primatum obtinuisset. Clemens Papa XI cui Adeodati doctrina atque virtutes innotuerant, an. 1718 elegit eum in Episcopum Andriae, at ipse prae animi demissione atque humilitate dignitati et oneri humeros subduxit malens inter suos cucullatus religiosae quieti vacare, quam inter alienos infulatus praeminere. Ad hanc rem apposite scribit Nicolaus a S. Dominico in nostratis Adeodati oratione funebri Romae edita an. 1720. – Cum nemo sit qui nesciat eum sibi oblatas atque apostolico chirographo jam descriptas Andrienses infulas tanto cum luctamine recusasse, ut cum forte nuncius ad ejus aures pervenisset fore ut Pontifex Clemens XI ad destinatam tiaram imperio cogeret renuentem, tantam animi vultusque maciem inde conceperit, ut sumendo ferme cibo impar per triduum effectus moestissimus jacuerit, nec priorem hilarem vultum animumque antea resumpserit quam se ab imposito pontificiae dignitatis onere liberum, ut optabat, evasisse intelligeret. Anno 1720 cum Revm̃us P. Mag. Franciscus Maria Querni solitudinis amore Ordinis gubernaculum sponte dimisisset, iterum illud Pontificis jussu Adeodatus recepit, quod tamen sex tantum mensibus retinuit; nam vir zelo, pietate, prudentia, et humanitate spectabilis die 7 Decembris ejusdem anni Ro-

Digitized by Google

mae mortalis vitae cursum confecit annos habens 63, menses 7, et dies 19. Post illius obitum repertus fuit ingens egenorum catalogus, quos secretissimo, ut iisdem verbis ait praefatus orator, profusoque aere adjuvabat. Extat illius monumentum suae humilitati consonum Romae ad S. Augustini prope sacellum D. Thomae. *Vide regest. illius Vicariatus fol. 165, et miscellan. in Angel. Bibl. sign. XI. 2. 31. et 41.*

Aquilae (di Aquila) Ep. Aug.

Fr. Philippus Lucensis, concionator eximius nobiliumque disciplinarum scientia clarus, a Clemente V an. 1312 die 4 Junii Aquilanae in Aprutio Ecclesiae praefectus fuit, atque Avenione in Episcopum consecratus per DD. Martinum Archiepiscopum Bracharensem. Cathedrale templum a fundamentis magna munificentia ad majorem Dei gloriam, suique nominis immortalitatem erexit, illudque pretiosa suppellectile ditavit. Quindecim annis illam dioecesim gubernavit, atque mortalis vitae cursum Lucae complevit an. 1327, atque in Augustiniano coenobio, in quo habitum susceperat, tumulatus fuit. Moronius vol 2, pag 255 vocat illum « *virum scientia, et virtutibus clarum* ». Sermonem faciunt de Philippo etiam Ughellus tom. 1, col. 388, n. 5, Herrera tom. 2, pag. 259, et Gams pag. 851.

Fr. Ignatius de la Cerda, alias della Zerda, de Ducibus Medinae Coeli in Hispania, anno 1637 primam lucem aspexit Limae in Peruvia, ubi tunc temporis illius pater Proregis munus gerebat. In Hispaniam profectus post sedulam litteris Concae navatam operam, studiorum causa Salmanticam se contulit, ubi in celeberrima illa Universitate doctoralem lauream adeptus fuit. Matritum, ubi illius familia sedem fixerat, postea se recepit, ibique pa-

rentibus orbatus, annos habens 21 Erem. S. P. Aug. Ordini nomen dedit, apud quem evasit S. Theol. Mag. ac celeberrimus verbi Dei praeco, ita ut Carolus II illum in suum regium concionatorem habere voluerit. Anno 1678 Romam venit Hispaniarum Assistens, ibique suarum virtutum splendore complurium Magnatorum, ac praesertim Card. Ottoboni, qui postea fuit Alexander VIII gratiam, existimationem, ac benevolentiam sibi conciliavit. Ipsi quoque Summo Pontifici Innocentio XI se acceptissimum reddidit, a quo propterea ad presentationem praefati Caroli II Regis libenter Aquilae Episcopus die 11 Jan. 1683 inauguratus fuit. In Episcopatu sicut et in claustro vitam duxit pie sancteque institutam. Poenitentiae amator parce utebatur somno, cibo, et potu; quem etiam aloe, aliove amarore ingratum reddebat, et in mensa semper locum pauperi paratum tenebat. Orationibus, ac contemplationibus jugiter intentus, reliquum tempus rerum moralium scriptioni impendebat. Dum Agnum immaculatum ad aram quotidie litabat, ad uberes profluentes lacrymas detergendas sudariolum penes se habere cogebatur. Vir sanctus concreditum sibi ovile per saluberrima pascua ducens, ac pro justitia, et Ecclesiae libertate fortiter decertans, indignationem offendit Neapolitani Proregis, a quo e sua sede an. 1700 exulare coactus, Reatem apud nostrates se recepit, ibique cum sanctitatis opinione spiritum Deo reddidit die 29 Sept. 1702. Post annos 17, scilicet die 1 Maii 1719 illius exuviae jussu Neapolitani Gubernii solemni pompa ad Cathedralem Aquilanam translatae sunt. Haec translatio describitur in diario romano praefati anni n. 288, pag. 8. *Ex relatione Revmi DD. Fr. Ludovici Filippi Aquilani Episcopi, ex Ord. Reg. et ex Gams pag. 851.*

Digitized by Google

Ariani (di Ariano) Ep. Aug.

Fr. Dionysius, vir probus, ac doctus, ab Urbano V die 10 Jan. 1364 Episcopalem Ariani in Principatu ulteriori infulam accepit, eamque mortis imperio deposuisse videtur an. 1368. *Nominatur ab Ughello tom. 8, col. 216, Herrera tom. 1. pag. 196, et a Gams pag. 852.*

Fr. Andreas a Guado y Valdes, Hispanus, coenobii Vallisoleti alumnus ab Urbano VIII ex regia praesentatione Philippi IV an. 1642 creatur Episcopus Ariani, tresque tantum annos illam Ecclesiam administravit; nam. an. 1645 die 10 Julii a quodam scelestissimo clerico insidiosa sclopeti explosione interfectus fuit. Sacrilegus homicida turpissima nece affectus patrati criminis poenam luit. *Ex Ugh. tom. 8, col. 222, n. 35, Herrer. tom. 1, pag. 48, et Gams pag. 853.*

Arimini (di Rimini) Ep. Aug.

Fr. Andreas Ordinis Eremitani S. Augustini de Provincia Pisana an. 1353, die 30 Octobris inauguratus fuit Episcopus Ariminensis in Romandiola. Hic fuit collector spoliorum in Hetruria ab an. 1354 usque ad 1361. Sui Episcopatus tempore Ariminensis civitas interdicto subjecta fuit eo quod Malatestarum partibus adhaeserit, neque absolutionem obtinuit nisi post juratam S. Sedi fidelitatem. Extremus mortalis vitae annus fuit Andreae 1363. *Lege Gams pag. 722, Josephum Cappelletti de Eccl. Italiae tom. 2, pag. 406, et Julium Caesarem Ricciardelli in synopsi Episcoporum Ariminensium n. 121.*

Ep. Aug. et Generalis

Fr. Ugolinus Malabranca, Urbevetanus, cum magna tum ingenii, tum doctrinae laude inter primarios suae ae-

Digitized by Google

tatis theologos maxime floreret, nostrati celeberrimo Gregorio Ariminensi in cathedra Parisiensis Universitatis successit, in qua profecto talem se ostendit, qualem decebat esse tanti magistri successorem. An. 1364 adnumeratus fuit inter novem perinsignis Bononiensis Theologorum Collegii fundatores, quorum unus etiam fuit noster Card. Bonaventura Baduarius. Eodem anno a Canonicis Urbevetanis electus fuit pătriae Episcopus, quam tamen electionem Urbanus V confirmare renuit, eo quia eamdem Sedem alii designaverat. Verum paulo post, an. scilicet 1368 Avenione renuntiatur totius Ord. Prior Generalis, et 1370 a praefato Summo Pontifice creatur Episcopus Ariminensis, et Patriarcha Constantinop. Non semper tamen in sua dioecesi resedit, quippe quod a Summo Pontifice magnae prudentiae vir pro gravibus negotiis expediendis saepe saepius adhibebatur. Quapropter an. 1374 a Gregorio XI Lutetiam missus, cum inde Romam reverteretur, Aculae non procul a patria mortem invenit. Corpus ejus Urbeveterem translatum apud nostrates sepultum fuit. Dicitur a Trithemio in catalogo script. eccl. edit. 1531, fol. 94 « vir in divinis scripturis longo studio exercitatus, et satis eruditus, ingenio subtilis, sermone scholasticus, moribus et vita spectabilis. » Laudant Ugolinum Ughellus tom. 2, col. 428, n. 43, Tiraboschi vol. 5, edit. venet. 1823 pag. 213, Ciacconius sub Honorio IV pag. 625, Ossinger pag. 535, et Lanteri vol. 1, pag. 355, apud quos reperies illius operum catalogum

Fr. Hieronymus Savio Leonardi filius, Ariminensis, S. Theol. Mag. a Canonicis tempore Constantiensis Concilii eligitur in patriae Episcopum, quam electionem Martinus V ratam habuit die 10 Jan. 1418. A Dominis Malatesta an. 1425 pro pace tractanda legatus ad Comitem Montis Feltrii missus fuit. Arimini instituit Canonichissas

Lateranenses, ac de paternis bonis Episcopatui praedium donavit in Covignano colle pro suorum successorum rusticatione. Dicitur a Pamphilo fol. 70 « *vir moribus et eruditione insignis,* » et ab Ughello tom. 2, col. 432, n. 47 « *vir doctissimus.* » Mors illum rapuit die 28 Sept. 1435, illiusque exuvias patrium Aug. templum recepit. Verba de illo faciunt etiam Caesar Clementini hist. Arim. tom. 2, pag. 238, edit. Arim. 1617, Herr. tom. 1, pag. 342, et Moroni vol. 57, pag. 298.

Asculi Apuli (di Ascoli in Puglia) Ep. Aug.

Fr. Pascharellus de Asculo anno 1397 die 6 Aprilis a Bonifacio IX ad Episcopalem Cathedram Asculi Apuli evectus fuit. Dum illam Ecclesiam administraret, Asculum terraemotu corruit, quare cives aliam in monte haud procul a diruta civitatem extruere coeperunt. Decessit an. 1418. Adeas Ughel. tom. 8, col. 230, n. 16, Herr. tom. 2, pag. 262, et Gams pag. 853.

Fr. Andreas Gelsomini de Cortona, vir valde doctus atque insignis verbi Dei praeco, cum esset Ordinis Procurator generalis, an. 1625, die 9 Junii ab Urbano VIII Asculi Apuli Episcopus inauguratus fuit. Vixit in Episcopatu quatuor tantum integros annos, pieque, ut vixerat, vir longiori vita dignus obdormivit in Domino an. 1629 in festo Immaculatae Deiparae Conceptionis, cui ferventi devotione devinctus erat, et in cujus honorem *Thesaurum coelestis devotionis Mariae Virginis* typis evulgaverat. Habebat annos 50. Mentionem de illo faciunt Ughellus tom. 8, col. 236, n. 28, Ossinger pag. 391, Herr. tom. 1, pag. 48, et Leo Allatius in Apibus Urbanis edit. Hamburgi 1711 pag. 37.

Asculi Piceni (di Ascoli Piceno) Ep. Aug.

Fr. Benedictus de Asculo, Picenus, an. 1389 promotus fuit ad Episcopatum Acernensem in Campania unde a Bonifacio IX an. 1396 die 21 Martii ad Ecclesiam Castellanetensem in provincia Hydruntina, et postea, an. scilicet 1397 die 6 Aprilis ad Asculanam in Piceno translatus fuit, qua item relicta an. 1399 ad regendam Castellanetensem Cathedram rediit. Ab Ughello in serie Episcoporum Acernensium dicitur fuisse *magis ad arma pronus*. Illius immediatus successor in cathedra Castellanetensi ponitur ad annum 1418. « Vide Ugh. tom. 9, col. 157, n. 14, Herr. tom. 1, pag. 106, et Gams pag. 668.

Astae (di Asti) Ep. Aug.

Fr. Ferdinandus Seronus, Hispanus, an. 1525 die 12 Maii electus fuit Episcopus Astae in Pedemontio, quae eodem anno post celeberrimam pugnam Ticinensem in ditionem Caroli V Imp. venerat. Eo Praesule, die nempe 7 Nov. 1526 Astensis civitas prodigiosa S. Secundi apparitione et auxilio ab iniqui Maramaldi Caesarei Ducis exercitu liberata fuit. Anno 1528 die 23 Martii ad Venusinam dioecesim in Apulia translatus fuit, ubi an. 1531 die 12 Martii novam cathedralem ecclesiam solemni ritu consecravit. Episcopale onus sponte dimisit an. 1542. Consule Ugh. tom. 4, col. 396, n. 58, Moroni vol. 93, pag. 171, et Gams pag. 812.

Augustae Pretoriae (di Aosta) Ep. Aug.

Fr. Hieronymus Ferragatta, qui erat Episcopus Virensis (in Africa) et Suffraganeus Ep. Montis Regalis in Pedemontio, an. 1560, die 30 Aprilis Episcopatum obtinuit

Augustae Praetoriae item in Pedemontio. Ad hujus mortalis vitae terminum pervenit an. 1472. Nominatur ab Ughello tom. 4, col. 1102, n. 48, et a Torellio tom. 8 ad an. 1568, n. 23 ».

Balneoregii (di Bagnorea) Ep. Aug.

Fr. Augustinus de Balneoregio, quae est civitas Patrimonii D. Petri, S. Theol. Magister, apud Ordinem fuit Provincialis Romanus, et postea, an. scilicet 1431 totius Aug. Religionis Proc. generalis, quod munus post annum dimisit. Vir fuit regularis observantiae valde studiosus, quare a Supremo Ord. Moderatore Gerardo Ariminensi *pro conservatione religiosae institutionis*, ut ait Herrera, non semel adhibitus fuit. In coenobiis Cornueti et Barcenni regularem disciplinam instauravit. An. 1449 die 17 Oct. Balneoregiensi Episcopali Cathedrae praefectus fuit, illamque dioecesim rexit usque ad an. 1459, quo communem omnium mortalium viam ingressus fuit. Mentionem de illo faciunt Ugh. tom. 1, col. 516, n. 23, Herr. tom. 1, pag. 40, et Gams pag. 670.

Bisaciae (di Bisaccia) Ep. Aug.

Fr. Constantinus de Germulis ab Urbano V an. 1365, die 26 Martii creatur Episcopus Bisaciae in Principatu Ulteriori, et 1368 transfertur ad Ecclesiam Montis Corvini in Apulia, ubi permansisse videtur usque ad an. 1400. « Lege Ugh. tom. 6, col 837, n. 11, Herr. tom. 1 pag. 147, et Gams pag. 850 ».

Bitecti (di Bitetto) Ep. Aug.

Fr. Angelus Maria Marculli primam lucem aspexit Gravinae in Apulia die 20 Nov. 1695. Adhuc adolescens Augustinianam tunicam indutus, ac subinde Regentis munus adeptus nostrates alumnos docuit Tarvisii, Brixiae, Pa-

Digitized by Google

tavii, Florentiae, Neapoli, ac demum Bononiae, ubi benevolentiam atque existimationem sibi conciliavit Prosperi Card. Lambertini, qui illum in suum theologum, atque examinatorem synodalem elegit. Ille ad Summi Pontificatus apicem evectus nostratis Marculli minime oblitus die 25 Maii 1742 constituit eum Episcopum Civitatis Ducalis in Aprutio, unde postea, an. scilicet 1745 die 10 Maii Bitectum in regione Bariensi translatus fuit. An. 1748 de SS. Rituum Cong. mandato una cum Matherae Archiep. et Montis Pelusii Episc. Montem Scagliosum se contulit processum conficere de miraculis B. Josephi de Cupertino, et an. 1749 Officium atque Missam impetravit ad honorem B. Jacobi de Bitecto laici professi ex Ord. Min. Observ. S. Francisci. Cum an. 1754 Romam ad sacra limina venisset, a praefato Benedicto XIV honorem accepit Praelati domestici, et Episcopi Pontificio Solio Assistentis. Noluit tamen admittere Episcopatum Melphitensem ab eodem Pontifice, et Gravinensem a Card. Orsini ad concivium instantiam sibi oblatum. Munificus Antistes, qui libenter Deo reddebat, quae a Deo accipiebat, aram maximam in Cathedrali ex marmore suis sumptibus extruxit, quae 1200 ducatibus constitit, aliosque ducatus 408 expendit pro conficiendo throno ex lamina aurea taeniis, et fimbriis argenteis ornato, cui gentis suae stemma apposuit. Ad mortalis vitae terminum pervenit die 6 Octobris an. 1770, aetatis suae 75. In Cathedrali humationem accepit. « Ex relatione DD. Francisci Pedicini Arch. Bariensis, et Gams pag. 859 ».

Bituricensis (di Bourges nel Berry in Francia)
Arch. Aug. Gen. et Card.

Fr. Aegidius Columna vulgo dictus *de Roma, ac Doctor fundatissimus*, ortum habuit Romae an. 1247 ex nobilissima aeque ac antiquissima Columnensium familia. Adhuc

adolescens, invitis parentibus, in coenobio S. Mariae de Populo Urbis Augustinianum habitum suscepit a B. Clemente Auximano totius Ordinis Moderatore Generali. Postquam in Italia tum in vitae sanctimonia, tum in philosophicis disciplinis multum profecisset, an. 1269 missus fuit Lutetiam Parisiorum, ut in illa celeberrima Universitate sacris litteris addiscendis incumberet. Ibidem praeceptorem habuit Angelicum Doctorem D. Thomam Aquinatem, et condiscipulos nostrates doctissimos viros Augustinum Triumphum, et Jacobum Capocci de Viterbio. Tantam et ingenii praestantia, et virtutum splendore apud scholarum Principem gratiam iniit atque existimationem, ut si forte cum cathedram conscenderet, casu aliquo abesset Columna, licet plurima caeteroquin auditorum frequentia stipatus, uno tamen Aegidio non audiente, perperam sibi videretur aurea eloquiorum suorum flumina ex angelicis labiis effundere. Ipse autem Aegidius vicissim amantissimum praeceptorem summa reverentia prosequebatur, eique adeo amoris, gratique animi vinculis devinctus erat, ut cum Guilelmus de Mara Oxoniensis theologus libellum evulgasset, in quo aliqua Aquinatis Doctoris placita maledico dente carpebat, statim adversus sui magistri censorem ignitum stilum acuerit, atque in lucem emiserit praeclare elaboratum « Defensorium contra impugnantes D. Thomam Aquinatem ». Omnis aevi scriptores Aegidium summis laudibus celebrarunt, inter quos Sabellicus affirmavit, teste nostrate Bertio in praefat. ad suum egregium opus de theol. discipl. « neminem post Augustinum plura quam ipsum, neminemque accuratius scripsisse ». Penes nostrates autem tantae fuit auctoritatis, ut illum adhuc inter vivos degentem generalia comitia Florentiae an. 1287 habita studiorum nostrorum Principem constituerint, ejusque doctrinam in toto Ordine amplectendam declararint; quare Augustiniana schola etiam Aegidiana deinceps nuncupari coepit. Nec minus

Digitized by Google

aequitate, atque justitia, quam doctrina, atque eruditione claruit. Exorta enim, uti narrat Crevier in hist. Univ. Parisiensis tom. 2, pag. 106, Parisiis an. 1281 acri contentione inter saeculares Antistites, et Mendicantes de horum exemptionibus, ipse quamvis Eremita Augustinianus, ac propterea ex Mendicantibus tamen Antistitum partes defendendas suscepit, eo quia vir veritatis quam utilitatis amicior ipsis jura suffragari animadvertebat. Anno 1286 cum Philippus Pulcher nuper Rhemis Galliarum Rex inauguratus Lutetiam adventurus esset, unanimi Sorbonae decreto Aegidius designatus fuit ut advenienti Regi publica verba faceret qua occasione celebratissimam de justitia orationem composuit. Hujus Philippi adhuc adolescentis magister fuit atque institutor, ejusque gratia egregium de *Regimine Principum* opus exaravit. An. 1295 die 6 Januarii in Capit. gen. Romae in coenobio S. Mariae de Populo habito, cunctis faventibus suffragiis in locum Generalis B. Clementis Auximani paulo ante vita functi suffectus fuit, rexitque naviter Religionis habenas tribus annis amplius procul dubio recturus nisi a Bonifacio VIII, qui eximiam illius doctrinam atque sanctitatem probe perspectam habebat, maxime ob eruditum evulgatum librum de *Renuntiatione Papae*, in quo probat validitatem renuntiationis S. Coelestini V, ad Archiepiscopatum Bituricensem, et Aquitaniae Primatum an. 1295 die 22 Maii evectus fuisset. Non placuit optimatibus Galliae hujusmodi electio; aegre enim ferebant alienigenis Episcopatus Galliae conferri, perinde ac si Italia Antistites Gallos numquam recepisset. Ejusdem Bonifacii VIII jussu cum quaedam inter ipsum et praefatum Philippum Pulchrum controversiae effervescerent librum conscripsit de *potestate ecclesiastica*, in quo cum magis Pontifici quam Regi patrocinari visus fuerit, ipsemet Rex ejusque proceres aulici indignati omnem lapidem moverunt ne a Bonifacio designatam Aegidio Car-

Digitized by Google

dinalitiam dignitatem Clemens V promulgaret, quamvis a nonnullis scriptoribus inter S. R. E. Cardinales revera recenseatur. Pro eodem Bonifacio vita functo sub Clemente V apologeticum commentarium evulgavit, quae res magis magisque aulicorum Gallorum animos in illum exacerbavit. Anno 1296 a Bonifacio VIII facultatem obtinuit sibi instituendi Vicarios generales, qui dioecesim et provinciam Bituricensem visitarent quamdiu ipse in Romana Curia versaretur. Interfuit an. 1311 Concilio Viennensi, in quo Templariorum damnatio conclamata fuit, eorumque Bituricensem domum Augustiniano Ordini acquisivit, eamque postea perpulchre exornavit. Sanctitatis ipsius hoc inter alia extat insigne monumentum a nostrate B. Jordano de Saxonia allatum, quod nempe cum mulier quaedam gravi morbo vexata ad eum accessisset petens ut suis precibus illam sanaret, ipse reputans se indignum cui hujusmodi petitio fieret, perhumaniter dimisit illam dicens « vade bona mulier, fiat tibi secundum fidem tuam ». Nec mora, extemplo mulier pristinae incolumitati restituta fuit. Deiparae Virginis cultui addictissimus erat, suamque Augustinianam Religionem summo amore prosequebatur. Plures inter nostrates instituit praeclaros alumnos, qui cum doctrina tum pietate magnum sibi nomen apud posteros compararunt, inter quos praecipuam laudem merentur B. Albertus Patavinus, B. Angelus de Furcio, Alexander de S. Elpidio, et Gerardus Senensis. Quaemadmodum ob doctrinae amplitudinem *Doctoris Fundatissimi*, et theologorum Principis appellationem adeptus fuit, ita ob sanctimoniae praestantiam Beati nomen apud scriptores obtinuit. Naturae tandem concessit Avenione die 22 Decemb. an. 1316, aetatis suae 69, postquam suam ecclesiam an. 22 sanctissime administraverat, et in Sententias, ut scribit Laurentius Berti, et singillatim in varias Theologiae partes, et in sacras litteras commentaria exornaverat, necnon philosophicos, et

Digitized by Google

politicos libros conscripserat. Corpus ejus Lutetiam translatum apud nostrates sepultum fuit. A Jo. Mario Crescimbene vol. 2, de vulgari poesi, part. 2, lib. 2, pag. 92 inter poetas italicos adnumeratur. « Consule Ughellum de Card. Columnensis familiae n. VII, Tiraboschi tom. 4, edit. Venet. 1823 pag. 190 et seq. Bellarminum de script. eccl. edit. Romae 1613 pag. 215, Dionysium Sammarthanum Galliae Christianae tom. 2, col. 76, Bzovium tom. 14 ad an. 1316, n. 16 pag. 282, Gandolphum pag. 28, Moroni vol. 14, pag. 301, Ossinger pag. 237, et Lanteri vol. 1, pag. 47, apud quos operum Aegidii catalogum invenies ».

Bobii (di Bobbio) Ep. Aug.

Carolus Nicolaus Maria Fabi primam lucem aspexit Vitellianae in Insubria die 8 Octobris an. 1721. Augustinianam tunicam induit Tolentini die 23 Maii 1738, ac ibidem unius anni tyrocinio peracto solemnia vota nuncupavit. Studiorum causa Romam ad suae Insubricae Congregationis coenobium S. Mariae de Populo missus fuit, ibique philosophiae ac theologiae cursum octo annorum spatio complevit. Sacrae theologiae Lector renuntiatus an. 1749, aetatis suae 28 plura in disputationibus tum publicis tum privatis Romae argumenta dedit profundae suae doctrinae atque eruditionis, quo nomine saepe in diariis romanis illius temporis celebratur. Quare cooptari meruit inter Accademicos Arcadiae, et quod majus est, a Benedicto XIV aggregatus fuit Accademiae Pontificiae Conciliorum, quo in munere complures eruditas in Quirinali Palatio coram doctissimo Pontifice dissertationes habuit, qui propterea, nedum illum saepe laudavit, verum etiam in Consultorum S. Cong. Indicis coetum adnumeravit. Annis viginti Romae moratus fuit, ubi post acceptum Lectoris gradum

Digitized by Google

(Magisterium apud Congregationes observantiores non est in more) nostrates semper docuit. Postea navigavit in Sardiniam, ubi in publico Calaritano Lyceo philosophiam professus fuit, et hanc cathedram dimisit mense Novembri an. 1770 profecturus ad regium Taurinense Athenaeum theologiam moralem profiteri. An. 1781 die 1 Septembris ad Regis postulationem a Pio VI Bobii Episcopus electus fuit, et die 17 ejusdem mensis et anni in Consistorio renuntiatus. Episcopalem consecrationem accepit in templo S. Mariae de Populo die 23 praefati mensis et anni per manus Emi Card. Gerdil, assistentibus DD. Guidone de Bagni Mantuano Arch. Mirae, et Petro Aloysio Galletti Cassinensi Episcopo Cyrenes. Ad suam dioecesim profectus indefessum se ostendit in tradenda suis clericis theologia morali, quam ipsemet erudite scripserat. Totius dioecesis visitationem peregit, atque in difficillimis negotiis summam prudentiam adhibuit. Postquam omnium pastoralium virtutum, ac praesertim doctrinae et vigilantiae praeclara specimina praebuisset, aedesque episcopales instaurasset, tandem aerumnis ob illorum temporum nequitiam, et annis consumptus Bobii fato cessit die 16 Martii an. 1803, et in cathedrali templo die 20 sepulturam habuit. « Ex miss. chronico tertio Congregationis Insubricae pag. 15, n. 78, pag. 122, n. 24, et pag. 146, n. 79, necnon ex relatione DD. Henrici Gajo Episcopi Bobiensis. Vide etiam Gams pag. 813 ».

Bosae (di Bosa) Ep. Aug.

Fr. Michael Tridentinus an. 1271 erat Episcopus Bosae in Sardinia, uti refert Mattei in Sardinia sacra pag. 194. Herrera autem putat illum fuisse Episcopum Rossanensem in partibus infidelium, et suffraganeum Tridentinum, ast videtur praeferendus Mattei, qui censet Bosanensem Ec-

clesiam aliquando etiam (forsitan amanuensium errore) Rossanensem nuncupatam fuisse. « Vid. Herr. tom. 2, pag. 75, Elssium pag. 490, et Martini tom. 3, pag. 541.

Fr. Bonifacius qui antea fuerat Episcopus Suffraganeus Tridentinus, an. scilicet 1285, postea ad regendam Bosanensem in Sardinia dioecesim translatus fuit. Ad eliminandam levem quamdam suspicionem Antonii Mattei, qui autumat hunc Bonifacium censendum potius esse Episcopum Bosinensem, quam Bosanensem, notandum est duos fuisse circa ea tempora Bonifacios ex Ord. Eremit. Suffraganeos Episcopos, unum nempe Tridentinum, et alium Basileensem, non autem *Bosinensem*. Tridentinus evasit postea Episcopus Bosanensis. Gams pag. 834 hunc Bonifacium, ac praefatum Michaelem, necnon alium Bonifacium Servitam Episcopos fuisse putat in partibus infidelium, non animadvertens lacunam annorum circiter 60, quam sic opinando relinquit in serie Episcoporum Bosanensium. « Vide Martini tom. 3, pag. 541 ».

Fr. Joannes Serra, Valentinus, an. 1564 erat Provincialis Sardiniae, et 1574 theologus et confessarius Proregis. Usus fuerat familiaritate D. Thomae a Villanova, et propter suam probitatem ac prudentiam magnatibus illius insulae acceptissimus fuit. An. 1575 Bosae Episcopatum obtinuit, quem tamen parum temporis administravit; nam illius immediatus successor ponitur ad an 1577. « Vide Mattei pag. 202, n. 41, Herreram tom. 1, pag. 443, Gams pag. 834, et Martini tom. 3, pag. 544 ».

Bovae (di Bova) Ep. Aug.

Fr. Matthaeus de Scallia, Agrigentinus, an. 1424 die 12 Aprilis assumptus fuit ad Cathedram Episcopalem Bovae

Digitized by Google

in Calabria. Post annum de hac Sede ad tumulum translatus fuit. « Lege Ugh. tom. 9, col. 340, n. 11, Attardi pag. 227, et Gams pag. 861 ».

Fr. Augustinus Campelli de Leonissa, S. Theol. Mag. quippe qui pro Apostolica Sede plures utiliter labores sustinuerat, episcopali infula Ecclesiae Bovensis ab Eugenio IV an. 1435 die 14 Feb. remuneratus fuit. Ast vix inauguratus Episcopus post initam per procuratorem episcopalis Sedis possessionem, cum Romae degens iter Bovam pararet, inopinata aegritudo omnem illi viam in Calabriam interclusit pandens illi e contra aditum ad immortalitatis regionem, in quam Romae intravit eodem suae consecrationis an. 1435 die 22 Aug. Humatus fuit in templo S. Augustini. « Nominant illum Ugh. tom. 9, col. 340, n. 13, Gandolphus pag. 71, Ossinger pag. 188, Toppius pag. 4, et Lanteri vol. 1, pag. 350.

Boviani (di Bojano) Ep. Aug. Gen. et Sacrista

Fr. Fulgentius Gallucci de Monte Georgio, Picenus, an. 1604 erat Firmi studiorum Regens, ac deinde lauream magistralem adeptus evasit Marchiae Anconitanae Provincialis an. 1613, et Prior S. Augustini de Urbe ab an. 1616 usque ad 1620, quo in Comitiis generalibus ibidem habitis die 6 Junii universo Ordini unanimi Patrum consensione praefectus fuit. Eodem tempore Angelicae Bibliothecae praefecturam dimisit, quam primus omnium an. 1614 obtinuerat. Dicitur ab Elssio contemporaneo « vir humanissimus, doctissimus, Ordinis zelator egregius, et concionator celebris, qui disciplinae monasticae restituendae animum serio applicuit ». An. 1623 die 8 Martii a Gregorio XV electus fuit Sacrarii Apostolici Praefectus, et die 10 Maii ejusdem anni episcopali Tagastensis Ecclesiae infula insi-

gnitus, retinens interea praefati Pontificis jussu Generalatus officium, magna enim pollebat agendi dexteritate. Ab Urbano VIII die 12 Martii 1624 Bovianensis Ecclesiae (in Aprutio) mitram accepit. Itaque Generelatui, et Sacrarii Apostolici praefecturae renuntians in suam dioecesim se contulit, ubi forma gregis factus, potens opere et sermone per octo fere annos plura successoribus suis providi pastoris exempla exhibuit. Patriam, suosque consanguineos invisendi amore captus Montem Georgium rediit, ibique post paucos menses die scilicet 9 Novembris 1632 sexagenario major ex hac vita migravit, et in illo suae adfiliationis coenobio, cui cum aliis bonis suam quoque bibliothecam praeclaris manuscriptis refertam donavit, tumulatus fuit. Haec Bibliotheca a suo cognomine nuncupata tempore *gallicae adnexionis in manus liquidatorum venit.* « Vide Chronhistoriam inter Angeli Rocca opera omnia tom. 1, pag. 357, n. 24, Herr. tom. 1, pag. 243, et Moroni vol. 60, pag. 188. »

Fr. Petronius Veroni Bononiensis, S. Theol. Magister, qui apud Ordinem fuit Italiae Assistens, ab Innocentio X die 8 Jan. 1652 inauguratus fuit Episcopus Boviani, et Romae in templo D. Augustini a Card. Ludovisio die 3 Feb. ejusdem anni consecratus. Brevi tempore Episcopatum tenuit; nam mors illum rapuit die 11 Maii 1653. Sepultus fuit in ecclesia S. Mariae Gratiarum Ord. FF. Minorum. « Adeas Ughel tom. 8, col. 247, n. 45, Elssium pag. 558, et Gams pag. 860 ».

Fr. Coelestinus Bruni, Venusinus, insignis theologus, ab Ossinger dicitur *vir profunda scientia theologica, singulari peritia artis recthoricae, ac philosophandi acumine praeditus.* Fuit Provincialis provinciae Romanae, et Romandiolae, necnon Italiae Assistens. Ad instantiam Card.

Fabii Ghigi, quem Senis discipulum habuerat, prius constituitur professor S. Scripturae in Archigymnasio Romano, et deinde ab Innocentio X Bovianensi Ecclesiae praeficitur die 7 Septembris 1653. Episcopalem Sedem reliquit die 31 Maji 1664 abiturus illuc quo plures abierunt. *Laudatur ab Ughello tom. 8, col. 247, n. 46, a Nicolao Toppio in Bibl. Neap. pag. 61, ubi dicitur concionator celeberrimus, a Leone Allatio in Apibus urbanis pag. 95, a nostrate Aprosio in sua Bibl. edit. Bon. 1673 pag. 662, a Lanteri vol. 3, pag. 37, et Gams pag. 860.*

Bovini (di Bovino) Ep. Aug.

Fr. Petrus de Argentina, Calaber, ab Innocentio VI die 12 Feb. an. 1354 promotus fuit ad Episcopatum Bovinensem in Apulia. Illius immediatus successor habetur an. 1381. *Vide Ughel. tom. 8, col. 265, n. 20, Torellium tom. 6, ad an. 1354, n. 6, et Gams pag. 861.*

Brixiae (di Brescia) Ep. Aug.

Fr. Andreas eximius theologus, ac celebris verbi Dei praeco, Brixiae in Insubria Episcopatum accepit an. 1373. Suarum insignium virtutum splendore Brixianam Ecclesiam illustravit usque ad an. 1378, quo debitum naturae persolvit. Mentionem de illo faciunt Ugh. tom. 4, col. 554, n. 84, Bernardinus Faynus in Coelo S. Brixianae Ecclesiae edit. Brixiae 1658, pag. 39, n. 86, Gradonicus in serie Episc. Brixiae pag. 316, et Gams pag. 780.

Fr. Andreas de' Serazoni, Mediolanensis, S. Theol. Mag. cum esset vir religionis zelo, vitae integritate, morum innocentia, in rebus tam spiritualibus, quam temporalibus peragendis circumspectione, ac prudentia, aliarumque

Digitized by Google

virtutum meritis laudabilis ab Urbano VI die 4 Nov. 1381 eligitur in Episcopum Placentiae; sed quia haec electio Galeatio Visconti non placuit, possessionem illius episcopalis Cathedrae adire nequivit; quare ad Brixianam Ecclesiam ab eodem Pontifice die 17 Junii 1383 translatus fuit, ibique mortalis vitae cursum complevit mense Martio 1387. Sunt qui putant hunc Andream Eremitano Ordini nomen dedisse post acceptum Episcopatum; ast hi falluntur omnino, nam laudatus Summus Pontifex in epistola, qua illum Placentinum Episcopum instituebat, appellavit eum *Ordinis FF. Eremitarum S. Augustini professorem.* Consule Gradonicum pag. 321, et 323, ubi haec leguntur: *Incognitum est, quanam auctoritate motus Ughellus suspicetur hunc Andream eumdem esse cum nescio quodam, qui se vel abdicaverit Episcopatu, vel schismate fervente eodem fuerit spoliatus, rursusque eidem dignitati restitutus.* Vide etiam Ugh. tom. 2, col. 229, in adnot. n. 3, et tom. 4, col. 554, n. 86, Faynum pag. 39, n. 88, Petrum Campi hist. eccl. Plac. vol. 3, edit. Plac. 1662, pag. 304, et Gams. pag. 780.

Brugnati (di Brugnato) Ep. Aug. et Sacrista.

Fr. Joannes Vincentius Spinola, Genuae e nobilissimis parentibus Dominis Campi ortus, admodum juvenis Ordinem Aug. ingressus, in operibus pietatis tam ardenter se exercuit, ut brevi provectiores quosque superarit. Merito ab Elssio appellatur *Vir doctrina gravis, et pietate illustris.* Cum jam provinciam Insubriae rexisset, an. 1610 electus fuit Prior coenobii S. Augustini de Urbe, et in Capit. gen. an. 1614 ibidem Italiae Assistens constituitur. Completo hujus officii sexennio, assumptus fuit in Subsacristam, seu socium Apostolici Sacrarii Praefecti Joannis Baptistae de Aste, cujus et locum, et infulam Tagastensis Ecclesiae a Paulo V accepit die 12 Oct. 1620. Praefuit cum plausu

Digitized by Google

Pontificio Sacrario usque ad diem 6 Martii 1623, quo a Gregorio XV ad Ecclesiam Brugnatensem in Liguria Orientali translatus fuit. Rexit ut bonus pastor usque ad an. 1639, quo pie, ut vixerat, animam Deo reddidit. Adeas Ugh. tom. 4, col. 998, n. 35, Chronhist. continuatorem pag. 356, Liguriam Christianam Semeriae vol. 2, pag. 177, ubi dicitur *Synodum celebrasse an. 1625*, Herr. tom. 1, pag. 445, et Gams pag. 818.

Brundusii (di Brindisi) Arch. Aug.

Fr. Augustinus de Ariliano, de Malacha in Hispania, vir generis nobilitate ac doctrina conspicuus, fuit S. theol. Mag., concionator egregius, et S. Inquisitionis in Hispania consultor. Die 15 Septembris 1698 inauguratus Archiepiscopus Brundusinus, possessionem illius Sedis iniit die 22 Decembris ejusdem anni. Ita dicitur fuisse pacis studiosus et sollicitus, ut pro illa inter dissidentes componenda lacrymarum affatim effundere non erubesceret. Verum conceptam optimi regiminis spem apopleticus morbus inopinato praecidit, optimum Antistitem vita longiori dignissimum de medio tollens die 11 Decembris 1699. *Ex relatione DD. Arch. Raphaelis Ferrigno, et Ugh. tom. 9, col. 45 in addit. ex Coleti appendice ad tom. X Ugh. col. 218, et Gams pag. 863.*

Fr. Barnabas de Castro primam lucem aspexit Toleti in Hispania an. 1645. Eremitanum Ordinem ingressus evasit S. Theologiae Magister, Provincialis Castellae, et Hispaniarum Assistens. Creatur Archiepiscopus Lanciani in Aprutio die 25 Februarii 1697, unde postea, anno scilicet 1700, die 15 Decembris ad Brundusinam Ecclesiam translatus fuit. Statim Brundusium ad Archiepiscopale Palatium se contulit, verum causa obitus Caroli II Hispaniarum Regis

translationis Bullas non accepit nisi die 28 Octobris 1702, et die 5 Novembris ejusdem anni in possessionem immissus solemnissimum peregit ingressum. Vitam duxit Episcopo, ac coenobita vere dignam, in omnibus actibus suis morum innocentiam spirans. Dioecesim sacra visitatione praesentem semper habuit, sacrorum canonum observantiam, nitorem ac ornatum sacrarum aedium semper promovit. In templo Augustiniano sacellum Deiparae a fundamentis erexit, quod redditibus dotavit, et in quo sepulcrum sibi parari voluit. Cathedralis aram maximam mire exornavit, quam etiam de argenteo affabre elaborato, ac sumptuoso amiculo seu frontali (vulgo paliotto) suis expensis providit. Item censum instituit pro compluribus quolibet anno pauperibus vestiendis, hujusmodi rei cura Patri Priori Augustiniano pro tempore existenti commissa. Tandem in villa S. Donatii die 11 Decembris 1707 apoplectico morbo correptus ad recipiendam virtutum suarum mercedem transivit, sui memoriam apud omnes in benedictione relinquens. Ejus corpus Brundusium translatum in praefato sepulcro reconditum fuit. *Vid. Ughellum tom. X in append. col. 218, et tom. VI. col. 794 in addit. Moroni vol. 37, pag. 93, et Gams pag. 863.*

Caesenae (di Cesena) Ep. Aug.

Fr. Ambrosius, cujus patriam, et cognomen scriptores reticent dicitur ab illis *theologus insignis*. A Joanne XXII anno 1326 die 25 Julii eligitur Episcopus Caesenae in Romandiola, quam Ecclesiam gubernavit usque ad ann. 1332, quo ex hac vita migravit. *Consule Ughellum tom. 2, col. 458, Nicolaum Coletum in serie Episcoporum Caesenatium pag. 51, Franciscum Ant. Zaccaria in eadem serie pag. item 51.*

Fr. Bernardinus de Martellini, nobilis Florentinus, S. Theologiae Magister, qui a scriptoribus dicitur *philosophiae ac theologiae scientia clarus, sacrisque litteris egregie instructus*, anno 1342, die 17 Julii a Clemente VI ad Caesenae Episcopatum evectus fuit. Debitum naturae persolvit die 28 Julii an. 1348, et apud nostrates Caesenae sepultus fuit. *Lege Ughellum tom. 2, col. 459, n. 52, Coletum pag. 52, Scipionem Chiaramonti hist. Caesen. lib. XIII ad an. 1344, Ossinger pag. 562, Julium Negri de Scriptoribus Florentinis pag. 104, et Zaccaria pag. 52.*

Fr. Victor Ariminensis anno 1419 die 28 Junii a Martino V praeficitur episcopali Cathedrae Caesenati, in qua postremum diem obiit anno 1425. *Vide Coletum pag. 60, n. 65, Chiaramonti lib. XVI sub ipsum initium, Ughellum tom. 2, col. 462, n. 63, Herreram tom. 2, pag. 503, ubi ait illum obiisse anno 1430, et Zaccaria pag. 60.*

Cajetae (di Gaeta) Ep. Aug.

Fr. Augustinus de Callio in Umbria anno 1379 patriae Episcopus eligitur, unde postea anno 1396 ad Cajetanam in Campania Ecclesiam a Bonifacio IX translatus fuit, relicta tamen eidem Calliensis dioecesis administratione. Ad mortalis vitae terminum pervenit anno 1397. *Nominatur ab Ughello tom. 1, pag. 542, n. 42, ab Herrera tom. 1, pag. 38, ab Elssio pag. 87.*

Fr. Josephus Guerrero de Torres, Hispanus, nobili genere natus, S. Theologiae Magister, et multis apud Ordinem praefecturis bene gestis celebris, die 13 Aprilis anno 1693 ad episcopalem Cajetae Cathedram regendam assumptus fuit. Ad suam citissime se contulit Ecclesiam, ac statim suo rite pascendo gregi totum se dedit. Proprio

aere ditavit Sacristiam ecclesiarum parochialium S. Blasii Ep. et Mart. et SS. Apostolorum. Vitam cum morte commutavit die 26 Martii an. 1720. *Mentionem faciunt de illo Coletus in addit. ad tom. 1. Ughel. col. 546, Gandolphus pag. 379, et Gams pag. 881. His accedit relatio DD. Philippi Cammarota Arch. Cajetani.*

Callii (di Cagli) Ep. Aug.

Fr. Octavianus de Callio in Umbria, S. Theol. Mag. a Canonicis Eugubinis an. 1294 electus fuit illius civitatis Episcopus; ast Bonifacius VIII maluit illum patriae Ecclesiae praeficere, idque executioni mandavit die 5 Jan. 1396. Tenuit illam Cathedram decem tantum menses, obiitque eodem anno, et in Cathedrali tumulatus fuit. *Vide Ughel. tom. 2, col. 819, n. 26, Herr. tom. 2, pag. 214, Maurum Sarti de Ep. Eugubinis pag. 163, et Gams pag. 678.*

Calviae et Theani (di Calvi e Teano) Ep. Aug.

Fr. Josephus Maria Pezzella ex oppido oriundus, quod vulgo dicitur *Fratta Maggiore*, ast Beneventi ortus die 9 Novembris an. 1763, cum ad decimum octavum pervenisset suae aetatis annum Augustiniano Ordini nomen dedit, apud quem evasit S. Theol. Mag. atque eximius verbi Dei praeco. Multis nominibus Eremitanae Familiae profuit; nam ipse an. 1818 favore DD. Card. Caracciolo, et Giustiniani, quibus a sacris confessionibus fuerat, Augustiniani Ordinis restaurationem in Regno Neapolitano contra malignantium conatus impetrare valuit. Quare pro illis coenobiis restituendis constitutus fuit Commissarius Apostolicus citra fretum Mamertinum, atque ex pontificio indulto Prioris Generalis titulum ac privilegia obtinuit. Neapoli hospitium instituit Oblatarum sub titulo S. M. Monicae, quibus ipse-

met constitutiones tradidit, easque rexit usque donec anno 1823 die 24 Nov. a Leone XII Aprutinam, alias Interamnensem mitram acceperit. Hanc Cathedram aegritudinis causa dimisit an. 1828 die 23 Junii, factus interea coadjutor Episcopi Calviensis et Theanensis cum futura successione, ac titulo insignitus Episcopi Zelae in Cappadocia. Successit revera an. 1831, atque bonus pastor statim suarum ecclesiarum sacram visitationem incoepit, quam tamen infirmitatis causa absolvere nequivit. Mortalem sarcinam ex nervorum torpore Theani deposuit die 3 Jan. 1833, relinquens apud illos populos suum nomen in benedictione. *Nominatur a Nicolao Palma hist. Interamnensis vol. 3, pag. 298, a Moronio vol. 103, pag. 460, et a Gams pag. 865. Accedit relatio DD. Ep. Bartholomaei d'Avanzo.* Teste nostrate P. Mag. Josepho Palermo in oratione funebri habita in comitiis gen. an. 1835 Ecclesiam Aprutinam dimisit ob cujusdam impii immanem nequitiam, qui paterna sui Pastoris monita et animadversiones ferre nolens, illi venenum propinavit.

Camerini (di Camerino) Ep. Aug. Generalis et Cardinalis.

Alexander Oliva ortus est Bocchiolini prope Saxoferratum in Umbria ex humilibus, honestisque parentibus anno 1406. Puer trium annorum cum in agro flores colligeret fortuito in puteum lapsus aquis praefocatur, ast a quadam muliere, cui nomen erat Biambra, illinc ereptus, vitam divinitus recuperavit. Nam ubi pia mater puerum extinctum audivit peringenti dolore perculsa validis clamoribus et ululatibus adstantium corda, et aerem dilacerans ad infortunii locum cito citius cucurrit, abreptumque exanimem natum ad propinquam Ecclesiam festina detulit, ibique multis cum lacrymis Deiparam obtestari coepit, votum vovens, si dignaretur sibi filium redivivum restituere,

Digitized by Google

se Augustinianae Religioni tunica induendum illum tradituram. Exaudivit clementissima afflictorum Consolatrix preces ancillae suae, ac post novem circiter horarum intercapedinem puer halitum recipiens recuperatae vitae signa dare coepit. Juxta matris votum adhuc septemnis tamquam lilium in Augustiniana Saxoferrati Eremo anno 1413 plantatus, ibidem proficiens aetate, multo magis profecit doctrina atque virtute. Quamvis autem litteris addiscendis sedulam operam navaret, ardentiori tamen studio in sanctimoniam, quam in doctrinam ferebatur, usque a teneris unguiculis dicere solitus: *Difficilius, sed laudabilius esse hominem fieri bonum quam doctum; utilioremque sibi et aliis esse moribus praestantem quam doctrina excellentem.* Decem annos natus Perusiam ad S. Augustini missus fuit, ibique suo tempore solemnia vota nuncupavit. Studiorum causa postea se contulit Ariminum, deinde Bononiam, ac tandem Romam, ubi mansit annis octo, et an. 1433 Lectoris gradum obtinuit. Lectoris ac Regentis munus exercuit Perusiae, ubi an. 1437 magistrales infulas accepit, ac subinde multis annis philosophiam publice docuit, ex diuturno 20 annorum in eadem civitate incolatu Perusinus appellatus. Ob notam omnibus singularis doctrinae ac sanctimoniae laudem cum aetatis suae annos triginta et duos tantum haberet plenis suffragiis in Perusino coenobio Marchiae Anconitanae anno 1439 Provincialis electus fuit, quod officium magno cum regularis disciplinae emolumento gessit non tamen usque ad integrum expletum triennium, nam duobus post annis ab Eugenio IV licet invitus Romam arcessitus fuit Procuratoris generalis partes agere. Verum quia rigidioris disciplinae amore captus ad Perusinam Congregationem transierat paulo post recens accepto se magistratu abdicans ad Umbriae sylvas in quodam Eremitorio absconditam cum Christo in Deo vitam ducere se recepit. Duobus tamen post mensibus ipsius Eugenii IV jussu e suis latebris egredi

coactus Perusiam rediit, illiusque coenobii an. 1449 prioratum adeptus fuit. Animarum zelo succensus, non autem turpis lucri, vel aurae popularis amore captus, concionandi provinciam suscepit, ac exemplo magis quam verbo praedicans, quadam sui generis, ac propemodum divina suaviloquentia durissima quaeque pectora prius demulcens, eadem postea ignitis Dei timoris jaculis ad poenitentiam scindebat, quibus sane efficacissimis modis innumeras dispersas oves ad coelestis Pastoris ovile per totam Italiam reduxit. Praecipuis peninsulae urbibus ac praesertim Neapoli, Senis, Florentiae, Bononiae, Mantuae, Ferrariae, atque Venetiis sal evangelicae praedicationis mira dexteritate aspersit, ac tantum ubique stuporem excitavit, ut ab omnibus tamquam christianae eloquentiae miraculum celebraretur. Post obitum Revm̃i P. Mag. Gen. Juliani Falciglia an. 1458 a Pio II constitutus fuit totius Ordinis Vicarius Gen. et anno insequenti Tolentini die 13 Maji in comitiis generalibus Prior gen. electus. Idem Pontifex Senis degens illum absentem ac nil minus prae humilitate exoptantem die 5 Martii an. 1460, universa Italia plaudente, creavit S. R. E. Presbyterum Cardinalem titulo S. Susannae. *Incredibile fuit* (verba sunt Ciacconii), *quantum et monachi sui Ordinis, et omnes Senenses, et cuncti ferme Itali hoc factum laudavere. Multae civitates ei dona miserunt, et civem suum esse voluerunt. Pontifex argentum misit, quo dignitatem sustineret, et Curiales et Aulici magnificis eum muneribus donavere.* Scribit idem Ciacconius quod *eodem anno, quo inter Cardinales accitus est, ab ipso Pio Camerinensem obtinuit Pontificatum, quem, licet absens, sanctissime rexit.* Idipsum plane constat ex sequenti diplomate, quod affert noster P. Fr. Philippus Nicolaus Basanti in Cardinalis Olivae vita manuscripta, quam Revm̃o P. Mag. Gen. Augustino Gioja nuncupavit: *Petrus Paulus de S. Anatholia* (1463) *Decretorum Doctor, Canonicus Camerinensis, Revmi*

in Christo Patris, et D. Alexandri miseratione divina, tit. S. Susannae S. R. E. Presbyt. Card. de Saxoferrato, Episcopatus Camerinen. ex concessione Sedis Apostolicae, perpetui Administratoris, et Commendatarii. Item in quodam manuscripto Cardinalium Augustinensium catalogo, qui usque ad Petrocchinum pervenit, Alexander Oliva dicitur *Episcopus Camerini.* Videtur tamen episcopali caractere insignitus non fuisse. Anno 1461 a praefato Summo Pontifice Pio II Anconam missus fuit accipere Romamque deferre S. Caput D. Andreae Apostoli, uti liquet ex hoc Brevi Apostolico, quod ad litteram transcripsit laudatus Basanti: *Pius Episcopus Servus Servorum Dei. – Dilecto Filio Alexandro tit. S. Susannae Presbyt. Card., Apostolicae Sedis Legato, Salutem, et Apostolicam Benedictionem. – Cum dilectus Filius nobilis vir Thomas Deipotus Ven. Reliquiam, Sanctum Caput Beatissimi Andreae Apostoli Anconam detulisse dicatur, idque Nos cum debita solemnitate in honorem Dei ad Urbem deferri optamus, nequid ad summam celebritatem videatur deesse, de Ven. Fratrum nostrorum S. Romanae Ecclesiae Cardinalium consilio te Nostrum, et Apostolicae Sedis Legatum ad honorandum id Sanctissimum Caput, praesentium tenore facimus, constituimus, et deputamus.* Habuit etiam commendam S. Blasii in pago Perusino. Vir singulari mansuetudine, ac perinsigni animi comitate praeditus, adeo mirifica dissidentes componendi dexteritate pollebat, ut merito diceretur, et esset *Angelus pacis.* Nam saepe saepius quae inter Principes et populos exardebat, discordiae facem extinxit, Senarum incolas a mutua concivium internecione coercuit, ac Florentinorum tumultus sedavit. Item ab eodem Pontifice prius Perusiam Legatus mittitur, ut jurgantes turbas ad concordiam revocaret, ac deinde Anconam, ut de medio sublatis dissidiis, quae inter ipsos suborta erant, Anconitanos et Aesinos inter sese pace com-

Digitized by Google

poneret. Adeo fuit ab omni cupiditate alienus, ut cum plurima in variis suis legationibus a compluribus civitatibus, privatisque personis munera ipsi allata fuissent, omnia omnino, nedum pretiosiora, verum etiam minuscula, uti parva esçulenta, vel poculenta constantissime recusarit, conquerentibus propterea famulis dicere solitus: *Non ad dividenda, sed ad impedienda spolia sese itineri commisisse.* Purpurae auctus honore pristinae consuetudinis vestigia persequi numquam destitit; quinimmo in ipso culmine exaltationis quam antea humilior effectus, plurimum ampliavit suarum virtutum splendorem, majoremque sibi omnium conciliavit amorem, atque existimationem. Cum autem inter caeteras egregias animi dotes, summa etiam erga omnes benignitate praeditus esset, cunctis se facilem praebebat, atque tractabilem, nec non incredibili quadam singularique urbanitate excipiebat omnes, qui illum quavis hora adibant. Profusus in pauperes, eorum inopiam omnimode sublevabat, et ubi pecunia non poterat, vadimonio praesto erat. Stipem petentibus numquam negavit, ac praeter eos, quibus quotidie ad ostium eleemosynam erogabat, quatuor familias Romae suo aere sustentabat, multumque etiam largiebatur Graecis, aliisque, qui suis ejuratis erroribus ad catholicam fidem convertebantur. Coenobiis, ac monasteriis indigentibus subsidia large suppeditabat, debitoribus egenis debita gratis remittebat, atque alienigenis ad redeundum in patriam marsupio carentibus, viaticum liberaliter providebat. Virorum doctorum patronus, iis quoque, et quidem ut plurimum minime rogatus, ac praeter ipsorum spem, opis affatim ferebat. In ecclesias praesertim munificentissimus, alias et Ordinis, et externas decentius exornavit, alias autem emptis donatisque praediis locupletavit; inter quas peculiarem mentionem meretur Saxoferrati ecclesia Deiparae, in qua divinitus vitam recuperaverat. Pietati mirum in modum addictus, ita attente ac devote horas canonicas recitabat,

Digitized by Google

ut in iis persolvendis sex integras horas quotidie insumeret. Dum Sacrum faciebat, saepe saepius lacrymae ex oculis illi defluebant, ac veluti extra sensus rapi videbatur, dicere solitus: *Maledictus homo, qui opus Dei facit negligenter*. Diebus festis familiares suos ad concionem congregatos, praeceptis salutaribus monebat, eosque ad pie recteque vivendum, ad mutuam concordiam, et dilectionem, ad honestatem et castimoniam hortabatur, et cum aliquando quemdam famulum in ecclesia mulierem salutantem deprehendisset, illum sine mora e suo famulatu dimisit. Missae paulo tardius intererat, ac sciscitantibus cur tamdiu cunctaretur, respondebat: *Rebus divinis vacandum animo alienis negotiis non adhuc implicato, sed jam expedito.* Erga alios indulgentia plenus, erat tamen in seipsum admodum austerus. Frugalis illi mensa, quam quotidie sacra lectione condiebat, brevis somnus, quem semper quaesita lecti duritie data opera exasperabat. Ab omni mollitie abhorrens, lenioribus abjectis, asperiora semper indumenta adhibebat, corpus interea cilicio excrucians. Adeo terrenarum rerum contemptui, atque aeternalium meditationi addictus erat, ut in privato sacello, familiaribus insciis, loculum sibi poni jusserit, scrinii instar extructum, in cujus inania demortui Cardinalis effigiem seipsum referentem clam depingi voluit, hoc effato circum descripto: *In omnibus operibus tuis memorare novissima tua, et non delinques in aeternum.* Quotiescumque dies aeternitatis mente revolvere cupiebat, scrinium hoc reserabat, atque in sui ipsius depictum cadaver oculos defixos tenens, futurae suae morti proludebat, haec identidem verba ingeminando: *Alexander, quid post haec?* Otiositatis acerrimus hostis, quidquid orationi aut audientiae illi supererat temporis, totum jugiter piorum librorum lectioni aut scriptioni impendebat; neque extra domum egrediebatur, nisi aut ad Summum Pontificem, vel ad aliquem Cardinalem, aut ad ecclesias S. Mariae Majoris, et S. Ma-

riae de Populo iturus, quas sine praetermissione singulis Sabbatis frequentare in more illi erat. Non conversabatur libenter, nisi cum viris probis ac eruditis, in quorum ore neque obsequium inveniebatur, neque mendacium, quam perniciosissimam humanae societatis pestem summopere aversabatur dicens: *Duo potissimum hominum genera esse vitanda*, scilicet *qui essent mendaces*, *et qui commissa secreta non continerent*, *caeteros ferri posse*. Castissimus ipse famulos non admittebat nisi probatae essent castitatis, neque ab iis, neque a suis propinquis umquam se tangi permisit, ac morti jam proximus dum a familiaribus commodiori situi in lecto componeretur, soporem illico abrumpens ad quemdam Malatestam conversus dixit: *Fili mi Malatesta ne me tangas*, *nam profanus es*. Tandem meritissimus Cardinalis ad notam sibi (quippe eam pluribus antea praenuntiaverat) sui exitus peroptatam horam appropinquavit, ac dum se laetus ad formidandum aeternitatis iter magna animi securitate parabat, rogatus ubinam humari vellet, respondit: *Animam jampridem Deo vovi, nunc corpus Pio relinquo, ubi is volet, me sepelite*. Iterum rogatus quodnam suis mandatum relinqueret: *Nullum*, ait, *nisi ut boni sint*, *recteque vivant*. Cum autem eo jam devenisset, ut in extremo agone cum morte luctaretur, hortantibus fratribus nequid timeret: *Quid ego*, inquit, *timeam*, *qui ad nuptias eo?* Ivit revera ad coelestis Agni nuptias Tibure die 21 Augusti an. 1463, aetatis suae 55. Corpus ejus Romam delatum in ecclesia S. P. Augustini tumulatum fuit. Extat ejus sarcophagus cum apposito epitaphio inter templum et sacrarium prope turrim campanariam. Ipsemet Pius II exequias Cardinale dignas amico peregit, et familiae curam suscepit. Extrema vitae illius idem Summus Pontifex, cujus verba refert Gandolphus, ita eleganter descripsit: *Medio tempore Cardinalis S. Susannae non sine Summi Pontificis moerore febri correptus*

extinguitur, cujus vitae sanctimonia cum per omnem vitam emicuisset, tum maxime in obitu claruit, qui etsi dies quamplures agonizavit, numquam tamen intermisit de fide catholica disputare, symbolum exponere, obstrusos Scripturarum sensus aperire, dubiaque resolvere, hortari adstantes ad evangelicam vitam. Deinde quasi dormiens expiravit ingens Sacri Collegii decus, in quo vitae fulgor cum doctrinae luce contendit. Potuerant sine damno multi homines periisse; in hoc grave vulnus accepit Ecclesia. Commendant meritissimum Cardinalem Ciacconius in vita Pii II ad an. 1458 tom. 2, col. 1040, n. V, Bzovius tom. XVII ad an. 1463, Augustinus Oldoinus in Atheneo Rom. pag. 50, Tiraboschi vol. VI, part. I, pag. 252, Pamphilus fol. 83, Gandolphus pag. 44, Moroni vol. 48, pag. 296, Ossinger pag. 639, et Lanteri vol. 2, pag. 11, apud quos Scriptorum ejus catalogum reperies.

Caprulae (di Caorle nel Veneto) Ep. Aug.

Fr. Joannes, aliquando Zaninus nuncupatus, ex patritia familia Zane Venetiis ortus, cum Eremitanum S. Augustini Ordinem ingressus, ibidem vir insignis meriti evasisset, an. 1305 ad Caprulensem Episcopatum in ejusdem nominis insula ad ostia Liquentiae situm assumptus fuit. Eodem anno die 18 Julii consecravit Venetiis ecclesiam S. Pantaleonis, aliasque alibi passim postea episcopales functiones peregit, prout scribit in pluribus locis Flaminius Cornelius, alias Cornarius, qui consulendus est praesertim in supplementis ad Ecclesias Venetas pag. 473. Cum anno 1330 Avenionem ad S. Sedem profectus fuisset, inde reversus, hanc mortalem vitam deseruit an. 1331. Ignota aliis scriptoribus nostratis Joannis Augustiniana professio. Ex Daniele Marcolini Aug. Veneto in Chronico manuscripto, quod extat ad calcem libri obligationum Missarum coenobii S. Augustini.

Digitized by Google

Capuae (di Capua) Arch. Aug.

Fr. Augustinus Gervasio ortum habuit Montorii in dioecesi Salernitana die 22 Jan. 1730. Ordinem Eremitanum amplexus, mentis perspicacia atque ingenii praestantia inter coaequales excelluit. Magistrali laurea redimitus, celebris theologi nomen sibi comparavit; quapropter an. 1763 ab Imp. Maria Theresia publicus theologicae facultatis professor ad perinsigne Viennense Archigymnasium vocatus fuit, ibique summa cum laude docuit usque ad an. 1768, quo valetudinis causa dimissionem impetravit, annua 300 florenorum pensione, atque Caesarei theologi titulo obtento. Haec autem pensio illi perduravit tantum usque ad annum 1770, quo ad Episcopatum Gallipolitanum die 29 Jan. evectus fuit. Anno 1784 a Neapolitano Rege praesentatur ad Episcopatum Melphitanum, quae tamen praesentatio ob quasdam cum Gubernio exortas controversias approbationem Summi Pontificis non obtinuit. Demum an. 1792, die 27 Feb. translatus fuit ad Archiepiscopatum Capuanum, cujus Sedis possessionem adiit die 18 Martii ejusdem anni. Eodem tempore egit Capellanum Majorem Regni utriusque Siciliae, et Praesidem regiae studiorum Neapolitanae Universitatis. Rexit Capuanam Ecclesiam an. 14, atque Neapoli ad meliorem vitam transivit die 17 Martii 1806. Illius cadaver Capuam traslatum in Cathedrali sepelitur. Ex relatione DD. Francisci Xaverii Apuzzo Arch. Capuani. Vide etiam Lanteri vol. 3, pag. 222, ubi invenies quae Gervasius noster scripta typis evulgavit, et Gams pag. 869.

Capitis Aquei (di Capaccio) Ep. Aug.

Fr. Jacobus an. 1386 ab Urbano VI praeficitur Episcopali Ecclesiae Capitis Aquei in Lucania. Sub Bonifacio IX majoris Poenitentiariae Regens fuit absente Fran-

Digitized by Google

cisco Presbyt. Card. S. Susannae. An. 1398 ab eodem Pontifice constitutus fuit Administrator Ecclesiae Albanensis in Campania Romana (erat tunc illius Sedis pseudoepiscopus Brancatius ab Antipapa Clemente VII intrusus) ad cujus possessionem capiendam misit nostratem fr. Stephanum de Adria. Hunc dereliquit mundum an. 1399. Verba de illo facit Ughellus tom. 7, col. 471, n. 12, ubi silet Jacobi Augustinianam professionem, eo quia, uti monet Torellius, non quidem Regesta Vaticana consuluit, sed librum obligationum Praelatorum, in quo raro indigitatur respectivus Episcoporum Regularium ordo. *Consule Herreram tom. 1, pag. 428, Torellium tom. 6, ad an. 1390, n. 14, et Elssium pag. 311*

Carinulae (di Carinula) Ep. Aug

Fr. Bernardus Aggerius, Gallus, a Clemente VI. an. 1347. die 10. Novembris creatur Episcopus Carinulae in Campania. Praefuit laudabiliter usque ad annum 1358. quo debitum naturae persolvit. *Ex Ughello tom. 6, col. 469, n. 17, Torellio vol. 5, ad an. 1347, n. 20, et Moroni vol. 64, pag. 253.*

Fr. Joannes de Monte Politiano in Etruria S. Theol. Magister ab Innocentio VI. eligitur Episcopus Vulturariae in Principatu ulteriori anno 1353 die 28 Martii unde an. 1359. die 4. Februarii ab eodem Pontifice ad Carinulensem dioecesim translatus fuit. Illius immediatus successor ponitur circa an. 1360. Haec dioecesis cessavit an. 1818. cum a Pio VII. Suessanae unita fuit. *Legatur Ughellus tom. 6, vol. 469, n. 18, et tom. 8, col. 392, n. 10, Herrera tom. 1, p. 426, et Elssius pag. 358.*

Digitized by Google

Cassani (di Cassano) Ep. Aug.

Fr. Alphonsus de Balmaseda Hispanus Lucenae in provincia Granatensi ex nobili genere ortus initio Novembris 1626, admodum juvenis Augustiniano Instituto nomen dedit, ac solemnia vota nuncupavit Montillae die 22 Octobris 1643. Evasit S. Theologiae Magister et publicus Orsunae artium professor necnon catholici Regis Concionator et S. Inquisitionis Hispaniarum Consultor. Dicitur a Lucentio *multiplici virtutum experimento celebris.* Anno 1670 die 16 Junii Cassanensem in Calabria episcopalem infulam obtinuit, quam tamen anno 1673 die 25 Septembris suis ovibus aegre ferentibus quod tanto orbarentur pastore, cum Gerundensi in Hispania commutavit. Ibidem quoque optimi Praesulis exempla jugiter praebuit magno cum zelo verbum Dei praedicando, atque justitiae amatorem, strenuumque legum custodem se ostendendo. Propter quoddam inter illum et Canonicorum Collegium exortum dissidium a Gerundensi Sede amoveri quietis et pacis amore postulavit, quare ad Zamorensem transivit die 14 Martii an. 1679. Reliquit hujus vitae palestram Matriti die 13 Septembris an. 1684. *Consule Hispaniam Sacram nostratis Henrici Flores a nostratibus Antonino Merino, et Josepho de la Canal continuatam tom. 44, pag. 173. Ughellum tom. 9, col. 353, in addit. et tom, X, in appendice pag. 232, ac Lucentium tom. I, col. 1107.*

Fr. Franciscus de Sequeyros y Sotomayor, nobilis hispanus, ex regno Galitiae, qui in Complutensi Academia S. Theologiae et Canonum Lector primarius fuerat, dum Romae generalis Assistentis officium gereret die 1 Aprilis 1686 Cassanensis ecclesiae Praesulatum adeptus fuit. Immunitatis ac libertatis ecclesiasticae acerrimum propugnatorem se ostendit, pauperum causas protexit, frugalitatem

in victu, demissionem in vestitu servabat, cum humilibus se humanissimum et cum elatis rigidissimum ostendebat. Carolo II. Hispaniarum Regi ita carus erat, ut etiam in gravioribus Neapolitani Regni negotiis ipse Rex illius consilia sequeretur, quare Proregibus ipsis, Ministris, ac Baronibus Regni nostratis Francisci nomen amorem pariter ac timorem ingerebat. Subditis suis et vassallis Mormanni, Trebisaciarum , et S. Basilii vexationem vel minimam a quocumque inferri minime patiebatur. Episcopale Mormanni palatium majoribus foribus instruxit atque forinsecus ad nobiliorem formam redegit. Neapolim profectus ibidem D. Proregi Gaspari de Haro et Gusmano morienti spiritualibus monitis et consiliis adfuit, ab eoque sui testamenti executor designatus fuit. Ipsemet autem in eadem urbe aegrotare coepit, quam aegrotationem integro anno sustinuit donec mense Majo anni 1691. ex hac vita migravit. Sepultus fuit in templo Augustiniano nationis hispanicae. *Lege Ughellum tom. 9. col. 355, in addit. et tom. X, in append. Nicolai Coleti pag. 233, et Gams pag. 871.*

Castellanetae (di Castellanetta) Ep. Aug.

Fr. Alphonsus Galeghus , alias Gaglieto , Hispanus S. Theologiae Magister, et theologus insignis die 12 Martii 1494 promotus fuit ad Episcopatum Castellanetae in provincia Hydruntina, eodemque anno interfuit coronationi Alphonsi II Regis, et sub Rege Friderico anno 1498 jus obtinuit conficiendi salinas in territorio mensae episcopalis. Ejus immediatus successor habetur anno 1517. *Nominatur ab Ughello tom. 9 , col. 157 , n. 12, Herrera tom. I , pag. 41, Elssio pag. 38, et Gams pag. 873.*

Digitized by Google

Castri (di Castro) Ep. Aug.

Castrensis episcopalis civitas in patrimonio S. Petri sita sub Innocentio X. anno 1649 deleta fuit in poenam occisionis Episcopi Christophori Giarda Barnabitae, quem nefarii quidam illius urbis cives inhumaniter necarunt, dum eodem anno 1649 mense Martio suae Sedis possessionem accipere pergeret. Episcopalis Cathedra Aquipendium translata fuit.

Anno 1311. die 9 Maji a Clemente V. Castrensi episcopali infula decoratur noster Gregorius Bonfigli nobilis Senensis, qui illam sedem tenuit usque ad annum 1321 quo humanae vitae inimica mors pastorale pedum illi abstulit. *Verba de illo faciunt Ughellus tom. 1, col. 380, n. 13. Herrera tom. I, pag. 293. Elssius pag. 246, et Gams pag. 359.*

Fr. Petrus cujus cognomen et patria apud scriptores non invenitur, anno 1321 die 21 Decembris a Joanne XXII ad Episcopatum Castrensem promovetur, ac rexisse videtur usque ad annum 1331 nam hoc ipso anno ab eodem Pontifice quidam fr. Jacobus in Petri locum suffectus fuit. *Mentio de illo habetur apud Ughellum tom. I, col. 580, n. 14, apud Elssium. pag. 585, et Gams pag. 569.*

Castri Ep. Aug. et Sacrista.

Gabriel Mascioli, alias Foschi, nobilis Anconitanus, S. Theologiae Magister, anno 1501 praeceptor erat Ranucci Mathilicae Domini, et 1503 Piceni Prior Provincialis. Cum autem anno 1507 Romae degeret revm̃i P. Mag. Generalis Aegidii Viterbiensis socius, inter alios nostrates ad Apostolici Sacrarii Praefecturam assumendos, ab eodem P. Generali Summo Pontifici Julio II proposi-

Digitized by Google

tos, caeteris ipse praelatus fuit, ad ejus auditum nomen ajente Pontifice « *hunc volumus pro nostro Sacrista, quia natus est Anconae, quae civitas Ecclesiae semper fuit fidelis* » eodemque tempore Dyrachii archiepiscopali titulo insignitus fuit. Anno autem 1511. die 30 Aprilis Castrensi Ecclesiae praeficitur, quam tamen semper absens septem annos administravit eamque postea ultro dimisit cum regressu an. 1518. De hoc Sacrista fit mentio in diario romano anno 1519 quo a Leone X canonizatus fuit S. Franciscus de Paula, ille enim in Consistorio semipublico primus inter Praelatos suam protulit sententiam de B. Francisco canonizando. Anno 1530 Bononiae adstitit Clementi VII Carolum V. Imperatorem coronanti. Suavissimis moribus ornatus parem habuit pietatem, doctrinam, atque sacrarum caeremoniarum peritiam. Dicitur ab Ossinger pag. 565. et a Juliano Saracini in notitiis hist. Anconae pag. 512. « *Praelatus domesticus Palatii Apostolici, (1329) et miles S. Petri.* Praefuit Sacrario Pontificio sub Julio II Leone X Adriano VI et Clemente VIII. Extremum diem clausit Romae senio confectus die 25 Octobris 1534. Quaedam opuscula reliquit quae laudantur a praefatis scriptoribus et a Dominico Gandolpho pag. 126. *Consulere etiam potes Ughellum tom. I, col. 581, Rocca in Chronhistoria de Apost. Sacrario inter opera omnia vol. I, pag. 344, Jo. Mariam Mazzucchelli de scriptoribus Italiae vol. I, parte 2. pag. 688. et Cappelletti tom. 5, pag. 560, ubi ait illum ab an. 1512 ad 1517, interfuisse omnibus sessionibus Concilii Later. IV.*

Castri in Sardinia (di Castro in Sardegna) Ep. Aug.

Fr. Joannes Crispi anno 1491 inauguratus fuit Episcopus Castri in Sardinia, et post tres annos ad ecclesiam Usellensem in eadem insula translatus, anno scilicet 1394.

Legatur Mattei in Sardinia Sacra pag. 270, n. 18, et pag. 212, n. 17, Herrera tom. I. pag. 439, Moroni vol. 74, pag. 213, et Gams pag. 83. Illius immediatus successor ponitur ad annum 1507. Castrensis in Sardinia dioecesis cessavit saeculo XVI sub Alex. VI.

Catacii (di Catanzaro) Ep. Aug. et Generalis.

Fr. Philippus Visconti, Mediolanensis, ex nobilibus parentibus Jo. Ambrosio de Vicecomitibus Seroni, et Francisca Balsama ortum habuit die 9 Augusti an. 1596. Adhuc adolescentulus, anno scilicet 1609, in patrio S. Marci coenobio Eremitarum Augustinensium habitum induit, ac solemnia vota emisit anno 1612. In studiis valde jugiter proficiens ad magistralem S. theologiae lauream adipiscendam pervenit, ac nostrates alumnos cum magno ipsorum emolumento docuit Mediolani, Florentiae, Patavii, Neapoli, et Romae. Anno 1629 ab Urbano VIII Ilicetanae Congregationis Vicarius Generalis instituitur, quam ita rexit, ut pristina legum observantia in illa refloruerit. Cum esset vir ecclesiasticae disciplinae peritus aeque ac amator, et in rebus gerendis apprime industrius, illius opera usus fuit Card. Roma in Tiburtina, Tusculana, et Portuensi, et Card. Spada in Albanensi dioecesibus visitandis, quo in munere operam suam laudabiliter impendit. Anno 1649 die 22 Maji in comitiis gen. Romae habitis constituitur Prior Generalis cum esset Proc. gen., quod officium ab Innocentio X acceperat. Plurimum doctissimus Praesul verbo, et scriptis adlaboravit ut S. P. Augustini doctrina, quorumdam versipellium machinamentis agitata, sarta tecta maneret, nec ab ea acerrime tuenda ullae unquam quorumcumque minae aut irae illum compescere valuerunt. De Augustiniana republica jam optime meritus exoptabat ardentius reliquum vitae suae tempus piis exercitationibus, ac litterariis studiis

insumere, quapropter plures sibi oblatas infulas modeste recusavit. Verum Alexandri VII coactus imperio anno 1657 die 16 Aprilis Episcopatum Catacii in Calabria admisit. Rexit cum optimi pastoris laude usque ad annum 1664, quo cum universi gregis lacrymis vita functus fuit die 6 Januarii. In Alphabeto August. Thomae Herrerae, quod asservatur in Bibl. Angelica pag. 271, tom. 2, haec leguntur ipsius Philippi manu propria exarata: « Fr. Phil. Vicecom. Mediol. p.° Proc. Gen. deinde Gen. Consul. super V. propos. ab In. X. damnatas. Ab Alex. 7. designatus Episc. Asculanus, post v.° 15 dies Episc. Cathacen. in Calabria ulteriore, die vero 6 Maji V. dom. post Pascha consecratus ab Eñio Card. Bernard. Spata. » *Adeas Ughellum tom. 9, col. 379, n. 37, Lanteri vol. 3, pag. 105, Ossinger pag. 932, Philip. Argelati de Script. Mediol. tom. 2, part. 1, col. 1642, Philip. Picinelli in Athenaeo litterat. Med. pag. 195, edit. Med. 1770, et Elssium pag. 589.* Extat nostratis Philippi marmoreum simulacrum cum apposito epitaphio Romae in ecclesia S. Augustini in stela viciniori ad altare majus in cornu evangelii.

Cathari (di Cattaro) Ep. Aug.

Fr. Bartholomaeus Vanni, de Asculo, anno 1388 Episcopus erat Catharensis in Dalmatia. Non legitur illius nomen apud Ughellum in serie Episcoporum Catharensium, ast ibidem locus vacat ab anno 1353 usque ad 1410, inter fr. Duyonem Minoritam, qui ex Episcopo Resinensi factus fuerat Catharensis, et Antonium de Bitunto, cujus extat mentio an. 1410. A Benedicto XIII Bartholomaeus noster circa an. 1397 translatus fuit ad Ecclesiam Calviensem, et postea ad Scutarensem, anno scilicet 1403, uti refert Ughellus vol. VI, col. 478, cui ignota fuit illius Augustiniana professio. *Vide Herreram pag. 106, tom. 1, Elssium*

pag. 117, Torellium vol. 6 ad an. 1397, n. 6, et Moroni vol. 73, pag. 30, ubi illius Augustiniana professio reticetur.

Civitatis Castellanae (di Civita Castellana) Ep. Aug.

Fr. Franciscus Oni, Eugubinus, S. Theologiae Magister valde doctus, die 4 Decembris 1331 a Joanne XXII ad Episcopatum Civitatis Castellanae in patrimonio S. Petri assumptus fuit. Illam Ecclesiam rexit usque ad annum 1348, quo hanc mortalem vitam exuit. Nominatur ab Ughello tom. 1, col. 598, n. 17, ab Elssio pag. 214, a Torellio ad an. 1331, n. 14, et a Gams pag. 685.

Fr. Stephanus de Viterbio ab Innocentio VI die 12 Julii anno 1359 cathedrali Civitatis Castellanae Ecclesiae praefectus fuit, illamque rexisse videtur usque ad an. 1377, quo alius Episcopus in ejus locum suffectus fuit. Adeas Ughellum tom. 1, col. 599, n. 19, Herreram tom. 2, pag. 388, et Elssium pag. 637.

Fr. Nicolaus Palmerius, Siculus, orator, philosophus, ac theologus illustris, fidei catholicae defensor, et haereticorum expugnator acerrimus, qui annos 28 summa cum laude in agro Dominico laboravit, variaque suae doctrinae monumenta in lucem emisit, cum esset sacellanus ac familiaris Card. Alberti Florentini die 11 Januarii an. 1440 ab Eugenio IV Cathacii in Calabria Episcopus inauguratus fuit. Verum post aliquot annos illam Sedem sponte dimisit, et die 2 Julii 1445 ad unitas dioeceses Hortae et Civitatis Castellanae translatus fuit. Hanc mortalem vitam cum aeterna commutavit Romae an. 1467, aetatis suae 65, et in templo S. Augustini illius corpus humo mandatum fuit. *Mentionem de illo faciunt Ughellus tom. 1, col. 601, n. 30,*

Digitized by Google

et col. 740, n. 35, Herrera tom. 2, pag. 187, Attardi in Monachismo Aug. Siciliae pag. 69, et Lanteri vol. 2, pag. 186.

Fr. Gregorius Nunes Coronel, Lusitanus, S. Theologiae Magister, vir plenus meritis, integerrimae vitae, ac inter suos conterraneos magnae auctoritatis, cum sua aetate Lusitania succubuisset Hispaniae, in Gallias se contulit, ibique Sabaudiae Ducis concionator evasit. Postea Romam se contulit, ubi multos annos scholasticam theologiam docuit, et Romanae provinciae aggregatus fuit. A Clemente VIII, cui ante Pontificatum confessarius fuerat, celeberrimae Congregationis de Auxiliis secretarius, et consultor pro examinandis propositionibus constitutus, tanta ipse scripsit, et ab aliis scripta adversus Molinam, ait Berti, collegit, ut nihil ad controversiam illam pertinens desiderari possit. Haec tamen inedita adhuc sunt, et asservantur in Bibl. Angelica. A Paulo V ob notam ejus virtutem ac doctrinam an. 1607 ad Civitatis Castellanae et Hortae infulas designatus, prae innata humilitate, scribit Ossinger, hanc dignitatem recusavit dicens, ***homini suae aetatis***, erat enim sexagenarius, ***non esse onera suscipienda, sed e contra deponenda.*** Eodem tamen tempore Summo Pontifici supplicavit, ut eumdem Episcopatum P. Mag. Ord. Generali Hippolyto Fabriani traderet, quod libenter Pontifex indulsit, reservata tamen ex illa episcopali mensa ipsi Gregorio annua pensione, qua frui potuit usque ad an. 1620, quo Romae prope octogenarius mortalis vitae cursum complevit. ***Laudatur a Cajetano de Sousa de Episcopis Lusitanis, qui extra dominium Lusitanum Episcopatum gesserunt pag. 159, ab Ossinger pag. 636, et a Lanteri vol. 2, pag. 280, qui refert Gregorii scripta typis edita.***

Aug. Episcopus, et Generalis.

Fr Hippolytus Fabriani, uti refert Hieronymus Fabri in suis memoriis Ravennae antiquae parte I, pag. 300 ortum habuit in oppido pagi Ravennatis *Mercato Saracino* vulgo nuncupato. Apud Augustinenses Ravennates monasticam vitam amplexatus, evasit vir morum integritate, et litterarum peritia clarus; quare praecipuas Ordinis dignitates obtinere valuit. Fuit enim Vicarius gen. conventus Tolosani in Gallia, quo nomine postea etiam totam Tolosanam provinciam administravit, Prior coenobii Parisiensis, Provincialis Romandiolae, Vicarius gen. Germaniae, Assistens Italiae, ac tandem totius Augustinianae Familiae Prior Recineti die 25 Maji an. 1602 in comitiis generalibus electus. Hoc in munere obeundo tantam prudentiam, ac rerum agendarum dexteritatem ostendit, ut a Paulo V die 17 Decembris 1607 ad regendam episcopalem Civitatis Castellanae Ecclesiam sublimatus fuerit. Mortalitatis sarcinam in hac civitate deposuit valde senex die 24 Augusti 1621, et in Cathedrali tumulatus fuit. Coenobio S. Augustini de Urbe vineam reliquit extra portam Flaminiam sitam, quae nuper in manus *Liquidatorum* venit. A Josepho Cappelletti tom. 6, pag. 58 dicitur: *Uomo di sommo merito, che avea lodevolmente sostenuto molti onorevoli incarichi sì ecclesiastici che letterarii*. De illo loquuntur Ughellus tom. 1, col. 603, ubi appellatur *insignis theologus, ac praedicator egregius*, Herrera tom. 1, pag. 346, Elssius pag. 299, Ossinger pag. 323, et Lanteri vol. 2, pag. 419.

Aug. Ep. et Sacrista.

Fr. Thaddaeus Altini, Camerini in Piceno e nobilibus parentibus ortum habuit anno 1603. Undecimo suae aetatis anno in Firmano coenobio Augustinianam tunicam induit, ac post solemnia vota nuncupata studiorum curriculum

Firmi, Perusiae, ac Bononiae confecit eo profectu, ut anno 1628 magistralem lauream adeptus fuerit. In comitiis generalibus anno 1636 Romae habitis Picenae provinciae regendae praepositus fuit, quod munus subinde etiam Rectoris provincialis nomine laudabiliter exercuit. Cum Romani S. Augustini coenobii Priorem ageret, anno 1639, die 29 Septembris ob renuntiationem celebris Fortunati Scacchi ab Urbano VIII Sacrarii Apostolici Praefectus constituitur, et mense insequenti ab eodem Pontifice Consultor eligitur S. Congregationis super Canonizatione Sanctorum, atque una cum aliis Praelatis correctioni Pontificalis romani praeficitur, eique anno 1640 cura demandatur condendi decreta respicientia Canonizationem Sanctorum. Modestissime recusato Tagastensi Episcopatu a praefato Urbano VIII ultro illi oblato, postea ab Innocentio X die 17 Decembris 1645 Porphyriensi infula redimitus fuit, atque ab eodem Pontifice die 10 Novembris 1652 unitarum dioecesium Civitatis Castellanae, et Hortae regimen accepit. Verum Altinius noster sua morum suavitate, et recte agendi peritia ita sibi Innocentii animum devinxerat, ut quamvis ab illo suppliciter exoratus, facultatem ad suas Sedes se conferendi unquam Pontifex ei concedere noluerit, quam tamen postea ab Inn. successore Alexandro VII mense Julio an. 1655 impetravit. Summa cum prudentiae et aequitatis laude Castellanam, atque Hortanam Ecclesiam administravit usque ad an. 1685, quo ovibus suis optimus pastor virtutum suarum desiderium reliquit Hortae occumbens die 27 Augusti, aetatis suae an. 82. Ex Continuatore Chronhistoriae Angeli Rocca pag. 359, et Ughel. tom. 1, col. 603 in addit.

Civitatis Novae (di Città Nova in Istria) Ep. Aug.

Fr. Petrus de Bruniquello, quem scriptores alii Italum, alii Gallum putant, vir fuit, ut ait Ossinger, *in omni scien-*

tiarum genere excellens, in sacris Scripturis eruditissimus, philosophus acutissimus, ac theologorum suae aetatis celeberrimus, qui propter doctrinae eminentiam, et morum probitatem Episcopus Civitatis Novae in Istria a Clemente V an. 1311 constitutus fuit. Juxta Ughellum illam Ecclesiam administravit usque ad annum 1328, hoc enim anno alius Episcopus in illa Cathedra sedebat. Quidquid autem scripserint Trithemius, Pamphilus, et Gratianus de Petri patria, extra omnem dubitationem est, illum non quidem Italum, sed Gallum fuisse; nam in fine libri, quem ipse scripsit super historiis novi et veteris Testamenti haec leguntur: « Explicit liber super historiis Bibliae etc. editus a fr. Petro de Rupe Maura cognomento Bruniquello Ord. Eremit. S. Augustini, Dei et Apost. Sedis gratia Episcopo Civitatis Novae. » Porro Rupes Maura, *Roche Maure,* oppidum est Galliae prope Montelium Adhemari ad dexteram ripam Rhodani. Consule Ughellum tom. 5, col. 238, n. 19, Trithemium fol. 128, Guilelmum Eysengrein in catalogo testium veritatis edit. Dilingae 1565, fol. 155, ubi dicitur: *Homo* (Petrus) *certe admiratione omnium dignissimus, philosophus acutissimus, et in disputationibus publicis adeo subtilis, ut a nemine penitus vinceretur, theologorum suae aetatis celeberrimus*. Adeas etiam Ossinger pag. 163, Herreram tom. 2, pag. 259, et Gandolphum pag. 298. Haec dioecesis cessavit anno 1835.

Fr. Joannes Grandi, Patavinus, S. Theologiae Mag. anno 1363, die 21 Aprilis ab Urbano V praeficitur Episcopali Cathedrae Civitatis Novae in Istria, uti constat ex Regest. Pontificiis, quae consuluit noster Thomas Herrera. Ejus mortalis vita finem habuit anno 1364. *Vide Herreram tom. 1, pag. 426, Elssium pag. 379, Torellium ad an. 1363, n. 13, et Ughellum tom. V, col. 239, n. 26, ubi siletur Joannis Augustiniana professio.*

Digitized by Google

Civitatis Novae, alias Heracleae
(di Città Nova nel Veneto) Ep. Aug.

Fr. Augustinus, cujus cognomen et patria apud scriptores non invenitur, anno 1281, die 18 Augusti fit Episcopus Civitatis Novae in Venetis aestuariis, et anno 1284 Veronae consecravit coemeterium ecclesiae S. Euphemiae Ord. Eremit. S. Augustini, et 1303 ecclesiam S. Pantaleonis Venetiarum. Hanc mortalem vitam finivit anno 1310. Nominatur ab Ughello tom. 10, col. 68, n. 7, qui transcripsit nostratem Onuphrium Panvinium in lib. VII antiquit. Veronensium ad an. 1284, haec scribentem: *In antiquo codice monasterii nostri S. Euphemiae Veronae ita scriptum inveni: « Anno Domini MCCXXCIIII. die Veneris XIII Martii benedictum et consecratum fuit coemeterium ante faciem ecclesiae, et juxta viam inter murum et ecclesiam etc. Fuit autem benedictum per duos Episcopos, scilicet, D. Fratrem Bartholomaeum Episcopum Veronensem, et Fratrem Augustinum Ordinis nostri Episcopum Civitatis Novae. »* Legatur etiam Torellius tom. 5, ad an. 1284, n. 12 et 13, et Gams pag. 775.

Fr. Donatus de Murano, Venetus, anno 1403, die 15 Octobris a Bonifacio IX Civitatis Novae in Venetis aestuariis Episcopatum accepit. Non diu commissam sibi Ecclesiam administravit, nam anno 1406 Angelus Corarius illam in commendam obtinuit. Adeas Ughellum tom. X, col. 71, n. 16, Herreram tom. 1, pag. 196, et Torellium tom. 6 ad annum 1403, n. 7. Haec Civitas Nova nono Ecclesiae saeculo et a Venetis condita, et ab Hungaris miserrime deleta fuit. Episcopatus usque ad medium saeculum 15 perduravit, quo Castellano seu Venetiano Praesulatui unitus fuit.

Digitized by Google

Clugiae (di Chioggia) Ep. Aug.

Fr. Robertus, cujus cognomen et patria a scriptoribus non indigitatur, anno 1302, die 1 Octobris a Bonifacio VIII creatur Episcopus Fossae Clodiae, alias Clugiae in Veneta ditione. Pastorale pedum tenuit usque ad annum 1314, quo ad illam Sedem assumptus fuit fr. Othonellus ex Ordine Praedicatorum. *Legendus Ughel. tom. 5, col 1351, n. 12, Torellius vol. 5 ad annum 1302, n. 16, et Gams pag. 785.*

Fr. Paschalinus Centeferri de Clugia, S. Theologiae Magister, qui anno 1420 erat in Januensi S. Augustini coenobio studiorum Regens, anno 1421, die 27 Augusti creatur Episcopus Clugiensis in Venetis aestuariis. Illam Ecclesiam rexit annis 36, nam suae mortalis vitae cursum complevit an. 1457, die 11 Octobris. Instituit in Cathedrali canonicum Decanum, qui exactiori divini officii satisfactioni invigilaret. Vide Herreram tom. 2, pag. 264, Torellium tom. 6 ad an. 1421, n. 17, Ughel. tom. V, col. 1353, ubi siletur Augustiniana professio, et Gams pag. 785.

Comachii (di Comachio) Ep. Aug.

Fr. Remigius, cujus patria et cognomen a scriptoribus reticetur, anno 1349, die 22 Junii a Clemente VI promotus fuit ad Episcopatum Comachii in Romandiola. Successor illius immediatus ponitur ad an. 1358. *Ex Ughel. tom. 2, col. 484, n. 19, Torellio tom. 3 ad an. 1349, n. 17, et Gams pag. 687.*

Concordiae (di Concordia) Ep. Aug.

Fr. Augustinus de Bohemia, Prior conventus Augustiniani Brunae in Moravia, anno 1389 inauguratus fuit Episcopus Concordiae in ditione Veneta. Herrera ex Ordinis

regestis asserit, illum obiisse in conventu Brunensi anno 1392. Ast Coletus scribit ex vetusto codice anni 1292, illum die 22 Junii dum iter faceret ac Tulmentium flumen (Lemene) trajiceret ad oppidum Venzone a quodam sacrilego proditore interfectum fuisse. In eodem oppido sepultus fuit. « Consule Ughel. tom. X, col. 359, n. 30, Her. tom. 1, pag. 39, Torel. tom. 6 ad an. 1389, n. 24, Gams pag. 788, et Cappelletti tom. 10, pag. 445. » Vicarius fuit Patriarchae Aquilejensis DD. Joannis Moraviae Ducis filii, qui etiam dum in arce Utinensi cum paucis incaute ambularet sine strepitu caesus est. Inter hunc Patriarcham, et Venetos Augustinus an. 1389 pacis sequester extitit.

Cortonae (di Cortona) Ep. Aug.

Fr. Enoc Bacci de' Cioncolari, Cortonensis, an. 1404, die 17 Novembris ab Innocentio VII assumitur ad Episcopatum Cortonae in Hetruria. Pastorale pedum multos per annos in patria gestavit, optimique pastoris laudem ac nomen sibi promeruit. Ejus immediatus successor ponitur ad annum 1426. « Nominatur ab Ughel. tom. 1, col. 627, n. 9, Herr. tom. 1, pag. 213, Elssio pag. 183, et Gams pag. 743. »

Fr. Constantinus Piccioni, ex matris cognomine Veltroni, de Monte S. Sabini in Hetruria, cum esset S. Theologiae Magister anno 1552, die 27 Aprilis inauguratus fuit Episcopus Scalarum in Principatu citeriori prope sinum Salernitanum, et cum annos 25 illam Ecclesiam rexisset, a Gregorio XIII ad Cortonensem translatus fuit die 25 Februarii 1577. Synodum convocavit, atque ecclesiasticos ad meliorem frugem reduxit. Oculos huic luci clausit nonnisi resurrectionis die aperiendos anno 1585. » Mentionem de illo faciunt Ughel. tom. 1, col. 630, n. 25, Herr. tom. 1,

pag. 148, Moroni vol. 62, pag. 52, Aug. Fortunius in Chronico S. Sabini edit. Florent. 1583, pag. 63, et Els. pag. 155. »

Aug. Ep. et Ord. Gen.

Fr. Nicolaus Oliva de Prato in Hetruria, religiosa adfiliatione Senensis nuncupatus, cum pueriles annos cum singulari morum probitate transegisset, Augustiniano Ordini nomen dedit, in quo statim suï ingenii praestantiam ostendit. Magistrali S. Theologiae laurea insignitus, variisque subinde Ordinis muneribus rite perfunctus, anno 1667 fit Procurator generalis, et 1673 in comitiis generalibus Romae habitis totius Augustinianae Religionis primatum obtinuit. Inter caetera beneficia suo Senensi coenobio collata, perinsignem ibidem bibliothecam fundavit. Ante expletum Generalatus sexennium, anno scilicet 1677, die 22 Novembris per praesentationem Magni Ducis ab Innocentio XI ad Cortonensem Episcopatum promotus fuit. Ab Emo Card. Palutio Altieri Ord. Protectore in templo S. Augustini consecratus die 30 ejusdem mensis, Cortonam iturus Roma discessit die 18 Decembris ejusdem anni. Administravit illam dioecesim cum praeclarae virtutis laude usque ad annum 1684, quo moriens suis ovibus die 13 Martii sui desiderium reliquit. « Ex Ughel. tom. 1, col. 632 in addit. Coleti, et ex Ord. Reg. ad annum, diemque supradictos. »

Crotonis (di Cotrone) Ep. Aug.

Fr. Franciscus Dominguez, Hispano-Gallicus, ex oppido Pontium de Eume, vir doctrina praeclarus, et in Academia Salmanticensi S. Theol. professor, anno 1634 a Philippo IV praesentatur ad Episcopatum Cotronis in Calabria ulteriori. Verum ante bullarum expeditionem quietis religiosae amore onus sponte recusavit, obiitque Matriti

die 28 Augusti 1639, et apud nostrates sepelitur. « Ex Ughel. tom. 9, col. 392, n. 46, et Herr. tom. 1, pag. 244. »

Fr. Petrus de Ribadeneira, Toletanus, S. Theologiae Magister, vir doctrina commendabilis, qui fuerat Castellae Provincialis, dum esset Romae Assistens Ultramontanus, a Philippo IV circa annum 1635 ad Mutinensem Ducem, et Lucensem Rempublicam Legatus mittitur, qua in legatione cum recte se gessisset, ab eodem Rege, post praefati Francisci renuntiationem, ad eumdem Cotronensem Episcopatum anno 1637 designatus fuit, qui tamen et ipse gratias agens episcopalem infulam claustrali vitae postposuit, maluitque usque ad obitum ut coenobita aliis subesse, quam ut Episcopus caeteris praeesse. Huic mundo valedixit die 20 Augusti 1643. « Nominatur apud Ughel. tom. 9, col. 392, n. 46, Herr. tom. 2, pag. 271, Els. pag. 568, Lanteri vol. 2, pag. 443, et Ossinger pag. 741, ubi reperies quid litteris mandarit.

Fr. Marcus de Rama, Hispanus, S. Theologiae Magister, atque perinsignis orator, post octo annorum viduitatem Ecclesiae Cotronensi ab Innocentio XII anno 1691 Episcopus datus fuit. Nihil antiquius habuit, quam ut diuturniori vacationis intervallo collapsam ecclesiasticorum disciplinam restitueret, atque relaxatos mores reformaret. Quapropter die 9 Julii 1693 in Cathedrali Synodum dioecesanam celebravit, in qua singularem ostendit doctrinam, atque mirum salutis animarum, et domus Dei zelum patefecit. Optimi pastoris instar commissam sibi Ecclesiam 18 annos gubernavit, post quos ad meliorem vitam transiens ovibus suis virtutum suarum memoriam ac desiderium reliquit die 4 Augusti 1709. Ex Ughel. tom. 9, col. 392 in addit. Coleti, et ex relatione DD. Ludovici Mariae Lembo. Nominatur etiam a nostrate Gandolpho pag. 379.

Digitized by Google

Doliae (di Dolia) Ep. Aug.

Fr. Petrus Ferrer, alias Feria an. 1495 electus fuit Episcopus Doliae, seu S. Pantaleonis in Sardinia. Ultimus fuit illius dioecesis Antistes; nam Doliensi oppido collabente, Alexander VI initio saeculi XVI illam Cathedram Calaritanae univit. Vide Martini tom 3, pag. 369, et Gams pag. 837.

Draconariae (di Dragonara) Ep. Aug.

Fr. Franciscus de' Bardi, Florentinus, die 19 Decembris an. 1398 creatur Episcopus Draconariae in Daunia, vulgo Capitanata. Fuerat anno 1388 Poenitentiarius pontificius. Illius immediatus successor habetur anno 1438. « Vid. Ughel. tom. 8, col. 282, n. 22, Herr. tom. 1, pag. 239, Elssium pag. 201, et Gams pag. 923. »

Ecclesiae (d' Iglesias) Ep. Aug.

Fr. Franciscus Rolfi natus est in oppido Bredoli dioecesis Montis Regalis in Pedemontio die 24 Februarii 1727. Eremitanum S. P. Augustini Institutum professus, tantum in studiis profecit, ut per consuetos scholasticos gradus ad S. Theologiae Magisterium pervenerit. Regentis munus obivit Senis, Arimini, et Florentiae, fuitque Arimini publicus Theologiae professor, atque Card. Valenti theologus. Cum eloquentia pergami excelleret, conciones habuit cum plausu in primariis Italiae civitatibus. Bis Genuensem Congregationem Vicarii generalis nomine administravit, ejusdemque Cong. duodecim annis visitatorem generalem egit. Eum DD. Michael Casati Theatinus Episcopus Montis Regalis senectute confectus sibi adjutorem in Episcopatu gerendo optavit, et Pius Papa VI S. Indicis Cong. Consultoribus

adlegit. Demum per postulationem Victorii Amedei III praefatus Summus Pontifex illum Cathedrae episcopali Ecclesiae in Sardinia praefecit die 18 Julii 1783. Consecrationis munus accepit Monte Regali in ecclesia Ordinis die 28 Septembris ejusdem anni 1783 magno cum concivium suorum gaudio et plausu. Non hic praetermittendum videtur Hyacinthum nostrum die 16 Aprilis 1781 a Summo Pontifice Pio VI deputatum fuisse, ut Pontificis ipsius effigiem Civitati Monti Regali dono exhiberet. Mansit in Sardinia ad suae dioecesis regimen quatuor annos, post quos sanitatis instaurandae causa Montem Regalem se contulit, ibique mortalem sarcinam deposuit die 15 Junii 1789. Cor ejus aromatibus conditum Ecclesiam ad Cathedrale templum missum fuit. « Ex necrologio Antistitum illius dioecesis, et ex relatione P. Mag. Simonis Sanna. Vide etiam in Bibl. Angelica miscellaneum XI, 2, 31, et Moroni vol. 33, pag. 285. »

Eporediae (d'Ivrea) Ep. Aug.

Fr. Augustinus, cujus patria, et cognomen a scriptoribus reticetur ab Innocentio VIII ut ait Torellius contra Ughellum qui illum promotum putat a Bonifacio IX anno 1405 ad Episcopatum Eporediae in Pedemontio evectus fuit. Tenuit illam Sedem usque ad an. 1417 « Consule Ugh. tom. 4. col. 1076, n. 38, Torel. tom. 6, ad an. 1405, n. 6, et Gams pag. 816, »

Eugubii (di Gubbio) Aug. Ep.

Fr. Hugo Labaila, alias de Bailivia, Gallus, a Clemente VI anno 1345 die 15 Julii ecclesiae Eugubinae in Umbria episcopale pedum accepit et eodem anno, die 9 Decembris ad Cathedram Tolonensem in Gallia transfertur

ante initam Eugubinae sedis possessionem, ut putat Maurus Sarti de Episcopis Eugub. pag. 188. Illius successor in Tolonensi Cathedra habetur anno 1357. « Consule Ugh. tom. 1, col. 649, n. 51, Herr. tom. 2, pag. 502, Els. pag. 673, et Galliam Christ. Dionysii Sammarthani tom. 1, col. 750. »

Fabriani, et Mathelicae (di Fabriano, e Matelica) Ep. Aug.

Fr. Nicolaus Zoppetti, S. Theologiae Magister, et patritius Fulginas, ortum habuit Fulginii in Umbria die 20 Novembris 1735. Agnovit illum Pius Papa VI anno 1782 Vindobonam jens in conventu S. Augustini Fulginii, dum Zoppettus noster Augustinianam Umbriae provinciam moderabatur. Quapropter illum postea Romam arcessivit cum eoque familiariter pertractans virum probavit juxta cor suum, ac proinde cupiens Mathelicae Episcopatum restituere, ac Fabrianensem a Camerinensi sejungere, primum harum unitarum dioecesium Episcopum nostratem Nicolaum instituit die 26 Septembris an. 1785. Possessionem Mathelicae solemniter iniit die 31 Octobris ejusdem anni. Plura pro suo grege instituit, plura amplificavit, atque majora, et utiliora fecisset praesertim per synodum, quam jam paraverat nisi morte praeoccupatus fuisset; nam morbus apopleticus illum Ecclesiae Sacramentis roboratum de hoc mundo sustulit Fabriani die 12 Julii an. 1796 cum laudabiliter undecim annos et menses octo pastorale pedum gestasset, et 72 suae aetatis annos haberet. « Ex Ord. reg. sub Gen. Bellesini ad an. 1796, pag. 38., Histor. Mathelicae Camilli Acquacotta pag. 222, et Dict. Moroni vol. 22, pag. 277.

Fani (di Fano) Ep. Aug.

Fr. Petrus de Fano anno 1380 erat Episcopus Civitatis Novae et eodem anno ab Urbano VI translatus fuit

Digitized by Google

ad Ecclesiam Massanam in Etruria, et deinde anno scilicet 1389 a Bonifacio IX ad Cathedram Fanensem traductus. Tandem anno 1394, de hac sede translatus fuit ad tumulum. Adeas Ugh. tom. 3, col. 720, n. 29, ubi dicitur *Episcopus Massanus, et Princeps*, tom. 5, col. 241, n. 34. et tom. I, col. 667, n. 31, ubi ex Gasparolo haec habentur *Hic Ord. S. Augustini alumnus ad Aemonensem* (Civitatis Novae) *infulam e claustro vocatus est an. 1377 inde translatus ad Massanam Ecclesiam an. 1380 e qua ad Fanensem transiit an. 1389*. Loquitur de illo etiam Torellius tom. 6. ad an. 1377, n. 5, et Gams pag. 690. Omitto Fr. Joannem de Seravalle, quem errato Ughellus Augustinianis attribuit, cum ad Franciscanos pertineat. Vide Cappelletti tom. 7, pag. 398.

Faventiae (di Faenza) Ep. Aug.

Fr. Gualterius Poggi de Faventia patriae Episcopatum obtinuit anno 1251. Eodem anno una cum Archiepiscopo Ravennate, et aliis Episcopis Suffraganeis comitatus fuit Innocentium IV dum per Romandiolam iter faciebat a componendis Insubricarum urbium discordiis rediens. Anno 1256 Augustinenses Fratres e coenobiis Maltae in quo ipse antea degebat, Tagliaverae, et S. Mariae Magdalenae de Brictinis intra urbem vocavit eisque paroeciam S. Joannis Evang. tradidit. Item Monialibus S. Mariae Virginum ecclesiam S. Martini, et Canonicis Cathedralis multas plebes et jurisdictiones concessit. Vitam cum morte commutavit an. 1257. Adeas Ughellum tom. 2. col. 500, n. 27, Torel. tom. 4. ad an. 1251, n. 7, et Tonduzzi hist. Faventiae part. 2, pag. 286, edit. Faventiae 1675, et Cappelletti tom. 2, p. 265.

Fr. Matthaeus Eschini de Spoleto, S. Theol. Lector, anno 1301 die 20 Januarii a Bonifacio VIII ad Episco-

patum Faventinum evectus fuit. Anno 1290 erat Prior Spoletini conventus, et 1292 Provincialis Umbriae. Bis interfuit concilio prov. Ravennae, nempe prima vice sui Episcopatus initio, et deinde an. 1310 contra Templarios. Quidam Maghinardus Pagano multorum oppidorum dominus huic Episcopo non pauca praedia testamento legavit. Huic mundo valedixit mense Majo anno 1311. Consule Ughel. tom. 2, col. 501, n. 35, Herr. tom. 2, pag. 75, Torrell. tom. 5, ad an. 1300, n. 33, Els, pag. 477. Caesarem Tonduzzi hist. Favent. part. 2, pag. 358, et Cappelletti tom. 2, pag. 270.

Fesularum (di Fiesole) Ep. Aug.

Fr. Angelus de Camerino sui aevi philosophus, atque theologus singularis an. 1295 die 17 Decembris a Bonifacio VIII Calliensi in Umbria infula nobilitatus fuit. Verum an. 1297 die 1 Maii ad Fesularum Ecclesiam regendam transfertur, quam tamen Sedem Angelus noster anno 1301, sponte dimisit. Quamobrem praefatus Summus Pontifex illi Episcopatum Larinensem in Aprutio administrandum assignavit. Cum praeesset Ecclesiae Fesulanae una cum Episcopis Florentino et Pistoriensi tertiae constructioni moenium Florentiae benedicendae adfuit, uti narrat Villani lib. 8 cap. 31. Floruit etiam haud obscuri poetae nomine, prout observat Marius Crescimbene de vulgari poesi vol. 2, part. 2, lib. 2, pag. 93, edit. Venet. 1730. Videtur obiisse circa an. 1308 quo DD. Paschalis Cassani Ep. administrationem Larinensis ecclesiae suscepit. « Vide etiam Possevinum tom 1 Apparatus sacri pag. 87, Mansi in Bibl. Alberti Fabritii tom. I, pag. 100, et nostrates Gandolphum pag. 62, Ossinger pag. 183, Herr. tom. I pag. 37, et Lanteri vol. I pag. 79, apud quos reperies operum illius catalogum. »

Digitized by Google

Fesularum Ep. Aug. et Generalis.

Fr. Guilelmus Becchi, nobilis Florentinus, vir *in philosophia ac theologia doctissimus*, uti appellatur a Scipione Ammirato, a nostrate Philippo Bergomensi dicitur *vir eloquentissimus, et litterarum sacrarum interpres celeberrimus*. Fuit etiam, uti refert Tiraboschi, astronomus valde clarus, atque, uti scribit Gandolfi, primarius suae aetatis concionator. Post susceptum Eremitanum Institutum studiis operam dedit Patavii et Bononiae, atque in hujus civitatis Academia infulae doctoralis honorem consecutus fuit. Anno 1440 inter Florentinae Universitatis theologos recensebatur, eratque tunc praeter communem consuetudinem omnibus in patria sua tam propter morum probitatem, quam propter doctrinae laudem, atque evangelicae eloquentiae gloriam acceptissimus. Post varia apud Ordinem conspicua munera bene gesta ad Cardinalatum nostrate Alexandro Oliva promoto totius Ordinis Vicarius generalis constituitur anno 1460 et die 27 Septembris ejusdem anni Senis in comitiis generalibus in jam suscepto officio confirmatus fuit. Idipsum obtigit Apamiis in Gallia an. 1465 die 2 Junii, et Perusiae 1469 die 23 Maji. Tenuit itaque Augustiniani Ordinis sceptrum decem annos, quo temporis spatio inter caetera ipsius egregia facinora, non solum Italiae, verum etiam Galliae, Flandriae, Angliae, aliasque remotas provincias coram invisit, ubique plurimum verbo et exemplo Augustinianae Religioni benefaciendo. Tandem an. 1470 die 18 Maii a Pio II inauguratus fuit Episcopus Fesulanus, cum jam antea a Volaterrana Ecclesia ad illam postulatus fuisset. Obiit Florentiae an. 1491 aetatis suae 80 et ibidem apud nostrates sepelitur. Reliquit suos libros et scripta Bibliothecae Cathedralis Florentinae. *Laudatur a Julio Negri de Script. Florent. pag. 316, Ughel. tom. 3, col. 262, n. 45. Tiraboschi tom. VI, part. I,*

Digitized by Google

n. XVIII, pag. 152, edit. Rom. 1783, Herr. tom. I, pag. 299, Gandolfi pag. 147, Ossinger pag. 112, et Lanteri vol. 2, pag. 70, apud quos habetur scriptorum Guilelmi catalogus.

Fori Pompilii (di Forlimpopoli) Ep. Aug.

Fr. Robertus de Resinella, S. Theologiae Magister, post obitum Fr. Ugolini Dominicani (1350) Fori Pompilii in Romandiola Episcopatum accepit, et an. 1355 jussu Innocentii VI civitatem interdicto subjectam declaravit, quare ut Francisci Ordelaffi minas ac furores devitaret, Bertinorium se recepit. Tyrannus autem in Clericos desaeviit, ac septem Presbyteros crudeliter necavit. Post illius civitatis excidium, cum Episcopus nec sedes proprias, nec cathedrale templum haberet, Bertinorii episcopalem cathedram fixit. Anno 1370 nonnulla Ecclesiae suae bona recuperavit, et an. 1373 magna animi ipsius voluptate a Sinibaldo Ordelaffi Fori Pompilii instaurationem incoeptam vidit. Huic luci oculos clausit anno 1377 cum civitatis suae excisae luctum, instaurataeque, et ad pristinam dignitatem reflorescentis primordia contemplatus fuisset. Fori Pompilii excidium patratum fuit anno 1360 in odium poenamque rebellionis, quam Francisci Ordelaffi asseclae fovebant, qui etiam, ut quidam ferunt, Episcopum illos ad deditionem exhortantem trucidarunt. Magna incolarum pars Forum Livii se recepit, quo etiam Robertus noster corpus S. Ruffilli dirutae urbis patronum transferendum curavit. « Vid. Ugh. tom. 2, col. 607, n. 35, Herr. tom. 2, pag. 338, Torel. tom. 6 ad an. 1365, n. 3, Els. pag. 604, et Cappelletti tom. 2, pag. 459. »

Fori Cornelii (di Imola) Ep. Aug.

Fr. Joannes Dathus e Foro Cornelii, vulgo de Imola dictus, a nostrate Coriolano ipsi coaevo appellatur *vas scien-*

tiarum, acerrimus disputator, memoriosus valde, Aegidianae disciplinae defensor etc. Dicitur etiam ab eodem Coriolano satis juvenis mortuus fuisse, atque antea patriae Episcopus electus. Antonius Manzoni in hist. Episcoporum Imolensium edit. Faventiae an. 1719 pag. 280 haec scribit de nostrate Joanne: « Vita functo Antonio eligitur ad Imolensem Cathedram a Paulo II Joannes Dathus Imolensis Ordinis Eremitarum S. Augustini patrii sui coenobii olim alumnus, quem eximia virtus et sapientia inter praeclaros theologos ac scriptores illius sacri Instituti celebrem reddidit, sed ejus immatura mors illius inaugurationi obstitit, fuit enim tantum electus, atque ante consecrationem praereptus. » Videtur decessisse circa an. 1470. « Vide etiam Lanteri vol. 2, pag. 87, Ossinger pag. 288, Gandolphum pag. 210, et Cappelletti tom. 2, pag. 265. »

Fori Sempronii (di Fossombrone) Ep. Aug.

Fr. Galvanus de Padua, S. Theologiae Magister, ab Urbano V die 10 Decembris an. 1363 ad Cathedram episcopalem Fori Sempronii in Romandiola assumptus fuit. Oves sibi commissas plures annos direxit in via Domini, et die 19 Octobris 1385 causa mortis onus dimisit. A nostrate Portenario lib. 9 de felicitate Paduae cap. 27, pag. 453 dicitur *theologus doctissimus*. Mentionem de illo faciunt etiam Ughel. tom. 2, col. 832, n. 23, Herr. tom. 1, pag. 295, Els. pag. 229, et Gams pag. 698.

Fr. Apollinaris Peruzzini, S. Theologiae Magister, primam lucem aspexit Fori Sempronii ex nobilibus parentibus ortus Scipione Peruzzini, et Margarita Capalti die 24 Julii an. 1708. Fratrem germanum habuit Mariam Carolum Barnabitam, qui fuit Maceratae Episcopus. Sacerdotalem ordinationem recepit Apollinaris noster Arimini anno 1745.

Romae cum degeret anno 1755 die 31 Maji electus fuit Episcopus patriae, cui electioni valde conduxerant ipsius eximiae virtutes, ac magna scientia adeo ut post factum coram Benedicto XIV publicum periculum, ipsemet sapientissimus Pontifex dixerit: *Nunc examinavimus verum magistrum Divi Augustini.* Ingenti cum suorum concivium laetitia possessionem adiit eodem anno in pervigilio festi D. Aldebrandi, comitante Canonicorum, Magistratuum, et Nobilium coetu. Bonus pastor ut suas oves cognosceret statim incoepit sacram suarum Ecclesiarum visitationem, quam anno 1756 complevit. Recessum claustralem adamans, sui conventus cellas episcopali palatio praetulit, et quamvis ibidem absconditam cum Christo in Deo vitam degeret, tamen sui ovilis aberrantes oves plane agnoscebat, quas propterea salutaribus monitis ad semitam rectam reducere satagebat. Ad abusus, qui subrepserant, eliminandos, Synodum convocare cupiebat, verum infirma valetudine praepeditus, hujusmodi cogitatum executioni mandare nequivit. Novam Cathedralis molitionem ipse inchoavit, quam suis sumptibus valde promovit; ad hunc enim effectum duo nummorum aureorum (vulgo zecchini) millia expendit. Item paucis ante obitum diebus Sacrario Cathedralis quingentos nummos aureos pro sacrorum indumentorum usu adhibito tradi jussit. Testamento reliquit scutata 400 hospitali, 500 Seminario, 220 orphanis, 500 nipoti Scipioni Peruzzini, 1600 coenobio Augustiniano Fori Sempronii, in quo uti praefertur, sibi habitationem selegerat, et 2000 variis nobilibus familiis ad paupertatem redactis, quamvis haec omnia pia legata invidorum artibus ac machinationibus executione caruerint. Quapropter tota illius haereditas ex Summi Pontificis sententia Cathedralis fabricationi assignata fuit. Anno 1770 Seminarium aperuit, quod ab antecessoribus inopiae causa clausum fuerat. Cum omnium concivium moerore ex pectoris hydrope huic luci oculos clausit die 25

Digitized by Google

Januarii 1774. « Ex relatione DD. Episcopi Philippi Fratellini, et ex Gams pag. 698. »

Florentiae (di Firenze) Ep. Aug.

Fr. Onuphrius Stecuti, alias de Visdominis, Florentinus, S. Theologiae Magister, vir fuit multa eruditione ornatus, ac insignis praesertim theologus, et verbi Dei praeco valde celebris. Ab Urbano VI, cujus fuerat Nuncius Apostolicus tum apud Insubres, tum apud Hetruscos, anno 1384, die 28 Martii ad Volaterrarum episcopalem Cathedram evectus fuit, quam Ecclesiam sex tantum annos administravit, ad Florentinam postea a Bonifacio IX translatus. Quoniam autem Florentinorum partibus magis quam Pontifici forsitan adhaerere videbatur, vel quia tamquam Florentinus in hujusmodi suspicionem venerat, seu tandem potius quia invidi quidam aemuli apud Summum Pontificem perinde illum traduxerunt ac si in tuendis S. Sedis juribus remissius se gereret, idem Bonifacius IX jussit illum Florentinam Cathedram cum Comachiensi in Romandiola commutare. Verum Senatus, populique Florentini preces Pontificis animum flectere valuerunt, ut translationis sententiam revocaret. Nihilominus vix quinquennio transacto, anno scilicet 1400, Bonifacius perpetuis invidentium latratibus defatigatus, translationis propositum executioni mandare deliberavit; quare Onuphrius tempori cedens, ab episcopali munere, annuente Summo Pontifice, omnino se abdicavit, atque apud nostrates privatam vitam ducere in S. Spiritus coenobio se recepit. Ibidem pietatis operibus solummodo incumbens permansit usque ad annum 1403, quo ad meliorem vitam transivit. *Laudant Onuphrium nostrum Ughel. tom. 1, col. 1474, n. 42, noster Marius Giovanelli in Chronhistoria Valaterrarum edit. Pisis 1613, pag. 165, Josephus Richa in notitiis hist. eccl. Flor. edit. Florent. 1757, tom. 6, pag. 329 et 335, Gandolphus*

pag. 283, Lanteri vol. 2, pag. 339, et Ossinger pag. 535, apud quos etiam habetur Onuphrii scriptorum catalogus. Ecclesia Florentina evecta fuit ad Archiepiscopatum a Martino V an. 1420.

Fossani (di Fossano) Ep. Aug.

Fr. Nicolaus Dalmatius (non Dalmaticus) de Aviliana in Subalpinis, qui an. 1639 auctoritate Apostolica constitutus fuerat Vicarius Generalis Congregationis Longobardiae, quique an. 1642 coenobii S. Mariae de Populo Urbis prioratum gerebat, an. 1648, die 25 Novembris Fossani in Pedemontio Episcopatum obtinuit. Illam dioecesim rexit usque ad an. 1653, quo dies 20 Aprilis hujus mortalis vitae suprema illi fuit. *Ex Ughel. tom. 4, col. 1083, Gams pag. 814, et ex mss. Chron. I Congregationis Insubricae pag. 239 et 430.*

Friquenti (di Frigento) Ep. Aug.

Fr. Eustachius, vel Eustasius, seu Statius Nicolai de Riccia a Clemente VI die 10 Decembris 1348 episcopali Cathedrae Friquenti in Campania praeficitur. Ex hac vita migravit anno 1370. *Legatur Ughel. tom. 8, col. 295, n. 14, et Moroni vol. 27, pag. 249.* Friquenti Episcopatus a Pio VII die 27 Junii 1818 Abellinensi unitus fuit.

Gradus (di Grado) Patriarcha Aug.

Fr. Guido Salani, Bononiensis, vir Augustinianae Religionis zelo, pietatisque operibus clarus, in Germaniam a Gen. Lanfranco Septala missus ut illa coenobia unito Ordini aggregaret, hanc provinciam optime gessit, magno utique Eremitanae Familiae incremento. Capellanus fuit

Petri Diac. Card. S. Georgii, et a Nicolao III die 25 Maji 1279 creatur Patriarcha Ecclesiae Gradensis in ejusdem nominis insula Venetae ditionis. Rexit usque ad annum 1288, quo illius terrestris hujus habitationis domus dissoluta fuit. De illo verba facit Andreas Dandulus in Chronico Veneto lib. X, capit. 9 sub Duce Jacobo Contareno, parte XVII scribens: *Post Joannem Patriarcham Guido Ordinis Heremitanorum ordinatus est.* Et Claudius Robertus in appendice Galliae Christianae pag. 39 haec habet: *Guido Heremitanus Patriarcha Gradensis, quo anno percutitur Ducatus aureus.* Consule etiam Ughel. tom. 5, col. 1138, n. 47, Moroni vol. 32, pag. 57, Franciscum Sansovinum in Chronico Veneto ad an. Venet. 862, Christi vero 1282, Els. pag. 254, et Gams pag. 791.

Gravinae (di Gravina) Ep. Aug. et Gen.

Dominicus Valvasori, alias Valvaserra, Patritius Mediolanensis, ex illa antiquissima progenie, cui munus claudendi valvas aulae Principis praefatum cognomen peperit, in patrio coenobio S. Marci Augustinianae Familiae adolescens nomen dedit, apud quam tum in virtutibus, tum in scientiis, praesertim theologicis mire profecit. Multis annis Augustinenses alumnos docuit Pisauri, Bononiae, et Romae, evasitque nedum eximius S. Theologiae Magister, verum etiam celebris concionator, qui sua eloquentia, atque zeli apostolici fervore multos e vitiorum coeno ad meliorem frugem reduxit. Fuit apud Ordinem Assistens Italiae, ac Procurator generalis, et anno 1676, die 26 Novembris, Nicolao Oliva ad Episcopatum Cortonensem promoto, ab Innocentio XI totius Augustinianae Religionis Vicarius generalis constituitur, quo in munere ita laudabiliter se gessit, ut comitia generalia Romae habita die 20 Maji 1679 ex Vicario generali illum in Priorem generalem eligendo

Digitized by Google

in jam bene gesto officio confirmarint. Generalatus sexennio feliciter expleto Augustiniani Ordinis sceptrum cum pastorali pedo commutans, anno 1686, die 18 Martii Gravinae in Bariensi regione Episcopatum obtinuit. Episcopus inauguratus nihil antiquius habuit quam ut Synodum celebraret, cujus constitutiones universalem plausum meruerunt propter catholicae doctrinae robur e SS. Scripturarum, SS. Canonum, Sanctorumque Patrum testimoniis scite admodum desumptum, et qua praecipue in suo Clero una cum pietate scientias sacras promovit, theologali lectione, et casuum moralium academia institutis, necnon munere adaucto Poenitentiarii Majoris suo Canonicorum collegio. Jam etiam Seminarium reparare coeperat, pro cujus optimo regimine salutaria statuta, idoneasque regulas ipse praescripserat. Hanc tamen reparationem, aliaque plura atque insignia opera, quae meditabatur, perficere nequivit morte praeventus die 2 Octobris 1689. *Nominatur cum laude a Philippo Argelati Bibl. Med. edit. Med. 1745, col. 1565, vol. 2, Ughel. tom. 7, pag. 129 in addit. Ossinger pag. 910, Moroni vol. 32, pag. 83, et Lanteri vol. 3, pag. 370.*

Hydrunti (di Otranto) Arch. Aug.

Fr. Didacus Lopez de Andrada, Lusitanus, Augustinianum habitum induit Perpiniani, ibique tyrocinium incoepit, quod tamen postea Barcinone complevit. Studiorum curriculum emensus, lauream magistralem obtinuit, evasitque suo tempore hispanorum praedicatorum princeps; quare illum Philippus IV in suum regium concionatorem assumpsit. Dicitur ab Ossinger: *Ingens Lusitanorum gloria, et provinciae Aragoniae, quae illum Augustino genuit, splendor, et ornamentum.* Et ab Hippolyto Marraccio: *Vir virtutum omnium decore spectabilis, ac immortali memoria dignissimus, ac Deiparae pio obsequio immutabiliter ad-*

Digitized by Google

dictus. Anno 1623 ex praefati Regis praesentatione ab Urbano VIII die 2 Novembris Archiepiscopus Hydrunti in Regno Neapolitano renuntiatus fuit. Quibus virtutibus pastorale munus exercuerit liquido constat ex sequentibus verbis, quibus illum Moronius describit: « *Pieno d'integrità, e carità, zelo per le anime e pel Clero, onde statuì provvide leggi nel Sinodo, e lasciò dotte opere predicabili.* » Commendatur potissimum illius in pauperes liberalitas. Sancte, prout vixerat, obdormivit in Domino prope sexagenarius die 22 Augusti 1628. *Consule Ughel. tom. 9, col. 65, n. 42, Nic. Ant. Hispalensem tom. 1, pag. 227, Herr. tom. 1, pag. 198, Moroni vol. 50, pag. 64, Marraccium in Bibl. Mariana part. 1, pag. 325, Ossinger pag. 511, et Lanteri vol. 2, pag. 258, apud quos invenies quid Didacus noster typis evulgaverit.* Cajetanus de Sousa in catalogo Episc. Lusit. qui extra dominium Lusitanum Episcopatum gesserunt pag. 130 ait obiisse an. 1635.

Fr. Josephus Cajazzo ortum habuit Neapoli die 14 Maji 1805 a D. Aloysio Cajazzo et Fortunata Pecoraro, eodemque die Baptismatis sacrum lavacrum in cathedrali Ecclesia suscepit. Anno 1825, die 30 Septembris in majori S. Augustini patrio coenobio eremitanam tunicam induit, ibique a nostrate DD. Josepho Pezzella tunc Episcopo Aprutino sacro Confirmationis chrismate delinitus fuit. Post solemmia vota nuncupata per omnes studiorum gradus ad Magistralem lauream pervenit, atque pluries praefati coenobii laudabiliter prioratum gessit, non quidem quae sua, sed quae Jesu Christi essent semper, et ubique quaerens. Cum omnibus illius praesertim ecclesiastica doctrina nota esset, obtinuit etiam theologicam doctoralem lauream Neapolitanae Universitatis, meruitque illius urbis theologorum Collegio adnumerari, quem subinde honorem Florentinum quoque theologorum Collegium illi attribuit. Anno 1850

cum totam Neapolitanam provinciam magno cum zelo administraret, suaque prudentia, amore justitiae, atque mansuetudine omnium animos sibi devinxisset, a Rmo P. Mag. Josepho Palermo tunc Vic. generali Romam arcessitur Procuratoris generalis munus exercere. Hunc locum ea qua decet dignitate tenuit usque ad an. 1859, quo temporis intervallo, praesertim cum Rmus P. Mag. Vic. gen. Paulus Micallef nunc Arch. Pisanus in Mexicum navigaverat, totum Augustinianum Ordinem Commissarii generalis nomine gubernavit. Aliis praeterea conspicuis honoribus Josephus noster nobilitatus fuit, quippe qui consultor extitit romanae Sacrae Congregationis Indicis, examinator Cleri Neapolitani, atque Nolani, necnon socius Academiae Religionis in civitate Nolana. Neapoli cum praefati S. Augustini coenobii prioratum gereret, (1866) sacrilega contigit religiosarum familiarum expulsio; quare suam cellam deserere coactus, perinsignis D. Birgittae Sanctuarii custos institutus fuit. Huic muneri sedulam operam navabat, cum praeter spem ab immortali Summo Pontifice Pio IX se ad Hydruntinum Archiepiscopatum evectum fuisse nuncium accepit die 22 Augusti 1872. Electionis promulgatio dilata fuit usque ad diem 23 Decembris ejusdem anni, et ipse prima Januarii die 1873 in romano S. Augustini templo ordinatus fuit ab Emo Card. Constantino Patrizi, assistentibus DD. Alexandro Franchi Arch. Thessalonicensi nunc Card. et nostrate Episcopo Porphyriensi Francisco Marinelli. Dominus conservet eum, et sospitet illum ad multos annos, ut pastor bonus magis magisque commisso sibi gregi proficiat.

Jaderae (di Zara) Aug. Arch.

Fr. Lucas Fumanus prout illum vocat Ughellus, sed potius Firmanus, quia patria ei fuit Firmum in Piceno,

Digitized by Google

dicitur a Farlato tom. V Illyrici Sacri pag. 109: *Omnium disciplinarum genere, ac praesertim divinarum rerum scientia clarissimus, nec minus virtutum omnium laude cumulatus*. Apud Ordinem tum aliis honorificis praefecturis, tum Procuratoris generalis (1385) officio perfunctus fuit. Cum praeclara illius merita Summo Pontifici Bonifacio IX innotuissent, die 24 Julii 1400 elegit eum Archiepiscopum Jaderae in Dalmatia. Verum aemulorum nequitia pacificam suae Sedis possessionem praepediente, praefati Summi Pontificis patrocinio fretus adversariorum astus elusit. Difficillimis temporibus illam ecclesiam regere coepit; nam cum tunc temporis Jaderenses ab Imp. Sigismundo rebellantes ad Ladislaum Neapolitanum Regem defecissent, et cum quidam Cyosus praefectus arcis, quam invitis civibus Ladislaus Jaderae construi jusserat, suspicaretur quod Archiepiscopus clandestinam cum Sigismundo societatem haberet, illum comprehendi, atque in arcem includi mandavit. Quo patrato sacrilegio tota statim Jaderensis civitas interdicto subjecta fuit, siluit campanarum sonitus, ecclesiarum aditus interclusi, et publica Religionis officia intermissa fuerunt. Quare veritus Praefectus ne popularis motus ac tumultus in apertam seditionem erumperet, quatriduo post (28 Junii 1408) Archiepiscopum e custodia eduxit. Eodem anno Jadera in Venetorum ditionem rediit, sub quorum mitissimo regimine Lucas noster commissam sibi ecclesiam placide annos fere undecim gubernavit. Vir fuit singulari erga Deum pietate, neque impari erga homines beneficentia, atque in victu cultuque quotidiano religiosa, ac vere claustrali frugalitate. Quidquid e proventibus ecclesiae sibi supererat, partim in pauperes erogavit, partimque in quosdam frugiferos fundos emendos impendit, quos eidem ecclesiae testamento legavit, cui etiam reliquit mitram pontificalem argenteis laminis distinctam et pretiosis gemmis ornatam. Vitam cum morte com-

mutavit anno 1420. et in cathedrali illius exuviae reconditae sunt. *Adeas Farlatum tom. V. pag. 109, et seq. Ughel. tom 5, col. 1425, n. 22, Herr. tom. 2, pag. 13, Els. pag. 435, Moroni vol. 103, pag. 423, et Gams pag. 426.*

Jeracis (di Gerace) Ep. Aug.

Fr. Vincentius Barisani ortus est Marani prope Neapolim die 13 Decembris an. 1739. Eremitanum S. P. Augustini Ordinem an. 1755 ingressus per consuetos gradus magistralem sacrae theologiae lauream obtinuit, evasitque in primis theologus insignis, atque egregius verbi Dei praeco, qui praecipua Italiae pulpita calcavit. Fuit Neapoli prior coenobii S. Aug. Majoris, et Provincialis, necnon illius urbis Theologici Collegii decanus. Gratiam atque amicitiam iniit cum nostrate doctissimo Augustino Gervasio Archiepiscopo Capuano, et Capellano Majori Regni duarum Siciliarum, cujus favore ad Jeracis in Calabria Episcopatum a Rege praesentatus fuit. Regiam praesentationem admisit Summus Pontifex Pius VI, illumque Episcopum renuntiavit die 18 Decembris 1797. Romae eodem mense et anno episcopali consecratione percepta ad suam dioecesim pervenit die 17 Maii 1798. Cum difficillimis temporibus Episcopatum accepisset, cum omnium tamen plausu pastorale onus sustinuit, summam in omnibus prudentiam, atque dexteritatem tunc maxime necessariam cum singulari pietate atque Religionis zelo conjungens. Bona studia promovit, recto seminarii regimini sedulo prospexit, ecclesiasticae disciplinae custodiendae sollicite invigilavit, quotidianam SS. Sacramenti verspertinam visitationem invexit, erga Deiparam devotionem summopere excoluit, atque episcopalis jurisdictionis jura contra illius temporis sacrilegos usurpatores acerrime defendit. Inter haec parochialem S. Catharinae ecclesiam in

Digitized by Google

oppido *Giojosa* consecravit, cathedrali indumenta atque utensilia sacra dono dedit, atque ad resarcienda damna eidem terremotu illata jam ingentem materiae copiam congesserat, et octo circiter centussium millia paraverat cum invida mors repentino apoplexis ictu tam benemeritum pastorem de medio sustulit die 4 Feb. 1806. In cathedrali tumulatus jacet, at illius memoria adhuc grata viget. Ex relatione DD. Francisci Xaverii Mangeruva Ep. Jeracis.

Interamnae (di Teramo) Ep. Aug.

Fr. Joannes Baptista Visconti, Mediolanensis, Comitis Octavii perpetui Comi gubernatoris germanus frater, S. Theologiae Magister, ac theologus insignis a Paulo V anno 1609, die 23 Februarii ad Interamnensem in Aprutio episcopalem Cathedram evectus fuit. Per annos 29 summa animi integritate, pietate, ac prudentia illam dioecesim gubernavit. Acerrimus fuit ecclesiasticae libertatis defensor, atque in pauperes effusa caritate et munificentia excelluit. Plura in dioecesim beneficia contulit, nam in oppido S. Georgii ecclesiam ad honorem concivis sui S. Caroli Borromaei aedificavit, cui aedificationi etiam suis sumptibus subvenit, in publicis carceribus Oratorium extruxit, atque dotavit; ecclesiastica beneficia in Cathedrali pro duobus capellanis perpetuis fundavit, ac ejusdem Cathedralis redditus auxit, eique scutata mille, ac sua indumenta sacra donavit, montem annonarium Totteae promovit, ac census pro puellabus dotandis reliquit. Augustinianae Religioni haud ingratus in Tolentini S. Nicolai templo affabre elaboratum coelum suis expensis excitavit, frontemque exteriorem exornavit, atque coenobio S. Mariae de Populo Urbis plura dona misit. Debitum naturae persolvit die 11 Maji 1638, aetatis suae 84, ejusque exuviae in Cathedrali conditae fuerunt. Dicitur a Moronio vol. 74, pag. 68 « *teologo insigne, in-*

Digitized by Google

tegro, pio, e prudente, pieno di carità coi bisognosi, munifico colla Cattedrale ecc. » Laudatur ab Ughel. tom. 1, col. 372, n. 58, Herr. tom. 1, pag. 443, et a Nic. Palma vol. 3, pag. 105, et 122.

Interamnae (di Terni) Ep. Aug.

Fr. Thomas an. 1286 fuit Episcopus Interamnae in Umbria. Fuit ignotus Ughello, qui Episcopatum Fr. Petri Saracini Ord. Praedicatorum producit usque ad an. 1296, cum e contra an. 1286 Monopolim fuerit translatus, et in ejus locum noster Thomas suffectus. Anno 1287, die 8 Jan. nostratibus paroeciam S. Petri assignavit, et die 3 Maji ecclesiae S. Blasii Fabriani indulgentias concessit. Illius immediatus successor ponitur ad an. 1296. *Vide Cappelletti tom. 4, pag. 525, et Gams pag. 730.*

Fr. Joannes Jacobus Barba, Neapolitanus, S. Theologiae Magister, vir apprime doctus, et egregie cordatus homo, dum esset Ordinis Procurator generalis a Paulo III anno 1544 Sacrario Apostolico praeficitur, et an: 1546, die 25 Maji creatur Episcopus Interamnae in Aprutio, unde postea a Julio III die 3 Julii 1553 ad Interamnensem in Umbria Ecclesiam translatus fuit. Apostolici Sacrarii praefecturam exercuit sub Paulo III, Julio III, Marcello II, Paulo IV, et Pio IV, quibus acceptus fuit, et Pauli IV ante pontificatum familiaritate gavisus fuerat. In congregationibus, quae gravissimis de rebus coram Summis Pontificibus haberi solent, suae saepe doctrinae amplitudinem ostendit. Anno 1563 magna cum laude Concilio Tridentino interfuit. Erga Augustinianum Ordinem, uti refert Ughellus, ingenti zelo exarsit, quamvis plus aequo forsitan in ejusdem Ordinis negotia tractanda se libenter ingereret, variisque vicibus supremos illius gradus tentarit; quapropter Paulus IV hunc nimium zelum temperare cupiens die 19

Digitized by Google

Julii 1559 apposite decrevit, nequis Regularis Episcopus ullum dignitatis gradum in respectivis Ordinibus assequi posset. Tandem dum Interamnae Romam pergeret, gravi quodam morbo correptus Utricoli obiit die 1 Octobris 1565, atque Interamnam delatus in Cathedrali sepelitur. *Inspiciatur Chronhistoria Angeli Rocca de Sacr. Apost. pag. 345, Ughel. tom. 1, col. 762, n. 51, Bullarium Empoli pag. 406, et Palma Nic. hist. Interamnae tom. 3, pag. 21.*

Interamnae Ep. Aug. et Generalis.

Fr. Petrus Lanfranconi ex patre Nicolao Franconi de Mondello Mediolanensi, et matre Diana Masseri Anconitana in hac civitate die 22 Januarii anno 1596 ortum habuit, et cum 13 esset annorum Augustinianum cucullum induit, et exinde patre consentiente maluit cognominari Lanfranconi. Post expletum studiorum curriculum Regentis munus adeptus, Augustinianos alumnos docuit Recineti, Neapoli, et Romae, atque post magistralem lauream obtentam, alios docere prosecutus fuit Eugubii, Anconae, Arimini, et Mediolani, ac deinde Bononiensis, et postea Anconitani coenobii prioratum gessit. Anno 1655 eligitur totius Ordinis Procurator generalis, et 1661 in comitiis generalibus Romae habitis universi Ordinis habenas accepit. Sui generalatus tempore, anno scilicet 1666, ab Alexandro VII canonizationem S. Thomae a Villanova impetravit. Demum anno 1667, aetatis suae 62, die 3 Augusti Interamnensi in Umbria Episcopatui praepositus fuit. Rexit Ecclesiam sibi commissam cum optimi pastoris laude usque ad annum 1674, quo ad regionem immortalitatis iturus illi valedixit die 6 Martii. Illius sacri cineres in Cathedrali expectant vocem Domini illos ad resurrectionem vocaturi. *Celebratur ab Ughel. tom. 1, col. 765 in addit. a Juliano Saracini in notitiis hist. Anconae part. 3, pag. 522, et a Colucci tom. 27, pag. 72.*

Isclae (d'Ischia) Ep. Aug.

Fr. Bartholomaeus Bussolari, germanus frater celeberrimi nostratis Jacobi Bussolari, cujus nomen in Italiae historia est omnibus notum die 31 Martii an. 1359 ab Innocentio VI qui ob praeclaras ejus animi dotes, et doctrinae excellentiam pluribus gratiis ac privilegiis illum donaverat, Aenariae insulae, alias Isclae in Neapolitano freto Episcopatum accepit. Rexit illam ecclesiam usque ad an. 1389 quo ex hac vita migravit die 4 Decembris. Lege Ugh. tom. 6, col. 233, n. 8, Moroni vol. 36, pag. 130, ubi errato censet Dominicanum fuisse praefatum nostratem Bartholomaei germanum fratrem Jacobum Bussolari, et Lanteri vol. I, pag. 305.

Joannes de Sicilia S. Theologiae Magister die 29 Martii 1436 Isclanae ecclesiae praeficitur, eique praefuit usque ad annum 1453; quo humanae naturae debitum persolvit. *Vide Ugh. tom. 6, col. 235, n. 14, Herrer. tom. 1. pag. 431, et Torel. tom. 6, ad ann. 1436. n. 8.*

Isclae Ep. Aug. et Generalis.

Fr. Nicolaus Antonius Schiaffinati ex honestis parentibus Neapoli natus est die 13 Martii anno 1672 et ubi decimum quartum suae aetatis attigit annum in patrio S. Augustini coenobio cucullum induit. Cum per omnes scolasticos gradus ad Regentis dignitatem pervenisset, atque Buccini nostrates alumnos doceret, majoris regularis observantiae studio ad Congregationem S. Joannis ad Carbonariam transivit, atque Neapoli in coenobio S. Joannis austerum vitae genus arripuit, vestigiis inhaerens nostratis V. Nicolai Sersale. Fuit in eodem conventu magister novitiorum, prior, ac demum per multos annos Vicarius ge-

neralis totius praefatae Congregationis, quo nomine incoeptum a laudato Ven. Nicolao Sersale reformationis opus maxime promovit. Quanto animarum zelo flagrarit ostendit mahometanorum mancipiorum collegium ab ipso pro iisdem ad christianam religionem convertendis atque erudiendis in praefato coenobio institutum, ex quo plurimi etiam speciali vitae sanctitate praediti neophyti prodierunt. Anno 1733 cum esset Neapoli majoris S. Augustini coenobii prior praeter omnium spem atque expectationem in comitiis generalibus Romae habitis ad supremum totius Ordinis fastigium evectus fuit. Ejus jussu atque hortatu doctissimus noster Jo. Laurentius Berti suum opus de theologicis disciplinis conficiendum suscepit, tum etiam noster celebris Nicolaus Chiesa suum aureum librum composuit, cui titulus *Il religioso in solitudine.* A Clemente XII an. 1739 die 9 Maji ad Isclanum Episcopatum promovetur, atque etiam post acceptam infulam usque ad sexennii complementum Ordinem rexit. In sua dioecesi Seminarium erexit, nec quemquam deinceps qui in illo institutionem non recepisset, ad sacros Ordines admittere voluit. Vixit in Episcopatu quatuor annos, quo temporis intervallo instar D. Thomae a Villanova misericordia in pauperes enituit. Obiit hydropisi in coenobio S. Joannis ad Carbonariam die 15 Februarii 1743. *Vide Lanteri vol. 3, pag. 96, Nicolaum Chiesa in vita nostratis Nicolai Serrale pag. 42, et Reg. 4 Generalis Leoni pag. 128.*

Justinopolis (di Capo d' Istria) Ep. Aug.

Fr. Paulus Naldini nobilis Patavinus in patrio coenobio Eremitanum Ordinem amplexatus, et subinde magistralem S. Theologiae lauream adeptus, plura intra eumdem Ordinem officia laudabiliter exercuit. Inter haec an. 1679 Italiae Assistens constituitur. Anno 1686, die 11 Martii ab

Innocentio XI Justinopolitano Episcopatu dignatus fuit, et die 25 ejusdem mensis et anni Romae in ecclesia S. Augustini episcopalem inaugurationem accepit ab Emo Card. Alexandro Crescentio, cui adfuerunt noster Josephus Eusani Episcopus Porphyriensis, et Petrus Antonius Capobianco Ep. Lecadoniensis. Die autem 9 Junii solemnem ingressum fecit in suam civitatem episcopalem. Anno 1690 habuit Synodum dioecesanam, quam etiam typis evulgavit. Item praelo mandavit chorographiam ecclesiasticam urbis, et dioecesis Justinopolitanae, et in aedibus episcopalibus antecessorum suorum seriem figuris, et inscriptionibus delineari jussit. Ex hac vita migravit mense Julio 1713. *Vide Ughellum a Coleto auctum tom. 5 in addit. col. 394, praefatam chorographiam pag. 109, n. 37, et Moroni vol. 80, pag. 269.*

Juvenacii (di Giovenazzo) Ep. Aug.

Fr. Raymundum antea electum Episcopum Sutrinum, et Nepesinum eo quia Romanae Curiae relatum fuerat illarum ecclesiarum Antistitem vita functum fuisse, cognita deinde rei veritate, scilicet Hugolinum Episcopum illarum dioecesium adhuc vitam degere, ad Juvenacensem in Apulia Cathedram transtulit Clemens VI die 26 Novembris 1350. Plures annos illam Ecclesiam cum prudentiae laude rexit, illamque diutius regero morte tandem prohibitus fuit circa an. 1380. In Cathedrali humatus jacet. *Lege Ughel. tom. 7, col. 730, n. 18, Torel. tom. 5 ad an. 1348, n. 43, Els. pag. 600, et Moroni vol. 71, pag. 117.*

Lanciani (di Lanciano) Aug. Arch. designatus.

Nicolaus Sersale ortus est Surrenti claris natalibus die 8 Februarii 1656. Pater ejus fuit D. Joseph Sersale eques Surrentinus, et mater D. Ursula Elefante nobilis Ba-

rulensis, qui puerum Cajetanum, hoc enim nomen in baptismo acceperat, penes se in paterna domo equitum moribus instituere voluerunt. Quocirca nobilis ephebus in iis studiis juvenilem aetatem egit, quae profecto pietati minus conducunt. Cum quadam die a moniali invisenda erga quam haud sane plausibili amore captus fuerat, reverteretur, a quodam nobili viro patris inimico districto ense aggressus, atque percussus fuit, in quo sane formidando eventu digitum Dei agnoscens illum ad saniorem mentem revocantis, de nuncio mundi illecebris mittendo statim deliberavit. Quare clam parentes Neapolim se contulit, ibique jam prope quadragenarius Capuccinorum tunicam induit, quam tamen ob valetudinis exilitatem aliquot post menses dimittere coactus fuit. Verum habitum dimittens aliquod religiosum Institutum amplectendi propositum non dimisit, quare paulo post, anno scilicet 1695 die 8 Junii in coenobio S. Joannis ad Carbonariam nostro Eremitano Ordini nomen dedit. In ipso tyrocinio provectioribus coenobitis praeclarum fuit exemplar vitae ac morum, adeoque laudabiliter se gessit, ut post sex menses ad solemnem votorum nuncupationem admissus fuerit, et post alios totidem Sacerdotio initiatus. Monasticae disciplinae instaurandae zelo exardescens suae percelebris Augustinianae S. Joannis ad Carbonariam Congregationis reformationem aggreditur, primum hujus aedificii lapidem super perfectae vitae communis fundamentum ponens, in quo tam salutari opere perficiendo adjutorem praecipuum habuit nostratem P. Mag. Nicolaum Antonium Schiaffinati, qui postea fuit Episcopus Isclanus. Ejusdem Congregationis per tria biennia magno cum plausu, summoque regularis observantiae profectu gubernaculum tenuit. Interea illius pietatis ac sanctimoniae fama ad aures Caroli VI Imperatoris pervenit, qui propterea illum ad Anxani in Aprutio Archiepiscopatum a Summo Pontifice postulare statuit. Quam tamen dignitatem humillimus coenobita nul-

limode admittere voluit, atque Proregi, qui ei ad deliberandum utrumnam Archiepiscopatum acceptaret si Summus Pontifex Imperatoris postulationi annueret, octo dierum inducias concesserat, in haec verba interroganti: *Ebbene che vi ha risposto il Crocifisso?* continuo respondit: *Che non accetti*. Tandem vir meritorum plenus Neapoli substillo occubuit die 13 Junii an. 1730, aetatis suae 74. Humo mandatus fuit in templo S. Joannis ad Carbonariam. Vide illius vitam a nostrate Nicolao Chiesa conscriptam, typisque editam, quae in Angelica Bibliotheca asservatur, et Lanteri vol. 3, pag. 97.

Larissae (di Larissa) Aug. Arch.
et Confessarius Neap. Regis.

Fr. Salvator Maria Cacamo natus est Panormi die 5 Decembris an. 1744, et Augustinianum habitum induit in patrio S. Mariae de Consolatione coenobio die 12 Maji 1765, ac post consuetum unius anni tyrocinium solemnem votorum professionem emisit. Cum subinde tam in virtutibus, quam in scientiis mirum profectum fecisset, anno 1782, die 18 Maji praefati coenobii prioratum obtinuit, quod munus omnium cum plausu laudabiliter exercuit. Valde fuit studiosus regularis observantiae promovendae, ac praesertim perfectae vitae communis instaurandae, quod instituti genus tum in idem S. Mariae de Consolatione coenobium, tum in illud S. Mariae de Nemore, quod ipsemet an. 1794 Ordini Augustiniano acquisiverat, quodque anno insequenti novitiatui addixerat, introducere valuit. Sinceram ac ferventem habuit erga Deiparam devotionem, ac peculiarem quamdam industriam, atque dexteritatem ostendit in optima juvenibus institutione tradenda, quare sub illius magisterio non pauci evaserunt eximia virtute viri nedum saeculares, verum etiam religiosi. Quae res pii do-

Digitized by Google

ctique sacerdotis famam atque existimationem apud omnes illi comparavit. Praesertim autem theologiae asceticae, et sacrarum Scripturarum scientia insignis ab omnibus habebatur. Quapropter Ferdinandus I (antea IV) Neapolitanus Rex eum sibi confessarium delegit, et Pius VII Archiepiscopum Larissae in Thessalia instituit. Consecrationem episcopalem in Cathedrali Parthenopeja accepit die 17 Septembris an. 1815. Laudatus Summus Pontifex per Breve Apostolicum datum sub die 18 Decembris ejusdem an. 1815 illum confirmavit priorem duorum conventuum S. Mariae de Consolatione, et S. Mariae de Nemore, atque per aliud Breve Apostolicum emanatum die 5 Junii 1818 eorumdem coenobiorum Vicarius generalis cum facultatibus generalitiis constitutus fuit. Annis 5 regii confessarii munus exercuit, quo tempore Regis benevolentia usus est praesertim in favorem egenorum, atque ad oppressorum defensionem, lingua interea et exemplo aulicos omnes ad justitiam, probitatem, legumque divinarum observantiam excitando. Tres nostrates coenobitas secum semper habebat, quibuscum claustrali more vivens recessu vere monastico delectabatur. Tandem meritissimus Antistes podagrae ac renum doloribus cruciatus sancte, prout vixerat, ex hac vita migravit Neapoli die 29 Julii 1820. Tamquam religiosus testamentum nullum fecit, sperans totam haereditatem suam ad supradicta coenobia perventuram; verum iniquis quorumdam aulicorum ministrorum artibus parum, aut fere nihil coenobitae percipere valuerunt. Nullibi desunt coenobitarum spoliatores. Ex relatione mihi transmissa a nostrate P. Fr. Adeodato Leone Congreg. S. Mariae de Nemore Vic. gen.

Laudis (di Lodi) Ep. Aug.

Fr. Bonifacius de' Butigelli, nobilis Papiensis, S. Theologiae Magister, qui nedum a doctrina, verum etiam a sanctitate vitae laudatur, tum suarum virtutum, tum Joannis

Digitized by Google

Galeatii Mediolanensis Ducis commendatione a Bonifacio IX anno 1393, die 5 Februarii ad Episcopatum Laudensem in Insubria promotus fuit. Tenuit episcopale pedum usque ad annum 1404, quo ad mortalis vitae terminum pervenit. Tumulatus fuit Papiae apud nostrates cum epitaphio sequenti: *Hic jacet rev. Dominus, et Pater Bonifacius Episcopus Laudensis et Comes, Magister in sacra Theologia, Ordinis Fratrum Erem. S. Augustini, de domo illorum de' Butigellis, primus Magister Papiensis, qui obiit anno Domini MCCCCIIII.* Ecclesiam S. Agnetis vetustate collabentem suis sumptibus refecit. *De illo verba faciunt Ugh. tom. 4, col. 680, n. 40, Herr. tom. 1, pag. 106, Els. pag. 131, et Cappelletti tom. 12, pag. 370.*

Lesinae (di Lesina) Ep. Aug.

Fr. Balthasar Marachus, Neapolitanus, insignis S. Theologiae Magister, cathedraticus Tranensis, et apud Ordinem an. 1542 Apuliae Vicarius generalis, anno 1544 die 25 Junii creatur Episcopus Lesinae ad radices Montis Gargani. Appellatur etiam Episcopus Nunciatae de Neapoli, quia hujus nominis Neapolitanum monasterium illam civitatem possidebat ex donatione Reginae Margaritae (1411) Ladislai regis matris, ut ait Moroni vol. 38, pag. 112. Supremum diem obiit Balthasar noster anno 1550. *Nominatur ab Ugh. tom. 8, col. 313, n. 22, ab Herr. vol. 1, pag. 108, et a Nic. Toppi Bibliothecae Neap. pag. 36.*

Liparis (di Lipari) Ep. Aug.

Fr. Joannes Gonzalez de Mendoza, Hispanus, Castellae provinciae alumnus, a Martis ad D. Augustini militiam anno aetatis suae 30 transivit, ubi litterariae reipublicae notum se reddidit praesertim propter historiam Imperii Sinarum,

quae in varias Europae linguas versa fuit. Tribus vicibus in illam regionem longinquam se contulit Catholici Regis ad Sinarum Imperatorem, et vicissim ejusdem Imp. ad eumdem Catholicum Regem legationibus honestatus. Anno 1586 in Europam reversus, Apostolicus Poenitentiarius creatus fuit, et 1593 die 31 Martii ad regendam Liparis insulae prope Siciliam episcopalem Cathedram assumptus, qua deinde Sede ultro dimissa anno 1598 Toletanus pro-Praesul constituitur. Postea, anno scilicet 1607, ad Ecclesiam Chiapensem transfertur, Vicarii Apostolici Americae nomine atque auctoritate munitus. Tandem ad Episcopatum Popajanensem an. 1608 translatus, ibidem postremam ad regionis immortalitatis translationem habuit an. 1618. « Illius praeconia reperies apud Ughellum tom. 1, col. 784, n. 43, Rochum Pirrum tom. 2, pag. 680, Ossinger pag. 404, et Lanteri vol. 2, pag. 312, qui referunt operum illius catalogum. Vide etiam Gams pag. 161. »

Lucae (di Lucca) Arch. Aug. Sacrista et Gen.

Fr. Thomas Cervioni de Monte Ilcino in Hetruria, S. Theologiae Magister, natus die 15 Martii 1672, haud obscuri poetae, et insignis oratoris nomen sibi comparavit. Sub Generali Adeodato Summantico Ordinis Secretarium egit, et anno 1720 fit Procurator generalis causa mortis P. Mag. Jo. Andreae Zuffi Genuensis, qui decessit die 1 Maji ejusdem anni, et die 7 Decembris Vic. Gen. Adeodato vita functo, totius Aug. Ordinis regimen obtinuit. In accepto munere confirmatur in comitiis generalibus Romae habitis an. 1721; ast Generalatus sexennium non complevit, nam an. 1726, die 3 Junii Episcopatui Faventiae in Romandiola praefectus fuit. Anno vero 1729, die 7 Februarii a Benedicto XIII ad Archiepiscopatum Lucensem translatus fuit. Ita autem brevi sui regiminis intervallo Fa-

Digitized by Google

ventinorum animos sibi devinxerat, ut noctu clanculum proficisci coactus fuerit, ne propter nimiam erga illum benevolentiam tumultus fieret in populo. Eo tamen tempore apud Optimates Reipublicae Lucensis male audiebat Florentinorum nomen; quapropter Thomam Archiepiscopum recipere nolebant; idcirco ad omnem quaerimoniam de medio tollendam Clemens XII die 31 Maji 1731 illum constituit Apostolici Sacrarii Praefectum, et Episcopum Porphyriensem, Archiepiscopi titulo retento. Anno 1740 in Conclave ingressus aegritudine egredi coactus fuit, et postea ex hujus mundi theatro exivit die 9 Januarii 1742, aetatis suae an. 69, mensium 9, et dierum 24. *Adeas Moroni tom. 40, pag. 73, Lanteri tom. 3, pag. 193, Regest. 3 Gen. Leoni pag. 136, mss. ante frontispicium illius poematis « Il Manasse » quod asservatur in Bibl. Angelica, et Cappelletti tom. 2, pag. 233.*

Mantuae (di Mantova) Ep. Suff. Aug.

Fr. Ambrosius Flandini, Neapolitanus, S. Theologiae Doctor, litteris graecis, latinis, atque hebraicis eruditus, etiam insignis fuit philosophus, atque concionator sui aevi celeberrimus. Ita egregie scripsit de rebus philosophicis, ut merito *Plato christianus* a quibusdam fuerit appellatus. Primus omnium in Italia Lutheri errores insigni tractatu de Missae Sacrificio, aliisque doctis lucubrationibus validissime refutavit, multosque Principes in catholica fide solidavit. Anno 1503 Magistrum agebat Comitum Placentinorum de Landis, 1508 Regens erat Bononiensis, 1509 Florentinus, et 1514 Provincialis Neapolitanus. Demum an. 1517, die prima Aprilis inauguratus fuit Episcopus Lamocensis in Isauria, et Suffraganeus, sive coadjutor Mantuanus. Hanc mortalem vitam finivit Mantuae die 24 Septembris an. 1531, aetatis suae 69. Commendant eximium Scriptorem, atque me-

Digitized by Google

ritissimum Antistitem Possevinus App. Sac. tom. 1, pag. 73, Pamphilus in Chronico fol. 109, Gandolphus pag. 53, Ossinger pag. 341, Nicolaus Toppi Bibl. Neapol. pag. 11, Herrera tom. 1, pag. 42, Lanteri vol. 2, pag. 22, et Tiraboschi tom. VII, part. II, edit. Venet. 1824, pag. 373.

Marturani (di Marturano) Ep. Aug.

Fr. Carolus de Neapoli die 8 Novembris anno 1440 electus fuit Episcopus Marturani in Calabria. Verum antequam manuum impositionem acciperet, èt dignitati nuncium dedit, et onere se exolvit. Haec dioecesis cèssavit an. 1818. Vide Ughellum tom. 9, col. 280, n. 21.

Mediolani (di Milano) Arch. Aug.

Fr. Gabriel Sforza legitimus filius Mutii Attenduli Comitis Cotignolae, matrem habuit Antoniam de' Salimbeni Senensem, ac fratres Bosium Comitem S. Florae ac celeberrimum Franciscum Ducem Mediolanensem. Adolescens armis se addixit, et postea ob valetudinis exilitatem seu potius propter natura inditam ad pietatem propensionem ad ecclesiasticam militiam se convertit. Itaque ad Ilicetanum prope Senas Aug. coenobium se contulit ibique eremitanum habitum induit. Ita postea omnibus perfecti Religiosi virtutibus clarescere coepit, ut in illa sanctorum coenobitarum domo factus fuerit magister novitiorum, atque suis concionibus plurimos homines ad meliorem frugem converterit. Quamvis autem consortia hominum studiosus devitaret, non potuit tamen eluctari quin Mediolanensis ecclesiae regendae formidabili oneri ad imperium Nicolai V fratrisque preces humeros admoveret. Igitur an. 1454 die 21 Junii Archiepiscopus Mediolanensis declaratus fuit. In administratione tantae civitatis fratrem consultissime juvit,

prudenterque ac sancte sibi creditam ecclesiam gubernavit ita scilicet ut retento pristinae vitae rigore claustralis potius quam Praesulis vitam ducere videretur. Fratri Mediolanensi Duci ut majus xenodochium fundaret auctor praecipuus fuit, pluraque alia pietatis opera urgenda perficiendaque curavit. Anno sui Episcopatus 3 nempe 1457 die 12 Septembris suae mortalis vitae cursum complevit. Tumulatus fuit in ecclesia Deiparae Virginis Coronatae a Blanca Maria fratris uxore Mediolanensi Ducissa aedificata. Adeo autem sancte vixit ut historici Augustiniani illum beati titulo decorarint. Vid. Ughel. tom. 4, col. 265, n. 115, Antonium Saxium in serie Archiep. Mediol. tom. 3, pag. 921, Philippum Picinelli in Athenaeo litteratorum Mediol. pag. 230. Ripamontium Josephum hist. eccl. Med. lib. 13, pag. 825, Gandolphum pag. 127, Moroni vol. 45, pag. 80, Ossinger pag. 846, et Lanteri vol. 2, pag. 67, apud quos reperies scriptorum ejus censum.

Mediolan. Aug. Ep. Suffraganei.

Fr. Paulus de S. Ginesio, Picenus, S. Theologiae Magister, Philippo, et Ludovico Sforza Mediolanensibus Ducibus gratissimus fuit, et in eorum gratiam frequenter Mediolani concionabatur. Vir fuit valde eruditus, qui duas Mediolani erexit bibliothecas in coenobiis S. Mariae Coronatae, et S. Marci, ac varios sui ingenii partus publici juris fecit. Anno 1455 inaugnratus fuit Episcopus Helenopolis in Asia minori, et nostratis DD. Gabrielis Sforza Arch. Mediol. coadjutor. Abbas fuit commendatarius S. Basilidis de Cavana Ord. Vallis Umbrosae in Dioecesi Parmensi. Huic mundo valedixit an. 1501 et in templo S. Mariae Coronatae apud nostrates tumulatus fuit. Loquuntur de illo Pamphilus fol. 96, Herr. tom. 2, pag. 266, Lanteri tom. 2, pag. 188, Ossinger pag. 392, ubi errato pu-

tat illum suffraganeum Neapolitanum, et Gratianus suae Anastasis pag. 146.

Fr. Josephus Maria Marini Berlasinae quod est oppidum inter Comum ac Mediolanum nobilibus parentibus ortus, apud nostratem celeberrimam de Lombardia Congregationem variis nominibus floruit. Etenim fuit S. Theologiae Lector (idest Magister, hic enim titulus apud observantiores Congregationes non usurpabatur) Vicarii Generalis secretarius, Procurator generalis (1731) et bis Vic. generalis annis scilicet 1737, et 1749, ac ter Praesidens in Cap. gen. nec non Prior coenobii S. Mariae de Populo Urbis an. 1740. Cum in ejusmodi officiis obeundis probitatis doctrinae ac prudentiae perspicua argumenta praebuisset, dum coenobii S. Mariae Coronatae Mediolani prioratum gereret a Benedicto XIV die 22 Julii 1754 inauguratus fuit Episcopus Tagastes in Africa et coadjutor Archiepiscopi Mediolanensis Josephi Card. Pozzobonelli. Consecratus fuit in templo S. Mariae de Populo Urbis a nostrate Episcopo Porphyriensi Silvestro Merani die 25 ejusdem mensis Julii, et anni 1754. Habebat tunc aetatis annos circiter sexaginta. Eodem tempore impetravit a S. Sede prorogationem prioratus, quem gerebat, S. Mariae Coronatae usque ad Capitulum celebrandum an. 1755 ut interea perficere valeret, et ad finem perducere novum sacrarium, quod exaedificandum ipse susceperat. Adfiliatus fuerat conventui Mediolani, et Romae, exemplo, ut ajunt chronica Congregationis, non imitando. Mortalem vitam finivit in praefato S. Mariae Coronatae coenobio die 22 Nov. 1771 annos natus circiter 80. Ex chronico tertio Congregationis Augustinianae de Lombardia pag. 22 ad an. 1754, et pag. 124 ad an. 1771. Vide etiam in diario romano ad mensem Julium anni 1754 relationem Consistorii.

Digitized by Google

Melitae (di Malta) Episc. Archiep. Aug.

Fr. Cajetanus Pace-Forno natus est die 5 Junii an. 1809 ex honestis parentibus D. Francisco advocato Coronae, et D. Lucia de Baronibus Forno Panormitana in insula vulgo Gozo prope Melitam. Anno 1824. Augustiniano Ordini nomen dedit in conventu Notabilis, ibique solemnia vota nuncupavit die 24 Augusti 1825. Studiorum curriculum in Melita incoeptum Neapoli complevit, et Lectoris gradum adeptus Romam vocatus fuit anno 1837. Studiorum Regens an. 1838 constitutus Pulcinii et Aquilae Augustinianam juventutem docuit, ac postea Panormi educandorum institutioni operam dedit. Magistrali laurea redimitus in suam Provinciam redit, ac an. 1847 in comitiis generalibus Romae habitis electus fuit Prior Provincialis. Illius praesertim studio atque industriae debetur coenobii S. Augustini Vallettae ampliatio, atque ibidem scholarum gratuitarum institutio cum magno totius insulae aemolumento, omniumque cordatorum hominum plausu. Anno 1857 die 25 Septembris electus fuit a Pio Papa IX. Episcopus Hebron, et coadjutor Melitensis cum futura successione.

Anno item 1857 Melitensi Episcopo, ac Rhodiensi Archiepiscopo Publio de Comitibus Sant sponte abdicanti in utraque dignitate die 3 Dec. successit. Dioecesis regimen adeptus alterum pro Clericis instituendis Florianae Seminarium erexit, in quo consuetis novas cathedras adjunxit atque apostolicum indultum obtinuit ut in eodem post completum Sacrae Theologiae cursum doctoralis laurea alumnis conferri possit. Ecclesiam parochialem oppidi Mustae prope Notabilem consecravit, primum lapidem posuit pro aedificanda alia parochiali ecclesia, in quodam Vallettae suburbio vulgo Hamrun cui S. Cajetani nomen dedit et cujus molitioni suis sumptibus liberaliter subvenit, in

nostra Notabilis ecclesia altare majus marmoreum erexit e marmore item extruxit frontem sacelli SS. Matris de Bono Consilio in nostra Vallettae ecclesia et in cathedrali presbyterium, pluraque alia templa pro sacri cultus decore promovendo copiosis muneribus ditavit inter quae peculiarem mentionem meretur aurea pixis gemmis ornata quam S. Pauli Collegiatae donavit. An. 1874 valetudinis reparandae causa Neapolim navigavit unde postea medicorum consilio Stabias profectus, ibidem Eccl. Sacramentis munitus e vivis excessit die 22 Julii. Audito illius obitu Melitensis populus, et Gubernium extraordinaria doloris ac luctus signa dederunt, quod ostendit illum omnium benevolentiam sibi comparasse. Interfuit Concilio Vaticano, in quo etiam cum omnium plausu peroravit; erat enim vir sacra eloquentia atque theologica doctrina praestans. Nec illi defuerunt sublimes externi honores, fuit enim Episcopus Solio Pontificio Assistens, Patritius Romanus, et Eques Ordinis Francisci I. Ex relatione P. Mag. Vincentii Garroni, et ex oratione funebri D. Salvatoris Cumbo.

Melphis (di Melfi) Ep. Aug. et Ord. Gen.

Fr. Alexander Fassitelli de S. Elpidio in Piceno, S. Theologiae Doctor parisiensis praeceptorem habuit nostratem fundatissimum doctorem Aegidium Columnam Archiepiscopum Bituricensem, et Cardinalem. Vir rari ingenii non solum divinis humanisque literis mirum in modum eruditus erat, verum etiam summa prudentia, amplissimaque rerum agendarum dexteritate praepollebat. Quapropter non semel, sed quinquies Comitia Ordinis generalia totius Augustinianae Religionis gubernaculum illi commiserunt. Editis *de Ecclesiae potestate*, atque de Summi Pontificis auctoritate, aliisque summae eruditionis voluminibus, multam iniit apud Romanum Pontificem Joannem XXII gratiam

Digitized by Google

atque clientelam, quapropter ab illo ad varios Principes pro tuendis Ecclesiae juribus legatus missus fuit, in quarum legationum perfunctione spem Pontificis minime frustratus die 18 Februarii an. 1325 Melphiensis in Lucania Episcopus electus fuit. Scribit Le Quien tom. 3 Orientis Christiani col. 908 illum fuisse Archiepiscopum Cretensem ab an. 1325 ad 1327. Idipsum confirmat Cornelius Flaminius part. 3 Cretae Sacrae pag. 46. Praeter jam superius laudata alia doctrinae ejus documenta recenset Gandolphus pag. 42, Ossinger pag. 311, et Lanteri vol. I, pag. 58. Putat Ughellus tom. 1, col. 932, Alexandrum decessisse anno 1328, Vide etiam Tiraboschi hist. litteraturae italicae tom. 5, pag. 130, edit. Rom. 1783, et Moroni vol. 44, pag. 166.

Messanae (di Messina) Arch. Aug.

Fr. Dionysius de Murcia, Hispanus, a nostrate V. Alphonso Orosco in Chronico Ordinis fol. 54, dicitur ***scriptor celebris, pastor bonus, et largus eleemosinarius.*** Postquam in Parisiensi academia S. Theologiae publicus professor decem prope annos fuisset, illius Universitatis doctorali laurea decoratus in Italiam venit, ubi egit Vicarium generalem totius Provinciae Neapolitanae. Postea in Siciliam transfretavit, ibique regius capellanus constituitur, et ab Urbano V die I Aprilis anno 1363 Messanensi Archiepiscopatui praeficitur. Paulo post an. scilicet 1364 a Friderico de Aragonia Siciliae Rege bonorum restitutionem impetravit, quae turbarum tempore Messanensi Ecclesiae a Comite Henrico Rubeo, aliisque Optimatibus Messanensibus usurpatae fuerant. Eodem tempore nuncius fuit Urbani V et Reginae Joannae ad Fridericum Regem pro pace componenda, qua legatione diuturnum atque cruentum bellum ex vesperis siculis exortum, quod cis et ultra

fretum Mamertinum inter Gallos et Aragonios saeviebat, nostratis praesertim Dionysii industria atque dexteritate extinctum fuit. Humanis rebus valedixit circa an. 1380 a Siciliae proceribus vir venerabilis et magnae auctoritatis nuncupatus. Vide Siciliam Sacram Rocchi Pirri edit. Panormi 1644, pag. 349, Herreram tom. 1, pag, 185, Els. pag. 170, Ossinger pag. 615, Gandolph. pag. 112, Gratianum pag. 64, Attardi pag. 141, et Lanteri vol. 1, p. 271.

Fr. Philippus Crispi, nobilis Messanensis, S. Theologiae Doctor, Apostolici Palatii in eadem facultate Magister et major regius in Sicilia capellanus, ab Urbano VI an. 1387 Squillacensis Episcopus et biennio post spoliorum collector, et thesaurarius apostolicus in Calabria declaratur. A Bonifacio IX die 21 Februarii an. 1392 ad Messanensem Archiepiscopatum translatus fuit. Statim Synodum dioecesanam convocavit, statutaque perutilia sanxit. Praesul rerum agendarum dexteritate praeditus a Martino de Aragonia Siciliae Rege anno 1394 ad praefatum Summum Pontificem Bonifacium IX Legatus missus fuit pro quibusdam arduis negotiis extricandis, a quo etiam Pontifice alia legatione ad Aragoniae Regnum pro rebus ad S. Sedem spectantibus anno 1399 dignatus fuit. Mortalis vitae cursum confecit die 1 Decembris anno 1402. Mentionem de illo faciunt Ughel. tom. 9, col. 435, n. 22, Mongitor in addit. ad Siciliam Sacram Pirri pag. 75, et Herr. tom. 2, pag. 261.

Fr. Cajetanus Garrassi ex honestis parentibus ortum habuit Catanae in Sicilia die 10 Novembris anno 1727. Ab adolescentia Ordinem Eremitanum amplexatus, apud eumdem per consuetos gradus evasit S. Theologiae Magister, juris etiam canonici scitissimus. Pluries fuit Catanae Prior, Siciliae Provincialis, necnon Ordinis generalis Assistens. Catanae cum degeret rector fuit nobilissimi Col-

Digitized by Google

legii Cutelli, professor Theologiae dogmaticae, et juris canonici in Universitate Catanensi, necnon Thelogiae professor in Seminario, et Cleri examinator. Eximii oratoris laude cum floreret, in praecipuis Italiae urbibus, ac praesertim ad aulam Ferdinandi I conciones habuit. An. 1792, die 18 Junii, aetatis suae 65 eligitur Archiepiscopus Messanae in Sicilia, et eodem anno die 24 ejusdem mensis Romae in templo S. Augustini consecrationem accepit. Magno cum zelo, ac diligentia concreditam sibi Ecclesiam gubernavit, ac prae caeteris ejus egregiis virtutibus illius celebratur insignis misericordia in pauperes, quos etiam praeter quotidianas elargitiones ad spiritualia exercitia saepe colligebat, illos interea suis sumptibus sustentans, uno eodemque tempore providens eos de spirituali et corporali alimonia. Cum duo insignia monasteria, unum nempe sub titulo de Spiritu Sancto, et alterum de Conceptione ob adversas vicissitudines eo devenissent, ut prae inopia claudi oporteret, munificentissimus Archiepiscopus illa ne perirent suo aere sustinuit, atque praeterea ecclesiae cathedralis prae vetustate collabentibus tectis resarciendis septem scutatorum millia impendit. Sua doctrina, sanctimonia, atque rerum agendarum dexteritate benevolentiam, atque existimationem sibi conciliavit Magni Melitensium Equitum Magistri, qui illum perinsignis sui equestris Ordinis Cruce decoravit. Transivit ad recipiendam a Domino mercedem virtutum suarum die 16 Februarii an. 1817, aetatis suae 89, et episcopalis regiminis 25. Reliquit varias doctas atque elegantes orationes funebres, et panegyricas typis evulgatas. Ex relatione P. Adeodati Leone Cong. S. Mariae de Nemore Vic. Gen.

Modrussae (di Modrusa) Ep. Aug.

Fr. Joannes Evangelista Bruschi an. 1537 Episcopatum Modrussae in Illyrico obtinuit, et anno insequenti

morte praereptus episcopale onus deposuit. Vide Farlatum tom. 4, pag. 113, Moroni vol. 63, pag. 210, et Gams pag. 388.

Monopolis(di Monopoli) Ep. Aug.

Quoniam Ughellus tom. 1, col. 968, n. 20 nostratem celeberrimum Dionysium de Roberti, alias de Burgo S. Sepulcri Ordini Servorum B. M. V. per errorem attribuit, idcirco illum ego describam aliorum scriptorum verbis, ut omni partium studii suspicione sublata, clarius pateat doctissimi Praesulis Augustiniana professio. Itaque in primis Conradus Gesnerus Bibliothecae universalis tom. 1, edit. Tigur. 1545, pag. 211 haec de illo habet: « Dionysius de Burgo S. Sepulcri Ordinis fratrum eremitarum divi Patris Augustini etc. » Trithemius in catalogo Scriptorum ecclesiasticorum edit. an. 1531, fol. 129 ita scribit: « Dionysius de Burgo S. Sepulcri Ordinis fratrum heremitarum divi Patris Augustini in divinis Scripturis doctus, et in saecularibus literis eruditissimus, ingenio subtilis, et disertus eloquio scripsit in utraque literatura non contemnenda opuscula, quibus ingenii sui posteris perpetua monimenta reliquit. » Deinde apud Ludovicum Jacobillum in Bibl. Umbriae pag. 94 haec luculenta leguntur verba: « Dionysius Tuscus de Rubertis e Burgo S. Sepulchri Ordinis Heremitarum S. Augustini, vir venerabilis ac doctissimus, philosophus, astrologus, politicus, poëta, et theologus, ac verbi Dei concionator egregius an. 1328 fuit Magister Parisiensis in philosophia, et in divinis litteris. A Papa Benedicto XII 16 Calend. Aprilis 1339 creatur *Episcopus Monopolitanus.* » Roberto Neapolis Regi acceptissimus fuit, atque a celeberrimo Francisco Petrarca, et Joanne Villani summe dilectus. Fato cessit Neapoli in regia curia die 14 Jan. 1342, et in templo S. Augustini sepulturam accepit. Consule etiam Tiraboschi tom. 5, pag. 120, n. VI, Ossinger pag. 751;

Gandolphum pag. 113, Possevinum Apparatus Sacri tom. 1, pag. 408, et Lanteri vol. 1, pag. 89.

Fr. Alphonsus Franciscus Dominguez, Hispanus, Sacrae Theologiae Magister, et apud Ordinem Hispaniarum generalis Assistens, qui in coenobio S. Augustini Salmanticensi prioratum gesserat, anno 1704, aetatis suae 62, die 17 Aprilis Monopolitanae infulae honore sublimatus fuit. Finivit autem paucitatem dierum Episcopatus sui in ipso suae Ecclesiae sinu mense Februario an. 1706, viri docti memoriam ac nomen posteris relinquens. Nominant illum Ughellus tom. 1, col. 974 in addit. Coleti, Gandolphus pag. 379, et Moroni vol. 46, pag. 134.

Montis Falerii (di Montefiascone) Ep. Aug.

Fr. Petrus de Appamiis, alias de Arzensis, sive de Anguiscen, Gallus, socius fuit nostratis Raymundi de Accono Sacrarii Apostolici Praefecti sub pontificatu Urbani V. Hic Petrus Appamiensis perperam, uti censet Herrera, inter Sacristas Pontificios a quibusdam nostratibus scriptoribus recensetur, quos ipsemet secutus in Sacristarum serie illum posui ad annum 1378, quamvis typographi errato habeatur 1373. Vide vol. 1 saec. Aug. pag. 382. Herrerae suffragatur Sacristarum catalogus, qui reperitur in regestis Ordinis sub Gen. Seripando, ubi hujus Sacristae nomen omnino desideratur, quamvis ut praefati Raymundi socius ibidem nominetur. Itaque prout legitur in citato Seripandi regesto, praefatus Urbanus V nostratem Petrum Appamiensem *praefecit in Episcopum primum Montis Flasconis, quando erexit illud castrum in civitatem veniendo Romam.* Hinc patet in errorem prolapsos fuisse illos scriptores, qui Appamiensem nostrum a Gregorio XI an. 1376 Episcopum inauguratum fuisse dicunt. Celeberrimus noster Petrus

Amely Sacrarii Pontificii Praefectus, in suo itinerario Gregorii XII Romam Apostolicam Sedem Avenione reducentis mentionem facit de nostrate Appamiensi dicens: « Armatur malleus haereticorum Petrus Augustinensis Episcopus Montis Flasconis fidelis. » Anno 1384 ad Senensem Rempublicam Urbani VI legatione honestatus fuit. Ex Pamphilo fol. 66 vixisse videtur usque ad an. 1395. Laudatur a Moronio vol. 46, pag. 220, ubi dicitur « *per santità, e dottrina riputatissimo*, » quamvis idem Scriptor, vol. 102, pag. 5, per suspectas quasdam atque arcanas verborum ambages, quibus nec ipsemet fidem habere videtur, illum traducat tamquam pseudopontificis Clementis VII sectatorem. Quoniam autem Moronius Petrum Appamiensem cum Petro de Brenaco tunc temporis Sacrista confundit, idcirco ad hujus integritatem fidei sartam, tectam servandam ex superius citato Seripandi regesto sequentia libenter ad litteram transcribo: « Et si forte . . . . . allegarent quod tempore Dominorum Clementis VII et Benedicti olim in suis obedientiis habuerunt praedicta officia in Avenione tempore schismatis, respondetur quod hoc fuit quia praefatus D. Patriarcha (Petrus de Brenaco) remansit in Urbe cum Urbano VI. Vocatus tum per ipsum D. Clementem statim dum fuit factus Papa in civitate Fundorum contra Urbanum VI ad quem noluit accedere, certificatus per aliquos D. Cardinales quod D. Urbanus VI erat verus Papa, et quamvis esset ultramontanus, ex conscientia tamen remansit in Urbe cum Urbano praedicto. » Nominant etiam nostratem Appamiensem Ughellus tom. 1, col. 985, n. 1, Herrera tom. 2, pag. 260, Elssius pag. 563, et Empoli pag. 405.

Montis Ilcini (di Montalcino) Ep. Aug.

Fr. Bernardinus Ciani, S. Theologiae Magister, et Patritius Senensis, hanc ingressus est vitam Senis in Tuscia die 10 Martii an. 1692. A Moroni vol. 46, pag. 144

dicitur *doctus jurisconsultus*. Anno 1727 die 3 Julii cum esset studiorum Regens in coenobio S. Augustini Senarum, eligitur Episcopus Montis Ilcini in Hetruria et die 10 Augusti ejusdem anni Romae in capella Paulina a Benedicto XIII consecrationem episcopalem accepit. Multo tempore illam Cathedram tenuit; nam vixit usque ad diem 9 Augusti 1767. Collabentem episcopalem aedem instauravit, et mensae proventus, extinctis debitis, auxit et ampliavit. Ex Archivio episcopali, et ex relatione DD. Ep. Raphaelis Pucci Sisti.

Montis Viridis (di Monteverde) Ep. Aug.

Fr. Petrus de Rupe Argentea, alias de Rocca Argentea, anno 1390 die 14 Novembris a Bonifacio IX inauguratus fuit Episcopus Montis Viridis in Apulia. Pastorale pedum laudabiliter tenuit an. 28. Debitum naturae persolvit anno 1418. Nominant illum Ughel. tom. 7, col. 808, n. 10, Herr. tom. 2, pag. 261, Moroni vol. 46, pag. 242, et Els. pag. 568.

Mutinae (di Modena) Ep. Aug.

Fr. Dionysius de Restani, Mutinensis, nostratis P. Mag. Generalis V. Dionysii de Mutina nepos, vir fuit doctrinae praestantia, atque vitae sanctitate insignis, ac propterea anno 1384 patriae episcopalem Sedem obtinuit. De illo haec scribit Gaspar Sillingardus Ep. Mutinensis in catalogo illius Ecclesiae Episcoporum edit. Mutinae anno 1606, pag. 117: « Inter claros Ecclesiae Mutinensis post S. Geminianum Antistites mirum in modum refulsit Dionysius iste, in Ordine Eremitarum S. Augustini Religionem antea professus, quem eximiae pietatis virum fuisse ferunt. » Obdormivit in Domino cum magna sanctitatis opinione an. 1400. Uti refert

Digitized by Google

laudatus Sillingardus Dionysii depicta imago tamquam beati in ecclesia S. Augustini Mutinae, in qua humatus fuit, conspiciebatur. In eodem loco mentionem facit Sillingardus de alio Augustiniano coenobita, scilicet de B. Joanne Mutinensi, quem depictum refert in praefata ecclesia signum salutiferae Crucis manu tenentem, feretrumque, quo defuncti efferuntur, e latere habentem, quo indigitatur assidua illius meditatio passionis Christi, et mortis propriae. Adeas etiam Ughellum tom. 2, col. 130, n. 51, Herrer. tom. 1, pag. 189, Lanteri vol. 1, pag. 368, et Elssium pag. 171.

Narniae (di Narni) Ep. Aug.

Fr. Orlandus anno 1261 creatur Episcopus Narniae. Anno 1287 suum cathedrale templum, et 1288 nostratum Ameriae ecclesiam consecravit. Eodem anno 1288 Viterbii die 29 Julii cum aliis Optimatibus interfuit subscriptioni publici instrumenti, quo Bononiae Proceres solemniter declararunt illam civitatem cum toto ejus territorio et districtu ad B. Petrum, ad Romanam Ecclesiam, ad Sanctissimum Dominum Nicolaum III, ejusque successores pleno jure, et integre pertinere. Ipse autem tamquam coenobita subscripsit: « *Fr. Orlandus Ep. etc.* » Ex hac vita migravit anno 1303. Vide Cappelletti de Ecclesiis Italiae tom. 4, pag. 560, Gams pag. 707, et nostratem Ghirardacci hist. Bonon. part. 1, pag. 234.

Fr. Augustinus Finacci de Alto Pascio in Hetruria, quem alii putant de Monte S. Sabini, vir fuit doctissimus, ac concionator celeberrimus. Anno 1343, die 21 Martii a Clemente VI Narniensi in Umbria Ecclesiae praeficitur. Aegidii Card. Albornotii Innocentii VI Avenione degentis per Italiam Legati jam episcopali infula redimitus in colligendis subsidiis ecclesiasticis praecipuus minister fuit.

Anno 1357, uti narrat Scipio Ammiratus in hist. Florent. lib. 11 ad annum 1357 Florentiam ad petendum auxilium contra Fori Livii Capitaneum missus fuit, ibique contra illum eo spiritus ardore Cruciatam praedicavit, ut triginta florenorum aureorum millia collegerit. Eodem anno 1357 Florentinam civitatem excommunicationis vinculo irretitam nomine praefati Legati absolvit. Illius immediatus successor habetur an. 1367. Vide Ughellum tom. 1, col. 1018, n. 36, Herreram tom. 1, pag. 38, Matthaeum Villani in hist. Florent. tom. 2, lib. VII, cap. 84, ubi dicitur « *bonus Altopascinus.* » Moroni vol. 47, pag. 233, et Elssium pag. 97.

Nazarenus alias Baruli (di Barletta) Arch. Aug. et Generalis.

Fr. Augustinus de Favaroni, Romanus, juxta nostratem Ambrosium Coranum *fuit alter Augustinus, sic enim Aurelii opera familiaria habebat, ut ab eo edita viderentur, sic copiosus, et profundus theologus, ut flumen quoddam divinae sapientiae videretur.* Quare Urbanus VI eum de illorum numero esse voluit, quos ad examinandas S. Birgittae revelationes designaverat. Anno 1407 Romanam provinciam regebat, et 1419 die 21 Augusti in comitiis generalibus Astae celebratis electus fuit Supremus Ordinis Moderator, quo in munere confirmatus fuit Bononiae an. 1425, et Montispesuli 1430. Ordinem rexit 12 annos, quo tempore regularem observantiam summopere promovit, atque Perusinam Congregationem instituit. Eugenius IV die 13 Junii 1431 meritissimum Praesulem Archiepiscopatui Nazareno (Baruli in Apulia) praefecit, illum eodem tempore Ecclesiae Caesenatensis administratorem constituens. Dicitur ab Ughello *vir eximia scientia doctus, ingenio subtilis, moribus et sanctimonia vitae celebris.* Post annos duodecim (prosequitur Ughellus) in magna humilitate, et zelo

ecclesiasticae disciplinae in Archiepiscopali honore vita traducta, bonorum fruge ditatus, in senectute bona, virgo et humilis ad aeternae salutis tramitem feliciter Prati in Hetruria properavit an. 1443, ubi summa veneratione in templo S. Augustini humatus colitur, titulum viri Beati a suis adeptus, pluraque memorantur suae sanctitatis argumenta. Anno 1437 interfuerat Concilio Basileensi, in quo sessione XIX damnatus fuit ob quasdam minus ponderatas propositiones ipsius libellus de natura Christi, salva tamen Auctoris persona, cujus summa pietas ac doctrina cunctis Patribus notissima erat. Consule Ughel. tom. 7, col. 773, n. 19, Lanteri vol. 1, pag. 252, Ossinger pag. 329, Gandolphum pag. 73, Tiraboschi vol. 6, part. 1, pag. 250, n. 17, Trithemium fol. 129, Bellarminum de Script. eccles. pag. 372.

Fr. Joannes Chrysostomus Bianchi, Neapolitanus, S. Theologiae Magister, Romani S. Augustini totius Ordinis archivii Praefectus, a Benedicto XIII die 29 Martii 1726 electus fuit Archiepiscopus Nazarenus. Die 5 Aprilis examen coram Pontifice subierat, ac die 8 in Consistorio Archiepiscopus proclamatus fuit, verum febri a die 5 correptus, post toleratum patienter per novem dies ejusdem malignae febris ardorem, post SS. Ecclesiae Sacramenta religiose suscepta, ac pontificiam benedictionem acceptam per Rm̃um P. Generalem Ordinis Praedicatorum a Summo Pontifice specialiter delegatum, Dominica palmarum, quae fuit die 14 Aprilis, die ac hora suae mortis praedictis, antequam in Episcopum consecraretur suae mortalis vitae brevitatem Romae finivit annos natus 51, quippe qui ortum habuerat mense Octobri an. 1673. More, ac ritu Episcoporum elatus fuit, ac in communi religiosorum sepulcro in ecclesia S. Augustini conditus. Vide regest. V. Gen. Cervioni pag. 320.

Digitized by Google

Neapolis (di Napoli) Archiep. Aug.

Fr. Jacobus Capocci a loco nativitatis de Viterbio nuncupatus, in patrio coenobio Augustinianum cucullum indutus, post sedulam philosophiae in Italia navatam operam mittitur Lutetiam Parisiorum, ubi tantum in theologicis disciplinis profecit, ut illius celeberrimi Athenaei professor evaserit, atque ob doctrinae profunditatem *doctoris speculativi* titulum promeruerit. Apud omnes cum propter mentis acumen, tum propter eloquentiae splendorem, atque, quod potissimum est, propter vitae morumque integritatem summo in honore semper est habitus. Anno 1302, die 3 Septembris instante Carolo II utriusque Siciliae Rege a Bonifacio VIII Archiepiscopatui Beneventano praeficitur, et anno insequenti die 12 Novembris ad Neapolitanam Cathedram transfertur. Plurimum apud praefatum Regem gratia atque amicitia valens multa ab eo cum Ecclesiae suae, tum gregi beneficia obtinuit, inter quae nobili cuidam viro ad extremum supplicium propter homicidium damnato poenae commutationem obtinuit, quam nemo ex Optimatibus impetrare potuerat. Neapolitanam Ecclesiam, ut ait Ughellus, sex annos prudentissime et sanctissime administravit, jusque divinum incorrupte dixit, atque scriptis, et sanctimonia vitae clarus decessit anno 1308. Adeas Ughell. tom. 6, col. 119, n. 20, Bartholomaeum Chioccarellum de Archiep. Neap. pag. 190, Guilelmum Eysengrein in catalogo testium veritatis pag. 128, Tiraboschi vol. 14, pag. 132, n. 28, Herreram tom. 1, pag. 369, Gandolphum pag 184, Ossinger pag. 203, et Lanteri vol. 1, pag. 124.

Nepetis et Sutrii (di Nepi e Sutri) Aug. Ep. et Sacrista.

Fr. Aegidius de Valenti, Pisaurensis, S. Theologiae Magister, in praecipuis atque insignioribus Italiae urbibus concionando magnam apud omnes existimationem ac lau-

dem sibi comparavit, ac optimam gubernandi rationem in variis apud Ordinem muneribus rite obeundis ostendit; fuit enim an. 1545 Provincialis Marchiae Anconitanae, 1561 Procurator generalis, et 1563 tum nostratis Jo. Jacobi Barba Sacr. Apost. Praefecti, tum Christophori Patavini Generalis ad Concilium Tridentinum profectorum vices egregie gessit. Quare Summus Pontifex Pius IV, qui Aegidii morum probitatem, et gravitatem, ac prudentiam cum mira dexteritate conjunctam probe noverat, in locum praefati DD. Jo. Jacobi Barba vita functi illum suffecit an. 1565, eumque postea S. Pius V die 25 Octobris 1566 Nepesinum, ac Sutrinum Episcopum constituit, atque magistrum scholae cantorum capellae pontificiae. Ex hac vita migravit die 9 Maji 1568. Nominatur apud Ughellum tom. 1, col. 1033, n. 64, Herreram tom. 1, pag. 45, Elssium pag. 19, et Chronhist. Angeli Rocca pag. 346.

Fr. Alexius Stradella quia erat Genua oriundus Genuensis appellatus, patriam habuit Fivizanum in Hetruria. Eremitanum Ordinem ingressus Genuae ad S. Aug. 1530 evasit ibidem S. Theologiae Magister, atque egregius in primis verbi Dei praeco. Mediolani cum studiorum Regentem ageret, in cathedrali templo die 1 Januarii 1560 de Summi Pontificis Pii IV electione celebrem cum omnium admiratione sermonem habuit. Aliam item in Tridentino Concilio pari eloquentia, similique plausu die 20 Maji 1562 orationem recitavit. An. 1565 erat Card. Vitellotii Vitelli theologus, 1570 Ordinis Procurator gen. et 1572 Vicarius generalis. Ab Ughello tom. 1, col. 1034 dicitur « inter italicos concionatores sui aevi facile primus. » An. 1573 a Gregorio XIII una cum aliis viris doctrina ac probitate conspicuis deputatur in causa fidei contra quemdam haud bene olentem Archiepiscopum Toletanum, et die 20 Julii an. 1575 ab eodem Pontifice Nepesinae, et Sutrinae epi-

Digitized by Google

scopalibus ecclesiis praefectus fuit. Dum autem an. 1580 ejusdem Gregorii nuncius Graecium ad Carolum Austriae Archiducem pergeret, in itinere febri correptus, in quoddam nostratum coenobium divertit, indidem non amplius in Germaniam, sed in regionem immortalitatis profecturus. Et revera die 27 Augusti ejusdem anni 1580 hanc mortalem vitam finivit. Adeas Ughellum tom. 1, col. 1277, n. 64, Herreram tom. 1, pag. 46, Ossinger pag. 876, Anastasim nostratis Gratiani pag. 19, Lanteri vol. 2, pag. 214, et Pantheon nostratis Aug. Arpe pag. 325.

Nicoterae (di Nicotera) Ep. Aug.

Fr. Jacobus e civitate S. Angeli Lombardorum vir doctrina, ac pietate insignis, post illius Sedis instaurationem primus dignus habitus fuit, qui a Bonifacio IX Episcopatui Nicoterae in Calabria praeficeretur die 16 Augusti an. 1392. Ex hac vita migravit an. 1415. Dicitur a Toppio Bibl. Neap. pag. 108, col. 2: « *Philosophus et theologus eminens*, *et vir exemplarissimae vitae*, » et a Moronio vol. 48, pag. 28 « *insigne per dottrina e pietà.* » Laudatur etiam a Gandolpho pag. 190, n. 103, ab Ughello tom. 9, col. 414, n, 1, Herr. tom. 1, pag. 427, et Ossinger pag. 52.

Novariae (di Novara) Ep. Aug. et Generalis.

Fr. Guilelmus Amidani de Cremona, qui a nostrate Coriolano in Chronico dicitur « *homo eloquentissimus, et in disputando acerrimus*, » sanctimoniam cum rara doctrina conjunxit. Circa illius progeniem discrepant scriptores, alii enim volunt eum e nobili familia de Amidanis, alii autem de Tocchis fuisse scribunt. Videtur tamen praeferendus Arisius, qui illum Amidanis attribuit. Galeatii Vicecomitis I confessarius fuit. Anno 1326, die 28 Februarii Florentiae

in comitiis generalibus Eremitanae Familiae gubernaculum sumpsit, rexitque sapienter ac sancte 16 annos. Confirmatus enim fuit Parisiis 8 Novembris 1329, Venetiis 1 Junii 1322, Grassae in Provinicia 4 Junii 1355, Senis 31 Maji 1338, ac tandem Tolosae 27 Maji 1341, licet invitus. Primo sui regiminis anno cum pro Romana Ecclesia ad aliquos Reges et Principes iter fecisset, Joannes XXII perspecta illius sanctimonia, scientia, ac prudentia, ut scribit Gandolphus, motu proprio eum voluit Cardinalatus dignitate insignire. Ipse vero tanto Augustinianae Religionis zelo exarsit, ut potius ad Ordinis decorem aspexerit, quam ad dignitatem suscipiendam. Petiit itaque, et obtinuit facultatem coenobium fundandi Papiae penes S. P. Augustini ecclesiam, ut sic filii Patri unirentur, et membra Capiti. Quod et sequentibus annis non sine plurimis exhantlatis laboribus ac difficultatibus superatis executioni mandavit. Anno 1342, die 17 Julii a Clemente VI Novariensi in Insubria episcopali infula insignitus fuit. Quid in Episcopatu egerit ita refert Ughellus tom. 4, col. 714, n. 67: « Cum sui Ordinis generale Magisterium cum laude gessisset, praeclare se gessit in administratione hujus (Novariensis) Ecclesiae , substruxitque in eminentiori loco Episcopatus munitissimam arcem, et collabentia vitio vetustatis plura aedificia refecit. Novariae atque Cremonae sui Ordinis monasteria ampliavit, auxitque fortunis. Suo ingenio digna plura monumenta reliquit. Adauxit, exornavitque Episcopale Palatium, alterumque in insula S. Julii a fundamentis excitavit, ut Episcopo illuc divertenti pro domicilio esset. . . . In pago vero Vespalato alterum construxit palatium anno 1351.... Clericorum vitam moresque optimis decretis instituit, plurimis sublatis abusibus. Evulganda Cathedralis statuta curavit, Canonicosque Regulares Ecclesiae S. Matthaei prope Novariam ad puriores mores traduxit. E vivis exemptus est anno 1356 die 29 Januarii. Ejusque corpus delatum

Digitized by Google

Papiam ex testamento, conditum fuit in ecclesia S. Augustini . . . Nolens propter Episcopatum fratrum suorum communionem deserere duodecim fratres ejusdem Ordinis secum in domo episcopali semper habebat, quibus de victu, et vestitu copiose providebat, cum quibus ipse in capella episcopali divinum officium diurnum pariter et nocturnum sicut antea in Ordine consueverat, omni nocte surgens ad matutinum cum nota persolvebat. » Ita Ossinger pag. 32, ex nostrate Jordano de Saxonia in vitis fratrum cap. 13, pag. 43. Ad votum populi sic gentilitium stemma sibi composuerat, ut insignia Guelphiae et Ghibellinae partis hinc inde in scuto divisa repraesentaret, quo commento intuentes moneret adeo se nulli partium studuisse, ut etiam tamquam communis pater feraliter dissidentes curaverit in unum foedus coire. Vide Franciscum Arisium in Cremona litterata edit. Parmae 1702, pag. 163, n. 42, Tiraboschi vol. V, pag. 133, n. 16, Albertum Fabricium in Bibl. a P. D. Mansi aucta tom. 3, edit. Patavinae 1754, pag. 144, Petrum Campi hist. Placentinae part. 3, lib. XXI, pag. 73, Gandolphum pag. 144, Pamphilum fol. 46.

Nuceriae Paganorum (di Nocera de' Pagani) Ep. Aug.

Fr. Gabriel de Garofoli, Spoletanus, S. Theologiae Magister, a nostrate Ambrosio Coriolano dicitur « divini verbi praeco , excellentissimus debellator haereticorum , et Religionum institutor, et princeps suo tempore omnium evangelizantium » quo in munere revera mirabili atque singulari eloquentia praepollebat. Appellatur autem *Religionum institutor*, quia fundavit Congregationem Canonicorum Regularium S. Spiritus una cum quatuor ex primaria Veneta Nobilitate, quos ipse dum Prior esset nostri coenobii S. Mariae de Nazareth prope Venetias anno 1423 sua singulari facundia, vitaeque sanctimonia ad amplectendum Eremita-

Digitized by Google

num Ordinem adduxerat. Fuerunt hi Andreas Bondimerius postea Patriarcha Venetiarum, Philippus Paruta deinde Archiepiscopus Cretensis, Michaël Maurocensus, et Franciscus Contarenus. Praefatam tamen Congregationem jam rite constitutam, atque a Martino V approbatam paulo post sociis gubernandam reliquit, ut ad pristinam Eremitarum societatem reversionem faceret. Fuit etiam haereticorum debellator, nam Fraticellorum foedissimam sectam lingua et calamo oppugnavit atque contrivit. Anno 1409 una cum pluribus aliis Eremitani Ordinis theologis interfuit Concilio Pisano cum esset Bononiae studiorum Regens. Deinde Provincialatum (1410) gessit in Spoletana, ac postea in Tarvisina provincia (1420). Demum an. 1429, die 8 Junii a Martino V ad episcopalem Nuceriae Paganorum in Terra Laboris Cathedram assumptus fuit. Quatuor annos laudabiliter rexit, obiitque die 6 Julii anno 1433 Spoleti, quo ad suos invisendos perrexerat. Consule Ughellum tom. 7, col. 526, n. 9, Gandolphum pag. 124, Ossinger pag. 384, Trithemium edit. 1531, fol. 131, Albertum Fabricium in Bibl. a D. Mansi aucta tom. 3, lib. 7, pag. 2, Tiraboschi tom. 6, part. 1, pag. 251, n. 18, Hippolytum Marraccium Bibl. Marianae edit. Romae 1648, vol. 1, pag. 459, et Moroni vol. 48, pag. 67.

Fr. Bonaventura Davolos, Neapolitanus, ex nobilissimo Marchionum Piscariae et Vastii Ducum progenie ortus, germanus frater Thomae Episcopi Laurini, die 13 Feb. 1643 electus fuit Episcopus Vulturariae, ac deinde 13 Aprilis 1654 ad Ecclesiam Nuceriae Paganorum trasfertur. Bonus pastor virtutibus quam generis nobilitate illustrior quotannis ad Concilii Trid. normam dioecesim visitavit atque erga commissam sibi plebem omnia tam spiritualia quam temporalia opera sedulo exercuit adeo ut merito *Praesulis late insignis* nomen promeruerit. Anno autem 1659

quietis amore episcopale onus sponte dimisit. Nominant illum Ughellus tom. 7, col. 532, n. 27. Herr. tom. 1, pag. 109, Els. pag. 130, et Moroni vol. 103, pag. 113, ubi illum errato Dominicanis attribuit, quamvis vol. 48, pag. 68, revera illum Augustinianum vocet.

Nusci (di Nusco) Ep. Aug.

Fr. Fulgentius Arminius Monfortis, nobilis Abellinas S. Theologiae Magister, a Mazzucchellio dicitur *vir eloquentia sacra celebratissimus*, qui magno cum zelo, ingentique eruditorum plausu multos annos in praecipuis Italiae urbibus concionatoris munus exercuit, fuit theologus Magni Hetruriae Ducis, qualificator S. Officii in Regno Siciliae, necnon pro-cancellarius Neapolitani theologici collegii. Anno 1669 die 1 Aprilis ad Episcopatum Nusci in Principatu ulteriori evectus fuit. Gratia atque amicitia flagravit apud praecipuos suae aetatis litteratos viros, fuitque Neapolitano Proregi acceptissimus, qui propterea illum semper penes se habere cupiebat. Ut suae quieti consuleret anno 1680 pastorale pedum sponte deposuit, cum illud per quadriennium laudabiliter gestasset. Adeas Ugh. tom. 7, col. 541 in add. Coleti. Ossinger pag. 76, Lanteri vol. 3, pag. 52, Toppium in Bibl. Neap. pag. 100, Michaelem Giustiniani epist. memorabilium part. 3, pag. 58, edit. Romae 1675, Crescimbene in hist. vulgaris poesis tom. 5, pag. 181, et Moroni vol. 48, pag. 178.

Oppidi (di Oppido) Ep. Aug.

Fr. Hieronymus de Neapoli dicitur a Gandolpho *suo tempore clarus et illustris, nec non philosophorum et theologorum facile princeps*. Fuit S. Theol. Magister et professor publicus in Neapolitana Universitate anno 1432 a suis

Digitized by Google

concivibus expetitus, et a Generali Gerardo Ariminensi missus. Anno autem 1437 Augustinianae Neapolis provinciae praeerat. Cum Nicolai V. praeceptor extitisset hic ad cathedram D. Petri assumptus illum Oppidi in Calabria Episcopum elegit die I Septembris 1449. Sublato graeco latinum ritum in illam ecclesiam introduxit, quamvis ipsemet, ut scribit Coriolanus, in suo senio graecas litteras didicisset. Rexit cum plausu annos 23 ac diutius in sua sede permanere morte prohibitus fuit anno 1472. Nominatur etiam ab Ugh. tom. 9, col. 419, n. 11, Ossinger pag. 622, Simlero pag. 294, Toppio pag. 195, Moroni vol. 49, pag. 30 et Lanteri vol. I, pag. 371.

Panormi (di Palermo) Arch. Aug.

Fr. Martinus de Leon y Cardenas, Hispanus, in Baetica provincia e nobili Anticariae genere ortus, cum insignis theologi nomine floreret, anno 1630 die 13 Maji ab Urbano VIII Triventinus Episcopus eligitur, sed antequam inauguraretur die 7 Aprilis 1631 ad Puteolanam Ecclesiam in Terra Laboris transfertur. Vir fuit nedum nobilitate generis insignis, verum etiam morum innocentia, religione, doctrina animi candore, liberalitate in pauperes, atque in domos Dei exornandas magnificentia incomparabilis. Cathedrale Puteoli templum vetustate fatiscens a fundamentis nova et ampla molitione inchoavit, perfecit, sacravit, atque coloratis celatisque marmoribus exornavit, sacris utensilibus ac praestanti suppellectile ditavit, novumque sacrarium condidit, in quo suorum antecessorum seriem, quam exquisita indagine expiscatus est, pictura delineari jussit. Episcopale palatium areamque perangustam ad templi decorem ampliavit, in eamque perennem aquae fontem adduxit, vias aperuit, totamque fere civitatem pulchriorem reddidit, quapropter civium omnium amorem sibi

promeruit. Inter haec etiam episcopalis mensae redditus auxit. Perlustrata tota dioecesi, synodo celebrata, latisque salutaribus legibus clerum et populum ad puriores mores, et pietatem excitavit. In pauperes, et loca pia tamquam liberalissimus pater patrimonium, suosque ecclesiasticos proventus insumebat. Plusquam 17 annos Puteolanam rexit Ecclesiam, quo tempore ita sibi omnium animos devinxerat, ut die 22 mensis Augusti anno 1650 ad Archiepiscopatum Panormitanum illius translatio universalis moeroris causa extiterit. Puteolana civitas beneficiorum memor amantissimo Patri media in platea marmoream statuam erexit eximio illius elogio ad basim sculpto, quod apud Ughellum legi potest. Ex eodem elogio constat Martinum fuisse in Regno Neapolitano Catholici Regis consiliarium, et ejusdem bis *Locumtenentem*, et generalem Capitaneum, qui Regna Neapolitanum, et Siculum militari, ac politico regimine strenue administravit, et rebellionis tempore eximia fidelitate, ac animi fortitudine Catholici Regis causam defendit. Panormum appulsus Regni comitiis ibidem coactis I Julii 1651 praefuit, ac paulo post defuncto 10 die ejusdem mensis Antonio Brieno Ronchilio Siciliae moderatore Martinus Siciliae Praeses constitutus fuit, atque usque ad diem 26 Decembris Regni clavum tenuit. Anno 1652 synodum celebravit, et edidit, sex marmoreas statuas inter septa, quibus ecclesia cathedralis concluditur constituit, cathedralem ipsam variis modis exornavit, ac praesertim ex jaspide orientali (quem lazalilapidem vocant) magnificentissimum ciborium extruxit. Ob inexaustam in pauperes liberalitatem pauperum pater meruit appellari. Duos habebat lectulos, unum quem intactum servabat, pro Martino Archiepiscopo, et alium paupertate refertum, in quo ipse somnum capiebat. Prope septuagenarius obdormivit in Domino die 15 Nov. 1655 ovibus suis magnum dolorem suique desiderium relinquens. Illius cadaver conditum fuit in ca-

thedrali Panormitana in marmoreo sepulcro cum ejus simulacro et epitaphio. Loquuntur de nostrate Martino Ughel. tom, 6, col. 286, n. 57, Mongitor in addit. Siciliae Sacrae Rocchi Pirri edit. Panormi 1735, pag. 33, n. 54, Ossinger pag. 506, Attardi pag. 117, Nicolaus Antonius vol. 2. pag. 85, Herrera tom. 2, pag. 86, et Moroni vol. 55, pag. 21, et 25, et vol. 81, pag 80.

Fr. Joannes Lozanus in oppido Gumiliae in Regno Mursiae nobili genere in Hispania ortus, cum Augustinianae Familiae nomen dedisset ita in studiis profecit ut S. Theologiae lauream promeruerit. Confessarius extitit D. Ducis de Arcos Proregis Neapolitani, cujus gratia et favore anno 1646 die 17 Decembris Tropeae in Calabria Episcopatum obtinuit. Pluries dioecesim perlustravit, et anno 1652 synodum coegit, quam et typis evulgavit, cisternam, fontemque in palatio episcopali extruxit, aliaque beneficia in illam dioecesim conferre cogitabat cum die 1 Junii 1656 Mazaram in Siciliam translatus fuit. Ibidem turrim campanariam a suo antecessore incohatam perfecit, SS. Sacramenti sacellum a Marco la Cava incoeptum complevit, sibique ipsi vitam agnoscens mortalem anniversarium perpetuum fundavit, ac sepulcrum cum statua marmorea erexit. Inter haec a Clemente IX die 4 Februarii 1668 ad Panormitanum Archiepiscopatum evectus fuit, ibique anno 1671 die 4 Feb. Regni comitiis praefuit pro brachio ecclesiastico. Ibique etiam cathedrale templum suis sumptibus marmore, picturis, statuis, auroque exornavit, magnoque aestuans erga SS. Eucharistiae Sacramentum amore ibi etiam sacellum eidem dicatum, atque illud Deiparae Virginis pulchriora reddidit. Ibidem quoque sepulcrum marmoreum sibi paraverat, quod tamen item vacuum reliquit, nam anno 1676. Placentiam in Hispaniam translatus fuit, quo profecturus navim conscendit die 27 Decembris ejusdem an. 1676. Antequam Siciliam

reliquisset, eodem an. cum bellum exardesceret inter Gallos et Hispanos ob Messanensis urbis defectionem, rei bellicae cura in Panormitana civitate nostrati Joanni a Prorege commissa fuit, qua occasione populi indignationem incurrit, quia instante conflictu civibus arma tradere noluit. Quapropter non paucis ex infima plebe ad Archiepiscopale palatium irruentibus, die 4 Junii ut furentis turmae iram declinaret, in regium palatium confugit. Rebus autem paulo post ad quietem revocatis, Archiepiscopus a Senatu Panormitano die 29 Junii curru vectus proprio palatio honorifice restitutus fuit. Inter caetera praestantissimi Praesulis egregia facinora haec quoque recenseri debent, quod nimirum Regna Neapolitanum et Siculum militari, ac politico regimine aliquandiu strenue administraverit, et perduellium audaciam refrenarit, quodque Mazarae annuum censum instituerit, cujus proventus iis Sacerdotibus distribueretur, qui umbellae hastas gestarent cum SS. Eucharistia ad aegrotantes deferretur, et clerico, cui in hujusmodi processionibus thuribulum adhibere contigerit. Cum se tot rebus bene gestis nobilitasset, tandem gloriosum mortalis vitae cursum consummavit non procul Placentia in coenobio S. Justi Ord. S. Hieronymi, cum enim propinquum flumen trajiceret, ejus curru in aquas delapso, in vitae discrimen venit, vivus tamen inde, et male affectus educitur et paulo post in laudato coenobio spiritum Deo reddidit die 29 Junii 1679. Adeas Vitum Capialbi de Eccl. Tropejensi pag. 78, Ughell. tom. 9, col. 472, n. 42, Mongitorem in add. ad Pirrum pag. 41, et seq. n. 56, itemque p. 211, Moroni vol. 81, pag. 128, et Attardi pag. 118.

Papiae (di Pavia) Ep. Aug.

Fr. Josephus Bertieri S. Theologiae Magister ob varias praelo editas de rebus theologicis lucubrationes merito

inter nostrates scriptores recensetur. Ortum habuit Cebae in Pedemontio die 9 Novembris anno 1734. Post nostratem Augustinum Gervasium qui fuit Archiepiscopus Capuanus, in Vindobonensi Universitate per annos circiter 19 magno cum plausu Theologiam docuit usque ad annum 1789 quo per Imp. Josephi II praesentationem die 14 Dec. ad Episcopatum Comi in Insubria promotus fuit. Paulo post, anno scilicet 1792 die 26 Martii Leopoldo II instante ad Papiensem Ecclesiam translatus fuit, ac proinde Amasiensis Archiepiscopi titulo insignitus. Duodecim circiter annis illam dioecesim laudabiliter rexit, atque anno 1804 die 15 Julii ad meliorem vitam proficiscens pastorale pedum dimisit. Qualis fuerit, quidque egerit eximius Praesul patebit legentibus sequens fragmentum epistolae quam canonici Ticinenses Revmo Patri scripserunt: Animis nostris insidet semper, nec ullo temporis spatio eam possumus oblivisci, qua nos civesque omnes complectebatur humanitatem. Mentibus semper obversatur blanda, et morigera ejus vivendi ratio, justitia, ardor fidei, atque mira in tanti honoris et dignitatis culmine prae virtutum omnium, scientiarumque praestantia, humilitas, qua, duce charitate, omnibus omnia factus esse videbatur . . . . Testamentaria dispositione quidquid sibi reliquum esset Clericorum Seminario, et orphanorum subsidio adscribi voluit. Divo vero Augustino, cujus pretiosas exuvias ad cathedralem ecclesiam ex diruta Luitprandiana Basilica transferri curaverat, ut ejus arca, et altare temporum injuria magna ex parte labefactata reficerentur, atque refecta in eadem cathedrali ecclesia erigerentur aureos bis centum legavit, fidens fore ut quod ipse morte praeventus exequi prohiberetur, fidelium oblationibus, nec non Ordinis sui praestationibus perficeretur. Vid. Regest. Ord. ad an. 1804 pag. 31, Lanteri vol. 3 pag. 223, et Gams pag. 801.

Digitized by Google

Fr. Antonius de S. Cantiano a Bonifacio IX die 5 Octobris an. 1396 Dionysiopolitana (di Varna in Bulgaria) episcopali infula nobilitatus fuit. Ab an. 1409 usque ad 1424 Episcopi Patavini Suffraganeum egit. Verba de illo faciunt Michael Le Quien Orientis Christiani tom. 3 col. 1121 n. 3, Herrera tom. I, pag. 39, et Pius Bonifacius Gams in serie Episcoporum Eccl. Cath. edita an. 1873. pag. 432.

Paulus Zabarella, Patritius Patavinus, dicitur ab Ossinger Ordinis nostri grande decus, et illustre ornamentum, divini verbi declamator fervidus, et inter omnes suae aetatis oratores longe primus, mira altitudine ingenii, et omnium scientiarum varietate excultus, qui lectissimis suis moribus cunctos in admirationem sui facile convertit. Patavinum Ordinis nostri coenobium aedibus, ac porticibus speciosissimis auxit et exornavit. Anno 1491 Marchiae Tarvisinae provinciae gubernaculum accepit, et 1497 Romae in cap. gen. totius Italiae visitator constitutus fuit. Anno 1504 inauguratur Episcopus Argolicensis in Graecia, ac postea Archiepiscopus Pariensis in Asia minori, et Suffraganeus Marci Cornelii Card. Ep. Patavini, quo in munere egregie se gessit. Unus fuit e praecipuis Augustinensibus, qui Lutheranam haeresim fortiter oppugnarunt. Ughel. tom. col. 459 de Marco Card. Cornelio verba faciens, haec de nostrate Zabarella scribit: Usus est pro Suffraganeo in Ecclesia Patavina eximium virum nobilitate generis, et scientiarum omnium claritudine illustrem Paulum Zabarellam Patavinum, Episcopum Argolicensem, et Archiepiscopum Pariensem, qui extrema clausit die 25 Julii an. 1525 sepultus in ecclesia SS. Jacobi et Philippi apud suos Eremitanos Augustinenses Fratres etc. Vixit annos 54 ut

scribit Gandolphus de Aug. Scriptoribus pag. 292. Vide etiam Ossinger pag. 973, Herr. tom. 2 pag. 267, Pamphilum fol. 100, Le Quien tom. 3, col. 902, Nicolaum Papadopoli hist. gymnasii Patavini tom. 2, cap. 14, pag. 189, et Lanteri vol. 2, pag. 139.

Fr. Hieronymus de Sanctis Patavinus, in illa celeberrima Universitate S. Theologiae doctorali infula redimitus, vir fuit magnae probitatis, atque eruditionis, qui varias scripsit de diversis rebus elegantes orationes. Dicitur a Pamphilo vir religione, et studiis litterarum conspicuus. Anno 1518 erat Episcopus Argolicensis, et Suffraganeus D. Aloysii Card. Pisani Episcopi Patavini. Fato concessit in patria anno 1530. Nominant illum cum laude Ossinger pag. 790, Herrera tom. 1, pag. 344, Els. pag. 290, Gratianus in Anastasi pag. 96, Ughellus tom. 5, col. 459, n. 103, ubi agitur de praefato D. Aloysio Card. Pisani, et Lanteri vol. 2, pag. 178.

Petini (di Pedena) Ep. Aug.

Fr. Enoch an. 1310 creatur Episcopus Petini in Istria. An. 1315 consecravit Ecclesiam D. Ambrosii Montis Falconis. Obtenta a Patriarcha Aquilejensi facultate die 10 Aprilis an. 1322 Labianum se contulit in suorum confratrum coenobio aliquot dies moraturus; ast paulo post ibidem supremum diem clausit. Adeas Cappelletti tom. 8 pag. 767, et Gams pag. 801.

Fr. Paulus de Nostero, Styrius, an. 1397 Petinensem Episcopatum obtinuit. Cum Episcopis Nonensi, et Aemonensi die 9 Decembris an. 1414 consecravit altaria in Ecclesia S. Mariae Servorum Venetiarum. Illius immediatus successor ponitur ad an. 1417. Vide Cappelletti tom. 8 pag. 769, et Gams pag. 802.

Digitized by Google

Fr. Gregorius de Carintia a Martino V anno 1418 die 13 Februarii inauguratus fuit Episcopus Petini. Illins successor habetur anno 1430. Vide Ughel. tom. V col. 472, n. 14, Herreram tom. I, pag. 296, et Elsium pag. 248.

Fr. Paulus diversus a praecedenti circa an. 1430 erat Episcopus Petini, teste Cappelletti, qui eum dicit caeteris scriptoribus ignotum. Vide ejusdem auctoris tom. 8 pag. 769, et Gams pag. 802.

Fr. Nicolaus Creucher nobilis Germanus S. Theologiae professor die 30 Ianuarii 1523 ex praesentatione Ferdinandi Archiducis Austriae, ac postea Imperatoris ad Episcopatum Petini in Istria assumptus fuit. Quamvis Ughellus illius Augustinianam professionem ignoraverit, tamen e nostratibus fuisse aperte testantur Herrera tom. 2, pag. 189, et Torellius tom. 8, ad an. 1523, n. 4, quibus ipsemet Ughellus tom. V, col. 473, n. 17, contradicere non videtur dum vocat eum *Fr. Nicolaum.* Obiit die 2 Decembris 1525.

Pisarum (di Pisa) Aug. Arch.

Fr. Paulus Micallef de Melita vir morum suavitate revera mellifluus, ex honestis civilibusque parentibus Francisco Xaverio Micallef, et Maria Sass Vallettae ortum habuit die 15 Maji 1818. Adhuc septennis quamvis in paterna domo maneret, Augustinianum habitum more educandorum induit, atque ubi 16 aetatis annum attigit, in urbe Notabili eidem Ordini nomen dedit. Anno 1839 studiorum causa Romam venit ad S. Augustini, ibique quia in studiis valde proficiebat, maturo tempore Lectoris munus adeptus, et quia singularis probitatis specimen exhibebat, clericis professis instituendis praefectus (quos ad vitae communis per-

Digitized by Google

fectae amorem et sequelam verbo et exemplo provocare sategit) mansit praefata officia laudabiliter fungens usque ad an. 1846, quo Regentis gradum rite consecutus Tolentinum se conferre ideo praeoptavit, quia in illud coenobium vitae communis perfectae observantia nuper introducta erat. Quamvis anno 1851 magistralem lauream obtinuerit, tamen Augustinenses alumnos docere praeter morem prosecutus fuit usque ad annum insequentem, quo P. Mag. Commissarius generalis Fr. Josephus Cajazzo nunc Archiepiscopus Hydruntinus illum Mathelicam misit theologiam dogmaticam publice profiteri. Paulo post, anno scilicet 1853 ad instantiam Emi D. Card. Philippi de Angelis Archiepiscopi Firmani a Rmo P. Mag. Vic. gen. Josepho Palermo, qui postea fuit Episcopus Porphyriensis, illius conventus Prior constitutus fuit, hac potissimum causa, nempe ut illic vitae communis perfectae observantiam institueret, cujus expectationi Paulus noster mirifice satisfecit, nam hinc et illinc accitis selectis juvenibus, probataeque pietatis viris, inter quos eminebat P. studiorum Regens Fr. Thomas Martinelli, nunc S. R. E. Cardinalis, perfectae vitae communis aedificium in Firmano coenobio feliciter extruxit, quod tamen brevi, ob notissimas omnibus rerum vicissitudines, totum pessum ivit. Eo tempore quo in Piceno morabatur, per urbes et oppida saepe circuibat praedicans verbum Dei, tunc praesertim libentius, cum illi pauperibus evangelizare mitti contingeret. Inter haec anno 1855, die 26 epistolium ex parte S. Congregationis Episcoporum et Regularium accepit, quo SS. D. Pius Papa IX universae Eremitanae Familiae regimen illi tamquam Vic. Generali committebat. Hujusmodi inopinata promotio multis gaudium, omnibus autem admirationem ingessit, novum siquidem atque Augustinianae historiae ignotum est quod quis tam parum provectae aetatis, atque veluti, ut ita dicam, per saltùm ad supremum Ordinis fastigium ascenderit. Primus omnium

antecessorum suorum oceanum atlanticum an. 1858 trajecit Mexicanas, et Americae meridionalis provincias visitaturus, unde anno insequenti incolumis reversus, in comitiis generalibus Romae habitis in pervigilio Pentecostes plenis suffragiis in suscepto regimine confirmatus fuit. Eodem anno 1859, die 1 Augusti inter Consultores Supremae Inquisitionis ob notam doctrinam atque probitatem adnumerari promeruit. Dum autem Eremitanum Ordinem magna prudentia, magnoque subditorum amore, atque ea, quae ipsi natura indita est, indolis mansuetudine moderaretur anno 1863 a visitandis Bavariae, Belgii, Hollandiae, Bohemiae, atque Hiberniae conventibus una cum Emo Martinellio tunc Ordinis Secretario nuperrime reversus, ad Tifernatem in Umbria Episcopatum se promotum fuisse die 11 Decembris cognovit, cujus electionis promulgatio habita fuit die 21 ejusdem mensis. Episcopalem consecrationem accepit in templo S. Augustini die 10 Januarii 1864 ab Emo Card. Constantino Patrizi Urbis Vicario, et Ordinis Protectore, assistentibus DD. Petro Castellacci Arch. Petrae, et nostrate Francisco Marinelli Episc. Porphyriensi. Quamvis ipso sui Generalatus initio, scilicet in Capitulo generali Romae habito anno 1859 hujus officii durabilitas a sexennio ad duodecim annos SS. Domini Pii Papae IX mandato extensa fuerit, tamen visum est Paulo ejusdem Summi Pontificis bona cum venia in annum 1865 comitia generalia indicere, quibus revera in vigilia Pentecostes Romae celebratis in ejus sponte abdicantis locum suffectus fuit P. Mag. Procurator generalis Joannes Belluomini Lucensis. Anno 1866 mense Septembri constitutus fuit administrator dioecesis Gaudisii prope Melitam, et hunc locum tenuit usque ad annum 1867, quo illinc discessit ad suam Tifernatem Cathedram iturus, cujus possessionem iniit pridie festivitatis Dominae Nostrae in coelum assumptae, accepta itidem ecclesiae Burgi S. Sepulcri administratione.

Digitized by Google

Interfuit deinde Concilio Vaticano, in quo unus fuit e membris Commissionis super rebus ad Regulares spectantibus. Quomodo autem in praefatis tribus dioecesibus moderandis se gesserit satis ostendit illius ad Pisarum Archiepiscopatum sublatio promulgata in Consistorio diei 27 Octobris 1871. Quantam vero illorum populorum benevolentiam atque existimationem meritissimus Praesul singulari mansuetudine, perinsigni animi comitate, atque mirifica amabilitate praeditus, qui ad sibi aliorum animos devinciendos, et ad voluntates captandas, in ore glutinum, et in corde magnetem habere diceretur, statim percipiet qui legerit in Apostolicis Actibus cap. 20 quid Paulo contigerit a Mileto discedenti: « *Tunc enim magnus fletus . . . factus est omnium, et procumbentes . . . . osculabantur eum, dolentes maxime in verbo, quod dixerat, quoniam amplius* Episcopatum *ejus non essent visuri.* » Summa totius civitatis laetitia, et frequenti Optimatum rhedarum comitatu exceptus Pisas pervenit die 6 Decembris, atque in festo Immaculatae Deiparae Conceptionis solemnem in suam primatialem Ecclesiam ingressum fecit. Dominus autem conservet eum ad majora et sospitet eum ad multos annos, ut uberiorem postea retribuat illi mercedem laborum suorum. Fiat.

Pisauri (di Pesaro) Ep. Aug. et Gen.

Fr. Hieronymus Valvasore ex oppido Trittio agri Mediolanensis, et nobilissima progenie ortus, habuit germanum fratrem nostratem Dominicum Valvasore item Ordinis Priorem Generalem, et Episcopum Gravinae. Hieronymus habitum induit admodum juvenis in conventu S. Marci Mediolani, ubi praeceptores illius fuerunt PP. MM. Philippus Visconti, postea Generalis et Episcopus Cathacensis, et doctissimus Aegidius Consonius, qui teste Philippo Ar-

gelati deinde Romae appellari promeruit *oraculum Procuratorum generalium*. Sub hisce magistris valde in scientiis proficiens evasit Hieronymus excellens philosophus, famosus theologus, et eximius concionator, qui cum in praecipuis Italiae urbibus verbum Dei disseminando magnum sibi nomen comparasset, ab Alexandro VII anno 1657 electus fuit apud Ordinem Italiae Assistens ac postea anno scilicet 1661 evasit Procurator generalis, ac tandem an. 1667 in comitiis generalibus Romae habitis supremam Ordinis dignitatem obtinuit. Fuit praeterea in Romano Archigymnasio S. Scripturae professor, consultor Cong. Indicis, et sacrorum rituum, nec non Qualificator supremi tribunalis S. Inquisitionis, et quia in hisce muniis obeundis praeclare se gessit, ab Innocentio XI ad Episcopatum Pisaurensem in Piceno an. 1677 die 11 Januarii promotus fuit. Hanc cathedram magna cum laude, ac majori cum zelo, et pastorali sollicitudine moderatus fuit usque ad an. 1684 quo hanc mortalem vestem mense septembri exuit. Vir fuit de litteris valde benemeritus, qui etiam tum hortationibus, tum providis legibus tum praesertim exemplo monasticam disciplinam et regularem observantiam maxime promovit. Dum Ordinem visitandi causa Parisiis moraretur adeo acceptus evasit Ludovico XIV ut illius praesentia, familiarique alloquutione Rex summopere delectaretur, eumque honoribus ac beneficiis regia plane liberalitate cumulatum voluerit, uti scribit laudatus Argelati. Commendant Hieronymum Ossinger pag. 910, Picinelli in Athenaeo litterat. Med. pag. 351, Philippus Argelati Bibl. Script. Med. tom. 2. col. 1566 et Ughellus tom. 2, col. 864 in additionibus Coleti.

Pistorii (di Pistoja) Ep. Aug.

Remigius de Florentia Bartolomaei filius, qui fuit sui aevi clarissimus concionator, philosophus ac theologus insi-

Digitized by Google

gnis, ab Innocentio VI anno 1356 inauguratus fuit Episcopus Pistoriensis in Hetruria. Hanc ecclesiam decem fere annis singularis probitatis exemplo administravit, ast deinde claustralis vitae percupidus, episcopali onere abdicato, ad cellam rediit ubi suavissime vitam traducens anno 1370 extremum diem obiit. A Moronio vol. 53, pag. 292, dicitur *doctissimus*. Adeas etiam Ughellum tom. 3, col. 305, n. 34, Torelliun vol. 6, ad an. 1356, n. 7, et Franciscum Zaccariam in lib. anecdot. serie Episcop. Pist. pag. 463.

Policastri (di Policastro) Ep. Aug.

Fr. Carolus Neapolitanus, eximius S. Theologiae Doctor, qui a Torellio dicitur totius Ordinis Procurator generalis, quique cognominatur Fettapane, ab Eugenio IV die 12 Aprilis 1445 evectus fuit ad Episcopatum Policastri in Lucania. Illius immediatus successor recensetur an. 1455. Legantur Ughel. tom. 7, col. 565, n. 17, Moroni vol. 54, pag. 28, et Torellius tom. 6, ad an. 1445, n. 5.

Poliniani (di Polignano) Ep. Aug.

Fr. Christophorus de Monte Politiano, Hetruscus, qui an. 1393 Romae erat Poenitentiarius, die 19 Maji an. 1401 a Bonifacio IX eligitur Episcopus Scodrae (di Scutari) in Albania, et die 13 Decembris ejusdem anni transfertur Polinianum in regione Bariensi. Hanc Sedem tenuisse videtur usque ad annum 1409. Vide Herreram tom. 1, pag. 147, Torellium tom. 6, pag. 382, et Gams pag. 913, ubi silet Christophori Augustinianam professionem.

Praenestes (di Palestrina) Aug. Ep. Gen. et Card.

Fr. Gregorius Petrocchini Montelpari in Piceno ex honestis parentibus ortus, cum a juventute Eremitano S. P. Augustini Ordini nomen dedisset, evasit in primis celebris

concionator, qui sua singulari eloquentia totam Italiam in sui admirationem rapuit. Anno 1587 erat Maceratae publicus professor, eodemque anno in Siciliam concionandi causa navigavit. Dicitur apud Ciacconium « vir lenis, comis, humanus, benignus, adeoque grato et venerando aspectu, ut ex ipso tantum venerationis ac majestatis secum ferret, quantum ex ingenti doctrina innocentiae vitae conjuncta. » Magnam iniit gratiam ac benevolentiam apud celeberrimum conterraneum suum Sixtum V Pontificem Maximum, qui propterea illum e Sicilia arcessitum die 16 Maji ejusdem anni in supremum Ordinis Moderatorem eligi curavit. Hic primus Gregorio nostro ut ad sublimiora ascenderet gradus fuit. Nam cum in totius Eremitanae Familiae regimine, ac praesertim in Italicarum provinciarum visitatione eximiae ipsius virtutes luculentius emicuissent, praefatus Summus Pontifex ut iret etiam ad visitanda Hispaniarum coenobia illum hortatus fuit, quem ad finem an. 1588 eum Commissarium Apostolicum constituit. In illam itaque peninsulam Gregorius profectus, tanta ibidem industria, tantaque felicitate res Ordinis composuit, ut summam etiam apud Regem Philippum II existimationem sibi compararit, qui propterea aliquot scutatorum millia in pensionem annuam illi assignavit. Eadem occasione praefuit Toleti comitiis provincialibus in coenobio S. Andreae habitis praefato anno 1588, ibique sua auctoritate approbavit celeberrimam nostratum Discalceatorum Congregationem, quam a Ven. Thoma a Jesu incoeptam vir non minus pietate quam doctrina, editisque libris famosus Ludovicus Legionensis summopere promoverat. Sui generalatus tempore vir litterarum amator in Ordinis coenobiis novas bibliothecas extrui, et collapsas instaurari curavit. Dum ex Hispania Romam revertebatur, universali omnium plausu, uti notat Moronius, a praefato Sixto V creatus fuit S. R. E. Presbyter Cardinalis titulo S. Augustini die 14 Decembris 1589. Voghe-

Digitized by Google

rae (ita Regest. Ord. sub Gen. Petrocchini) anno 1589 nocte Nativitatis Domini Generalis Petrocchini accepit nuncium a Serenissimo Magno Hetruriae Duce fuisse Cardinalitia dignitate cohonestatum. » Subditur: « Deum sumus deprecati, ut quemadmodum eximio hoc gradu nos ornare dignatus est, ita mentem nostram illuminare velit, quo actus omnes nostros ad sui nominis gloriam, Ecclesiae utilitatem, et ad salutem animarum dirigere possimus. Quod faxit idem Deus qui vivit et regnat in saecula saeculorum. Amen. » Fuit etiam Abbas commendatarius Abbatiae Caburrensis (di Cavour) in provincia Taurinensi. Nedum Sixti V, verum etiam Pauli V suis egregiis dotibus animum sibi devinxit, atque ambo pro gravioribus momenti negotiis expediendis illius operam saepe saepius haud perperam adhibuerunt. Illum autem Paulus V praesertim diligebat ob ingenuam dicendi libertatem, eumque an. 1611 die 17 Augusti Praenestes Episcopum renuntiavit, cum antea, anno scilicet 1608, titulum S. Mariae trans Tyberim illi contulisset. De hoc Cardinali Petramellarius ait: Suis admirabilibus virtutibus efficiet aliquando ut Cardinalis nomen parvum momentum ad illum commendandum habeat. Omnes enim, subdit Elssius, sibi in eo spondebant certam spem supremae dignitatis successurae ob mite ingenium, doctrinam, et praxim non vulgarem, aliasque dotes internas ac externas, quibus hic Praelatus eminebat. Vir singulari affabilitate praestans neminem excludebat, facilis semper ad eum omnibus aditus patebat. Suae patriae amantissimus multa in illam bona contulit, nam templum S. Georgii quinque sacellis auxit et ornavit, annuos redditus ad octo sacros ministros alendos, et ad sacrarii impensas eidem attribuit, lampadem argenteam, candelabra plura, calices, aliaque vasa argentea, sacra indumenta, variamque supellectilem donavit. Interfuit conclavibus, in quibus electi fuerunt Urbanus VII, Gregorius XIV, et Paulus V. Supremum diem explevit Romae

19 Maji 1612, aetatis suae anno 76, mensibus 3, et diebus 8. Tumulatus fuit S. Augustini in sacello S. Monicae, quod ipsemet pereleganti ornatu venustaverat. Laudatur apud Ciacconium tom. 4, sub Sixto V ad an. 1585, col. 197, n. XXXI, Moronium vol. 52, pag. 247, Elssium pag. 250, Herreram tom. 1, pag. 304, Petramellarium in continuatione libri nostratis Panvinii De Summis Pontif. et Card. sub Clemente VIII, de Card. adhuc vivis n. XXIV, pag. 459, et Lanteri vol. 2, pag. 281.

Recineti (di Recanati) Ep. Aug. et Generalis.

Fr. Nicolaus Saracini de Cassia in Umbria, S. Theologiae Magister, vir apprime doctus, atque theologus suo aevo insignis, anno 1387 erat Romae studiorum Regens, 1388 Visitator generalis Florentiae, ubi sua prudentia motos fluctus composuit, et 1390 Umbriae Provincialis. Anno 1400 die 11 Junii Aquilae in Aprutio in comitiis generalibus universo Ordini praeficitur, atque in hoc munere confirmatur Laughingani in Svevia die 3 Junii 1403. Propter schisma pontificale Capitulum generale dilatum fuit usque ad annum 1408, in quo Ferrariae iterum Nicolaus in officio retentus fuit. Anno 1412 a Joanne XXIII die 20 Julii Recinetensem et Maceratensem in Piceno episcopales Cathedras obtinuit, quas tamen difficillimis temporibus adeptas pacifice gubernare non valuit. Nam Gregorius XII quamvis in Pisano Concilio depositus Marinum quemdam Venetum illarum Ecclesiarum Episcopum elegit, quae res non paucas molestias Nicolao attulit, qui propterea ab Elssio pag. 516 dicitur, *vir inter molestias intrepidus*. Adeo Recinetensibus placuit, ut quamvis ab obedientia Joannis XXIII recedentes Gregorio XII se subjecerint, et Marinum Venetum ab eo electum receperint, tamen Nicolaum illinc removeri non siverint. Hinc factum est ut Marinus spe fru-

stratus renuntiaverit, et Ecclesiae Aprutinae praefectus fuerit. Verum, uti in hujusmodi casibus saepe contingit, Nicolaus in aliquam suspicionem offendisse videtur; nam Martinus V in Concilio Constantiensi electus perpetuum Ecclesiarum Recinetensis, et Maceratensis administratorem constituit Card. Tusculanum Angelum Corarium, quare anno 1418 moerore confectus ex hac vita migravit. Post duo amplius saecula dum Recinetensis cathedralis ecclesia instauraretur, Nicolai cadaver cum pontificalibus indumentis adhuc integrum atque flexibile cum omnium circumstantium admiratione repertum fuit. Consule Ughellum tom. 1, col. 1221, n. 15, Herreram tom. 2, pag. 185, Empoli pag. 398, Attardi pag. 291, Chronicum Seripandi ad annum 1400, et Biblioth. Umbriae Jacobilli pag. 211. Cappelletti tom. 7, pag. 224 ita scribit: « Dicasi pure con sicurezza che Nicolò da Cascia fu vero e legittimo Vescovo di Recanati, e Macerata dal giorno della sua elezione nell' anno 1412 sino alla sua morte nel 1415. »

Regii (di Reggio) Arch. Aug.

Fr. Petrus Narniensis non minus pietate quam litteris excellens a Joanne XXII anno 1321, die 21 Aprilis evectus fuit ad Archiepiscopatum Rhegiensem in Calabria, et Avenione consecratus, pallioque decoratus a Berengario Episcopo Card. Tusculano. Vir egregia virtute praeditus ac regius consiliarius laudabiliter pastorale pedum gestavit septem annos, illudque ad meliorem vitam transiens dimisit an. 1328. Vide Ughellum tom. 9, col. 328, n. 33, Moroni vol. 57, pag. 32, et Gams pag. 916.

Salerni (di Salerno) Aug. Arch. Generalis et Card.

Fr. Hieronymus Seripandus e nobilibus parentibus Joanne Ferdinando, et Isabella Galeotta Trojae in Apulia ortum habuit die 6 Maji 1493. Cum ad 14 aetatis suae

annum pervenisset, nostratis Aegidii Viterbiensis concionibus ac fama permotus Eremitanae Familiae nomen dedit in celeberrimo S. Joannis ad Carbonariam coenobio. An. 1512, aetatis suae 19 Sacerdotio initiatur. Sub magisterio praefati Aegidii Viterbiensis (cujus an. 1514, suae aetatis 20 secretarius electus fuerat) amplissimum in litteris atque virtutibus profectum fecit. Sublimiorum disciplinarum cultui etiam hebraicae, chaldaicae, atque graecae linguarum studium adjunxit, quarum ope ad profundissima scripturarum arcana penitus investiganda aditum sibi patefecit, ex qua plane investigatione incredibilem divinarum scientiarum copiam sibi comparavit. Testantur hoc egregia quae in lucem edidit volumina, testantur publicae quas illustravit, academiae, testatur Tridentinum Concilium, quod tamquam oraculum illum audivit, testantur denique historiae ecclesiasticae universae. An. 1519 Bononiae Regens inauguratur, et paulo post Adriano VI mandante magistralibus infulis decoratur. Tanta excellebat pergami eloquentia ut omnes Italiae civitates illum concionatorem audire avidissime cuperent, et si forte ad aliquam iter faciens accedebat, illum statim pulpitum conscendere omnimode cogebant, habebatur enim in tota Italia veluti omnium concionatorum princeps atque eloquentiae sacrae monstrum. Ipsemet Imp. Carolus V portentosam Seripandi facundiam deperibat, quamobrem ducentis fere vicibus illius concionibus summa cum voluptate interfuit, eumque praeterea (1551) ad Aquilanum Episcopatum praesentare voluit, quem tamen Hieronymus tum Ordinis Prior generalis modestissimo recusavit. Anno 1523 suae Congregationis S. Joannis ad Carbonariam Vicarius generalis electus fuit, quod munus per integrum biennium ita egregie gessit ut regularis observantia non parum profecerit. Defuncto an. 1538 Generali Fr. Joanne Theatino in ejus locum a Paulo III Vicarii generalis nomine Seripandus sufficitur, ac postea Neapoli

die 24 Maji an. 1539 omnium acclamatione Supremus Ordinis Moderator constituitur. Anno 1546 die 11 Aprilis Tridentum ad Concilium perrexit, ubi suam dexteritatem, prudentiam, atque eminentem scientiam omnibus patefecit, adeo ut omnium Patrum in se existimationem atque admirationem converterit, qui propterea illum veluti totius Concilii linguam et calamum suspexerunt, eumque ad colligendos abusus circa S. Scripturam, eosque corrigendos deputarunt. In eodem Concilio Seripandus quaedam inter Patres exorta dissidia sua eloquentia composuit, difficillimas quaestiones summa eruditione explanavit, variarum S. Scripturae versionum errata emendavit, canones atque decreta confecit, ac denique cunctis Patribus inducias petentibus ad solvendas quamplurimas haereticorum cavillationes, ipse extemplo in medium prosiliens « centum argumenta in fidei perniciem Concilio ipsi acutissima haereticorum malignitate proposita, postulantibus ad responsionem inducias universis, nulla ipse interposita mora, emedullatis palam extemporanea solutione fallaciis memoriae prodigio enodat, enervat, exterminat, elata voce illud gloriosum ingeminans » Absit ut Ecclesia Dei tempore ad confundendos hostes indigeat » Ita refert Gandolphus.

Tridenti cum degeret Seripandus sequentes litteras scripsit ad nostratem Joannem Hoffmeysterum, qui alio nomine Antilutherus appellatur. « Tridenti 1546 die 23 Feb. » Nihil est quod nuper acceptis abs te litteris respondeamus nisi ut quanta maxime possumus cupiditate abs te petamus et contendamus ut ad nos quam saepissime scribas, et minutissima quaeque vestri colloquii scribendo consecteris, quo per tuam diligentiam nihil ignoremus de personis, controversiis, seu articulis, ratione et via colloquendi, omnibus denique quae istic geruntur, omnem nobis istam seu disceptationem, seu mavis temporis jacturam ob oculos ponas, ut dum tuas legimus literas, Ratisponae nos esse,

et oculis omnia rimari videamur. Gratissimum extitit quod scribis de tuis Ratisponensibus concionibus, quas omnes in eum scopum tendere optamus, ut Dei gloria illustretur, et qui diu devii errarunt, in viam, quae unica ad salutem patet, revertantur, hoc est in arcam pereunte mundo ingrediantur... De nostro Concilio audire omnia potes a Revñdo et omni laude dignissimo Patre Suffraganeo Moguntino. Non enim magnos post ejus discessum progressus fecimus, et pendent omnia, ut plerique auspicamur, a Caesare, in cujus manu est antidotum vulneri apponere, vel venenum. Si ad hoc Concilium, si ad veritatem, si ad christiani Orbis tranquillitatem suae mentis vires convertat, quid non speremus? Dabit Deus salutem Ecclesiae suae per manus ejus, eritque omnium qui unquam fuere aut futuri sunt fortissimus ac celebratissimus. Meminimus hac de re concionem nos apud cum Neapoli dum ageret, habuisse, qua viam ad veram et numquam perituram gloriam ostendimus. Audire nos videbatur magna attentione. Nunc eo res Ecclesiae videntur adductae ut vel magna cum sui nominis gloria instaurandae sint, vel sempiterno cum dedecore perdendae. Tu opus fac evangelistae, et ministerium tuum imple ac memineris nihil esse aliud confiteri Christum, quam propter veritatem non extimescere faciem potentis. Habes Caesaris pectus, quantum omnes intelligimus, pietatis amantissimum. Nihil est quod ad pietatem attinet, quod ille non libenter sit auditurus, et si Deus adsit, curaturus. Da itaque operam ne unquam dicere possis: Vae mihi quia tacui. Vale.

Tridenti mense Majo 1546 . . . De colloquio (Ratisponensi) vero tuam laudamus sententiam magis enim pro dignitate rerum actum foret, si illud ad Concilium rejectum esset . . . Quae de conventu nostro (Concilio) istic dicuntur, putamus a malevolis sicut et alia plurima, esse conficta, praesertim pasquillos, quos catholicae Ecclesiae hostes

ubique confingunt. Certo enim tibi persuadeas volumus neminem ex iis qui huc venerunt, e sua sede et opinione dimotum esse, sed singulos ea mente esse qua venerünt, nomen Lutheranorum penitus abhorrentes. Quod de Legatis similiter Gallorum invulgatum est, irrideas, nullus enim adhuc venit, et Episcopi Galli nobiscum sunt ad sanguinem usque pro salute Ecclesiae pugnaturi. De luxu quoque ididem existimato. Collegis nostris, apud quos et omnes alios, praedicante te pro meritis tuis Revñdo D. Mignanello, bene audis, te commendavimus, tuique saepissime memoriam cum eis facimus.

8 Feb. Tridenti 1547.... Dolemus non tantum nunc esse nobis ocii quantum optamus, ut de iis rebus, quas ad nos scribis omnibus familiariter per litteras colloqui possimus, sed nostris occupationibus tantum temporis subripuimus ut tibi significaremus jucundissimam nobis tuam epistolam, qua nihil jucundius offerri potuisset, redditam fuisse. In qua illud primum gavisi vehementer sumus, quod propius a nobis abes, quod adventus tuus ad Caesarem fuerit opportunus, qui mihi miraculi instar visus est. Dum enim ad opus Dei vocare te cogitant, tu respondes, ecce adsum. Hoc magnam nobis spem attulit fore ut posteaquam pacarit omnia Caesar, piissimis suis armis ad Germaniae non perniciem, sed salutem sempiternam motis, gladio tu spiritus, hoc est verbo Dei adversus prophetas, qui seduxerunt populum Christi in mendacio suo, praelia Domini praelieris et dejicias omnem intellectum in obsequium Sanctae Catholicae Ecclesiae. Quod autem Caesaris vere pium pectus probas, ego quidem, quod ad me attinet, omnia a Caesare prudenter, omnia et pie fieri semper putavi, ac non minori curae sibi esse Christi quam suum imperium propagare numquam non pro certo habui. Sed non desunt, qui ut ipse scribis, mirentur cupiantque ut quod occulto consilio pro publica salute agitur, aliquando

tamen pro publica salute in lucem veniat. Nos enim, hoc est sancta ista Synodus quid potest? Dogmata purgare; in hoc jam tot mensibus laboratur, et donec omnia ad umbilicum, ut ajunt, redacta sint non cessabitur. Hoc si satis futurum sit Ecclesiae Dei, dies indicabit. Articulus de justificationo perfectus est. Decretum tibi curabimus, cum primum e Venetiis impressum ad nos mittetur; est enim nunc sub praelo. Nunc de Sacramentis agimus, in quibus ut ipse mones, non modo Lutheranorum, sed et Zuingliorum, et Anabaptistarum omnia in censuram vocabuntur. Quantum nos amas, tantum cupimus ut labores quo libellus Buceri, quem ut scribis, Tridenti agentibus inscripsit, ad nos perveniat, de quo ne fama quidem ante tuas litteras ulla huc penetravit. Dare poteris tabellario, cui tantum solvemus, quantum ipse jusseris. Hoc ut quamprimum cures optamus, cum nos ad Cal. Martii hinc discedere oporteat Recinetum, quo Ordinis comitia vocavimus, quemadmodum antea ad te scripsimus. Et cum vereamur an litterae illae ad te pervenerint, earum exemplum iterum ad te mittimus. Ne vero libellus iste Buceri interea dum absumus intercipi a quoquam possit, reddi mandabis priori conventus S. Marci, ita enim Tridentinum hoc coenobium appellatur, Mag. Mariano Feltrensi, qui solvet tabellario quantum opus erit. Sed cum in magna simus temporis angustia, huic epistolae finis esto. Tantum amari te a bonis omnibus qui hic sunt scito, et praecipue a Domino Claudio viro et doctissimo et piissimo, quem quoties videmus, videmus autem saepe, exclamare cogimur: Utinam multos Claudios habeamus! Vale et da operam ut literas tuas habeamus in Capitulo generali, cui utinam tibi adesse liceret, legendas, de statu non modo provinciae, sed totius Germaniae, quantum fieri per te potest. Et siquid habes de Coloniensibus significa. Quid etiam apud vos de justificationis decreto sentiant eruditi et pii. Vale

iterum, et de nobis omnia tibi pollicere, quae ab amantissimo patre in obsequentissimum filium proficisci possunt.

Tridenti 24 Feb. 1547.... Accipe cum his nostris litteris decretum de justificatione, quod tibi exscribendum curavimus, cum videremus impressionem nimis retardari. Si quid forte tuos labores et pios, et utiles juvare possit, noluimus committere ut tibi deessent. Litterae vero tuae novi semper et spiritualis gaudii nobis materiam afferunt, atque ut verum fateamur, nulla ex parte ad nos litterae afferuntur, quae molestias nostras vel tantillum levare possint praeter tuas, atque utinam omnes aliae ad cumulum laboris nostri non magnam portionem adjungerent! Tu vero quod saepius ad te scripsimus, facis zelo tuo in Catholicam Ecclesiam, et assiduis concionibus ut nomen nostrum quod fere omni populo et principibus erat invisum propter Lutherum, non sit adeo abominandum, quin potius jucundum, et non contemnendum; ut una manu vulnus, opemque accepisse videatur Ecclesia, atque eadem terra post spinas et tribulos salutiferas produxerit herbas. Quare perge, et unum hoc a nobis exhortationis verbum accipe, quod facis facito, non desinemus et privatim et publice in gen. nostris comitiis statuere etiam ut precibus apud Deum tuum studium, tua quoque pericula nemo fratrum non adjuvet. Sed ut antea ad te scripsimus, posteaquam ipse adesse non potes, fac ut litterae tuae non desiderentur, quae patribus legi possint, in quibus spem illam de qua scribis ad nos, recuperandi scilicet nostras antiquas domos confirmes, ut non modo nostris, sed etiam tuis verbis agnoscant omnes quantum tibi quicumque Augustini regulam profitentur, debeant. Vale.

Tandem en fragmentum postremae epistolae quam Seripandus ad Hofmaysterum misit; nam hic Lutheranorum malleus ab iisdem haereticis veneno extinctus fuit die prima Augusti an. 1547.

Romae 5 Julii 1547... Ea tandem omnium (in Cap. gen.) fuit una sententia ut a nobis magnae virtuti tuae gratiae agerentur, quod non modo apud Germanos Augustinensium nomen ab infamia vindicaveris, verum etiam quod propter te in Italia quoque non est nostrorum nomen penitus obscuratum. Mandatum quoque nobis est ut te moneremus ne a sancto animi tui proposito desisteres, sed in eo tanto esses constantior quanto plures et fortiores habes adversarios, quorum illud unum est consilium ut disperdatur nomen Dei de terra, et non memoretur amplius. Sed exurget tamquam qui diu dormierit Dominus, et tamquam potens crapulatus a vino, qui suas piis sedes restituet, delebitque impios tamquam pulverem, quem projicit ventus a facie terrae.

Has ego epistolas ex Ordinis Reg. huc transcripsi ut omnibus patefiat Augustinianum Ordinem contra Lutheranam hydram alacriter dimicasse in Italia praesertim per Seripandum, et in Germania per Hofmaysterum, quos in glorioso certamine aut praecesserunt aut secuti sunt nostrates Augustinus Cappelmair Vindelicus, Bartholomaeus Arnoldi Germanus, Conradus Tregarius Helveticus, Hieronymus Negri de Fossano, Anselmus Bocturnius Vicentinus, Peregrinus Naselli Patavinus, Petrus Aurelius Sanuti Patritius Venetus, Andreas Baurius Ferrariensis, Ambrosius Flandini Neapolitanus, aliique qui adversus Lutheri deliramenta lingua et calamo strenuissime decertarunt. Nunc autem ut eo unde discessimus revertamur, illud praetermittere non debemus quod Seripandus noster an. 1551 die 8 Aprilis religiosae quietis amore Ordinis gubernaculum dimisit, atque Pausilipum in coenobium S. Mariae Consolationis se recepit. Verum illius requies diuturna non fuit; nam civibus Neapolitanis instantibus, annuente etiam Summo Pontifice, ad Carolum V in Belgium pro Parthenopaeo Regno legatus mittitur, quamvis tunc non

ita firma valetudine frueretur. Ex qua legatione feliciter peracta Romam redux Salerni Archiepiscopus creatur die 26 Feb. 1554, atque die 15 Maji in pontificio Sacello ab Eñio Card. Jo. Michaele Saraceni assistentibus DD. Antonio de Capua Arch. Hydruntino, et nostrate Jacobo Barba Ep. Interamnensi et Sacrarii Apostolici Praefecto episcopalem consecrationem accepit. Multa in commissam sibi ecclesiam bona contulit; nam statim synodum coegit, abusus eliminavit, clericorum mores verbo et exemplo correxit, templa instauravit, atque sacra suppellectile instruxit, archiepiscopale palatium reaedificavit, sacrarium atque chorum Cathedralis exornavit novis additis subselliis, eique sacra indumenta ex serico auroque contexta ad altaris ministerium dono dedit, aliaque id genus utilissima opera confecit. An. 1560 die 28 Nov. Philippus II. Hispaniarum Rex illi obtulit Capellaniam majorem Regni Neapolitani, quam tamen modeste recusavit. Eodem anno die 21 ejusdem mensis Nov. Pius IV illum S. Inquisitionis tribunali praefecit, quod officium declinare non potuit. Cum autem praeter tot meritorum copiam Seripandus etiam perinsigni pietate floreret, placuit praefato Summo Pontifici illum die 26 Feb. 1561 creare Presbyt. Card. titulo S. Susannae quem paulo post, idest die 5 Martii omnibus deputationibus et Congregationibus adscripsit, et die 10 ejusdem mensis et anni Concilii Tridentini a latere Legatum constituit. Tridentum pervenit die 16 Aprilis 1561, ibique dum rebus Concilii intentus totius Christianae Reipublicae, atque Apostolicae Sedis bonum atque utilitatem magno zelo, summaque industria alacriter naviterque promoveret, in febrim incidit, quare meritissimus Cardinalis vicinae mortis praescius coram multis arcessitis Theologis, ad quamlibet de suae fidei integritate suspicionem eliminandam symbolum elata voce recitavit, cumque de Augustissimo altaris Sacramento, de justificatione, deque mortuorum

Digitized by Google

resurrectione egregie, amplissimaque eruditione disseruisset, e Tridentino, uti ait Gandolphus, ad coeleste Angelorum concilium transivit, multis pro Ecclesia Dei laboribus fatigatus, annis meritisque plenus, die 17 Martii 1563 annos natus 70 menses 7 et dies II. Tumulatus fuit apud nostrates Tridentinos, in templo S. Marci. De illo legi possunt Ughell. tom. 7, col. 438, n. 47, Ciacconius in vita Pii IV ad ann. 1560, col. 905, Petramellarius in continuatione nostratis Panvinii de Summis Pontif. pag. 101, in vita Pii IV n. XIV, Natalis Alexander hist. eccl. tom. IX, pag. 148, n. 37, Tiraboschi vol. 7, part. I, pag. 298, n. 24, Moroni vol. 64 pag. 182. Generosus Calenzio vol. 3, hist. Concil. Trid. pag. 153, et seq. Gandolphus pag. 178, n. 100. et Ossinger pag. 836, apud quos nostratis Seripandi scripta recensentur.

S. Angeli Longobardorum (di S. Angelo de' Lombardi) Episc. August.

Fr. Robertus Extore die 30 Maji 1348 a Clemente VI renuntiatur Episcopus S. Angeli Longobardorum. Vitam hanc cum meliori commutavit anno 1359. Mentionem de illo faciunt Ughellus tom. 6, col. 830, n. 4, et Torellius ad an. 1348 n. 42.

Fr. Jacobus, cujus cognomen et patria a scriptoribus non indigitatur, erat Episcopus S. Angeli Longobardorum. Dicitur ab Ughello vir probus ac doctus. Naturae concessit Romae die 15 Jan. 1477 atque in ecclesia S. Augustini sepultus fuit, hoc apposito ad tumulum epitaphio « Jacobi Episcopi S. Angeli de Lombardis, de regula S. Augustini, Patris gravissimi ac pii in hoc tumulo corpus sepultum tegitur MCCCCXXVII die 15 Januarii. » Vide Ughell. tom. 6. col. 830, n. 11, et Torellium tom. 7, ad an. 1477, n. 6.

Fr. Gerardus de'Vasconi, alias Carrara, Bergomensis, in oppido Serina ortum habuit. Annos natus 21 Bergomi Eremitanae Familiae nomen dedit, ac postea studiorum causa Lutetiam Parisiorum missus evasit sacrae Theologiae egregie doctus, ac juris canonici peritissimus. Doctoralem lauream adeptus, theologicam cathedram in illa celeberrima universitate conscendit, atque Magistrum sententiarum summa cum eruditione est interpretatus. Quamvis autem doctrinae splendore valde coruscaret, multo magis tamen vitae sanctimonia praelucebat. Quapropter Clemens VI an. 1342 die 1 Augusti licet invitum Savonensi in Liguria ecclesiae illum praefecit. Inauguratus Episcopus totum se in commissi sibi gregis commodum impendit, maxime cum contagiosa lues an. 1348 et duobus sequentibus totam fere Europam depopulabatur. Nam pastor bonus minime dubitans vitam suam in discrimen offerre pro ovibus suis, huc atque illuc discurrens, lethifero morbo infectis omnia cum spiritualia tum corporalia subsidia ineffabili caritate suppeditabat. Multa deinde perfecit et suae dioecesi, et nostro Ordini perutilia. Augustinianis, qui extra Savonae moenia degebant, suis impensis intra urbem coenobium aedificavit, itemque Bergomensem conventum, in quo ipse habitum induerat, plurimum adjuvit. Multis licet pastoralis officii curis distentus, numquam tamen litterarum studium intermisit, atque varia sui ingenii monumenta reliquit. Tandem ad suos invisendos Bergomum profectus, ibidem cum sanctitatis opinione mortalis vitae cursum complevit die 27 Julii an. 1355 ac penes nostrates in sepulcro conditur, quod adhuc vivens sibi paraverat. Illum commendant Ughellus tom. 4, col. 738, n. 34, Tritemius fol. 112, edit. 1531, Albertus Fabricius in Bibl. aucta a D. Mansi tom. 1, pag. 353, Tiraboschi vol. V,

pag. 130, n. 14, Herrera tom. I pag. 280, Gandolphus pag. 232. n. 76, Ossinger pag. 208, Donatus Calvi in Scena litteraria pag. 187, et Moroni vol. 62, pag. 47.

Scardonae (di Scardona) Ep. Aug.

Fr. Joannes de Carepa cum esset Prior coenobii B. Mariae Virginis de Brixia die 25 Octobris 1428 ad Episcopatum Scardonae in Dalmatia evectus fuit. Tribus tantum annis praefuit illi Ecclesiae; nam an. 1431 mense Julio per illius obitum Episcopatum ejus accepit alter. Loquuntur de illo Farlatus tom. 4 Illyrici Sacri pag. 22, Herrera tom. I, pag. 430, Moroni vol. 63, pag. 303, et Gams pag. 397.

Senarum (di Siena) Ep. Suff. Aug.

Fr. Petrus Matthaei de Senis die 13 Augusti an. 1404 eligitur Episcopus Chalcedonensis in Asia minori, et Suffraganeus Episcopi Senarum, uti censet Isidorus Ugurgieri ex Ord. Praedic. in *Pompis Senensibus* edit. Pistorii an. 1649. part. I pag. 152. Ab eodem auctore laudatur insignis concionatoris nomine. Adhuc hanc mortalem vitam degebat an. 1427, nam legitur tunc die 4 Januarii in cathedrali Senarum Sacram Ordinationem habuisse. Nominatur etiam ab Herrera tom. 2, pag. 263, et a Michaele Le Quien Orientis Christiani tom. 3, col. 1020, n. 7.

Fr. Matthaeus Luti nobilis Senensis, cum plura coenobia omnium cum plausu Prioris auctoritate rexisset, Chalcedonensi episcopali infula insignitus fuit, egitque Suffraganeum Episcopi Senarum. Ex hujus mundi hospitio exivit an. 1443. Ejus corpus in eleganti marmoreo monumento cum illius sculptis nomine atque effigie inclusum

apud S. Augustini reconditum fuit. Vide praefatum Ugurgerium pag. 190, Pamphilium fol. 80, et Le Quien tom. 3, col. 1020.

Fr. Leonardus Jacobi, Senensis, qui an. 1359 Prioratum gerebat in coenobio D. Augustini ejusdem civitatis, an. 1376 erat Episcopus Nicopolis; nam eodem anno recurrentibus sacris quatuor temporibus aestatis in cathedrali Senarum sacram ordinationem habuit. Ex hoc videtur fuisse Senensis Episcopi Suffraganeus. Vide Ugurgerium in *Pompis Senensibus* part. I, pag. 169.

S. Leonis (di S. Leone) Ep. Aug.

Fr. Nicolaus Laurentii a Bonifacio IX die 5 Junii an. 1391 inauguratur Episcopus S. Leonis in Calabria. Reliquit hanc lacrymarum vallem an. 1402. Vide Ughellum tom. 9, col. 513, n. 5, Herreram tom. 2, pag. 185, et Gams pag. 922.

Fr. Geminianus de Sochefanis ab Innocentio VII die 10 Decembris 1404 praeficitur episcopali cathedrae S. Leonis in Calabria. Illius immediatus successor obiit anno 1439. Consule Ughellum tom. 9, col. 513, n. 6, Herreram tom. 1, pag. 295, Elssium pag. 234, et Sillingardum in catalogo Episcoporum Mutinensium pag. 118, ubi agitur de Episcopo Nicolao.

S. Severi (di S. Severo) Ep. Aug. et Generalis

Fr. Adeodatus Summanticus Vincentii, et Sylviae Caccioni filius, illustri utroque genere Fogiae die 4 Novembris 1658 natus, sed e civitate S. Severi oriundus, adolescens Erem. S. P. Augustini Ordinem amplexus fuit,

in quo consuetos scholasticos gradus adeptus, philosophiam ac theologiam 18 annos Aquilae, Pisis, Neapoli, ac Romae nostrates docuit. Anno 1705 Ordinis Procurator generalis constitutus, fidelem, assiduam, prudentem ac felicem navavit operam Ordinis juribus tuendis, vel difficillimis negotiis expediendis. Ad supremum autem Ordinis fastigium in comitiis generalibus an. 1711 Romae habitis evectus gravitatem praeseferre novit cum affabilitate conjunctam severitatem cum mansuetudine, rigorem cum indulgentia, zelum cum prudentia, summamqne denique in omnibus ac singularem aequitatem et integritatem, ita ut omni amoto partium studio, personarum acceptione, et humani favoris ambitu omnes cogitationes, actionesque suas in commune Ordinis bonum contulerit. Ab ipso sui regiminis exordio rara prudentia atque exquisito judicio utens officiis potius ac operibus consulere studuit quam personis, non quidem personas de muneribus, sed contra munera ipsa de idoneis personis providere satagens, quod in magnum denique cessit Religionis bonum, et regularis disciplinae incrementum. A Clemente XI die 13 Martii, an. 1717 ad Episcopatum S. Severi in Apulia promotus, illam dioecesim optimis exemplis sanctissimisque documentis informavit, adhibita etiam illa, quae circa res ejusdem Ecclesiae temporales vel conservandas vel augendas versatur, sollicitudine. Nam episcopalem domum pene collabentem refecit, ut et etiam alteram in oppido D. Pauli, cui aliquot insuper cubicula adjecit. Hierophylacium cathedralis ecclesiae omni sacra ac pretiosa suppellectile instruxit, ad pauperum commodum Montem frumentarium erexit, Seminarium annuis redditibus ditavit, et quosdam episcopalis mensae fundos jamdiu incultos sua reddidit industria frugiferos, synodumque celebravit anno 1720. Totus erat in eradicandis abusibus, paupertate levanda, et ecclesiastica disciplina restituenda. Sua denique lenitate, atque man-

Digitized by Google

suetudine prava fiebant in directa, et aspera in vias planas. Praesul demum fuit pietate, doctrina, prudentia, aliarumque virtutum corona redimitus. Morti proximus suae Ecclesiae una cum argenteis calicibus crucem vulgaris minime pretii, et candelabra legavit, ac ne suo deesset officio erga suae adfiliationis coenobium voluit ut illi praeter bibliothecam et varias suppellectiles minime contemnendas quaedam pecuniae summa obveniret. Reliquit orbem terrarum die 11 Decemb. an. 1735, aetatis suae 78. Ex regest. 3 Gen. Schiaffinati pag. 139, et ex addit. Coleti ad tom. 8 Ughelli vol. 367, pene ad litteram. Vide etiam Moroni vol. 65, pag. 47.

Senogalliae (di Sinigaglia) Ep. Aug.

Post Senogalliensis urbis excidium a Saracenis missis a Manfredo Rege Neapolitano patratum anno 1264 primus ejusdem urbis Episcopus fuit fr. Philippus Ord. Erem. S. P. Augustini. Hic, ut scribit Herrera, restituit clerum sibique deinde et Clero sedem construendam curavit, expurgatumque cathedrale templum S. Paulino Nolano Episcopo consecravit die 4 Maji 1271. (Cathedralis ecclesia, quae nunc extat, aedificata fuit una cum episcopio a Card. Bernardino Honorati, ut scribit Moroni vol. 66 pag. 261). Cum autem Philippus ad Clerum reformandum saluberrimas leges tulisset, ac magna cum prudentiae laude illi Ecclesiae praefuisset, plenus meritis fato concessit extremis Gregorii X temporibus, illiusque immediatus successor electus fuit die 11 Nov. 1284. Vid. Ughellum tom. 2, col. 869, n. 23, Herreram vol. 2, pag. 259, Elssium pag. 591, et Moroni vol. 66, pag. 256.

Fr. Joannes de S. Victoria Picenus a Joanne XXII Senogalliae Episcopus electus dignitatem recusavit. In ejus

locum suffectus fuit Joannes de Ancona Minorita die 7 Novembris 1328. Vide Herreram tom. 1, pag. 426, et Elssium pag. 362.

Fr. Rodulphus nobilis Tifernas S. Theologiae Magister ab Urbano V uti refert Bzovius ad annnm 1366, tom. 14, col. 1326, ad Joannem Palaeologum Graecorum Imperatorem pro Ecclesiae Orientalis unione tractanda pontificius Legatus deputatur. Ex qua legatione reversus ab eodem Pontifice die 19 Augusti an. 1370 eligitur Episcopus Senogalliensis. Tenuit illam Sedem usque ad an. 1375 quo ex hac vita migravit. Nominant illum Ughellus tom. 2, col. 874, n. 39, Herr. tom. 2, pag. 338, Elssius pag. 609, Moroni vol. 66, pag. 257, et Cappelletti tom. 3, pag. 394.

Fr. Christoforus cujus cognomen et patria a scriptoribus reticetur ab Urbano V die 31 Augusti anno 1369 Senogalliensem Episcopalem mitram accepit, quam tamen cito deposuit, nam anno insequenti 1370 ad alteram vitam transivit. Adeas Ughellum tom. 2 col. 873, n. 38, Herreram tom. 1, pag. 147, Elssium pag. 141, et Moroni vol. 66 pag. 257.

Fr. Petrus Amely de Brenaco, Gallus, coenobii Lemovicensis alumnus, vir valde eruditus, ac S. Theologiae Doctor qui revm̃i D. Raymundi de Accono socius fuerat, ab Urbano V circa sui Pontificatus finem in praefati Raymundi locum tamquam Sacrista, Confessarius, et Bibliothecarius Pontificius sufficitur. Haec officia exercuit sub eodem Urbano V Gregorio XI Urbano VI et Bonifacio IX primum Episcopus Senogalliensis electus anno 1376 deinde Archiepiscopus Hydruntinus 1782, postea Arch. Tarentinus 1388, Patriarcha item Gradensis, ac demum Patriarcha

Alexandrinus, et Aquensis, in Vasconia, Ecclesiae administrator. Hic Sacrista Gregorii XI qui an. 1376 ac VI sui Pontificatus Apostolicam Sedem Romam reportavit itinerarium maritimum, sive totam ex Avenione ad Urbem usque navigationem , et ab Urbe Anagniam item profectionem diligenter ac scite versibus descripsit, uti videre licet apud Papirium Massonum in opere de Rom. Pontif. lib. VI pag. 308 et seq. ubi praefatum itinerarium integrum transcribitur, quod habetur etiam in fine tom. 14 annal. eccl. Bzovii. Noster Amely ille est Episcopus Tarentinus , qui cum Urbano VI et aliis simul S. Petrum in aere aspexerat, ut refert praefatus Bzovius ad an. 1388 n. 1 pag. 130. En ipsius verba. Quod . . . . Romanis maximè diffideret, Roma ad dexteram relicta , Tiburem ferebatur Urbanus. Cum esset ad pontem Anieni via Salaria impositum, Legatos et Proceres quamplurimos Romanorum, qui ut in Urbem descenderet , et Sedem Apostolicam sua praesentia ornaret, orabant , audivit , neque tamen vel divertere sustinuit, sed Ferentinum properavit. Aliquis eremita secundum visionem admonitus hortabatur Pontificem ut Romam accederet. Qua exhortatione perculsus cum dubius expenderet quid faceret, nondum satis ad profectionem animatus, vidit B. Petrum in sublimi ad eam partem, quae Romam ducit. Nec ipse tantum Urbanus, sed cum eo videre plurimi. Sed ille imperavit ne cuiquam visionem vivente se dicerent. Post ejus obitum Episc. Tarentinus qui Urbano a confessionibus fuerat, pro concione publica palam dixit ad populum se cum Pontifice, et multis aliis tum in ea effigie vidisse S. Petrum in sublimi qua sculptus adstat ad porticum Basilicae Vaticanae. Ab hac visione tum demum invitatus, Romam revertens insigni honore a Romanis est in Urbem introductus . . . . Senogalliensem rexit Ecclesiam usque ad an. 1382 quo ad Hydruntinam translatus fuit. Denique postquam per plures annos egregie suum

officium peregisset, atque praefatis quatuor Summis Pontificibus ut Apostolici Sacrarii Praefectus laudabiliter inservisset, pie obdormivit in Domino anno 1391. Jussu Gregorii XI composuit officium inventionis et exaltationis S. Crucis. Consule Ughellum tom. 2, col. 873, n. 37, Moroni vol. 66, pag. 257, Mansi tom. 5, pag. 240, ipsius Amelii librum de caeremoniis S. R. Ecclesiae, Ossinger pag. 29, Gandolphum pag. 293, Chronhistoriam Angeli Rocca pag. 338, Herreram tom. 2, pag. 261, et Lanteri vol. 1, pag. 345.

Fr. Simon de Vigilanti Anconitanus, tempore schismatis sub obedientia Gregorii XII Augustiniani Ordinis Prior Generalis, anno 1409 fit Episcopus patriae atque hoc nomine interfuit Constantiensi Concilio. Quia vero haec provisio Joanni XXIII non placuit, idcirco illum ante fatalis schismatis extinctionem ad Ecclesiam Senogalliensem transtulit. Cum autem pleraeque Episcoporum electiones tempore schismatis tum a Joanne XXIII tum a Gregorio XII habitae per Martinum V irritae atque nullae declaratae fuissent, Simon tamen recognitus fuit atque confirmatus tamquam legitimus Senogalliensis Episcopus. Vir fuit valde doctus, atque unus e praecipuis sui aevi verbi Dei praeconibus. Hanc mortalem vitam finivit in patria anno 1428 aetatis suae 63. Affirmat Julianus Saracini hist. Anconitanae part. 4 de Episcopis Anconae pag. 535, illum scripsisse de conciliatione Aristotelis et Platonis. Memoratur etiam ab Ughello tom. 1, col. 337, n. 35, ab Herrera tom. 2, pag. 389, ab Elssio pag. 628, et a Moronio Fausto Ant. de Episcopis Anconitanis pag. 48.

Fr. Franciscus Mellini, Romanus, ex clarissimo Mellinorum sanguine per patrem, atque Pontianorum per matrem originem duxit. Ejus pater Urbis Praefectus fuit,

Digitized by Google

atque germanus frater Joannes Baptista S. Romanae Ecclesiae Cardinalis. Adhuc in saeculo agens, ab Urbano VI electus fuit Canonicus S. Joannis Lateranensis. Ast piissimus vir Deo propius adhaerendi percupidus, hujus dignitatis splendorem cum claustri humilitate commutare maluit. Itaque Augustinensium Eremitarum S. Mariae de Populo sanctissimae conversationis exempla miratus illis se votorum vinculis perpetuum socium adjunxit, atque brevi evasit S. Theologiae Magister, atque eximius in primis Evangelii praeco, neminem in tota Italia concionandi gloria superiorem habens. Singulae propterea peninsulae urbes pro summa felicitate habebant, si hunc Eremitanum Chrysostomum e sacris rostris perorantem aliquando audire poterant. Hinc factum est ut magnam tum apud Principes, tum apud populos gratiam atque benevolentiam sibi comparaverit. Qua prospera fortuna in Religionis Augustinianae bonum atque utilitatem bene utens, praesertim quia optimis virtutibus omnium sibi animos devinciebat, tum non paucos praeclarissimos viros ad Eremitanum Ordinem amplectendum adduxit, tum a variis populis atque Principibus plurium coenobiorum aedificationem Augustiniano Instituto obtinuit. Sed de nostrate Francisco audiamus Sansovinum, qui in opere de origine familiarum illustrium Italiae edit. Venet. 1609, pag. 30, haec scribit. « Francesco suo primogenito (di Savo Mellini, la madre fu Perna de' Ponziani, matrona romana) fu creato da Papa Urbano Canonico di S. Giovanni Laterano. Ma mosso da vero zelo di Religione entrò nella Religione degli Eremitani, dove santamente vivendo e predicando, e corregendo gli erranti, indusse diversi popoli d'Italia a fabbricar con somma avidità diverse chiese, e monisteri del medesimo Ordine, come fece Carluccio Gattula in Gaeta, e Ladislao Re di Napoli con la Regina Giovanna sua madre, che edificarono con grossa spesa la chiesa di S. Giovanni Battista in Carbonara. Gli

uomini della città di Sessa spinti anco essi dall'autorità sua edificarono il tempio di S. Trinita, ed i Perugini fecero il medesimo in onor di S. Maria all'Acquedotto, come essi dicono. Di maniera che Papa Martino Quinto mosso dalla costui fama, perciocchè era stato anco egli canonico di S. Giovanni in compagnia di Francesco, lo propose al governo del monistero di Grottaferrata quantunque facesse di ciò grandissima resistenza. Egli pertanto ridotto il luogo a buon termine, perchè era quasi in rovina per lo cattivo governo de'suoi antecessori ricuperò dalle mani di diversi tiranni molte ville, e poderi di essa chiesa, non senza gran pericolo e fatica sua, onde il Papa vedendolo così assiduo, e diligente deliberò di mandarlo a riformare diversi monisteri per l'Italia, e per la Sicilia. Il che avendo esso in breve tempo eseguito secondo la volontà del Papa, fu creato da lui Vescovo di Sinigaglia. Dove trasferito restituì similmente al suo primiero splendore la predetta chiesa anche ella e per l'avarizia, e per le guerre del paese mezzo abbandonata. Grato pertanto al Pontefice, e grato a tutta la Corte, si morì l'anno 55 dell'età sua. » Electus fuit in Episcopum Senogalliensem a Martino V die 26 Maji 1428. De illo haec refert Caesar Rasponus de Basilica Lateranensi edit. Romae 1656, pag. 65. » Franciscus qui a Martino Quinto, cujus fuerat in hujus Basilicae canonicatu collega, in idem rursus Capitulum ex coenobio, ut Ecclesiae Senogalliensi praeficeretur reductus est, atque ita comparata non mediocris sanctitatis fama e vivis decessit, ita ut in eum Divae Franciscae Romanae de Pontianis, ex qua genus maternum trahebat, transfusa morum probitas videretur. Operae pretium ducimus hic referre tragicae illius mortis adjuncta. Nam cum occasione primi Consistorii post electionem Eugenii IV simul cum multis aliis tum Praesulibus, tum Proceribus in aula Pontificia interesset, repente auditur inopinatus trabium fragor, perinde ac si tota esset

Digitized by Google

aula pessum itura. Quare subito timore perciti omnes cito citius fugam arripientes, turmatim ad ostium confluunt, ibique, uti solet, loci angustia exitum praepediente, conglobatim stipantur. Medius inter sese urgentium turbam, caeteris statura minor, atque corpore exilior, infelix premebatur Franciscus; quare proh dolor! spiritus praeclusione extremum halitum efflavit. Doluit quammaxime Pontifex miserrimum tanti viri interitum, doluit sacrum Purpuratorum Collegium, doluit tandem Clerus, populusque Romanus. Congruis honoribus in templo S. Mariae de populo tumulatus fuit. Contigit lacrymabile infortunium anno 1431. Adeas Ferdinandum Ughellum tom. 2, col. 874, n. 44, Herreram tom. 1, pag. 239, Moroni vol. 66, pag. 257, Elssium pag. 213, et Lanteri vol. 1, pag. 273.

Fr. Antonius de Recineto ex nobili familia Colombella, S. Theologiae Doctor Parisiensis, anno 1433 in Synodo Basileensi vices egit Ordinis procuratoris generalis. A Nicolao V anno 1447 die 15 Maji Senogalliensem episcopalem infulam accepit. Hic incidit in mala tempora. Nam cum Sigismundus Malatesta illius civitatis imperium arripuisset, atque ut nova urbi munimenta pararet, episcopale palatium cum D. Paulini templo vellet demolire, Antonius egregie tyranno restitit. Sed cum ille rebus secundis potentiaque elatus utrumque demolitus fuisset, Antonius ex dolore cum suo Clero Episcopatum reliquit, execratusque Malatestae tyrannidem, concessit Anconam, ubi postea apud nostrates hanc mortalem vitam finivit anno 1466. Nominant illum Ughellus tom. 2, col. 875, n. 46, Herrera tom. 1, pag. 40, Moroni vol. 66, pag. 258, et Cappelletti tom. 3, pag. 395.

Fr. Josephus Aggarbati ex honestis ingenuisque parentibus Joanne Aggarbati, et Rosa Beruschi ortus est

Civitate Nova in Piceno die 13 Feb. an. 1813. Sub pii doctique presbyteri disciplina litteras ac pietatem edoctus in ipso adolescentiae flore saeculo valedicere ac monasticum institutum amplecti statuit. Itaque an. 1828 die 26 Martii Tolentini Augustinianae Familiae nomen dedit ac post emissam solemnium votorum professionem, ibidem, Firmi, ac Perusiae studiorum curriculum haud minori cum laude quam profectu confecit, Lectoris subinde ac Regentis gradum et officium assecutus, et an. 1849 magistralibus infulis redimitus. Plures annos Perusiae nedum nostrates alumnos, verum etiam externos omnium cum plausu docuit cum an. 1843 electus fuerit professor substitutus ethicae in illa Universitate, cujus etiam Collegio philosophico an. 1850 aggregari meruit, paulo post scilicet an. 1852 praefatam ethicae cathedram suo nomine adeptus. Cum esset jam ab anno 1850 Perusini caenobii Prior et ab an. 1855 examinator pro synodalis, an. 1859 totius Umbriae provinciae regimen obtinuit, in quibus muneribus perduravit usque ad illorum dierum nequitiam, (1860) cum permittente Deo ad nostra expianda peccata venit peroptata ab impiis hora potestatis tenebrarum, quo tempore multa eum pati oportuit ab iis, qui per summum mendacium dicuntur patriae amatores, cum e contra multo magis crumenam quam patriam diligant ac non nisi rapinam bonorum Ecclesiae concupiscant. Illam itaque non ita multo post civitatem in qua diu omnibus benefaciendo commoratus fuerat ut quietiorem vitam duceret deserere coactus an. 1862 Romam se recepit, ubi an. 1865 Ordinis Procurator generalis constitutus fuit, quo titulo etiam Collegii theologici Universitatis Romanae membrum evasit. Hoc in loco ita egregie se gessit ut Summi Pontificis Pii IX gratiam atque existimationem sibi conciliarit, qui propterea illum patriae Senogalliensis Ecclesiae Episcopum declaravit die 22 Feb. 1867. Consecrationem accepit in

templo S. Aug. die 10 Martii ejusdem anni per manus Emi D. Card. Constantini Patrizi Urbis Vicarii, et Ordinis Protectoris, assistentibus Rmis DD. Josepho Cardoni Arch. Edesseno, et nostrate Francisco Marinelli Ep. Porphyriensi. Eximio Senogalliensi Antistiti rite accommodari posse videntur quae de illius conterraneo nostrate Card. Petrocchinio scripsit Ciacconius, quod nimirum esset lenis, comis, humanus, benignus, adeoque grato et venerando aspectu ut ex ipso tantum venerationis ac majestatis secum ferret quantum ex ingenti doctrina innocentiae vitae conjuncta. Dominus conservet eum adhuc ad multos annos ad sui gregis bonum ad animarum profectum, atque ad majus Augustiniani Ordinis decus et ornamentum.

Signiae (di Segni) Ep. Aug. et Sacrista.

Fr. Josephus Pamphilus, Veronensis, S. Theologiae Magister, tam nobilitate generis, quam doctrina editisque libris clarus, a S. Pio V an. 1568 constituitur Sacrarii Apostolici et scholae cantorum capellae pontificiae Praefectus, ac deinde anno scilicet 1570 die 6 Februarii Signiae in Latio Episcopus inauguratur. Ab Elssio dicitur: in lectionibus antiquorum Patrum studiosus, bibliothecarum investigator, in historiis versatus, aliarumque disciplinarum non ignarus, ac praesertim musicae peritus. A Tiraboschi autem appellatur historicus egregius. Sacristae munus exercuit sub praefato S. Pio V et Gregorio XIII. Anno autem 1574 ad suam Signinam Ecclesiam, quietis amore, ut ait Elssius se recepit, ubi an. 1579 26 Apr. synodum coegit, cujus etiam statuta typis evulgavit. Tandem naturae satisfecit in patria sua anno 1581 atque penes nostrates in templo S. Euphemiae humatus fuit. Opera quae elucubravit recensentur ab Ossinger pag. 653, et a Lanteri vol. 2, pag. 326. Inter haec specialem mentionem merentur chronica

Ordinis nostri ab initio usque ad an. 1575. Vide etiam Chronhistoriam Angeli Rocca pag. 346, Ughellum tom. 1, col. 1241, n. 54, Natalem Alexandrum hist. eccl. tom. 9, art. VI de claris historicis saeculi XVI, n. XXXIII, et Tiraboschi vol. VII, pag. 557.

Siponti (di Siponto) Aug. Arch.

Fr. Franciscus Crispi, Guilelmi nobilis Neapolitani filius, et germanus frater Petri militis et commensalis Joannae Primae Reginae Neapolitanae, et Baronis Collemadii, vir morum probitate doctrina, ac pietate commendabilis, a Clemente VI die 1 Maji 1352 Avenione ad Archiepiscopatum Siponti in Apulia promotus fuit. Rexit illam Ecclesiam cum optimi pastoris fama annis sex et hanc mortalem vitam finivit an. 1358. Nominant illum Coletus in addit. ad Ughel. tom. 7, col. 843, Herrera tom. 1, pag. 239, Attardi de Monachismo Aug. in Sicilia pag. 134, Elssius pag. 200, et Pompejus Sarnelli de Archiep. Sipontinis pag. 248.

Suelli (di Suelli) Ep. Aug.

Fr. Benedictus ab Urbano VI anno 1387 inauguratus fuit Episcopus Suelli in Sardinia. Illius immediatus successor non constat nisi an 1427. Verum animadvertere oportet tempore schismatis, quo sibi plures tiaram contendebant, non ita claram esse chronologicam seriem Episcoporum. Sub Martino V Suellensis dioecesis Archiepiscopatui Calaritano unita fuit. Consule Sardiniam Sacram Ant. Felicis Mattei pag. 124, n. 8, Herreram tom. 1, pag. 106, Elssium pag. 121, et Moroni vol. 71, pag. 24,

Digitized by Google

Sulcis (di Sulci) Ep. Aug.

Fr. Joannes Cassanus, alias Cossa die 4 Maii an. 1417 evectus fuit ad episcopalem Cathedram Sulcis in Sardinia. Dicitur a Pamphilo fol. 73. « Episcopus scientia et religione clarus » An. 1424 erat in Sardinia et Corsica Apostolicus decimarum collector. Diutius in sua sede permanere morte prohibitus fuit an. 1441. De illo etiam mentionem faciunt Mattei pag. 136, n. 18, et Herrera tom. 1 pag. 429. Sulcitana sedes sub Julio II anno 1504 ad Ecclesiensem (Iglesias) translata fuit.

Suessae (di Sessa Ep. Aug.

Fr. Emmanuel Pignone del Carretto e Principibus Alexandriae in paterno Orioli feudo dioecesis Anglonensis in Regno Neapolitano die 17 Decembris an. 1721 ortus, et jam inde a pueritia in coenobio S. Joannis ad Carbonariam apud nostrates pie educatus, evasit adolescens mirae spectataeque probitatis, qui studio monasticae vitae amplectendae illectus Eremitano Ordini in praefato coenobio nomen dedit. Ibidem adeo jugiter in virtutibus ac scientiis proficiebat, ut et omnibus esset speculum integerrimae conversationis et caeteros condiscipulos longe superaret. Post studiorum palestram rite transactam, atque alios docendi provinciam juxta morem expletam magistralis infulae hostimentum obtinuit. Integrum philosophiae, ac theologiae cursum elucubraverat quem tamen licet nostratum precibus fatigatus in lucem edere noluit. Anno 1765 die 15 Nov. electus fuit Ordinis secretarius sub Generali Francisco Xaverio Vasquez, et an. 1771 die 25 Maii Italiae Assistens. Neapolim deinde a Rege Ferdinando IV arcessitus illius filii Francisci confessarius et praeceptor constitutus fuit, ac sub eo magistro regius Princeps evasit ju-

Digitized by Google

venis probatissimis moribus et multa eruditione ornatus. Oblatum sibi Tranensem Archiepiscopatum constantissime recusavit, sed postea renuere nequivit Episcopatum Suessae in Campania, ad quem approbatus fuit a Pio VI die 27 Feb. et proclamatus 19 Martii an. 1792. In Episcopatu nihil ab Ordinis institutis recessit. Fuit errorum sui temporis, praesertim Jansenismi, et pseudoconcilii Pistoriensis acerrimus oppugnator, nec non S. P. Augustini doctrinae strenuissimus defensor, uti probat ejus liber sub titulo *Augustinus sui interpres*, quem sicut et alias doctas elucubrationes publici juris per praelum fecit. Tandem dignissimus Praesul pietate insignis, doctrina singularis, munificentia in pauperes eximius, pastorali zelo vigilantissimus, laboribus fractus, caritate et infirmitatibus consumptus, meritisque cumulatus cum opinione sanctitatis obdormivit in Domino die 27 Septembris an. 1796 aetatis suae 75 et in cathedrali templo honorifice tumulatus fuit. Ex relatione Episcopi Suessani DD. Raphaele Gagliardi et ex Reg. Gen. Stephani Bellisini ad an. 1796, pag. 63. Vide etiam Lanteri vol. 3, pag. 239, et Moroni vol. 64, pag. 255.

Surrenti (di Sorrento) Arch. Aug.

Fr. Antonius de Metis, alias Ferrier, natione Gallus, S. Theologiae Lector, cum esset Elisabethae uxoris Renati Neapolis Regis confessarius, et conventus S. Joannis ad Carbonariam Visitator generalis an. 1437, die 16 Feb. inauguratus fuit Episcopus S. Agathae Gothorum in Terra Laboris, unde an. 1440 die 2 Aprilis ad Archiepiscopatum Surrenti transfertur. Cum vero tunc temporis illius Regni sceptrum armorum vi a Gallis ad Hispanos transiisset, idcirco Antonius noster Italiam relinquens Arausicanum Episcopatum in Provincia accepit. Rexit illam dioecesim usque ad an. 1448. Vide Herreram tom. I pag. 40, Els-

Digitized by Google

sium pag. 75, Moroni vol. 67, pag. 926, et Gams pag. 926, qui ambo nostratis Antonii Augustinianam professionem nescierunt, quamvis illum censeant ex aliquo Ordine Regularium.

Sutrii (di Sutri) Ep. Aug.

Fr. Joannes Vergoni anno 1342 die 19 Julii a Clemente VI inauguratus fuit Episcopus Sutrii in patrimonio S. Petri. Hanc mortalem vitam finivit Avenione dum degeret apud Sedem Apostolicam anno 1348. Consule Ughellum tom. I. pag. 1276, n. 31, Herreram tom. 5, ad an. 1342 n. 10, et Moroni vol. 71, pag. 116.

Tarracinae (di Terracina) Ep. Aug.

Fr. Jacobus de Perugia, S. Theologiae Magister, a Clemente VI die 18 Aprilis an. 1352 ad Episcopatum Tarracinae in Campania Romana evectus fuit. Annis fere decem ecclesiam sibi commissam sapienter administravit, ac demum mense Januario an. 1362 hanc lacrymarum vallem reliquit. Ab Oldoino in Athenaeo Augusto pag. 158, inter sacros scriptores recensetur, quia exaravit opus theologicum in quatuor libros sententiarum. Laudant Jacobum etiam Ughellus tom. I. col. 1297, n. 32, necnon nostrates Gandolphus pag. 496, Herrera tom. I, pag. 426. Elssius pag. 309, et Ossinger pag. 688.

Taurini (di Torino) Arch. Aug.

Fr. Hyacinthus della Torre ex antiquissima Turrianorum progenie, quae olim Mediolani dominabatur, et ex qua habemus etiam in nostro Eremitano Ordine B. Antonium Turrianum de Aquila nuncupatum, natus est Sa-

Digitized by Google

lutiis in Pedemontio die 16 Martii an. 1747 e D. Philippo Antonio de Comitibus Lucernae et Vallis, et e Comitissa D. Theresia Victoria Melano e Portula sorore DD. Victorii Philippi Melano Archiepiscopi Calaritani. Admodum juvenis die 15 Novembris 1762 Augustiniano Ordini nomen dedit, et die 16 Novembris 1763 in Taurinensi Congregationis Lombardiae S. Augustini coenobio solemnia vota nuncupavit. Fuit postea Cremonae, et in eodem Taurinensi coenobio studiorum moderator, ibique Prior, et examinator synodalis, ac demum praefatae Congregationis Commissarius generalis. Non solum evasit insignis S. Theologiae doctor, verum etiam italicam litteraturam cum laude excoluit. Amicitiam junxit cum celeberrimo Hieronymo Tiraboschi, eique de Augustinianis Scriptoribus notitias abundè suppeditavit, uti liquet omnibus historiam italicae litteraturae legentibus. Quippe quod vir erat eloquentia, doctrina, prudentia, religione, pietate et caritate conspicuus an. 1789 die 2 Novembris inauguratus fuit Archiepiscopus Turritanus in Sardinia, et die 2 Maji 1790 Taurini episcopalem consecrationem accepit per Eñum Card. Arch. Taurinensem Cajetanum Costa de Arignano assistentibus DD. Carolo Mauritio Perretti Ep. Derthonensi et Josepho Lovero Ep. Salutiarum. Ad suam ecclesiam profectus illam cum laude regebat; ast ad instantiam Regis Caroli Emmanuelis IV die 24 Julii 1797 translatus fuit ad Cathedram Aquensem in Pedemontio titulo Archiepiscopali retento. Illam quoque dioecesim egregie administravit usque ad an. 1805 quo per renuntiationem DD. Caroli Buronzo del Signore die 26 Junii a Pio Papa VII ad Archiepiscopatum Taurinensem promotus fuit. Licet non laudandus quod Napoleoni I addictus fuerit, pluresque ab eo titulos acceperit, nempe Comitis Imperii, membri Senatus Conservatorii, et Ducis honorariae Legionis, ipsumque Imperatorem non semel sua eloquentia ad sydera usque extulerit, tamen in

eo saltem laudari debet quod ipsa Imperatoris gratia et amicitia usus fuerit in magnum suae Archidioecesis bonum atque utilitatem. Napoleonis enim benevolentia ac favore fretus valuit bona ecclesiastica ab iniqua venditione eximere, nonnullas ecclesias ut a divino cultu non alienarentur sustinuit, Calvinistas prohibuit Taurini publicum templum aperire, multosque juvenes a militari servitio liberavit ut eos clericos ordinaret, atque Subalpinum Clerum Napoleoni invisum tamquam rebellem data fide se de omni sui cleri reatu satisfacturum ab omni in posterum molestia ac vexatione redemit. Quod si jure meritoque virgulae censoriae obnoxius habeatur eo quod anno 1811 ad Concilium Nationale Parisios se contulerit, ubi etiam secretarii partes egit, excusanda tamen videtur illius intentionis rectitudo qua sperabat se illic quodammodo Ecclesiae profuturum. Hoc de nostrate Hyacincto judicium non ego nunc profero, sed illud jam protulit historia, uti constat ex Moroni vol. 77, pag. 224. Suis sumptibus Seminarium Taurinense instauravit, in eoque novas cathedras erexit, et pensiones pro clericis studiosis instituit, domum spiritualibus exercitiis addictam suis expensis recuperavit, refecit atque de sacra suppellectile providit. Inter caeteras eximii viri egregias virtutes potissimum commendatur illius liberalitas in pauperes, qua postremis sexdecim suae vitae mensibus centum quinquaginta millia libellarum in illos erogavit, atque assiduus zelus, et indefessa vigilantia in fidei deposito integro custodiendo, qua attente atque sollicite praecavebat ne in sua dioecesi erroneae doctrinae divulgarentur. Tandem vir vere magnus apoplexiae morbo correptus, Ecclesiae sacramentis rite munitus, atque Pontificia benedictione roboratus, cum summo bonorum omnium moerore supremum diem obiit Taurini die 8 Aprilis 1814 aetatis suae an. 67 cum diebus 24. Illius cadaver honorifice in Metropolitana

Ecclesia reconditum fuit cum hoc epitaphio, quod ipsemet sibi paraverat.

HIC RESURRECTIONEM EXPECTANT EXUVIAE
HYACINTHI A TURRE ARCHIEPISCOPI TAURINENSIS
ORATE PRO EO
1814.

Plura reliquit sui ingenii monumenta typis edita, in quibus ostendit se eximium theologum, historicum, atque oratorem. Inter haec recensetur vita nostratis celeberrimi poetae Joannis Baptistae Cotta a Tenda eleganti italico stylo exarata. Caetera reperies apud Lanteri vol. 3, pag. 241. Vide etiam Pedemontium Sacrum edit. an. 1863, inter monumenta historiae patriae etc.

Templi (di Tempio) Ep. Aug.

Fr. Ludovicus de Cortes, alias de Casas, anno 1544 promotus fuit ad episcopalem cathedram Ampuriensem, et Templensem in Sardinia. Illas ecclesias administrasse videtur usque ad an. 1558. Vide Moronium vol. 73, pag. 275, Martini tom. 3, pag. 351, et Cappelletti de Eccl. Ital. tom. 13, pag. 166.

Termularum (di Termoli) Ep. Aug.

Fr. Antonius de Termulis in Samnio, doctus theologus a Martino V die 22 Nov. an. 1422 electus fuit Episcopus patriae. Rexit illam dioecesim annis 34, atque ex hac vita migravit an. 1455, Adeas Ughellum tom. 8, col. 276, n. 21, Herreram tom. 1, pag. 39, et Moroni vol. 74, pag. 98.

Digitized by Google

Terrae Albae (di Terralba) Ep. Aug.

Fr. Franciscus de Roma a Joanne XXIII die 5 Octobris 1411 constituitur Episcopus Terrae Albae in Sardinia. Illius immediatus successor ponitur ad an. 1412. Herr. tom. 1, pag. 239, ubi citat Regest. Vaticana, Torellius ad an. 1411, n. 10, tom. 6, Elssius pag. 208, Mattei pag. 262, n. XIII, et Moroni vol. 74, pag. 212. Wadingus autem illum Ordini Seraphico attribuit.

Fr. Joannes, antea Ludovicus de Aranda Hispanus, coenobii Valentini alumnus, fuit variorum conventuum Prior, et Aragoniae Provincialis. A nostrate Jacobo Jordan hist. prov. Arag. cap. 23 pag. 477 dicitur « vir doctrina, vitaeque integerrimae exemplis conspicuus. Anno 1443 juxta Moronium, et Gams, et 1444 juxta Mattei, et Jordan inauguratus fuit Episcopus Terrae Albae in Sardinia. » Illius in illa sede immediatus successor ponitur ad an. 1465. Vide Mattei pag. 263, n. 16, Moroni vol. 74, pag. 212, Gams pag. 831, et Martini vol. 3, pag. 564.

Thelesiae (di Telese) Ep. Aug.

Fr. Clemens de Neapoli Poenitentiarius Apostolicus, die 19 Julii an. 1398 a Bonifacio IX ad Episcopatum Thelesiae in Terra Laboris evectus fuit. Illius successor habetur an. 1413. De hoc Episcopo nihil reperitur apud Ughellum, qui in serie Episcoporum Thelesinorum vacuum reliquit temporis intervallum ab anno 1398 usque ad 1413 quod nimirum occupavit noster Clemens. Vide Herreram tom. 1, pag. 147, Elssium pag. 148, et Torellium tom. 6, ad an. 1398, n. 4.

Fr. Cherubinus Lavosius, alias Laosius, de Cassia in Umbria, S. Theologiae Magister, vir doctrina, ac probi-

tate clarus, qui anno 1537 erat Ordinis secretarius, 1642 Umbriae Provincialis, 1547 subsacrista, et 1565 theologus Cardinalis Vercellensis Guidonis Ferreri cum quo antea Concilio Tridentino interfuerat, hujus favore a Pio IV die 14 Augusti 1566 Thelesiae episcopales infulas accepit. Pastorale pedum undecim annis summa industria gestavit, illudque una cum hac mortali sarcina Cassiae deposuit die 22 Aprilis an. 1577 aetatis suae 80, ibique apud nostrates illius exuviae tumulatae fuerunt. Nominatur ab Ughello tom. 8, col. 371, n. 28, Herrera tom. 1, pag. 147, Elssio pag. 138, Pamphilo fol. 123, Ossinger pag. 499. et Moroni vol. 73, pag. 263.

Tergestis (di Trieste) Ep. Aug.

Fr. Henricus de Wildestein, Bohemus, anno 1383 inauguratus fuit Episcopus Tergestis in Istria. Rexit illam ecclesiam usque ad an. 1395 uti ait Herrera e catalogo manuscripto Episcoporum Tergestinorum, quem ipsemet Romae legit. Verum Ughellus asserit illum an. 1390 ad Ecclesiam Petinensem translatum fuisse, quamvis haec translatio revera facta sit sub Bonifacio IX an. 1396. Cathedrale templum et altare majus consecravit an. 1385 et Synodum Dioecesanam coegit die 28 Novembris 1395. Vide Ughellum tom. 5, col. 581, n. 26, et col. 472, n. 10, Herreram tom. 1, pag. 342, Elssium pag. 277, et Moroni vol. 80, pag. 259.

Tiferni (di Città di Castello) Episc. Aug. et Sacristae.

Fr. Rodulphus de Tiferno, seu de Civitate Castelli, S. Theologiae Magister, vir singularis doctrinae et probitatis, ab Eugenio IV an. 1440 electus fuit Sacrista, confessarius, et bibliothecarius pontificius, et paulo post inau-

Digitized by Google

guratus Episcopus patriae. Tria praefata officia annis 21 exercuit sub Summis Pontificibus Eugenio IV Nicolao V Calixto III et Pio II. Unus fuit ex illis nostratibus, qui ab Ostiis Tiberinis Romam usque S. Matris Monicae corpus suis humeris deportarunt an. 1430. De hujus Praesulis erga suam Augustinianam Religionem studio ac benevolentia habebatur apud nostrates Tifernates sequens inscriptio ad chori laevam: Quantum Fr. Rodulphus hujus urbis civis, atque Episcopus S. Augustini Religionem dilexit tum lectus hic chorus, tum parietes instaurati, tum sacristia sanctissimis reliquiis et purpureis vestibus exornata documento esse possunt. Obdormivit in Domino an. MCDLX, V idus Junias. Humari voluit Romae in templo S. Augustini in sacello S. M. Monicae. Anno 1437 uti refert Herrera, prior erat poenitentiariorum Summi Pontificis. Mentionem de illo invenies apud Ughellum tom. 1, col. 1323, n. 46, Herr. tom. 2, pag. 340, Els. pag. 609, et Chronhistoriam Angeli Rocca inter opera omnia pag. 339.

Fr. Joannes Gianderone alias Bucci Tifernas, quem alii Senensem putant, praefati Rodulphi ex sorore nepos, *a quo et educatus, et in officium adoptatus fuerat, et quem officio fungentem reliquit*, ut iisdem verbis scribit noster Card. Aegidius Viterbiensis in regest. Seripandi ad an. 1544 sub mense Novembri, in patrui locum an. 1460 die 15 Julii suffectus fuit tamquam Sacrista, confessarius, et bibliothecarius pontificius, et paulo post inauguratus Episcopus Tiferni. Anno 1472 erat etiam Sixti IV referendarius. Suae Augustinianae professionis memor multa in nostratum Tiferni coenobium beneficia contulit, illud namque ampliandum atque exornandum suis impensis curavit. Sacristae hujus tempore laudatus Sixtus IV officium bibliothecarii a Sacristatus munere sejunxit, novaeque Vaticani bibliothecae constructae an. 1475 praefecit Jo. Baptistam

Platinam Cremonensem, virum sui aevi eruditissimum. Inservivit Joannes sub Pio II Paulo II et Sixto IV. Anno 1474 die 16 Julii ad Ecclesiam Massensem in Hetruria translatus fuit, eamque decem omnino annos administravit cum Romae apud Summum Pontificem Sacristae munere semper fungeretur. Anno 1464 Pium II ad Anconitanam provinciam pro sancta expeditione Cruciatorum contra Turcas iter facientem comitatus fuerat. Reliquit hanc lacrymarum vallem anno 1483 et in templo S. Augustini Romae ad S. Monicae sacellum tumulatus fuit. Adeas Ughellum tom. 1, col. 1323, n. 47, Herreram tom. 1, pag. 435, Elssium pag. 350, et Chronhistoriam Angeli Rocca pag. 340. De hoc Sacrista haec leguntur in *Pompis Senensibus* Ugurgerii part. 1, pag. 173. Fr. Giovanni Ghiandaroni nobile Senese fu religioso Agostiniano, e nipote per madre di Ridolfo Vescovo di Città di Castello, fu Sacrista Apostolico, e li 15 di Luglio dell'anno 1460 succedette allo zio nel Vescovado. Fu referendario di Paolo II e di Sisto IV e da questo fu trasferito alla Chiesa di Massa. Agostino Dati scrive molte lettere a nome della Repubblica di Siena a diversi Prencipi in raccomandazione di questo Prelato, amatissimo non solamente da suoi Cittadini ma favorito dal Re di Napoli; e certamente se egli vivea qualche anno più otteneva la porpora, che dalla patria, e da molti Cardinali gli era desiderata, e da S. M. instantemente dal Sommo Pontefice dimandata. Et pag. 174, idem auctor prosequitur: Fr. Giovanni de' Bucci nobili Senesi oriundi di Mont'Alcino, dell' ordine di S. Agostino della Congregazione di Lecceto, fu prima Vescovo di Città di Castello, e poi di Massa in Maremma, Confessore, Sacrista e Bibliotecario de' Pontefici Pio II, Paolo II e Sisto IV, e morì del 1483, ed è notato tra gli uomini illustri della Congregazione Ilicetana e da fr. Ambrogio Landucci Agostiniano della detta Congregazione nella sua sagra *Ilicetana Selva.*

Tiferni Ep. Suff. Aug.

Fr. Jacobus a Burgo S. Sepulcri die 16 Nov. 1381 inauguratus fuit Episcopus Sardensis in Albania. Videtur tamen illam Ecclesiam nunquam administrasse; nam dicitur fuisse coadjutor Episcopi Tiferni usque ad an. 1386 quo ad Cathedram Giraclensem (di Bisarcio) in Sardiniam translatus fuit. Cappelletti vol. 13 pag. 175 illum Franciscanis attribuit. Verumtamen Eremitam Augustinianum fuisse testantur Farlatus tom 7, pag. 274, Torellius tom. 6, pag. 234, et Gams pag. 415. Suspicari etiam potest binos fuisse Jacobos Episcopos Giraclenses, unum scilicet Augustinianum, et alterum Franciscanum, qui fuerit illius successor an. 1396.

Trani (di Trani) Arch. electus.

Fr. Marcus Antonius ex nobilissima et antiquissima familia de Camos Barchinonensis, vir doctrina ac morum probitate conspicuus, qui fuerat civitatis Ecclesiensis, aliarumque Sardiniae urbium gubernator, post uxoris obitum annos natus 38 Eremitanae Familiae nomen dedit. Brevi S. Theologiae Magister, atque concionator non vulgaris evasit praeloque insignes libros mandavit. A Paulo V ad Catholici Regis Philippi III praesentationem Archiepiscopus Trani in Apulia renuntiatus, cum Neapoli se profectioni Romam pararet, sancte sicut vixerat obiit in coenobio S. Mariae de Spe die 3 Martii an. 1606 aetatis suae 63. Vide Ughellum tom. 7, col. 914, n. 56, Nicolaum Antonium Bibl. Hisp. tom. 2, pag. 67, Ossinger pag. 187, Moroni vol. 79, pag. 85, et Lanteri vol. 2, pag. 434.

Tropeae (di Tropea) Ep. Aug.

Fr. Ludovicus Morales, Hispanus, S. Theologiae Magister, concionator atque theologus eximius, cum esset

Digitized by Google

confessarius D. Comitis Castrigli Neapolitani Proregis per praesentationem Philippi IV Hispaniarum Regis die 10 Martii an. 1659 inauguratus fuit Episcopus Ariani ac deinde scilicet die 7 Februarii 1667 Tropeam in Calabria translatus, hanc dioecesim totam sacra visitatione peragravit, et an. 1669 die 20 Octobris synodum coegit, quam etiam typis evulgavit. Cathedrali ecclesiae sacras vestes ex argentea lamina contextas donavit, turrim campanariam suis sumptibus extruxit, et majorem campanam providit. Fato cessit Tropeae die 10 Januarii an. 1681. Adeas Ughellum tom. 8, col. 224, n. 37, et Vitum Capialbi de Episcopis Tropejensibus pag. 85.

Fr. Franciscus de Figueroa, Hispanus, natus est Medinae Coeli die 16 Februarii an. 1634. Eremitanum Ordinem in coenobio Hispalensi amplexatus, evasit subinde S. Theologiae Magister, regius concionator, et Caroli II consiliarius. Anno 1685 die 9 Aprilis ad Tropejensem episcopalem cathedram evectus fuit. Ecclesiam cathedralem variis picturis decoravit, synodumque celebravit die 7 Aprilis 1687 quam item typis evulgavit. Debitum naturae persolvit die 5 Novembris an. 1691 et in Cathedrali templo tumulatus fuit. Dicitur fuisse vir pietate insignis. Vide Ughellum tom. 9, col. 472, in addit. Capialbi pag. 90, et Moroni vol. 81, pag. 128, ubi praefati nostratis Ludovici Morales Augustinianam professionem oblitus fuit.

Fr. Laurentius Ibanez de Aoyz et Arilla, nobilis Caesaraugustanus, qui ex oppido Joris in Regno Navarrae originem traxit, S. Theologiae Magister, publicus S. Scripturae professor Huescae, et examinator synodalis Caesaraugustae, ad instantiam Caroli II Hispaniarum Regis die 14 Januarii an. 1697 Tropejensem Episcopatum accepit. Consecratus fuit Romae in Ecclesia S. Philippi die

20 ejusdem mensis et anni. Praesul fuit multae liberalitatis in pauperes, qui praeterea non paucis donariis, scilicet sacris indumentis, utensilibus, et vasibus argenteis, ac Sanctorum reliquiis cathedralem ecclesiam ditavit, presbyterii absidem refecit, et picturis exornavit, atque episcopalis·mensae bona melioravit, redditusque auxit. Jurisdictionis, et immunitatis ecclesiasticae tenacissimus custos atque defensor fuit multumque pro tuendis subditorum suorum (foeudatariorum) juribus expendit. Die 13 Martii 1702 synodum convocavit, cujus decreta typis evulgavit. Post 29 regiminis annos optimus pastor requievit a laboribus suis die 21 Septembris 1726 ejusque corpus in cathedrali templo sepulturae mandatum fuit. De illo mentionem faciunt Capialbi pag. 92, Ughellus tom. 9, col. 472, in addit. Gandolphus pag. 379, et Moroni pag. 128, vol. 81.

Tuderti (di Todi) Ep. Aug.

Fr. Angelus Scardeoni, alias Erasmi, Viterbiensis, S. Theologiae Magister, ab Innocentio VII die 8 Martii an. 1406 ad Episcopatum Equilinum in Venetis aestuariis sublimatus fuit, unde postea anno scilicet 1425 die 19 Januarii ad regendam Tudertinam Ecclesiam transivit. Hic Praesul suis adhortationibus Tudertinum populum jampridem reluctantem ad debitam S. Sedi obedientiam adduxit, quibusdam expulsis tyrannis, qui illam civitatem violenter occupaverant. Mortalis vitae pondus posuit an. 1429. Nominatur ab Herrera tom. 1, pag. 39, Ughello tom. 1, col. 1355, n. 42, et tom. 10, col. 88, n. 21, et a Moronio vol. 76, pag. 233.

Turris (di Sassari) Aug. Archiep.

Fr. Michael Mayquez Bocairenti in Aragonia ortus, vir fuit philosophia, divinis litteris, et jure canonico egre-

gie doctus, quas disciplinas multos annos Valentiae et postea Ilerdae tradidit. Anno 1538 jam erat Episcopus titularis, et coadjutor Segobiensis, et Valentinae dioecesis. Deinde inauguratus fuit Episcopus Usellensis in Sardinia. Haec translatio videtur facta fuisse eodem anno 1538, nam Pamphilus ad hunc ipsum annum fol. 114 haec habet. « Michael Magniches (Mayquez) Hisp. Valentinus, Ecclesiae in Sardinia insula Episcopus . . . . . cum magna sui nominis celebritate vivit licet admodum senex. Quem ferunt memoria tantum valere, ut quae semel legit, continuo memoriter recitet. Et ut accepi ab iis, qui experiri voluerunt, totam Bibliam, et jus canonicum memoria complectitur. « Pamphilus suum chronicon confecit an. 1575. Moronius vol. 61 pag. 231 in serie Archiepiscoporum Turritanorum nec rite scripsit nostratis Michaelis cognomen, nec illius Augustinianam professionem agnovit. En illius verba. » Gli successe (Joanni Segria) nel 1569 Martino Martinez Villard d'Aragona, visitatore della S. Inquisizione etc. *Nel 1573 Michele Ibanes connazionale del predecessore etc.* Videtur obiisse circa an. 1577. Adeas item Moronium vol. 74, pag. 213, Mattei pag. 165, et 271, Herreram tom. 2, pag. 83, et Elssium pag. 491.

Fr. Josephus Sicardus, Hispanus, anno 1643 natus est ex Jo. Baptista, et Clara Martinez de Rio, atque ubi ad 16 suae aetatis annum pervenit Augustinianum habitum in Salmanticensi coenobio induit, ibique solemnem votorum professionem emisit die 27 an. 1659. In ejusdem civitatis Academia doctorali S. Theologiae laurea decoratus, anno 1667 ad Mexicanam provinciam profectus fuit, ibique officia gessit parochi in pago S. Annae, prioris conventus Oajacae, et visitatoris dioecesis Mechoacanensis. Aliam item doctoralem lauream in Mexici universitate obtinuit. Anno 1678 in Hispaniam reversus, apud Ordinem factus

Digitized by Google

fuit S. Theologiae Magister, et examinator synodalis Archiep. Toletani, ac theologus Nunciaturae, necnon regius concionator Caroli II qui, die 12 Maji 1702 aetatis ejus 58 illum ad Turritanum Archiepiscopatum praesentavit. Consecratus Matriti in nostratum Collegio D. Mariae de Aragonia die 10 Augusti ejusdem anni, ad suam Sedem pervenit in pervigilio Nativitatis Dominicae. Dicitur a scriptoribus vir doctrina, prudentia, et morum probitate praestans. Vir justitiae tenacissimus pro delendis abusibus et ecclesiastica disciplina instauranda multa a calumniantibus et persequentibus perpeti debuit; ast in omnibus victor ipse evasit. Apud Gubernium a proditoribus de perfidia insimulatus Barcinonem navigare cogitur, ubi duos ferme mansit annos, post quos sua probata innocentia ad suam Ecclesiam remeavit anno 1711. Mortalem sarcinam deposuit an. 1715 aetatis suae 72. De illo verba faciunt Mattei pag. 169, n. 63, Gandolphus pag. 369, Ossinger pag. 853, Lanteri vol. 3, pag. 169, et Moroni vol. 61, pag. 232.

Valvarum (di Valve) Ep. Aug.

Fr. Donatus Bottini, Neapolitanus, insignis theologus, qui anno 1431 illam provinciam regebat, an. 1439 die 11 Octobris electus fuit Episcopus Cupersani in terra Barii, et ab Eugenio IV cui valde acceptus erat, anno 1448 die 10 Septembris ad unitas Valvensem, et Sulmonensem ecclesias translatus. Templum cathedrale Sulmonis mire exornavit, variaque supellectile, atque utensilibus sacris ditavit. Vixit usque ad an. 1463. Nominatur ab Ughello tom. 7, col. 1382, n. 51, Herrera tom. 1, pag. 196, Torellio tom. 6, ad an. 1448, n. 4, et a Moronio vol. 71, pag. 41.

Digitized by Google

Velitrarum (di Velletri) Ep. Aug. Suff.

Fr. Eugenius Fabrini de Pisauro, S. Theologiae Magister, Vir eloquentia, ac variarum scientiarum gloria clarissimus, theologus et concionator eximius, anno 1563 et 1569 erat Romae studiorum Regens et 1571 Marchiae Anconitanae Provincialis. Interfuit Concilio Tridentino, in quo Dominica 3.ª Adventus an. 1561 coram Patribus orationem recitavit, quae impressa fuit Brixiae an. 1563. Circa idem tempus, anno scilicet 1560 uti refert Pamphilus contemporaneus, Tridenti *quadragesimales conciones ad populum habuit celeberrimas, et gratissimas*. Theologus, et confessarius fuit D. Guidonis Ferrerii Card. Vercellensis. Anno 1575 a Gregorio XIII Episcopus Smirnae, et Suffraganeus Velitrarum institutus fuit. Mortalem vestem exuit Velitris die 21 Junii an. 1580 et in cathedrali templo tumulatus fuit. De illo mentionem faciunt Ossinger pag. 697, Pamphilus fol. 124, et 131 Herrera, tom. 1, pag. 113, Lanteri vol. 3, pag. 145, et Le Quien Orientis Christiani tom. 3. col. 1078, n. 7.

Venafri (di Venafro) Ep. Aug.

Fr. Peregrinus an. 1301 die 23 Octobris a Bonifacio VIII Venafri in Terra Laboris Episcopatum accepit. Sedem illam tenuit usque ad an. 1306 quo diutius eam tenere mors illum vetuit. Vide Gams pag. 939, Moroni vol. 90, pag. 140, et Ughellum tom. 6, col. 584.

Fr. Rogerius de Castro Petrae, alias de Vairano in Terra Laboris a Bonifacio IX die 19 Septembris an. 1396 evectus fuit ad Episcopatum Venafri in eadem Terra Laboris. Rexit illam dioecesim usque ad an. 1399 quo morte prohibitus fuit diutius pastorale pedum gestare. Adeas

Digitized by Google

Ughellum tom. 6, col. 585, n. 21, Herreram tom. 2, pag. 339, Torellium ad an, 1396, n. 6, Elssium pag. 610, et Gams pag. 939.

Venetiarum (di Venezia) Ep. Aug.

Fr. Bonifacius Falerius, Patritius Venetus, litteris, ac morum honestate cum floreret, in quodam coenobio, quod tunc temporis prope Venetias Eremitae Augustiniani incolebant, habitum et disciplinam S. P. Augustini suscepit, ibique religiosam professionem emisit. Ast cum studiis bonarum disciplinarum summopere deditus esset, ac in illis magis magisque in dies proficeret, cumque nedum doctrina, verum etiam vitae sanctimonia apud omnes praeluceret, summa suorum civium atque totius Reipublicae laetitia an. 1132 ad fastigium cathedrae episcopalis assumptus fuit. De illo haec scribit Ughellus tom. 5, col. 1238, n. 24. « Bonifacius Faledrus, Venetus, nobili genere natus, sed nobilior virtute, ex Eremita Augustiniani Ordinis, compellente, et prae gaudio gestiente populo invitus die 17 Decembris 1120 presbyter, et die dominico immediate sequenti Episcopus ordinatus fuit; probatisque moribus, ac summa moderatione hanc administravit ecclesiam tredecim fere annos, excessitque, teste Dandulo, anno tertio Petri Polani Ducis, qui fuit salutis 1133. » Parum autem refert, si circa illius electionis tempus scriptores sibi haud cohaerant, nam aliquot annorum differentia nostratis Falerii episcopatum non tollit. Ego vero hic illum recenseo quamvis ante magnam Ordinis unionem floruerit; piaculum enim mihi ipsi facere viderer, si ejus nomen reticerem. Consule Claudium Robertum in append. pag. 54 n. 25 in serie Patriarcharum Venetorum, Stephanum Lusignanum in catalogo virorum illustrium edit. Parisiis an. 1580 pag. 58 n. 25 ubi dicitur *Valerius* pro *Falerius*, Leandrum Alberti

Digitized by Google

in descript. Italiae ad calcem in serie Episcoporum Venetorum edit. Venet. 1596, n. 25, Herreram vol. 1, pag. 103, Elssium pag. 132, Moronium vol. 93, pag. 109, et Chronicon Venetum edit. Venet. an. 1751, pag. 209, in serie Episcoporum ad an. 1131 , ubi legitur « *Bonifacio Faliero era Romitano , e seguitava la regola di S. Agostino.*

Fr. Michael Calergius, quem aliqui scriptores dicunt Categum, nobilis Venetus, vir sanctitate, doctrina atque eloquentia conspicuus successit Bartholomaeo Quirino in Episcopatu Veneto, alias Castellano, sic nuncupato ex loco ubi sita est ecclesia cathedralis. Hic ex monacho, et eremita Augustiniano , ut ait noster Raphael Pasini Venetus in opere manuscripto iconum Sanctorum Ordinis in fine lib. 2, ad episcopalem Venetiarum cathedram summo Senatus atque totius populi applausu evectus, ecclesiam illam celeberrimis, sanctissimisque institutis collustravit. Is etiam Fratres Eremitanos, qui eo tempore extra civitatem commorabantur intra reduxit. Illam cathedram rexit ab anno 1332 usque ad 1336 quo ex hac vita migrasse videtur. Laudatur ab Ughello tom. 5, col. 1279, n. 39, a Claudio Roberto in 2 parte append. ad Galliam Christianam pag. 55, edit. Paris. 1626, n. 41 in serie Patriarc. Venet. et ab Herrera tom. 2, pag. 75. Coletus in adnotationibus ad Ughellum scribit nostratem Calergium non reperiri in serie Episcoporum Venetorum , sed legere debuisset Franciscum Sansovinum in hist. Ven. lib. 2 , pag. 105 , n. 39, ad an. 1332 edit. Venet. an. 1604 ubi habetur inter Episcopos Castellanos « *Michele Calergi Veneto,* » Item legere debuisset praefatum Leandrum Alberti, qui in descriptione Italiae ubi de Venetiis agit, inter illius civitatis Episcopos fol. 98, ad an. 1332 n. 41 , recenset *Michele Calergo Veneto dell' Ordine dei Romitani*. Tandem Philippus Els-

Digitized by Google

sius qui Encomiasticon Augustinianum edidit an. 1654 pag. 487, ita scribit « Michael Calergius Venetus anno 1332 creatur 41 Praesul Venetiarum, videturque obiisse an. 1336. Cujus effigies adhuc extat Venetiis in aula Patriarchali cum habitu nigro, corrigia, et cucullo etc. »

Vestarum (di Viesti) Ep. Aug.

Fr. Joannes, cujus et cognomen, et patria a scriptoribus reticetur, a Landulpho Card. Brancacci Legato praefectus fuit episcopali Ecclesiae Vestanae in Apulia, et a Benedicto XI hujusmodi electio confirmata fuit die 1 Martii an. 1303. Illius immediatus successor ponitur ad an. 1344. Adeas Ughellum tom. 7, col. 866, n. 8, Torellium ad an. 1303, n. 7, et Moroni vol. 100, pag. 94.

Fr. Paulus Ciera, Venetus, S. Theologiae Magister, fuit poeta atque astronomus haud obscuri nominis, et in Romano Archigymnasio S. Scripturae professor. Anno 1641 die 18 Februarii ab Urbano VIII Episcopatum Civitatis Nevae in Istria obtinuit, et postea anno scilicet insequenti 1642 die 13 Januarii ad Vestanam Ecclesiam translatus fuit. Post duos annos, idest die 27 Maji an. 1644 sponte illam sedem reliquit ut fieret suffraganeus Ecclesiarum Ostiensis, et Veliternensis, obiitque Velitris magna cum integritatis et doctrinae fama die 21 Martii an. 1647 aetatis suae 72. Apud nostrates sepultus fuit, quamvis aliter Moronius scripserit. Laudatur apud Ughellum tom. 7, col. 870 n. 36, Ossinger pag. 232, Alex. Borgiam hist. eccl. Velit. edit. Nuceriae 1723, pag. 497, et 502, Leonem Allatium in Apibus urbanis edit. Hamburgi 1711, pag. 101, et Lanteri vol. 2, pag. 359.

Digitized by Google

Veronae (di Verona) Ep. Aug.

Fr. Theobaldus Veronensis qui ex nobilissima Scaligerorum familia (alii dicunt ex familia Fabris) quae eo tempore Veronae dominabatur, originem traxit, parente natus, uti iisdem verbis scribit Panvinius, homine et sapiente et sancto Veronae an. 1243 atque ab ineunte aetate quum divinae contemplationi vacare desideraret, seque ab hujus mundi illecebris amovere, audita tum fratrum Eremitarum S. Augustini coenobii S. Euphemiae optima fama in eorum coetum adscribi desideravit, et obtinuit. Habitu vero sanctae Religionis suscepto ita se in coeterorum fratrum sodalitiis gessit ut unicum esset religionis, pietatis, et omnium virtutum specimen. Ob quas virtutes Abbas Divi Firmi majoris creatus, non longe post bis ad Episcopatum Veronensem vocatus est omnium suffragiis. Qui Episcopatu suscepto, quamquam divinis rebus contemplandis, ac christianae doctrinae studiis mirifice deditus esset, ea tamen voluptate non usque eo efferri se passus est unquam, quin opem operamque suam, quandocumque opus poposcisset, egentibus maxima cum humanitatis significatione semper impertierit, seseque in loco ad res gerendas optime accomodarit, nam et audiebat quotidie disceptantes et assidue jus dicebat, et civitatem ac dioecesim saepissime perlustrabat, et reliqua egregii Pontificis munia strenue obire solebat. Mortuus est nonagenario major ex capitis distillatione anno salutis 1331, 13 Kal. Decembris ..... Ab hoc consecratas fuisse Basilicas Veronae S. Mariae Consolatricis, et S. Mariae ad Glaream, et in agro Veronensi Villae Francae Ecclesiae altare majus inveni, quod etiam ex iis inscriptionibus liquet. Sepultus fuit in Cathedrali — Templum S. Euphemiae inchoavit, ecclesiam Malsesini perfecit, monasterium S. Luciae fundavit, et Servitas Veronam introduxit, et eo Episcopo plures

pietatis ac religionis academiae Veronae sunt erectae Ab hoc Episcopo constitutiones editae sunt quam plurimae, quas fere omnes postea auctoris nomine suppresso publicavit Petrus Scaliger Episcopus Veronensis. Hujus praeterea beati Pontificis mentionem extare vidi in archiviis Episcopatus Veronae in diplomate dat. an. 1306. « Ita Panvinius in Antiq. Veronensium lib. VII ad an. 1298 pag. 204 edit. Venet. 1668. Idem Panvinius praefato in loco nostratis Theobaldi ad Episcopatum elationem ita describit: Hoc anno (1298) Episcopus Veronensis Bonincontrus mortuus est, qui post fratris Petri Episcopi obitum hac ratione creatus fuerat. Quum enim fratre Petro mortuo, confestim magno totius populi consensu itum ad Theobaldum esset (qui ex Ordine Eremitarum S. Augustini, et monasterio D. Euphemiae Abbas factus fuerat SS. Firmi et Rustici) vir profecto eximiae sanctitatis et doctrinae, ac propterea maximae in civitate existimationis, isque oblatam sibi a Clero Episcopatus dignitatem recusasset, factum est ut ejus loco creatus sit Bonincontrus . . . . . Mortuo Bonincontro, qui ad Ecclesiam nostram administrandam praecipuus adhiberetur, nemo sane in civitate magis idoneus fratre Theobaldo habitus est, illo eodem, quem paulo ante oblatum sibi a Clero Veronensi Episcopatum recusasse memoravi. Quamobrem ad eum ut hujusmodi munus subiret hortandum sive compellendum potius concursus ab universa civitate factus est. Caeterum, is tametsi in eodem in quo prius proposito persistere decreverat, quod tranquillitatem in vita, et otium liberius studiorum causa semper adamaverat, nihilominus tamen assiduis flagitationibus precibusque totius populi ac primorum civitatis victus, de priori sententia decessit, atque ad Ecclesiae nostrae gubernationem licet invitus ac resistens accessit. In qua quidem ita se per annos 33, tot enim in pontificatu fuit, gessisse visus est ut factum de se bis honorificentissimum ab universo Clero ju-

dicium neutiquam dedecorarit. Vide etiam Ughellum tom. 5, col. 857, n. 96, Gandolphum pag. 328, Herreram tom. 2, pag. 435. Elssium pag. 647, Moroni vol. 95, pag. 28, et Lanteri vol. 1 pag. 184, et seq. unde ea quae sequuntur ad verbum desumpta sunt « Quamplurimae autem aliae sunt res ab eo bene gestae quae nostri Theobaldi nomen magis immortalitate dignum reddiderunt. Etenim an. 1309 interfuit Bononiae cum aliis Principibus concilio quod ibidem congregavit Arnaldus Diaconus Card. (Pelagrue) S. Mariae in Porticu, ut urbs Ferrariensis, quam Veneti occupaverant, S. Sedi restitueretur, et 1310 Modoetiae solemni caeremoniae adstitit, qua Henricus VII imperiali corona redimitus fuit. In praefato Bononiensi Concilio Theobaldus, annuentibus omnibus Italiae Principibus, ac praesertim Clem. V, primum locum tenuit et sua prope divina eloquentia Ferrariae restitutionem impetravit. Anno vero 1314 magna pompa transtulit ad Ecclesiam S. Stephani Malsesini sacras exuvias BB. Benigni, et Cari Augustinensium.

Verularum (di Veroli) Ep. Aug.

Fr. Clemens Bartholomaei, Romanus, S. Theologiae Lector, anno 1424 erat Provincialis Romanus, et 1427 die 3 Decembris a Martino V inauguratus fuit Episcopus Verularum in Latio. Illam Ecclesiam plures annos administravit, quo tempore de eadem valde se benemeritum reddidit; nam an. 1439 Capitulo cathedralis donavit *gradualia Sanctorum, et de tempore manuscripta ad cantum accommodata, duobus magnis voluminibus*, atque suis sumptibus structuram complevit ecclesiae S. Salome, quam etiam dotavit, de sacris utensilibus providit, et an. 1449 consecravit. An. 1457 cum esset valde provectae aetatis annuente Summo Pontifice onus dimisit, eodemque anno,

Digitized by Google

teste Moronio, debitum naturae persolvit. Erga suam Augustinianam Religionem se quoque gratum ostendit; nam an. 1428 coenobium S. Stephani Cavarum aedificavit. Loquuntur de illo Ughellus tom. 1, col. 1397, n. 39, Herrera tom. 1. pag. 147, Moroni col. 94, pag. 76, et Elssius pag. 150 ubi dicitur *vir moribus, sanctitate, et eruditione insignis.*

Vicentiae (di Vicenza) Ep. Aug.

Fr. Aegidius de Boni, nobilis Cortonensis, a patris nomine de Blasio nuncupatus nostrum Eremitanum Ordidinem amplexus ibidem evasit S. Theologiae Magister valde doctus, atque concionator admodum clarus. Ob sua egregia merita a Clemente VI die 13 Januarii an. 1348. inauguratus fuit Episcopus Vicentiae in Insubria. Anno 1355 a Carolo IV Imp. ad Pisanos legatus missus fuit. Eodem Imperatore instante ab Innocentio VI an. 1361 Sacro Cardinalium Collegio adnumeratum fuisse putant Thomas Bracciolius, Jacobus Laurus, aliique scriptores de rebus Cortonensibus, quos citat noster Gandolphus; sed quia in Cardinalium serie nostratis Aegidii nomen non reperitur, idcirco subscribendum censeo Augustino Oldoino, qui in Athenaeo Hetrusco illum arbitratur Cardinalem tantummodo designatum. Aliis item legationibus nobilitatus fuit, nempe ad Ludovicum I Hungariae Regem, ad Vicecomitem *Barnabò* pro dirimendis controversiis circa Bononiae dominationem, et ad alios principes, atque Episcopos Germaniae. Anno 1330 fundavit Augustinianum coenobium Castillionis Florentini. Ex hac vita migravit an. 1361. Laudatur ab Ughello tom. 5, col. 1059, n. 52, Lanteri vol. 1, pag. 220, Gandolpho pag. 15, Ossinger pag. 147, et Moroni vol. 99, pag. 224.

Digitized by Google

Vigiliarum (di Bisceglia) Ep. Aug.

Fr. Joannes Baptista Penna, nobilis Perusinus, S. Theologiae Magister, et in Romano Archigymnasio S. Scripturae professor, vir doctrina ac probitate insignis, anno 1663 die 9 Aprilis fere sexagenarius inauguratus fuit Episcopus Vigiliarum in Terra Barii. Dicitur ab Ossinger pag. 681 *praeclarus theologus, et sacrarum litterarum indagator accuratus.* Vitam et conciones nostratis D. Thomae a Villanova suo omisso nomine praelo tradidit. Cum Sanctitatis opinione ex hac vita migravit die 2 Julii an. 1664, et apud nostrates Vigiliarum tumulatus fuit ante altare D. Thomae, quod ipsemet erexerat, et consecraverat. De illo mentionem faciunt Ughellus tom. 7, col. 950 in addit. Coleti, Gandolphus pag. 196, n. 107, ubi agit de nostrate Jacobo Perusino, Lanteri vol. 3, pag. 394, et Moroni vol. 79, pag. 90.

Viterbii (di Viterbo) Ep. Aug. Generalis, et Card.

Fr. Aegidius Canisius ex honestis, probis, ac prudentibus, ut ipsemet scripsit, parentibus patre Laurentio, et matre Maria del Testa ortus primam lucem Viterbii aspexit an. 1470, quamvis non desint, qui illum Canepinae natum putant. In ipso juventutis flore an. 1488 nostrum Eremitanum Ordinem ingressus, consuetis studiis Ameriae, Patavii, in Istria, Florentiae, et Romae operam navavit, ac postea sub nostrate celeberrimo Mariano de Genestano, qui cum esset Ordinis supremus Antistes comperta illius ingenii praestantia eum sibi in socium adscivit, ita profecit ut vir omnigenae eruditionis evaserit. Erat enim non solum orator et poeta, sed historicus etiam, philosophus, ac theologus insignis, atque linguas hebraicam, chaldaicam, graecam, latinam, et italicam perquam

optime calluit. Jure meritoque a Jovio *artis theologiae decus et ornamentum* appellatus fuit, neque defuit qui illius eloquentiam dixerit *torrentem verborum et sententiarum, quo frequentissimi auditores quocumque ipse vellet ineluctabiliter ferebantur*. Quaedam illius oratio an. 1512 in prima Lateranensis V Concilii sessione coram Julio II et universis Patribus habita doctissimis ac gravissimis viris admirationi fuit, eamque Sadoletus et Bembus ad sydera usque extulerunt.

Neque solum in suggestu vere admirabilis, ut ait Ciacconius, aequo judicio per omnes urbes oratoriae facultatis lauream merebatur, sed etiam domi lepidissimis sermonibus laudem ferebat suam. Cum praecipuae Italiae urbes certatim contenderent ut Aegidium concionantem audirent, Julius II ad dirimendas aemulantium quaerimonias optionem sibi reservavit mittendi quo vellet omnium votis expetitum portentosum Evangelii praeconem. Fuit Pauli III ante Pontificatum confessarius. A laudato Summo Pontifice Julio II qui eum Romae concionentem pluries admiratus fuerat, an. 1506 Augustino Faccioni de Interamna e vivis sublato in totius Augustiniani Ordinis regimine sufficitur et anno insequenti in comitiis generalibus Neapoli die 12 Junii habitis in suscepto munere confirmatus fuit. A praefato Summo Pontifice tum ad Neapolitanum Regem, tum ad Venetos legatus missus fuit, ac deinde Perusiam accitus ut populum ipso Pontifice audiente moneret *sedatis Italiae rebus signa illum in Turcas illaturum ut Hierosolymam et Constantinopolim ex impiis ipsorum manibus eriperet*. Variis itidem legationibus postea a Leone X fuit honestatus, prima scilicet an. 1515 ad Maximilianum Caesarem ut eum induceret ad pacem cum Venetis componendam, altera 1517 ad Urbinatem Ducem, tertia 1518 jam purpura decoratus in Hispaniam ad Carolum V, et aliis denique ad alios Principes christianos ut eos excitaret ad bellum

Digitized by Google

conjunctis viribus ineundum contra Solymanum Turcarum Imperatorem, qui victoria in Persas elatus contra Christianum Nomen quasi illud radicitus extirpaturus insolescebat. Antequam immortalis Summus Pontifex Aegidium in sacrum Purpuratorum coetum cooptaret, sequentem illi tunc ad Ciminios montes in quodam prope Surianum Eremitorio degenti epistolam misit, quae maximum est ipsius Aegidii praeconium. Extat in libro 15 epistolarum Petri Bembi scriptarum nomine Leonis X n. XXXVIII.

Aegidio Viterbiensi Aug. Erem. Magistro.

Scripseram ad te proximis litteris cogitare me Senatum vocare Cardinalium creandorum causa; neque tamen statutum mihi esse quo die: sed cum statuissem, tibi significaturum. Eas ad litteras tantummodo mihi rescripsisti probare te consilium meum. Scire enim nihil me, nisi quod e Republica sit, esse facturum. Ego vero scripseram ut elicerem abs te cuperesne ipse in Cardinalium Collegium cooptari. Id quoniam reticuisti vel pudore tuo atque modestia, qua semper magnopere abundas, vel quod ejus rei nulla te cupiditas teneat; utrumlibet laetor, vel pudentem esse te, vel ambitione carere praesertim earum rerum, quarum adipiscendarum desiderio plerique ita ducuntur ut etiam insaniant. Itaque confirmasti etiam tu quidem mihi tuo silentio consilium meum. Perdiu enim est cum te legere in Cardinalium Ordinem cogito, cum ut tuorum laborum magna cum Reipublicae utilitate triginta totos annos susceptorum hanc tibi quasi mercedem persolvam quam possum maximam atque amplissimam: tum ut te Respublica sic utatur ut ex te fructus uberrimos capere possit. Puto autem Reipublicae majori et usui et honori fore dignitatem tuam quam tibi ipsi. Major enim atque illustrior jam est virtus tua, quam quae magistratu illo egeat. Ordo vero

ipse talibus viris, ut tu es, egere mihi quidem magnopere videtur. Quare plus tu Ordini, quam tibi Ordo ornamenti afferes. Efficiam igitur id nunc quod dudum, ut dixi, meditor, teque cum reliquis, qui a me creandi sunt, Cardinalem nominabo. Id erit Calendis Quintilibus. Quem ad diem mando tibi Romae ut sis, ut te statim videre atque amplecti possim. Dat. octavo Cal. Quintiles, anno quinto Roma » De sua ad Cardinalatum promotione haec ipsemet Aegidius habet in Ordinis regestis ad an. 1517 sub die 30 Junii « Etsi hac die a multis dictum sit et nobis coram relatum nos coetui Cardinalium esse omnino in crastinum adscribendos, nos nihil minus nostram insufficientiam et indignitatem ad tantum honorem attendentes, minime id credidimus; immo nostris fratribus de tali nuncio exultantibus silentium magnis minis imposuimus. Et sub die 1 Julii. » Hora XVIII mittit ad nos nuncium SS. D. N. Leo Decimus, jubetque nos Consistorium intrare statim: quo cum adivimus, Deo volente, et Leone Papa agente, et Collegio Cardinalium annuente, coetui Cardineo una cum aliis triginta sumus adscripti. Illo autem die tenuit Cardinales novos SS. D. N. ad secum coenandum: post coenam vero hora jam noctis dimidia transacta, habita a SS. D. N. licentia ad conventum revertimur, universa jubilante Roma, cum luminibus, tum campanis, tum bombardis, tum magno numero ignium per vicos et plateas ardentium tantam Pontificis liberalitatem universis admirantibus et conlaudantibus, et hac die tantum birretum accepimus . . . Secunda die Breve accepimus a SS. D. N. per quod in officio Generalatus sumus confirmati cum omni auctoritate, jurisdictione, potestate et utilitate, subsidio, et proventu, quo petiti sumus cum Generalatus officio, et non Cardinalatus munere fungeremur. Die 3 in publico Consistorio congregato sacrosancto Senatu una cum aliis Cardinalibus creatis pileum a SS. D. N. accepimus. . . Die 5 Augusti . . .

Accepimus hodie Breve Apostolicum quo jubemur Ordinem universum reformare, et communem vitam exacte ubique instituere. Ad an. 1518 sub die 25 Feb. haec leguntur. » Hora sexta decima in palatio nostro fratribus romani conventus ad capitulum vocatis et congregatis, habito sermone minime prolixo . . . . . officium egredimur, et Generalatui renuntiamus, non sine lacrymis et illorum qui aderant, et nostris. Vicarius gen. Ordinis Mag. Gabriel Venetus fuit apostolica auctoritate publicatus et acceptatus. « Ex hispanica legatione rediens Venetias divertit, unde sapientissimus illius Reipublicae Senatus se illi obviam totum effudit, eumque magnificentissimis honoribus cumulavit. Post reditum Romam mortuo jam Leone, ejusque immediato successore Adriano VI a Clemente VII die 2 Decembris an. 1523 eligitur Patriarcha Constantinopolitanus e latinis VI, necnon Viterbiensis Episcopus, et administrator Ecclesiarum Castrensis, Lancianensis, Sutrinae, Nepesinae, et Jaderensis, cum jam ab anno 1521 nostri Eremitani Ordinis protector constitutus fuisset. Mandante eodem Pontifice Cingulum Piceni oppidum administravit, cujus etiam palatium an. 1524 exornavit. Anno 1527 imperialibus copiis inaudito ac sacrilego ausu Romam vastantibus suae selectissimae bibliothecae jacturam fecit, quae res tam ingentem viro litterarum amantissimo dolorem attulit, ut Patavii, quo secesserat, per integrum fere annum aegrotarit. Tandem cum Romae jussu praefati Clementis VII ad aliquot graecos codices in latinum sermonem transferendos una cum nostrate Nicolao Scutellio naviter incumberet subita pituita oppressus naturae concessit die 12 Nov. an. 1532, aetatis suae 62 destinatus, optatusque, ut ait Jovius, ad Pontificatum. Tumulatus fuit apud nostrates in templo S. Augustini. Propter insignem vitae sanctimoniam a scriptoribus nomen Venerabilis obtinuit. Cardinalatus ejus titulus ecclesia fuit S Matthaei in Merulana, quae tunc temporis ad coe-

nobium S. Augustini de Urbe pertinebat. Tradita deinde fuit nostratibus Hibernis, qui pro illa cum coenobio tempore Gallicae Reipublicae solo aequata a Pio VII aedes acceperunt S. Mariae in Posterula. Relicto postea titulo S. Matthaei, illum optavit, et obtinuit S. Marcelli. Adeas Ughellum tom. I, col. 1420, n. 37, Ciacconium tom. 3, ad an. 1513, n. XXVIII sub Leone X col. 396, edit. Rom. 1677, Moroni vol. 7, pag. 214, Gandolphum pag. 16, Ossinger pag. 190, Lanteri vol. 2, pag. 4, et Tiraboschi tom. VII, part. VII, pag. 2140, et seq. edit. Venet. 1824, qui ejus opera recensent.

Vulturariae (di Volturara) Aug. Ep.

Fr. Joannes de Monte Politiano, Hetruscus, sacrae Theologiae doctor insignis, ab Innocentio VI die 28 Martii 1353 Episcopus Vulturariae in Apulia inauguratus fuit. Illius immediatus successor non constat nisi an. 1391. Nominatur ab Ughello tom. 8, col. 392, n. 10, ab Herrera tom. 1, pag. 426, a Moronio vol. 103, pag. 110, et a Gams pag. 942.

Urbini (di Urbino) Aug. Ep.

Fr. Conradus primogenitus filius Comitis Guidonis de Montefeltrio, discipulus nostratis sapientissimi Augustini Triumphi de Ancona, et ipsemet magna eruditione conspicuus ab Urbinate Capitulo anno 1309 die 6 Aprilis in patriae Episcopum electus fuit, quam electionem Clemens V sua auctoritate confirmavit. Huic Episcopo praefatus Triumphus dedicavit commentaria in libros *Priorum* Aristotelis, quae manuscripta in nostra Angelica Bibliotheca asservantur, et in quorum initio haec leguntur verba. » Viro religioso Conrado fratrum Heremit. Ordinis S. Augu-

stini, filio nobilis et sapientis viri Domini Guidonis Comitis de Montefeltrio fr. Augustinus de Ancona ejusdem professionis et Ordinis salutem in bonorum omnium Largitore. « Et paucis interjectis: Quanto vos prae caeteris coetaneis vestris e vestra juvenili aetate intellectum vestrum magis regulatum et directum habuistis. » Refert Lazzari nostrum Conradum obiisse an. 1321 dolore confectum eo quod videret suam ecclesiam interdicto subjectam. Mentionem faciunt de illo Ughellus tom. 2, col. 786, n. 18, Herrera tom. 1, pag. 146, Moroni vol. 86, pag. 367, et Franciscus Sansovinus in lib. de origine illustrium familiarum Italiae ubi agit de Montefeltrii Dominis circa an. 1282.

Fr. Bartholomaeus Carusius de Urbino *vir devotione sincerus, et fervidus charitate, grandis scientia nec minor facundia, qui Augustinianum Milleloquium composuit, per quod dictorum Augustini cupidos in singulis materiis copiosos fecit*, praeceptores habuit piissimos aeque ac doctissimos nostrates Augustinum Triumphum, et Dionysium de Mutina Ordinis Generalem. De illo haec habet Sixtus Senensis in Bibl. Sancta lib. 4, pag. 217 edit. Coloniae 1586 « *Bartholomaeus Episcopus et civis Urbinas, professione Eremitanus, vir plane doctus et memoriae singularis atque omnia fere Divi Augustini volumina memoria tenens, contexuit variis sententiis ac locis Divi Augustini opus ingens duobus tomis distinctum in explanationem totius divinae Scripturae, quod opus nuper Joannes quidam Gastius, deleto veri auctoris nomine, et in ejus locum proprio nomine in voluminis fronte praeposito sibi satis impudenter usurpavit; et quod gravius est, transpositis, detruncatis, ac detortis quibusdam ejusdem operis locis ad Lutheranorum haeresim, utilissimum ac piissimum catholici auctoris laborem contaminavit, et haereseos suspicione notavit.* Fuit Bartholomaeus doctor Parisiensis

qui tum Parisiis, tum Bononiae sacram Theologiam ex Augustinianis auctoribus publice explanavit, et amicitia honestatus fuit celeberrimi poetae Petrarcae, qui ad illum sequentem scripsit epistolam, quae est 6 lib. 8 Famil. quaeque a Tiraboschi in italicum sermonem versa ita affertur tom. V, part. I, edit. Venet. 1823 pag. 200. « L'opera da te pubblicata, in cui hai raccolti e disposti per ordine alfabetico i detti di S. Agostino, come alla tua profession conveniva, è cosa di maggior fatica che di gloria. Nel che però io lodo il tuo consiglio che potendo, come ben credo, far cose maggiori, hai voluto intraprendere un lavoro di pubblica utilità. L'esito ha corrisposto a' tuoi voti, e il successo n'è stato felice. Perciocchè il sommo pontef. Clemente VI uomo letteratissimo, occupatissimo e bramoso perciò al sommo di tai compendi avendo approvato il tuo lavoro, ti ha fatto Vescovo della tua patria, e ti ha confortato a sperar cose maggiori, benchè la tua modestia e la tua umiltà congiunta all' amor della patria non ti permetterà, io credo, di bramar cosa, se non più sublime, almen più dolce. Frattanto da una fatica chiamato ad un'altra, ti è stato ingiunto di fare dell'opere di S. Ambrogio ciò che di quelle di S. Agostino hai già fatto. Tu il farai, perciocchè già l' hai cominciato, e spero che il compirai; e piaccia a Dio che ciò sia con facilità, e con sorte uguale » Bartholomaeus autem fecit et hoc *Milleloquium* D. Ambrosii quare dicitur a nostrate Pamphilo « *auctor Milleloquiorum, quibus tam D. Augustini mare, quam D. Ambrosii flumen supernatavit*. A Clemente VI, cui apprime carus fuit, Urbinatem Episcopatum accepit die 22 Decembris an. 1347, tenuitque usque ad 1350 quo Urbini ex hac vita migravit, numquam perituram suae singularis doctrinae ac sanctimoniae famam post se relinquens. Laudant meritissimum Antistitem Ughellus tom. 2, col. 787, n. 21, Mansi in Bibl. Alberti Fabricii tom. 1, pag. 181, Simle-

rus in Bibl. Gesneri aucta pag. 90, Possevinus in Apparatu Sacro tom, 1, pag. 185, Gandolphus pag. 92, Ossinger pag. 210, et Lanteri pag. 79, apud quos postremos reperies operum Bartholomaei catalogum.

Uxenti (di Ugento) Ep. Aug.

Fr. Onuphrius de Sulmone S. Theologiae Doctor Parisiensis sub Generali Bartholomaeo Veneto fuit Vic. gen. provinciae Apuliae et an. 1392 eamdem provinciam regebat. Ab Innocentio VII die 2 Dec. 1405 inauguratus fuit Episcopus Uxenti in Terra Hydrunti. Decessit an. 1427 Nominatur ab Ughello tom. 9, col. 111, n. 12, Herrera tom. 2, pag. 215, et a Moronio vol. 83, pag. 4.

Fr. Joannes Bravo de Laguna, provinciae Bethicae alumnus, egregius concionator, et Ossunensis Ducis Proregis Neapolitani confessarius, necnon Capellanus Major triremium totius Regni, an. 1616 ex regia praesentatione die 11 Januarii electus fuit Episcopus Uxenti. Praefuit undecim annos, ultroque episcopale onus dimisit an. 1627, rediitque in Hispaniam ubi Matriti in regia Curia vitam agebat. Debitum naturae persolvit die 2 Nov. 1634, fuitque in claustro Augustinensium Excalceatorum humo mandatus. Mentionem de illo faciunt Ughellus tom. 9. col. 113 n. 27, Herrera tom. 1 pag. 445, et Moroni vol. 83, pag. 4.

De Sacrarii Pontificii Praefectis Aug.

Franciscus Cancellerrius tom. I de Secretariis Basilicae Vaticanae pag. 523 inficiatur primum Augustiniani Ordinis Sacristam fuisse B. Augustinum Novellum auctoritati innixus nostratis Pamphili, cujus verba fol. 44 ita sonant « Joannes XXII qui Clementi V successit Ordini Eremitarum S. Augustini tria in romana Curia officia, quae conjunxerat, concessit. Haec fuere munus custodiendi

Digitized by Google

Sacrarii Pontificii, (quod hactenus fratres dicti Ordinis retinent) Bibliothecae Palatinae et confessionis Pontificis pro tempore existentis audiendae. Primus qui his tribus officiis ab eodem Pontifice Avenione ex dicto Ordine praefectus est, fuit Joannes Lemovicensis Gallus theologus Bibliothecarius, Sacrista, et Confessor ejusdem Joannis XXII, Benedicti XII, et Clementis VI, creatus circa annum 1316 » Verum Cancellerius non satis Pamphili verba expendisse videtur; nam hic loquitur de praefatis tribus officiis non quidem separatim, sed conjunctim sumptis. Caeterum ipsemet Cancellerius eodem tom. I cap. XIII, edit. Romae 1786, pag. 521 ait. « Officium Sacristae seu custodis Pontificii Sacrarii usque ad saeculum XI pertinuisse ad Vestatarios Ecclesiae Romanae, et deinceps confessarium Pontificis ejusdem Sacrarii curam habuisse « Episcopus autem Signinus in chronicis Aug. fol. 33 haec scribit: Idem Pontifex (Nicolaus IV) petiit a Priore generali Fratrem qui in Curia continuus assideret pro audiendis confessionibus et poenitentiis imponendis, et constituitur Augustinus cognomento Novellus jurisprudentia praeditus, et vitae sanctitate insignis, qui ibidem annis ferme duodecim permansit scilicet ab anno 1288 usque ad 1298, quo Mediolani die 25 Maji ad supremum Ordinis fastigium assumptus fuit » Si itaque juxta laudatum Cancellerium cura Sacrarii Pontificii a Vestatariis ad confessarios Summi Pontificis jam inde a saeculo XI transierat, profecto luce meridiana patet nostratem B. Augustinum Novellum, qui an. 1288 constitutus fuit Nicolai IV confessarius, primum fuisse Augustiniani Ordinis Sacrarii Pontificii Praefectum, a quo Sacristarum series usque ad praesentes dies continua successione deducitur. Hanc itaque Augustinensium Sacrarii Pontificii Praefectorum seriem vir inchoavit vitae sanctimonia, atque doctrinae splendore illustris, qui supremos tandem altarium honores promeruit, eamque deinceps usque

ad haec tempora prosecuti sunt alii item litteris ac virtutibus praestantes viri, quorum quidam litterariam rempublicam suis scriptis illustrarunt, inter quos eminent Petrus Amely, Josephus Pamphilus, Angelus Rocca, Fortunatus Scacchi, et Lambertus Le Drou, quidam autem sanctitatis opinionem post se reliquerunt, uti Augustinus Fivizanius, qui etiam fuit Praeceptor Xenodochii S. Spiritus in Saxia, et Josephus Bartholomaeus Menocchio, qui sub Pii VII Pontificatu Romam, Italiam, Galliamque suis virtutibus ac miraculis in sui admirationem rapuit. Hic autem animadvertendum est tria praefata officia non semper Sacristarum ministerio subjecta fuisse; nam Sixtus IV Vaticana bibliotheca constructa, ejus curam, ut iisdem verbis ait Empoli, ab officio Sacristae separavit, et Bartholomaeum Platinam Cremonensem, ut scribit Angelus Rocca, bibliothecarium instituit. Neque silentio praetereundum videtur quemdam nostratem P. Mag. fr. Jo. Paulum Bossium Mediolanensem post acceptum an. 1483 Sacristae munus S. Sebastiani extra moenia Urbis Abbatem constitutum Augustinianum vexillum deseruisse, et ad Cistercienses, ad quos eadem Abbatia pertinebat, exemplo sane neque laudando neque imitando defecisse. Quare Alexander VI ne hoc exemplo Eremitarum S. P. Aug. Ordo jure suo antiquo, ac privilegio dictum officium obtinendi frustrari posset, per Bullam datam Romae apud S. Petrum die 15 Octobris 1497 *motu proprio non ad alicujus super hoc oblatae petitionis instantiam, sed de sua mera deliberatione, ac certa scientia, auctoritate Apostolica statuit, decrevit et ordinavit, quod deinceps perpetuis futuris temporibus officium Sacristae praedictum alicui dicti Ordinis Eremitarum professori, quamvis aliter Praelatus ecclesiasticus non existat, committi, concedi, et assignari debeat.* Vide Empoli pag. 37. Nihilo tamen minus post obitum Alexandri VI (18 Augusti 1503) et Pii III (1 Nov. 1503) defuncto

Digitized by Google

etiam Sacrista nostrate P. Mag. Augustino e Civitate Castelli, DD. Ventura Benassai Episcopus Massensis, qui non erat ex Ordine nostro, necessitate Conclavis instante ac suadente, per modum, ut ajunt, provisionis, a S. R. E. Cardinalium Collegio officium Sacristae assumpsit, quod tamen post annum nondum expletum anno scilicet I.° Pontificatus Julii II sponte dimisit, seu potius dimittere coactus fuit; scribit enim de hoc Massensi Episcopo Seripandus « *et annum non complevit;* (in Officio Sacristae) *nam Divo Augustino volente privatus est.* Verum hac super re juverit praesertim nostratem audire eruditissimum Angelum Rocca, qui in sua Chronhistoria de Apostolico Sacrario tom. I operum omnium pag. 328 et seq. ita scribit « Apostolici Sacrarii Praefectus longa saeculorum serie, et numquam intermissa, ex Ordine Fratrum Eremitarum S. P. Augustini, sicut de Sacri Palatii Magistro ex Ordine Praedicatorum sumi consueto, fieri solet, semper assumptus fuit; ita vero ut de illius initio, sive de ipso contrario memoria hominum nulla existat, sicut ex chronicis et commentariis, vel regestis nostri Ordinis, necnon ex Bulla Alexandri VI credere licet . . . . . Cum officium Sacristatus Pontificii jam inde ab anno 1300 ad haec usque tempora fratres nostri Ordinis Eremitarum S. P. Aug. nullo unquam tempore interrupto exercuerint, nec ulla ante annum 1300 extet memoria, quae ipsius auctoris opinioni (libri caeremoniarum Capellae Pontificiae, qui dicit « *Sacrista Apostolici Palatii, quod est officium perpetuum, semper consuevit esse Praelatus, nec consuetudo astringit ad aliquem Ordinem Religiosum, ut aliqui dixerunt*) favere possit, nisi eum ex quodam rei gestae deceptum dicamus exemplo. Nam Joannes Paulus Bossius Mediolanensis, habitum, et Ordinem Fratrum Eremitarum S. P. Aug. jamdiu professus, eodemque habitu indutus, Apostolicus Sacrista effectus, ut Abbatiam S. Sebastiani a Sixto IV

Digitized by Google

sibi collatam retineret, habitum Patrum Cisterciensium, eorumdemque Abbatiam suscepit, ut ex perspicuo Alexandri VI testimonio infra ostendetur. Huic item fere adsimile accidit in Fr. Antonio Aquipendentano, qui cum olim sub Joanne Jacobo Barba Neapolitano Sacrista, et Aprutino Episcopo, in Sacrario Pontificio servivisset, senectuti propinquus Augustinianum habitum in Praemonstratensem commutavit, cum ei monasterium S. Martini Laudunensis, Ordinis Praemonstratensis, fuisset collatum. Quare ad hanc (haec referuntur tantum ad factum Pauli Bossii; nam illud Fr. Antonii de Aquipendio accidit post Alexandri VI tempora) ad alias quascumque dubitationes amovendas, atque ne ipsi Eremitae Augustinenses a quoquam super hoc officio tempus in posterum turbarentur, Alexander VI quo tempore egregius ac disertissimus divini verbi praedicator ab omnibus fere illius aetatis scriptoribus, praesertim vero a Pico Mirandulano, et ab Angelo Politiano mirandum in modum laudatus frater Marianus Genazanensis Ordini Fratrum Eremitarum S. P. Aug. praeerat, motu proprio et auctoritate Apostolica per litteras plumbo munitas, quae Romae in archivio S. Aug. asservantur, cavit ac decrevit Apostolici Sacrarii praefecturam deinceps etiam perpetuis futuris temporibus alicui Ordinis nostri S. P. Aug. professori concedi et committi oportere. Id quod ex benignitate Sedis Apostolicae hactenus servatum semper fuit, et ipsis in litteris, quarum virtute novum Sacristam creari et institui contigit, haec verba apponi solent « *Quod officium per Fratres Eremitas S. Augustini obtineri, et exerceri solitum est* » Ad rem etiam facit hic praefatam Alexandri VI Bullam ad literam transcribere, quae nimirum est tenoris sequentis prout habetur in Ordinis Bullario a nostrate Laurentio Empoli edito Romae typis R. Camerae Apostolicae an. 1628.

Alexander Episcopus Servus Servorum Dei.

Ad perpetuam rei memoriam.

Ad sacram Ordinis Fratrum Eremitarum Sancti Augustini Religionem, quam in charitatis visceribus pia veneratione semper habuimus, et habemus, nostrae dirigentes considerationis intuitum, et attente prospicientes quod ipsius Religionis palmites, per universum orbem diffusi, eorum claris moribus, et exemplari vita, ac singulari doctrina in agro militantis Ecclesiae fructus honoris, et honestatis continue afferunt salutares: dignum, quin potius debitum reputamus, ut ipsius Religionis jura, et privilegia non solum sibi conservemus, verum etiam innovemus, et augeamus, ac nostrae declarationis ministerio Religionem eandem dignis honoribus attollamus. Sane licet officium Sacristae Capellae Palatii Apostolici a tanto tempore citra, de cujus initio, sive contrario memoria hominum non existit, per Romanos Pontifices praedecessores nostros alicui ex professoribus dicti Ordinis semper committi, et concedi consueverit, et dilectus filius Joannes Paulus De Bossis Abbas monasterii Sancti Sebastiani extra muros Urbis Cisterciensis Ordinis dictae Capellae modernus Sacrista antequam in Abbatem ipsius monasterii per fel. rec. Sixtum Papam Quartum praedecessorem nostrum praeficeretur, dicti Ordinis Eremitarum professor foret; tamen quia dum persona sua eidem monasterio tunc certo modo vacanti provisum fuit, ipse ad dictum Cisterciensem Ordinem translatus extitit: ac etiam quia in certo libro caeremoniarum dictae Capellae per nonnullos tempore piae memoriae Innocentii Papae Octavi praedecessoris nostri compilato scriptum invenitur officium praedictum alicui Religioni non deberi, sed cuicumque (dummodo Praelatus ecclesiasticus existat) conferri posse. Et propterea dilecti filii

Marianus de Genazzano Prior Generalis, ceteriq. professores ipsius Ordinis Eremitarum formident dictam Religionem jure, seu privilegio obtinendi, ac regendi, et gubernandi dictum officium in posterum frustrari posse. Nos, ad quos pertinet tam Religionis ipsius, cui singulari devotione afficimur, quam fidelium omnium privilegia, et jura conservare, et tueri, ne Religio ipsa super dicto officio in posterum molestetur providere cupientes, Motu proprio non ad alicujus Nobis super hoc oblatae petitionis instantiam, sed de nostra mera deliberatione, ac certa scientia, auctoritate Apostolica tenore praesentium statuimus, decernimus, et ordinamus, quod deinceps perpetuis futuris temporibus officium Sacristae praedictum alicui dicti Ordinis Eremitarum professori, quamvis aliter Praelatus ecclesiasticus non existat, committi, concedi, et assignari debeat. Decernentes quamcumque commissionem, concessionem, et assignationem, de dicto officio aliter faciendam, et literas desúper pro tempore confectas, etiam quascumque derogatoriarum derogatorias, ac alias fortiores, et efficaciores clausulas in se continentes, etiamsi in illis de praesentibus de verbo ad verbum, et cum illarum totali insertione mentio haberetur, et illis expresse derogaretur; et quaecumque pro tempore inde secuta, nulla, irrita, et inania, nulliusq. fore roboris, vel momenti. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus, et ordinationibus Apostolicis, necnon statutis, et consuetudinibus dicti Ordinis Eremitarum, juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis, ceterisq. contrariis quibuscumque. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrorum statuti, constitutionis, ordinationis, et decreti infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum anno Incarnationis Dominicae millesimo quadringentesimo nonagesimo septimo, idibus Octobris, Pontificatus nostri anno sexto.

Hic autem praetereundum non esse censemus quod an. 1700 Innocentio XII vita functo dum DD. Sacrista Lambertus Le Drou valetudinis recuperandae causa in Belgio moraretur, contentio orta est quis loco absentis Sacristae in Conclave illius vices gerere ingredi deberet, pluribus Augustinianum Ordinem non professis conantibus tam honorificum munus per summam ejusdem Ordinis injuriam adipisci. Verum P. Mag. Fr. Paulus Mariani Romanus Subsacrista egregie Ordinis causam ita defendit, ut re apud S. Card. Collegium mature discussa, ipsemet ad Lamberti vices gerendas in Conclave admissus fuerit, uti refert continuator Chronhistoriae Angeli Rocca pag. 362 loquens de praefato DD. Sacrista Le Drou.

Item laudatus Angelus Rocca in sua Chronhistoria inter opera omnia pag. 324, et seq. Sacristarum officia singillatim describit, quae recensentur etiam a Moronio vol. 60, pag. 171. En itaque ipsissima eximii scriptoris verba « Ministerium suum (Sacrista) tam in Capella, quam dicunt secretam, quam etiam in omnibus et singulis sive Missis sive Vesperis, seu Matutinis in Capella publica, veluti Papa voluerit per S. R. E. Card. vel per Praolatos alios celebrandis exhibere solet, Summumque Pontificem privatim rem divinam facere volentem vestes sacras induere et exuere semper consuevit; eique in Missa assistit, respondet, et ministrat lumen candelae et omnia dicenda ostendit. Ex duabus interea hostiis unam (antequam fiat oblatio) e manu Papae acceptam praegustat, et comedit. Quod etiam do vino et aqua facit in crateram seu pateram argenteam et auratam per Capellanum intimum ex ampullis effusis bibens. Idem quoque, Papa solemniter celebrante, fit S. R. E. Oardinale Diacono coram Papa dicta omnia eidem Sacristae

Digitized by Google

praebente; sed in hac solemni Missa ex tribus hostiis non consecratis duae a Sacrista e manu ejusdem Cardinalis ante oblationem acceptae praegustantur et comeduntur. « Juvat etiam hic referre quae Franciscus Cancellieri de Secretariis Basilicae Vaticanae tom. I, cap. XIII, pag. 521 ad rem nostram facientia scripsit loquens de Summi Pontificis confessario, videlicet. » Huc spectant quae de Vestatario superius attigimus, quem usque ad saeculum XI Sacrarii (Pontificii) custodem fuisse vidimus. Insequutis deinde temporibus confessarium Pontificis itidem Sacrarii curam habuisse constat. Nam in Cod. Caeremoniali Vat. saec. XV ineunte conscripto haec de eodem habentur. « Item in eodem Palatio est officium confessoris, qui debet in Palatio cameram habere, et in eo continue residere, ut si et quando opus esset, suam praesentiam exhibere valeat, ad cujus officium spectat sermones qui fiunt coram Papa injungere, Vesperas et Missas solemnes Dominis Cardinalibus notificare, altare parare et ornare, et quoties D. N. nedum in pontificalibus, sed etiam secrete voluerit celebrare, se exhibere eidem, et de sibi incumbentibus servire. Item ad hujus etiam officium pertinet omnia jocalia Capellae, ut puta reliquiaria, cruces, calices, imagines, candelabra aurea, argentea, et omnia vestimenta et ornamenta quaecumque ad Dei servitium, et Capellam a Summis Pontificibus deputata custodire . . . . . Item ad ipsius officium pertinet ministrare vestimenta et ornamenta sacerdotalia et pontificalia quoties D. N. celebrare debet, et eidem altari servire de libro, vel aliis prout ipse D. N. duxerit ordinandum. » Praefati libri caeremoniarum auctor, quem citat etiam Angelus Rocca in Chronhist. pag. 337. haec item de Sacristae officio exaravit. « Sacrista sacrosanctum Christi corpus in hostia magna, quanta est quae a celebrante sumitur toto anni tempore pro Papae viatico asservandum diligenter curat, ipsamque hostiam septimo quoque die mutari solitam

Digitized by Google

ad Romanum Pontif. in mortis articulo constitutum Sacrista tamquam parochus deferre solet. . . . Sacrista tamquam parochus a sacris Romano Pontifici semper esse solet sive sano sive aegroto sive etiam Deo spiritum reddenti pro sacramentis ecclesiae ministrandis, sine cujus ministerio nec etiam sepulturae mandatur. Introducitur denique in Conclave, ubi pro novo Papa eligendo quotidie universo S. R. E. Card. Collegio praesente rem sacram facit, et pro electo juxta morem vestiendo nova secum defert, custoditque indumenta. Ecclesiae Sacramenta in Conclavi administrat in quo etiam tenet primum Conclavistarum locum. » Ex Moronio vol. 60, pag. 171. et seq Sacrarii Pontificii Praefectus dignitate et praerogativis gaudet protonotarii apostolici, et notarii S. Sedis, et est membrum Collegii theologici Universitatis Romanae, atque Consultor S. Cong. SS. Rituum, Indulgentiarum, et SS. Reliquiarum, quas etiam authenticandi munus habet. Item a Summo Pont. Pio Papa VII constitutus fuit administrator oblationum B. M. Virginis de Partu quae Romae in Ecclesia S. Augustini summa veneratione colitur. Pertinet etiam ad Cameram Secretam et Familiam SS. Dñi Papae, et Pontificio solio assistit. Qui plura scitu digna de Sacristis desiderat legat citatum Moronii vol. a pag. 171 et Chronhistoriam Angeli Rocca vol. I inter opera omnia a pag. 328 et infra ubi inter caetera causam adducit cur Sacristatus Apostolicus Eremitano S. Augustini Ordini a Summis Pontificibus, quemadmodum aliis Religiosis Ordinibus aliae dignitates, assignatus fuerit sequentibus utens verbis. » Sanctitas ac doctrina Religiosorum, eorumque labores pro Christiana Religione propaganda ac Apostolica Sede defendenda effecerunt ut in Ecclesia S. Dei, et in Romana praesertim Curia Religiosorum hominum sodalitates dignitatibus et officiis fuerint cohonestatae.

Ex tot tantisque fratrum, aut monachorum erga Chri-

Digitized by Google

stianam Religionem, praesertim vero erga Apostolicam Sedem meritis, facile quis intelliget, cur unus ex Ord. Fratrum Eremit. S. Aug. ad Sacristatum Apostolicum antiquitus assumi coeperit, dictumque officium tandiu in eodem Ordine fuerit conservatum. Nostra autem Aug. Familia non solum Sacristatu, sed etiam poenitentiarii, et bibliothecarii officio fuit decorata, ut ex Chronicis et historiis constat. Dum enim in vinea Domini soli fere monachi aut fratres laborabant, ab aliquo nostri Ordinis fratre perpetuo et conjunctim illa tria officia Joan XXII exercenda decrevit an. 1319. Aliis deinde operariis supervenientibus distincta fuisse constat . . . De Sacristatus initio, ut ex Alex. VI testimonio constat, memoria hominum non extat. Bibliothecae autem praefectura a Fr. Eremitis S. P. Aug. exerceri coepit an. 1319, Poenitentiarii vero officium iisdem Fratribus tempore Nicolai IV an. Dñi 1288 committi coepit etc. « Hanc demum de nostratium Sacristatu Apostolico praefationem libenter concludam iisdem verbis cujusdam ignoti nominis nostratis coenobitae, quae ex antiquo codice manuscripto in suis Regestis ad an. 1544 mense Nov. Generalis Seripandus transcribi jussit. Sunt autem hujusmodi. « Ergo oro hortor et supplico toti Ordini ne ex negligentia postponat tantum officium jam a tot annis Ordini concessum, quoniam nullum officium ex praedictis est ita honorabile nec ita familiare Papae sicut est inter alia officium Sacristae etc. »

Series Sacrarii Apostolici Praefectorum
ex Ord. Erem. S. P. Augustini.

B. Augustinus Novellus, alias Matthaeus de Thermis, S. Theol. Mag. juris utriusque peritissimus ortum habuit Thermis in Sicilia e nobilibus parentibus, qui ex antiqua

Catalauniae Comitum progenie genus duc[illegible] fredo Rege illius Regni cancellarium [illegible] Cum eodem Manfredo apud Beneventum contra Carolum Andegavensem pugnavit, in quo certamine cum ex accepto vulnere in vitae discrimen venisset, ad saniorem mentem revocatus voto se obstrinxit, si pristinae sanitati restitueretur, se monasticae vitae institutum amplexurum. Voti compos factus an. 1265 Eremitanum S. P. Augustini Ordinem ingreditur, data opera scientiae suae amplitudinem sub humilitatis modio occultans ut inter fratres laicos cooptaretur. Ut autem lateret securius procul a patria ire statuit; quapropter relictis Siculis oris ad nostrates Ilicetanos in Tusciam transmigravit. Ad Rosiae coenobium missus dum ibidem in humili fratrum famulantium ministerio ingenti animi alacritate inserviret, placuit Deo qui dat opprobrium superbis, humilibus autem exaltationem absconditum in illo magnae scientiae atque eruditionis thesaurum hominibus aperire. Nam cum quidam illius temporis *liquidator* Rosiano coenobio praedium satis amplum, quod religiosam familiam alebat per litem eripere conaretur, ne coenobitae tantam jacturam paterentur, *quia tunc temporis nondum inventa erat sublatio entitatis moralis*, pro sui coenobii juribus tuendis doctissimam aeque ac validissimam lucubrationem confecit, quam cum ipsemet litigator legisset, ab omni in posterum coenobitarum vexatione cessavit, eosque monuit ne *Matthaeum de Thermis, quocum Bononiae jurisprudentiae operam navaverat, tam humili loco delitescere sinerent.* Accidit interea ut B. Clemens ab Auximo tunc temporis supremus Eremitanae Familiae Moderator, Senas adveniret, qui cum eximii viri amplissimam eruditionem caeterasque egregias virtutes comperisset, illum secum Romam perduxit, eumque quamvis invitum ad sacros tamen Ordines statim promotum adjutorem postea adhibuit in revisendis, instaurandis, atque reformandis Ordinis constitu-

tionibus. Deinde cum magis magisque in dies pietatis atque prudentiae laude praefulgeret a Nicolao IV an. 1288 electus fuit Apostolici Sacrarii Praefectus, poenitentiarii, et confessarii Papae nomine insignitus, quae munera decem circiter annos partim sub eodem Pontifice, partim autem sub successoribus illius Coelestino V, ac Bonifacio VIII egregie gessit. Hujus autem postremi Pontificis fuit etiam Legatus ad Senenses. An. 1298 die 25 Maji Mediolani in comitiis generalibus universae Augustinianae Familiae regendae praeficitur, quod tamen munus non aliter quam jubente Pontifice susceptum post biennium pristinae solitudinis desiderio, recusato etiam non semel Episcopatu, ultro dimisit, atque ideo negotiis omnibus expeditus ad S. Leonardi coenobium prope Senas liberius Deo vacare se recepit. Ibidem piis religionis operibus jugiter intentus caritatis erga proximum officia minime neglexit. Nam in eadem Senensi urbe celebre valetudinarium inventis praeter opinionem redditibus amplificavit, atque sodalitio fratrum S. Mariae infirmis ministrantium instituto, valido ad aegrotantium solatium praesidio communivit. Tandem tot tantisque praeclaris virtutibus, meritisque gloriosis cumulatus, die 19 Maji an. 1310 ex eodem S. Leonardi coenobio miraculis clarus ad superos evolavit, ejusque sacrae exuviae Senis in templo S. Augustini repositae etiam nunc ibidem servantur atque coluntur. Cultus ab immemorabili tempore B. Augustino Novello praestitus a Clemente XIII approbatus et confirmatus fuit die 11 Julii an. 1759. Consule Pamphilum fol. 36, Bzovium annal. eccl. tom. 14, ad an. 1308, n. XXIII, Chronhistoriam Angeli Rocca pag. 337, Lanteri vol. I, pag. 69, et Breviarium Ordinis ad diem 28 Aprilis.

Fr. Jacobus de Camerino, S. Theol. Mag. ut scribit Rocca, non mediocriter doctus an. 1298 dum esset Ordinis

Procurator generalis post B. Augustini Novelli discessum in ejus locum suffectus fuit tamquam Romanorum Pontificum poenitentiarius, et Sacrarii Apostolici Praefectus, eaque praefectura sub Bonifacio VIII Benedicto IX Clemente V et Joanne XXII functus fuit. Mortalem tunicam exuit an. 1319. Lege Chronhist. pag. 338, Pamph. fol. 34, Elssium pag. 305, et Empoli pag. 405.

Fr. Joannes Lemovicensis nuncupatus ex Lemovico (Limoges) Galliae Aquitanicae urbe, an. 1319 a Joanne XXII ad Sacrarii Apostolici praefecturam assumptus fuit, quo nomine etiam confessarii atque bibliothecarii pontificii munera obtinuit. Nam praefatus Summus Pontifex Eremitani Ordinis amantissimus anno 1319, uti scribit Pamphilus fol. 44, Ordini Eremitarum S. Augustini tria in Romana Curia officia, *quae conjunxerat*, concessit. Haec fuere munus custodiendi Sacrarii Pontificii, Bibliothecae Pontificiae, et confessionis Pontificis pro tempore existentis audiendae. Primus qui his tribus officiis (unitis) ab eodem Pontifice Avenione praefectus est, Joannes fuit Lemovix theologus qui fuit Bibliothecarius, Sacrista, et Poenitentiarius Romanorum Pontificum Joannis XXII Benedicti XII et Clementis VI. In Regestis Ordinis sub Gen. Seripando ad an. 1544 et mens. Novemb. haec reponuntur *ex vetusto quodam Ordinis codice*. « Quidam Mag. Joannes de Lemovico Ordinis fratrum Eremitarum S. Augustini ex conventu Lemovicensi fuit Sacrista, et confessor felicis recordationis Dominorum Benedicti XII Joannis XXII et Clem. VI etc. » Diem clausit extremam an. 1346, officii sui an. 27. Vide Seripandum in comment. rerum Ordinis ad an. 1319, Elssium tom. I, pag. 383, Crusenium pag. 405, Chronhistoriam pag. 338, et Moroni vol. 60, pag. 183.

Digitized by Google

Fr. Raymundus de Acono, alias Daronis Apamiae in Aquitania natus, post obitum Joannis Lemovicensis a Clemente VI an. 1346 electus fuit Sacrista, Confessarius et Bibliothecarius Pontificius. Haec tria officia exercuit sub Clem. VI Innoc. VI et Urbano V. An. 1358 obtinuit episcopales infulas Telonis (di Tolone) in Provincia, unde ab Urbano V die 13 Nov. ad Forojuliensem (di Frejus) ecclesiam translatus fuit. Postea accepit Episcopatum Apamiensem (di Pamiers) ubi senio confectus extremum diem obiisse videtur an. 1379. Vide Chronhist. pag. 338, Herr. tom. 2, pag. 337, Galliam Christianam Dionysii Sammarthani vol. 1, edit. Paris. 1715, col. 437, Seripandum ad an. 1346, et Gams pag. 594.

Fr. Petrus Amely de Brenaco. Vide pag. 159.

Fr. Petrus de Appamiis. Vide pag. 115.

Mag. Fr. Petrus Assalbitus de Lemovico in Petri Appamiensis locum suffectus fuit anno 1393, gessitque tria praefata officia Sacristae, Poenitentiarii, et Bibliothecarii Apostolici sub Bonifacio IX Innoc. VII Gregorio XII Alex. V Joan. XXIII Martino V et Eugenio IV. Prius inauguratus fuit Episcopus Eloronae (di Oleron) in Vasconia, deinde Condomii (di Condom) unde die 8 Jan. 1421 translatus fuit Electam (Aleth) apud Volcas Arecomicos. Hic Sacrista an. 1430 die 27 Aprilis a Martino V Bullam obtinuit ut corpus S. M. Monicae ex Ostia Tiberina Romam in ecclesiam Augustinianam transferretur. Cum Sacristae munus obiisset annos circiter 45, tandem in patria, quo senio confectus se receperat, extremam hujus vitae diem clausit an. 1440. Vide Chronhist. Ang. Rocca pag. 339, Herr. tom. 2, pag. 264, Elssium pag. 561, Seripandum ad an. 1395, et Gams pag. 486.

Digitized by Google

Mag. Fr. Rodulphus Castellanus etc. Vide pag. 176.

Mag. Fr. Joannes Castellanus etc. Vide pag. 176.

Mag. Fr. Joannes Paulus Bossius, Mediolanensis, an. 1483 a Sixto IV ad Sacrarii Apostolici Praefecturam assumptus fuit. Is in nostro Eremitano Ordine a puerili aetate educatus, in eoque solemnia vota professus, cum quibusdam de causis ab eodem Pontifice conventui S. Sebastiani extra moenia Urbis Abbas datus fuisset, ad Cistercienses, ad quos illud monasterium pertinebat, Augustiniano vexillo terga vertens transivit. Quare Alexander VI ne hoc exemplo Eremitanus Ordo jure suo antiquo ac privilegio frustrari posset, an. 1497, sui Pontificatus 6, sub die 15 Octobris Bullam emanavit, in qua inter caetera § 4 haec leguntur. « Nos, ad quos pertinet tam Religionis ipsius, (Augustinianae) cui singulari devotione afficimur, quam fidelium omnium privilegia, et jura conservare, et tueri, ne Religio ipsa super dicto officio in posterum molestetur, providere cupientes; motu proprio, non ad alicujus Nobis super hoc oblatae petitionis instantiam, sed de nostra mera deliberatione, ac certa scientia, auctoritate Apostolica tenore praesentium statuimus, decernimus, et ordinamus, quod deinceps perpetuis futuris temporibus officium Sacristae praedictum (Capellae Palatii Apostolici) alicui dicti Ordinis Eremitarum professori, quamvis aliter Praelatus ecclesiasticus non existat, committi, concedi, et assignari debeat. » Vide Ordinis Bullarium apud Laurentium Empoli pag. 37, et hujus libri pag. 205. Errant ii nostrates, (quos ipsemet saeculorum Aug. vol. 2 pag. 193 incaute secutus sum) qui praefatum Bossium ponunt post Sacristam Augustinum Castellanum, qui obiit an. 1503, cum e contra in Joannis item Castellani locum suffectus fuerit an. 1483. Ita censet etiam praeter Angelum Rocca Cardinalis Aegi-

Digitized by Google

dius Viterbiensis, qui in supra laudato vetusto codice, quem Cardinalis Seripandus in suis Regestis ad an. 1544 transcribi jussit, manu propria inter alia exaravit quae sequuntur. *Extincto Massensi Episcopo* (Joanne Castellano) ***Fr. Paulus de Bossis Mediolanensis, educatus a Massensi in officio successit, qui S. Sebastiani Abbas fuit, qui diu officio functus est. Mag. Augustinus de Civitate Castelli Alexandri confessor successit Abbati.*** Hinc etiam patet (contra quod loco supra citato scripsi) immediatum Bossii successorem fuisse non quidem Zachariam de Savona, sed Joannem Gianderone de Civitate Castelli. Sacristae munus gessit sub Sixto IV Innocentio VIII et Alexandro VI obiitque mense Octobri an. 1501. In templo S. Sebastiani tumulatus fuit. Adeas Chronhist. Angeli Rocca pag. 341, Alphabetum Aug. nostratis Thomae Herrerae tom I, pag. 437 , et Encomiasticum Aug. nostratis Philippi Elssii pag. 392.

Mag. Fr. Augustinus de Civitate Castelli sub Alexandro VI Sacristae, et Confessarii Pontificii, necnon Basilicae S. Petri poenitentiarii officia obtinuit. Sacristae munus exercere coepit Dominica prima Adventus an. 1503 , ut scribit Angelus Rocca in Chronhistoria pag. 341 contra Pamphilum, et Seripandum, qui errato illum putant obiisse an. 1498. Hujus Sacristae tempore , uti refert laudatus Rocca pag. 342 DD. Ventura Benassai Episcopus Massensis per obitum praefati Augustini Castellani in duobus Conclavibus post decessum Alexandri VI, et Pii III, ***necessitate Conclavis instante ac suadente***, per modum, ut ajunt provisionis, a Sacro Cardinalium Collegio ad obeunda Sacristae munera electus fuit. Verum anno 1504 scilicet an. primo Pontificatus Julii II Sacristae officium et nomen sponte dimisit, seu potius, uti legitur in Seripandi Regestis jam superius citatis, *Episcopus Massensis . . . . officium*

Digitized by Google

(Sacristae) usurpavit, et annum non complevit, et Divo Augustino volente privatus est. Vide etiam Chronica Pamphili fol. 97, et Scripandi ad an. 1498.

Mag. Fr. Zacharias de Savona per renuntiationem spontaneam, sive coactam Episcopi Massensis a conterraneo suo Julio II Sacrarii Apostolici praefecturam accepit an. 1504, quo duobus post mensibus ab accepta dignitate ex hac vita migravit die 20 Octobris. Diu in Basilica S. Petri poenitentiarii officium gesserat, postquam Sacrorum Canonum accuratissimum interpretem Romae, et alibi egisset, uti scribit Elssius pag. 679. Vide etiam Pamphilum fol. 99, et Chronhist. pag. 342.

Mag. Fr. Nicolaus Foresius de Acula, vir multae eruditionis, atque insignis praesertim theologus a praefato Julio II, cui acceptissimus erat, et a quo variis legationibus honestatus fuerat, an. 1504 in Sacristam assumptus fuit, et 1505 die 1 Septembris ad Archiepiscopatum Dyrrachiensem (di Durazzo) promotus. Suae Romanae Provinciae clavum laudabiliter rexerat ab an. 1487 ad 1489. Dicitur singulari quadam animi lenitate, atque urbanitate praeditus fuisse, quibus omnium animos sibi facile devinciebat, omnibusque se gratissimum reddebat. Nonnulla scripsit opuscula mss. quibus et suam egregiam doctrinam ostendit, et perpetuam posteris sui nominis memoriam reliquit. Senio confectus Romae supremum diem clausit die 25 Oct. 1511. Illius corpus Aquipendium translatum apud nostrates humatum fuit. Adeas Chronhist. pag. 342, Gandolphum pag. 272; Pamphilum fol. 99, Ossinger pag. 358, et Lanteri vol. 2, pag. 132, ubi scriptorum ejus catalogum reperies.

Mag. Fr. Gabriel Masciolus. Vide pag. 63.

Mag. Fr. Alphonsus Oliva. Vide pag 22.

Digitized by Google

Mag. Fr. Jacobus Barba. Vide pag. 95.

Mag. Fr. Aegidius de Valenti. Vide pag. 121.

Mag. Fr. Josephus Pamphilus. Vide pag. 166.

Mag. Fr. Augustinus Fivizanensis ex nobili familia de Molaria Fivizani in Lunensi regione ortus, adhuc septennis Pisis Eremitani Ordinis habitum induit; ast in patrio tamen coenobio solemnia vota maturo tempore nuncupavit. Postea vero provecta aetate homo, verba sunt Angeli Rocca, et magisterii jam dignitate insignitus filiationem coenobii S. Aug. Romae ob quamdam praesentis et futurae virtutis ac probitatis significationem in eo splendescentem cooptatus fuit. Anno 1574 die 28 Martii in Fr. Josephi Pamphili Sacristae locum a Gregorio XIII nil tale arbitrans, immo invitus ac reluctans suffectus fuit. Sub eodem Gregorio XIII Sixto V Urbano VII Gregorio XIV Inn. IX et Clemente VIII Sacristae munus obivit. Gregorii autem XIII et Clem. VIII a secretis confessionibus fuit. Duabus interea vicibus totius Aug. Familiae gubernaculum Vicarii gen. nomine obtinuit, nempe an. 1581 post obitum Gen. Francisci Dantini, et anno 1591 Augustino Cornuetano vita functo, ac propterea Aug. Ordinem biennii spatio optime gubernavit, et duobus Cap. gen. praesedit. Quamvis autem in maximis, ut ait laudatus Rocca, rerum gerendarum occupationibus totus ex officio foret, rei tamen litterariae curam nunquam reliquit, et plura Augustinensium opera excudenda curavit. Immo de sua ipse penu litterariam Rempublicam locupletavit, uti videre licet apud Lanteri vol. 2 pag. 242. An. 1593 die 11 Julii a Clem. VIII Commendator xenodochii, seu hospitalis S. Spiritus in Saxia constituitur, episcopalem autem dignitatem a Gregorio XIII Sixto V et Clem. VIII sibi oblatam constanter recusavit. Illius vitae tenor ita ferme a nostratibus scriptoribus de-

scribitur: nimirum quod fuerit vir pius, humilis, omnibus carus, atque ob munificentiam in pauperes semper egenus, necnon in honorum sublimitate singulari modestia praeditus. Non in molli culcitra, sed in stramentitio lecto cubiturus se componebat, laneis subuculis utebatur, atque praeterea cilicio corporis membra divexabat. Praeterea a lautiori mensa omnino abhorrens, modico duntaxat, eoque vili cibo esuriem expellebat, atque interdum etiam ab omni prorsus pabulo se abstinebat. Talem tandem mortem oppetiit, qualis ejus vitae innocentiam decebat die 30 Jan. 1595 aetatis suae 68 non sine sanctitatis opinione. Vide Chronhist. pag. 346, Ossinger 338, Herr. tom I, pag. 46, Niceron tom. 21, pag. 92, Cornelium Curtium pag. 167, et Lanteri vol. 2, pag. 241, ubi quae scripsit reperies.

Mag. Angelus Rocca de *Rocca Contrada* in Piceno, unde cognomen accepit, natus est in praefato oppido an. 1545 et an. 1552 aetatis suae septimo Camerini Aug. habitum suscepit, ibique humanioribus litteris sedulam operam navavit. Caeteris autem subinde disciplinis vacavit Perusiae, Romae, ac Venetiis, ac tandem Patavii an. 1557 Magisterii, atque Doctoratus insignia obtinuit, atque illi celeberrimae Theologorum Universitati, omnibus postulantibus, ut ipsemet scribit, cooptatus, sive ut ajunt, incorporatus fuit, et ad emolumenta admissus. Postea vero Venetiis praesertim in coenobio tum nostratum (S. Stephani) tum Cruciferorum juvenes tam coenobitas quam saeculares, et quidem nobiles bonorum artium studiosos legendo ac disputando excoluit, et in concionando sese exercuit. Multos diversorum auctorum tam veterum quam recentiorum libros emendatos, et e tenebris erutos in lucem emisit. Cognita tanti viri doctrina, ejusque circa litterarios labores indefessa sedulitate Augustinus Fivizanensis tunc temporis totius Ordinis Vic. Generalis, ac Sacrarii Pont. Praefectus illum

Romam arcessivit tum ut nostratis Augustini Triumphi *Summam de potestate ecclesiastica* scholiis atque adnotationibus illustrandam , atque typis excudendam curaret , tum etiam ut Ordinis secretarium ageret. Sed ipsummet Rocca de seipso scribentem audiamus. » Romam itaque profectus, et fere invitus utrumque praestitit ; sex autem annorum spatio Ordinis a secretis fuit. Deinde a Sixto V ad typographiam apostolicam an. 1585 pro bibliis et Conciliis generalibus imprimendis sanctorumque PP. monimentis restituendis et ecclesiasticis libris promulgandis in Vaticano institutam accitus, operam suam innumeris fere laboribus refertam inibi decem fere annorum spatio praestitit, bibliaque tandem aliquando emendata typis mandanda non semel curavit, ac typographicae correctioni ex Romanorum Pontificum mandato operam navavit. Multis tandem circa Gregorii Magni, et Seraphici Bonaventurae monimenta in lucem edita exantlatis laboribus in fr. Augustini Fivizanii locum a Clemente VIII an. 1595 suffectus fuit. Anno 1605 decennio jam Sacristatus expleto, ab eodem Clemente Episcopus Tagastensis creatur. Fuit etiam Abbas S. Mariae de Plano Castilionis dioecesis Senogaliensis. An. 1614 postquam quadraginta annorum curam atque laborem in libris undique colligendis impenderat, perinsignem Bibliothecam a suo nomine Angelicam nuncupatam in romano S. Augustini coenobio fundavit , eamque eidem coenobio donatam statis quibusdam diebus et horis patere omnibus jussit. Naturae debitum persolvit Romae die 8 Apr. 1620 aetatis suae 75 ab ingressu in Religionem 68 quorum viginti quinque in Sacristae munere sub Clemente VIII Leone XI et Paulo V Summa cum laude insumpsit. Tumulatus fuit in templo S. Aug. ante sacellum D. Nicolai. Vide Chronhist. pag. 348, Ludovicum Mororum dict. hist. tom. I, pag. 46, Jo. Petrum Niceron de viris illustribus tom. 21, pag. 91, Tiraboschi tom. 8, pag. 94, et seq.

Digitized by Google

edit. Venet. 1825, Curtium in elogiis pag. 247, Ossinger pag. 754, et Lanteri vol. 2, pag. 228, apud quos operum ejus catalogum reperies.

Mag. Fr. Joannes Baptista de Aste ex nobilibus parentibus Nicolao de Aste, et Agnete Collata prodiit in lucem an. 1566 Albingauni in Liguria occidentali. An. 1580 una cum Philippo de Aste ejus consobrino, qui et ipse egregius evasit et insignis S. Theol. Mag. in conventu Salmanticensi, ad quam urbem studiorum causa missi fuerant, Augustinianum cucullum induit, ibique an. 1585 die 8 Septembris solemnia vota nuncupavit. Post peractum philosophiae studium in Italiam revertitur et Januensi S. Augustini coenobio aggregatur. Inde Bononiam ad studiorum curriculum perficiendum profectus ineunte virili aetate lauream magistralem promeruit, fuitque studiorum Regens Firmi, Ticini, Genuae, Patavii, atque bis Romae, tanto ubique cum ingenti omnium plausu, tantaque sui nominis fama S. Theologiam explanans ut *theologorum Phoenix* appellatus fuerit. Dicendi quoque artem cum egregie calleret, non minus insignis orator, quam famosus theològus audiebat. An. 1603 erat Prior Genuae ad S. Aug. et 1607 Regens Romanus, quo tempore a Paulo V qui eum pridie perorantem audierat, suffectus fuit Generali Hippolyto Fabriani ad Fescenniae, et Hortae Episcopatum evecto. Anno insequenti die 22 Maji in Comitiis generalibus Romae habitis ad quae Patres convenerant 1500, et vocales 116, omnes nemine excepto communi inspiratione, non expectato, ut ait Empoli, ordine suffragiorum, eumdem per acclamationem in officio confirmarunt. In ipsis sui regiminis primordiis ad Ordinis studia instauranda statim se convertit; at gravioribus negotiis in Hispaniam vocatus hujusmodi egregium molimentum intermisit. Expleto Generalatus sexennio ad praefatum S. Aug. coenobium Genuam se

contulit an. 1614 ubi cum religiosae quieti, litteris, ac pietatis operibus hilari animo vacaret, iterum Romam redire an. 1620 coactus fuit, cum ob mortem Angeli Rocca ab eodem Paulo V qui magnam illius eruditionem vitaeque integritatem atque prudentiam probe noverat, Sacrarii Pontificii Praefectus, et Episcopus Tagastensis renuntiatus fuisset. Verum aliquot post menses utrumque honorem reliquit iturus illuc ubi non infularum ornamenta, sed duntaxat virtutum merita in statera appenduntur. Obiit autem Romae mense Octobri eodem an. 1620 aetatis suae 54. Mentionem de illo faciunt continuator Chronhistoriae pag. 356, Oldoinus in Athenaeo Ligustico pag. 310, Herrera tom. I, pag. 444, Regest. illius Generalatus ad an. 1608, Ossinger pag. 85, et Lanteri vol. 2, pag. 300, qui ea quae reliquit scripta referunt.

Mag. Fr. Vincentius Spinola. Vide pag. 46.

Mag. Fr. Fulgentius Galluccius. Vide pag. 43.

Mag. Fr. Fortunatus filius Equitis Jacobi Oliverii Scacchi ortus est Anconae circa an. 1572, et quia Fani an. 1587 Eremitano Ordini nomen dedit, Fanensis deinceps nuncupari coepit. Postquam Arimini philosophicis atque theologicis disciplinis sedulam operam navasset, ut magis magisque in iisdem scientiis perficeretur in Hispaniam mitti a Superioribus petivit atque impetravit. In illam itaque peninsulam an. 1575 profectus, Complutensem, et Salmaticensem Academias septem annos frequentavit, ita ut doctissimus S. Theol. Mag. evaserit, quam subinde summa cum laude docuit Toleti, et Compluti in Hisp. et Veronae, Perusiae, Recineti, et Maceratae in Italia. Et quia hebraicam graecamque linguas optime callebat, Venetiis an. 1609 Sacra Biblia edidit in plures linguas versa, duobus voluminibus comprehensa quae Card. Scipioni Burghesio dicavit.

Venetiis cum degeret renuit optimatum favorem, quo cum pingui stipendio Reipublicae theologus constituebatur in locum Pauli Sarpii, eam afferens causam, quod *religioso homine indignum putaret ei succedere qui tantum suis scriptis dedisset Reipublicae christianae damnum et malum.* Non caruit sacrae eloquentiae gloria; nam nobilioribus Italiae urbibus tamquam mirificum concionatorem se spectandum exhibuit, ac praesertim Bononiae, ubi aliis triginta celeberrimis oratoribus concurrentibus praelatus, et electus fuit ut in solemnissima quadam populi supplicatione e suggestu peroraret. Anno 1620 Romam ad Capit. gen. se contulit, ibique S. Scripturae interpres remansit usque ad an. 1622. Inter caeteros viros amplissimos, apud quos summa gratia flagrabat, amicum quoque atque mecoenatem habuit Emum Card. Maffejum Barberini, postea Urbanum VIII, qui propterea illum dum Maceratae publice sacras litteras doceret an. 1624 Romam arcessivit, atque die 23 Feb. ejusdem anni Sacrario Pontificio praefecit. Dum autem doctis voluminibus edendis Romae operam daret, an. 1639, sive infirma valetudine qua jamdiu afficiebatur, sive potius aliquorum aulicorum artibus, quibus Fortunati loquendi libertas minime placebat, officium dimittere coactus fuit. Quare pretiosa bibliotheca divendita, pro qua sex scutatorum millia expenderat, ad Fanense coenobium se recepit, ubi male affectae senectutis, ac praesertim crudelis oculorum morbi molestiis quatuor annos patientissime toleratis, e praesentis vitae doloribus ereptus fuit die 1 Augusti an. 1643 aetatis suae 70 et in templo nostratum Fani sepultus. Multa quae acquisierat bona illi Fanensi coenobio reliquit, cum adhuc vivens quartam claustri partem cum superioribus cubiculis construi suis sumptibus curasset. Quamvis nomine Fortunatus, re tamen parum fortunatus fuit, nam illius vita ab initio usque ad terminum variis obnoxia fuit adversae fortunae casibus, qui ab Hieronymo Tiraboschi

vol. 8 edit. Venet. 1824 pag. 157 ita describuntur: Ei fu uomo di vario vicende dal principio fino al termine di sua vita. Nato in Ancona di padre nobile, ma non di legittima madre, fu consegnato dapprima tra gli esposti a uno spedale. Quindi ricondotto alla casa paterna, e legittimato, entrò nell' Ordine di S. Agostino. La legge di Sisto V, per cui ordinò che niuno nato illegittimo potesse essere religioso, lo costrinse a deporre l'abito, ma poscia ottenne di ripigliarlo. Nei primi anni visse così sprogiato, che tutti i più vili impieghi del suo convento erano assegnati allo Scacchi. Ottenne finalmente di esser mandato agli studj a Rimini e poscia a Roma; e credendo che l'Università d' Alcalà fosse la madre di tutte le scienze, impetrò di potersi colà trasferire. Salito su una nave senza danaro, gli convenne, per vivere, servir da cuoco a' passeggieri, e giunto così a grande stento in Ispagna, cambiò le stoviglie co' libri e per sette anni applicossi con sommo studio alla filosofia e alla teologia, e diede pubblici saggi del molto suo ingegno. Tornato in Italia si diè allo studio delle lingue; e nell' ebraica e più tardi ancor nella greca si avanzò molto. Nel 1609 pubblicò in Venezia una nuova edizion della Bibbia unendo alla Volgata la version del Pagnino, l'antica romana, e quella della parafrasi caldaica. . . . . . Dopo aver insegnato in molti conventi del suo Ordine, Urbano VIII chiamollo a Roma, e lo sollevò all' onorevole impiego di Sagrista nel palazzo apostolico, cui egli tenne per 15 anni. Ma egli poscia cadde in disgrazia al Pontefice stesso, sì perchè sotto pretesto di sanità abitar non voleva nel Vaticano, sì perchè parlava talvolta troppo liberamente di ciò che nello stesso Pontefice gli dispiaceva. Quindi presa l'occasione del chiedere ch'ei faceva qualche sollievo alla sua età avanzata, il Papa, a cui fu fatto credere che lo Scacchi avesse dimesso l'impiego, conferillo ad un altro; di che egli tanto rammari-

Digitized by Google

cossi che, venduta la sua libreria, in cui speso avea fino a 6000 scudi ritirossi a Fano, ove poscia morì in età di circa 70 anni nel 1643. Consulere etiam potes Pinacothecam virorum illustrium Erytrhei tom. 2, pag. 196, edit. Coloniae 1643, continuatorem Chronhist. pag. 357, Ossinger pag. 802, et Lanteri vol. 2, pag. 270, apud quos nostratis Fortunati operum catalogum invenies.

Mag. Fr. Thaddaeus Altini. Vide pag. 69.

Mag. Fr. Ambrosius Landucci, nobilis Senensis, an. 1608 aetatis suae 9 die 11 Novembris Iliceti prope Senas Augustinianam Eremum ingreditur, et an. 1610 die 14 Junii ibidem cucullum induit coenobio S. Martini Senarum aggregatus. Completo studiorum curriculo totum se dedit investigandis Ordinis, ac praesertim suae Ilicetanae Congregationis antiquitatibus, quas etiam doctis conscriptis voluminibus egregie illustravit, dignus proinde quem Urbanus VIII speciali mandato an. 1632 inter S. Theol. Magistros adnumerari jusserit. Cum bis jam fuisset Ilicetani coenobii Prior, an. 1645 hujus Romani S. Augustini conventus prioratum obtinuit, ac postea in Etruriam rediit ubi an. 1650. Serenissimi Principis Matthiae theologus declaratus fuit, et 1653 tertia jam vice Ilicetanae Congregationis Vicarius generalis constitutus. Sui regiminis tempore ejusdem Congregationis jura ac privilegia strenue defendit, atque ampliavit, coenobia instauravit, sacella extruxit, ecclesias ornavit, ac pulcherrima in coenobio S. Martini Senarum pro infirmis cubicula excitavit, atque insignem bibliothecam sex millibus codicum refertam ad publicam commoditatem fundavit. Fuit etiam Senis sacri Collegii theologus, atque S. Officii consultor. Anno 1655 cum iterum Romam ad comitia generalia advenisset, ab Alex. VII die 25 Julii in Sacristam assumptus, et 30 Augusti ejusdem

anni Episcopus Porphyriensis inauguratus fuit. Hanc sublimem dignitatem adeptus humilem modestamque vivendi normam, quam intra claustrum secutus fuerat numquam dimisit. Lingua, et manu omnibus profuit, morum suavitate omnibus placuit, agendi prudentia, doctrina, atque eruditione omnium laudes promeruit. Cum Sacristae munus sub Alex. VII, et Clemente IX annos 13, menses 6, et dies 22 egregie exercuisset, ad extremam suae mortalis vitae horam pervenit Romae die 16 Feb. an. 1669, toto asse piis operibus impenso. Habebat annos 70 non autem 73 prout errato sculptum est in nigro marmoreo lapide, qui nunc extat ad laevam introeuntium Sacrarinm ecclesiae S. Augustini de Urbe in qua sepultus jacet. Vide Chronhist. pag. 359, Angelicum Aprosium in sua bibl. pag. 323, Ossinger pag. 495, et Lanteri vol. 3, pag. 6, qui operum ejus catalogum referunt.

Fr. Josephus Eusani natus est Aquilae circa an. 1615, atque admodum juvenis in patrio Augustiniano coenobio cucullum induit. Ingenii acumine, atque studendi assiduitate et solertia evasit S. Theologiae Magister valde doctus, atque insignis concionator. An. 1664 electus fuit Vicarius generalis Congregationis Perusinae, eamqne non magis imperio quam amore laudabiliter rexit. Cum esset Procurator generalis, et in Romano Archigymnasio S. Scripturae professor an. 1669 die 9 Martii a Clemente IX in Sacristam assumptus, et Episcopus Helenopolitanus inauguratus fuit, quem titulum Clemens X, cujus erat confessarius, au. 1672 cum Porphyriensi commutavit. Dicitur a Moronio vir plenus modestia, probitate, et doctrina. Praefuit Sacrarii Apostolici custodiae sub Clemente IX, et X, quorum gratia atque benevolentia non quidem ad sui ipsius, sed ad Augustinianae Religionis bonum usus fuit, pro qua multa eaque amplissima privilegia obtinuit praesertim

Digitized by Google

in favorem Confraternitatis S. Cincturae. Sibi parcissimus Religionem ditavit, atque Aquilanum conventum cujus erat alumnus, de parvo, amplissimum, et de paupere divitem fecit. In eodem conventu insignem bibliothecam fundavit, studiorum scholas aperuit, eique moriens pingue ex testamento patrimonium reliquit. Item coenobiis S. Augustini de Urbe, S. Mariae de Populo, et S. Matthaei in Merulana argentariam supellectilem donavit, fundosque satis amplos legavit, atque sacellum B. Ritae in templo S. Augustini exornavit. Decessit die 23 Aprilis an 1692, aetatis suae 77 cum Sacrarii Apostolici praefecturam tenuisset annos 23. mensem unum, et dies 14. Sepultus fuit in ecclesia S. Augustini de Urbe aute sacellum B. Ritae unde hisce temporibus illius monumentum translatum fuit prope sacellum D. Thomae de Villanova. Adeas Chronhistoriam pag. 360, et dictionarium Moroni vol. 60, pag. 189.

Mag. Fr. Petrus Lambertus Le Drou in civitate Huyensi dioecesis Leodiensis in Belgio natus est an. 1641. Jam inde a pueritia pietati addictus in coenobio Huyensi Augustinianae Familiae nomen dedit, ac brevi sub doctissimis magistris theologicas disciplinas egregie doctus, easdem statim licet juvenis nostrates alumnos Huy, Bruxellis, et Lovanii docere jussus fuit, tanta nimirum sui nominis fama, tantoque discipulorum profectu ut inter Lovaniensis Universitatis Doctores an. 1673 cooptari meruerit. Postea vero ad insignem abbatiam Parcensem, seu de Parco prope Lovanium invitatus, ibidem Praemonstratensi studiosae juventuti sacram Theologiam explanavit. An. 1677 una cum celeberrimo nostrate Christiano Lupo Lovaniensis Accademiae causam contra quosdam criminatores, qui quasdam illius scholae propositiones Apostolicae Sedi tamquam de haeresi suspectas detulerunt, ita egregie Romae defendit,

ut et plenissimum de adversariis triumphum egerit, et viri doctissimi nomen sibi compararit. An. 1682 in Capitulo Mechliniae celebrato Belgicae Provinciae praefectus fuit, quod munus integro triennio sedulo explevit, et 1687 Romam a Summo Pontifice vocatus in Archigymnasio Romano Sacrae Scripturae professor, atque in Collegio de Propaganda Fide Praefectus studiorum constitutus fuit. Lovanium rediit an. 1690, eo quia ab illa Universitate adnumeratus fuerat inter octo Doctores Regentes, uti vocant, strictae facultatis theologicae, ad quos ut scribit Ossinger, spectabat illius facultatis bona administrare, officia conferre, stipendia distribuere, caeteraque disponere, quae ad almae facultatis decorem et augmentum faciebant. Biennio tamen post an. scilicet 1692 illum Innocentius XII Sacrarii Apostolici Praefectum, atque Episcopum Porphyriensem inauguravit. Deinde Lambertus alios honores, aliasque dignitates obtinuit; nam primo inter Canonicos Collegiatae S. Pauli Leodii adscriptus, postea ejusdem urbis Cathedralis Canonicus Poenitentiarius constitutus, ac tandem Praepositura Collegiatae S. Stephani Moguntiae decoratus fuit. An. 1700 Innocentio XII defuncto, ita continuator chronhistoriae, dum Le Drou in Belgio morabatur sanitatis recuperandae causa, cui äer romanus parum favebat, contentio orta est quis loco absentis Sacristae Conclave ingredi deberet, pluribus Ordinem Aug. non professis conantibus speciosum illud munus occupare. Re mature apud S. Collegium discussa, iidem Emi Patres Ord. Aug. in suo perantiquo jure esse manutenendum die 6 Oct. 1709 decreverunt, et vices Sacristae in Conclavi commiserunt P. Mag. Fr. Paulo Mariani Romano, qui Ord. privilegia apud Sacrum Collegium strenue tutatus erat. An. 1701 Romam reversus Clementi XI doctrina prudentia humilitate consiliorum gravitate et fidelitate se acceptissimum reddidit. Ab Archiep. Coloniae DD. Clemente ex Bavariae Ducibus,

Digitized by Google

qui simul erat Episcopus Leodiensis, Vicarius generalis hujus dioecesis electus an. 1712 mense Septembri Pontificii Sacrarii praefectura se abdicavit postquam illam annis 20 sub Innocentio XII, et Clemente XI omnium plausibus tenuisset. Mortalem cum immortali vitam commutavit Leodii die 6 Maii an. 1721 aetatis suae 80. Vide Chronhist. pag. 362, Lanteri vol. 3, pag. 102, Ossinger pag. 301, et Moroni vol. 60, pag. 190.

Mag. Fr. Nicolaus Augustinus de Abbatibus Oliveriis, Card. Fabii Olivieri germanus frater, ex nobilissima familia Pisaurensi, cui ingens splendor accessit ex consanguinitate cum domo Albani, ortus est Pisauri die 16 Dec. 1661, eique in baptismo nomen impositum fuit Franciscus Antonius. Anno 1680 die 4 Nov. Arimini Eremitano Ordini nomen dedit ac post unius anni tyrocinium expletum solemnia vota nuncupavit. Studiis deinde Bononiae atque Arimini octo annos cum vacasset Lectoris gradum obtinuit. Verum quia oratoriam praeoptabat, scholastico pulvere excusso se totum concionando mancipavit, quo in munere magnum sibi nomen comparavit praesertim Firmi, Asculi, et Pisauri. Cum variorum conventuum prioratum jam gessisset, an. 1669 Bononiae in comitiis gen. Provinciae Anconitanae primatum adeptus fuit. Dum autem post provincialatus tempus transactum Pisauri religiosa tranquillitate frueretur, a Rmo P. Mag. Gen. Nicolao Serano an. 1703 ad Urbem arcessitus coenobii S. Augustini prior eligitur, quo in officio ab Adeodato Nuzzi an. 1705 confirmatur ac paulo post nempe die 22 Septembris ejusdem anni magistralibus infulis insignitur. Clemens XI ejus consobrinus illum Sacrario Apost. praefecit die 26 Septembris 1713, eumque die 13 Junii 1714 Episcopum Targensem creavit. Postea vero titulum accepit Eccl. Porphyriensis, et an. 1727 a Benedicto XIII adnumeratus fuit

inter Canonicos Basilicae Lateranensis. Statim ab obtenta dignitate Oliverius omnem curam impendit ut sacrarum Reliquiarum venerationem promoveret; quare animadvertens eas humili loco paucis pervio custodiri, a pia Summi Pontificis munificentia obtinuit ut in Quirinali in ipsa Sacristae habitatione nobile sacellum nobiliori sacrarum Reliquiarum custodiae extrueretur. Cum esset vir modestia, affabilitate, in omnes beneficentia, aliisque praeclaris dotibus ornatus, omnium plausus sibi conciliavit. Praesertim autem excelluit singulari praerogativa pietatis, ac munificentia in ecclesiis sacra suppellectile ditandis. Cum ad mortem omnis christianae virtutis exercitio se praeparasset, morbi doloribus incredibili patientia toleratis, ac perfectissima sui ipsius cum divina voluntate conformatione Praelatus omnibus Cardinalibus, ac primariis Italiae familiis carus, cunctisque amabilis, ac venerabilis spiritum Deo reddit Romae die 29 Jan. An. 1731, aetatis suae 70. Sepultus jacet cum apposito epitaphio in sacello S. Monicae. Ex Chronhist. pag. 363, et Moronio vol. 60, pag. 190.

Mag. Fr. Thomas Cervioni. Vide pag. 104.

Fr. Sylvester Merani in oppido Liguriae Orientalis vulgo Levanto natus post datum Eremitanae Familiae nomen evasit S. Theologiae Magister, et Umbriae Provincialis. An. 1722 erat Regens Perusiae, et 1725 Patavii. De illo in Regesto undecimo Gen. Vasquez pag. 92 haec leguntur « De obitu illm̃i ac revm̃i DD. Fr. Silvestri Merani, qui post principaliores Italiae cathedras sua doctrina illustratas, post insignem Umbriae provinciam singulari prudentia gubernatam, post praeclaram Pontificii Sacrarii Praefecturam adeptam (1742 a Benedicto XIV Episcopus Porphyriensis consecratus) eamque per viginti duos ferme annos religiosissime exercitam, post traductam omnem suam integerri-

Digitized by Google

me aetatem, ac toleratas patienter suae aegritudinis molestias, tandem die 22 Januarii 1764 cunctis Ecclesiae Sacramentis munitus plenus meritis septuagesimo sexto anno aetatis suae nondum completo e vita excessit ex nimio catharro suffocatus. Itaque Ordo noster virum amisit sapientia, consilio, prudentia, morumque probitate vere eximium » Quemadmodum vixit, piissime obiit. Manuscripta reliquit tria volumina lucubrationum theologicarum, quae asservantur in Angelica Bibl. suntque vindicationes operum S. P. Augustini ab iniquis animadversionibus Phereponi, idest Joannis Clerici. Vide etiam Moronium vol. 60, pag. 190.

Mag. Fr. Nicolaus Angelus Maria Landini ortum habuit Florentiae die 16 Julii an. 1695. Alumnus fuit conventus S. Spiritus, evasitque in primis celeberrimus, atque eloquentissimus orator, uti scribit Berti in Breviario hist. de script. Aug. saeculi XVIII. An. 1746 erat Prior coenobii S. Augustini de Urbe, 1748 Ord. Secretarius sub Gen. Gioja, at 1750 Assistens Italiae quo tempore, nempe die 2 Junii 1751 constitutus fuit Commissarius generalis. Tandem an. 1764 post obitum Silvestri Merani cum esset jam a die 1 Nov. 1751 Procurator gen. a Clemente XIII Sacrarii Pontificii Praefectura insignitus et Episcopus Porphyriensis inauguratus fuit. Laudabiliter officium exercuit sub eodem Clemente XIII, Clem. XIV, et Pio VI. In catalogo Sacristarum dicitur homo piissimus, erga pauperes beneficentissimus, ac firma valetudine donatus. Obiit in Quirinali die 18 Feb. hora nona an. 1782, aetatis suae 86 cum mens. 7 et diebus 2. Tumulatus fuit in templo S. Aug. Reliquit typis editas aliquot orationes, quae asservantur in Bibl. Angelica. Vide Reg. Gen. Vasquez ad an. 1782, pag. 108, et Moroni vol. 60, pag. 190.

Digitized by Google

Mag. Fr. Franciscus Xaverius Cristiani natus est in Piceni oppido vulgo *Monte Granaro* die 9 Jan. 1729. Eremitanum S. P. Augustini Ordinem ingressus, ingenii praestantia atque in sacris disciplinis profectu se spectabilem reddidit. In primis autem claruit celebris concionatoris, atque poetae extemporanei nomine. Die 8 Martii an. 1782 dum Pius VI Bononiae moraretur in Austriam iturus ex commendatione Ducis Parmae dum Bononiensis coenobii, cujus erat alumnus, prioratum gereret, illum ad Sacrarii Apostolici Praefecturam designavit, ac postea, scilicet die 29 Septembris ejusdem anni revera Sacristam et Episcoscopum Porphyriensem renuntiavit. Consecratus fuit a Card. Carolo Rezzonico Romae in templo S. Aug. Laudabiliter munus exercuit usque ad primam Gallicam invasionem, ac post Pii VI deportationem an. 1798 in patriam reversus ibidem apopletico morbo correptus debitum naturae persolvit die 3 Jan. an. 1800 et in ecclesia parochiali SS. Philippi, et Jacobi tumulatus fuit. Bibliothecam Angelicam ex asse haeredem constituit, et Bibliothecarii honorarium ad annua scutata romana centum auxit. Vir in litteraria republica satis notus hanc mortalem vitam duxit an. 70, menses 11, diesque 24. Reliquit typis edita quaedam poetica, et oratoria, quae habentur in Bibl. Angelica. An. 1794 tempore quadragesimali jubente Summo Pontifice vices gesserat concionatoris Apostolici tunc aegrotantis. Vide Regest. Gen. Vasquez ad an. 1782 pag. 108, Moroni vol. 69 pag. 191, et Lanteri vol. 3, pag. 233.

V. Josephus Bartholomaeus Menocchio ortum habuit ex honestis parentibus Carmaniolae in Pedemontio die 10 Martii an. 1741. Laudabiliter adolescentia inter pietatis atque litterarum exercitia in patria transacta, an. 1760 Firmi in Piceno Eremitanae Familiae nomen dedit, ac post peractum unius anni tyrocinium solemnia vota emisit Fa-

nensi S. Luciae coenobio adnumeratus. Philosophicis disciplinis Anconae non sine profectu operam navavit, ac theologiae cursum Interamnae inchoavit, quem tamen prosecutus fuit Ameriae, complevitque Recineti. Lectoris officium adeptus scientiam sanctorum potissimum juvenum animis instillare satagebat, factus omnibus alumnis exemplar pietatis, modestiae, humilitatis, obedientiae, mansuetudinis, poenitentiae, orationis, caeterarumque quae ad evangelicam perfectionem pertinent religiosarum virtutum. Verum quia animarum zelo maxime exardebat, relicto docendi munere totum se verbo Dei annuntiando addixit, quo titulo postea magistralem lauream obtinuit. Concionando autem uberrimos ubique laborum suorum fructus colligebat, eo quia apostolatus officium cum integerrimae vitae exemplo, cum assidua oratione, abstinentia, atque jejunio sociabat, Domino etiam sermones ejus saepe confirmante curationum gratiis ac prodigiis. Contigit hoc praesertim Mutinae ac Bononiae ubi ita invaluit erga ipsum sanctitatis opinio ut universim ab omnibus sanctus appellaretur, atque undique ad illum aegroti adducerentur, vel ipsemet ad eorum lectum arcesseretur ut ab illo benedictionem accipientes pristinae sanitati restituerentur. An. 1771 parochus Castelli Fidardi in Piceno constitutus hoc difficillimum munus magno cum sibi commissi gregis fructu exercuit, ac deinde an. scilicet 1781 confessarius electus Monialium S. Mariae de Bono Consilio Asculi, et postea S. Elisabethae Fulginii, 12 annorum spatio electam vineam Domini, hortumque conclusum sponsarum Christi coelesti pabulo tum fideliter, tum sedulo excoluit. Contigit autem ut an. 1793 Mutinae in Ecclesia S. Vincentii concionaretur, quo tempore adeo invaluit erga ipsum sanctitatis opinio ut per vicos et plateas una omnium voce sanctus appellaretur. Tanta Menocchii sanctitatis fama permotus revm̃us DD. Franciscus Maria d'Este Episcopus Regiensis illum apud se arcessivit, eique commisit

Digitized by Google

ut suam dioecesim missionibus et spiritualibus exercitiis lustraret. Accidit autem interea ut praefatus Regiensis Episcopus in gravem morbum inciderit, a quo per Servi Dei orationes incolumis evasit; quare sedulo excogitavit eum coadjutorem in onere episcopali sibi adsciscere. Consilium suum statim patefecit Serenissimo Mutinae Duci, cui Menocchius carissimus erat, eique summopere placuit Episcopi cogitatum. Res itaque tota Pio VI delata fuit, qui sine mora Josephum Bartholomaeum elegit, et in Consistorio diei 18 Dec. 1795 Episcopum Hipponensem declaravit. Consecratus fuit in ipsa Regiensi civitate die 22 Maji 1796. An. autem 1797 ob gallicas perturbationes Regio exulare coactus, ad Anconitanum coenobium se contulit, atque ibidem quamvis infulae splendore fulgeret, in omnibus tamen instar simplicis religiosi semper se gessit, factus iterum regularis observantiae praeclarum exemplar. Integro fere biennio, quo Anconae moratus fuit, in illius Ecclesiae administratione Ep. Card. Ranuzzi summopere adjuvit, atque etiam in Cathedrali coram frequentissima audientium multitudine quadragesimales conciones habuit, tanto nimirum plausu ut ab ipsis quoque religionis hostibus in magna existimatione haberetur. Post Anconitani coenobii suppressionem an. 1799 ad oppidum Montis Raynaldi se recepit, ibique in privata quadam domo mansionem statuit, ex qua tamen saepe saepius egrediebatur ad apostolatus officia in hoc vel illo loco peragenda, ut merito de illo dici possit quod totum fere Picenum pertransivit benefaciendo, atque pastoralis muneris partes obeundo. Eodem anno pro DD. Francisco Xaverio Cristiani aegrotante Venetias ad Conclave vocatus fuit, ac post illius obitum a Pio VII in ejus locum suffectus, et in suum insuper confessarium assumptus. Die autem 2 Aprilis 1800 ex Hipponensi illum ad Porphyriensem Episcopatum transtulit. Tantam deinde laudatus Pontifex ergo venerabilem virum

Digitized by Google

existimationem concepit atque benevolentiam ut etiam cardinalitiam dignitatem illi conferre animo haberet, quod tamen Pontificis consilium ut vir Dei cognovit tantum honorem humiliter declinavit. An. 1804 Pium VII Parisios ad Imperatoris coronationem comitatus fuit, atque per totum iter ubique sparsit mirum sanctitatis odorem, ita ut tamquam vir sanctus ab omnibus in summo honore haberetur. Quando laudatus Summus Pontifex die 6 Julii 1809 in captivitatem a Gallis abductus fuit, magno tum sui, tum Pontificis dolore ob iniquam prohibitionem illum comitari ei non licuit, quare absente Summo Pontifice Romae in Quirinali remansit, ubi pontificalia officia assidue gerebat, atque ita omnibus se acceptum reddidit ut ab ipsis quoque Gallis, quamvis juramentum fidelitatis Napoleoni praestare noluisset, pacifice vivere sineretur. Eodem tempore potissimum illi cordi erat cura Monialium (praesertim adoratricium perpetuarum, cujus instituti promotor fuit) et infirmorum, e quibus non paucos invocato Deiparae nomine sanitati restituebat. Verumtamen praefatum Summum Pontificem in Liguriam comitatus fuit postremae illius exulationis tempore (22 Martii 1815) eique Savonae adfuit B. M. V. de Misericordia imaginem coronanti. Obdormivit in Domino Romae in Palatio Quirinali omnibus Ecclesiae Sacramentis munitus an. 1823 ipso annuntiationis Deiparae die festo exeunte annum agens 83. Reliquit ex testamento fundos pro causis promovendis beatificationis et canonizationis Servorum Dei Ordinis nostri, et aliquot fructiferos census pro bibliotheca Angelica. Reconditus fuit in templo S. Augustini, prius nempe in communi fratrum sepulcro, ac postea intra parietem sacelli D. Nicolai, unde tandem an. 1854 praesente Card. Vicario translatus subter humum cum apposita inscriptione ante D. P. Augustini sacellum positus fuit. Praecipua quae ante obitum miracula patravit haec sunt: nam ingentem locustarum multitudinem roma-

Digitized by Google

nos agros infestantium suis exorcismis in Tiberim compulit, multos obsessos a daemone liberavit, plures aegrotantes per B. Mariae Virginis invocationem, erga quam peculiarem venerationem profitebatur, sanitati restituit, duabus puellabus, quae cruribus uti nequibant, gradiendi potestatem obtinuit, extinctam monialem ut exomologesim faceret ad vitam revocavit, puerum e sublimi loco ruentem impertita benedictione incolumem servavit, secreta cordium inspexit, occultos eventus manifestavit, futura multa praedixit, aliaque permulta mirabilia fecit, ita ut ejus adhuc inter vivos degentis vestium lacinias atque imagines religionis causa fideles certatim expeterent. Etiam post mortem miraculis claruit, ut videre licet in processu informativo de ejus vita constructo Romae ab an. 1845 ad 1852 typisque evulgato. Venerabilis titulum obtinuit die 27 Aprilis an. 1871. Scripsit typisque evulgavit quinque novendia pro praecipuis festivitatibus B. M. V. quae in Ecclesiis Romae recitantur. Vid. Regest. X Gen. Bellisini pag. 64, et Lanteri vol. 3, pag. 287.

Fr. Josephus Perugini natus est in oppido Gradoli ad lacum Vulsinium in dioecesi·Montis Falisci die 5 Decembris an. 1759. Jam inde ab adolescentia nostrum Eremitanum Ordinem ingressus singularis modestiae, ac probitatis jugiter argumenta praebuit, adeo ut non modo verbis aut re numquam ea repagula perfregerit, quae suae verecundiae circumduxerat, verum etiam, quod maxime pudicis viris evenire dicitur a sapientibus, de ipsa pene pudicitia loqui erubuerit. Post exactum studiorum curriculum, in quo cum sui, tum discipulorum lucro cucurrit S. Theologiae lauream adeptus, primum Viterbiensis coenobii, deinde hujus Romani S. Aug. prioratum (1803) obtinuit, tantaque humanitate commissam familiam rexit, ut veluti pater amantissimus ab omnibus haberetur. An. 1810 die 3 Augusti

cum P. Mag. Josephus Rabù totius Ordinis generalis Commissarius, et S. Augustini parochus renuens sacrilegum fidelitatis juramentum a Gallis expetitum in Corsicam deportatus fuisset, illius facultates P. Mag. Josepho Perugini collatae sunt, eique perdurarunt usque ad reditum Rabù die 11 Maji 1814, licet ob temporum calamitates eisdem uti nequiverit. Ejus praeclaras dotes admiratus eximiae sanctimoniae vir DD. Josephus Bartholomaeus Menocchio, Ep. Porphyriensis an. 1819 cum esset Angelicae Bibliothecae theologus jam inde a die 20 Nov. 1815 electus, illum in socium sibi assumpsit, atque moriens Pio VII eum commendavit, qui ad venerabilis senis explenda vota post ejus obitum Josephum nostrum die 16 Maji an. 1823 Sacristam atque Episcopum Porphyriensem elegit. Episcopus haud immutavit animum, et flante prospera ac secunda fortuna nullo modo superbiit. Domus, aures, cor ejus vel infimo cuique patuere, sive intempestive accedenti, sive imprudenter roganti. Summa in singulos ei fuit facilitas, benignitas summa, nullum supercilium, nullum dictum asperius, nullum potius non moderatum, non lene, non in quemvis honorificum. Nemini invidit unquam, obtrectavit prorsus nemini, aliorum ingenio et rectefactis mirifice semper plausit, vitia et incommoda patienter molliterque tulit, cumque facultas esset, libere, modeste, et benevole corrigere studuit. Aliorum famae nedum pepercit ipse, sed et eam tegere ac defendere, si a quoquam appeteretur, solitus erat. Quos potuit, auctoritate, consilio, gratia, officiis, facultatibus sublevavit, ab injuria prohibuit, vindicavit, juvit, auxit. His de causis brevi celebrari coepit in cuncta civitate ab omnibus cujuscumque ordinis, sexus, coetus; quorum praeterea voluntates mirifice alliciebat ejus pietas singularis, quae perlucebat maxime, dum sacra ille perageret in templis solemni caeremonia, et cantu. Sic enim tunc erat mente erectus ad Deum, tanta in ejus ore ac vultu maje-

stas inerat, ita modulatae vocis suavitate mulcebat animos, ut si quis forte adesset durus ac ferreus, vel in hoc religionis sensus excitaret. Haeredes ex testamento instituit ecclesiastici Montis Falisci Collegii alumnos, necnon patriae suae juvenes, qui rerum inopia laborantes, possent, si vellent, Augustinensi Familiae cooptari bonis moribus sacrisque litteris imbuendi. Ita fere noster P. Mag. Josephus Palermo in oratione funebri habita Romae in comitiis generalibus an. 1835. Hisce addi possunt , quae de illo leguntur in Regest. Vic. Gen. Thomae Antolini ad an. 1829 pag. 19. « Nota fuit omnibus ejus modestia, atque iis praecipue qui cum eo versabantur, vultus comitas, morum candor, animi circumspectio, quibus usque ad vitae terminum mirum in modum praeditus constanter apparuit. Nota ejus pietas in Deum, animarum zelus, assiduusque in audiendis sacramentalibus confessionibus labor. Nota denique ejusdem humilitas in dignitate episcopali, et Sacrarii Apostolici praefectura , qua dilectus Deo et hominibus dum viveret factus est, et memoriam sui post mortem in benedictione reliquit. » Laudatur etiam a doctrina in rebus ecclesiasticis. Paulo post suam electionem ingressus est Conclave in quo creatus fuit Summus Pontifex Leo XII. Fuit director spiritualis pii Instituti caritatis, alias Hospitii S. Mariae Angelorum. Tandem post decem infirmitatis dies omnibus Ecclesiae Sacramentis magno cum fervore receptis, morboque patientissime tolerato septuagenarius extremum hujus mortalis vitae diem clausit in Quirinali Palatio die 11 Augusti an. 1829. Vide etiam Moroni vol. 60, p. 191.

Fr. Joannes Petrus Augustoni ex Helvetia oriundus, natus est Firmi in Piceno die 13 Septembris an. 1770 , et ubi decimum quintum attigit annum in coenobio Mondulphi an. 1786 Eremitano Ordini nomen dedit. Fani deinde philosophicis disciplinis, ac postea Anconae theolo-

Digitized by Google

gicis sedulam operam navavit. Lectoris officium Bononiae, Respondentis Firmi, ac Regentis ibidem et Florentiae magno cum plausu exercuit. Magistrali laurea decoratus eximii oratoris nomen sibi comparavit, quod munus triginta plus annos laudabiliter gessit. Apud Ordinem nobiliora officia obtinuit. Nam fuit Provincialis Marchiae Anconitanae, Commissarius generalis pro illius provinciae coenobiis restituendis, e quorum numero post improbos labores saltem viginti quinque recuperare valuit. Egit postea in romano S. Augustini coenobio Collegii ac Studiorum Regentem, Hispaniarum Assistentem an. 1822 electum, et Procuratorem generalem 1829. Extra Ordinem autem fuit Firmi in publica Universitate, et Seminario theologiae dogmaticae professor, atque examinator pro-synodalis, et Romae Consultor S. Cong. Indulgentiarum et Reliquiarum, necnon Card. Frosini, et Castiglioni theologus. Hic sub nomine Pii VIII ad Summi Pontificatus apicem evectus Augustonium nostrum die 14 Augusti an. 1829 Sacrario Apostolico praefecit, atque paulo post, nempe die 28 Septembris Porphyriensem Episcopum renuntiavit. Interfuit Conclavi in quo Summus Pontifex Gregorius XVI electus fuit cui acceptissimum se reddidit, et cujus etiam saepe saepius confessarium egit. Vixit cum magna doctrinae atque virtutis, et praesertim insignis pietatis, singularis affabilitatis, rarae modestiae atque eximiae caritatis laude usque ad an. 1839 quo a Quirinali Palatio die 23 Martii ad meliorem vitam transivit. Illius corpus in templo S. Augustini humatum fuit. Meritissimus Praesul erga Augustinianum Nomen jugi amore flagrans Firmanum coenobium pretiosa suppellectile ditavit, in eoque undique suis sumptibus omnigenis libris comparatis praeclaram bibliothecam erexit, quae hisce temporibus *vi juris novi*, si tamen ita loqui fas est, penitus evanuit. Vide Moroni vol. 60, pag. 191, Diarium Romanum an. 1839, n. 25, orationem fune-

Digitized by Google

brem Firmi editam a Francisco Michelesi, et Regest. Generalis Angelucci ad an. 1839, fol. 9 et 10.

Fr. Josephus Maria Castellani e Corsica oriundus ortum habuit Romae die 18 Februarii 1798 ex Thoma Castellani, et Maria Francisca Molinari. In baptismo Petrus illi nomen impositum fuit. An. 1818 die 4 Augusti Romae in coenobio S. P. Augustini cucullum induit, ac post salemnia vota emissa in studiis ita profecit ut octo tantum post annos Regentis munus raro exemplo adeptus fuerit. Augustinenses alumnos docuit Aquilae, Cornueti, ac Perusiae, unde an. 1842 ad Magisterium superiori anno jam promotus Romam vocatus fuit ut officium, prout nuncupatur, socii P. Procuratoris generalis exerceret. Die 20 Maji 1833 Prior eligitur coenobii S. P. Augustini de Urbe, et mense Aprili 1836 parochus instituitur, quo tempore saepe coram Summo Pontifice in Sixti IV sacello cum plausu sermocinatus fuit. Post obitum DD. Jo. Augustoni a Gregorio XVI die 8 Julii 1839 Sacrarii Apostolici Praefectus, et Episcopus Porphyriensis renuntiatus fuit. Pluries confessarium egit ejusdem Summi Pontificis, qui illum an. 1841, et 1843 in suis itineribus per suam Pontificiam ditionem comitem habere voluit, quo tempore secretarii memoralium partes obivit. An. 1846 ingressus est Conclave, in quo Summus Pontifex immortalis Pius IX creatus fuit. Item interfuit dogmaticae definitioni de Immaculata Deiparae Conceptione, et biduo post, die scilicet 10 Decembris 1854 improvisa morte correptus in Quirinali Palatio occubuit. Tumulatus fuit in Ecclesia S. Ludovici Gallorum, quam hodiernae forsitan *Liquidationis* praescius ex asse haeredem testamento reliquit. Vide Moroni vol. 60, pag. 192, et elenchum Sacristarum.

Digitized by Google

Fr. Josephus Palermo, qui antea Nicolaus vocabatur, ortum habuit Semellii in Sicilia die 10 Feb. an. 1801 ex patre Ignatio Palermo, et matre Anna Supello, qui cum multa benevolentia ac veneratione Augustinianum Ordinem prosequerentur, ob devotionem erga D. Nicolaum Tolentinatem hunc unicum ipsorum natum eodem nomine in baptismo appellari voluerunt. Grandiusculus effectus in patrio Jesuitarum collegio litteris addiscendis addictus fuit, in qua palestra ita egregie se gessit ut et ingenii praestantia et morum probitate inter caeteros condiscipulos praeluceret. An. 1818 Romae in coenobio S. Augustini die 1 Junii Eremitanum habitum induit, ac post solemnia vota de more nuncupata studiorum curriculum Cornueti, Viterbii, Perusiae, et Romae confecit, atque ubique mentis acumine, studendi alacritate, discendi ardore, ac profectus magnitudine nemini secundus habitus fuit. An. 1827 Regentis munus adeptus Augustinianos alumnos subinde docuit Neapoli, Aquilae, Narii, et Romae ad S. Augustini, ubi an. 1833 Magistralem lauream obtinuit. In comitiis gen. Romae habitis an. 1835 eligitur Ordinis Secretarius, atque exinde ad omnia et singula ejusdem Ordinis praecipua munera gradatim pervenit; anno etenim 1837 fit Angelicae Bibliothecae Praefectus, 1841 Galliarum Assistens, 1847 Procurator generalis; 1859 totius Ordinis Vicarius generalis, et 1853 Prioris Generalis nomine in officio invitus ac reluctans confirmatur. In omnibus autem praefatis muneribus obeundis laudabiliter semper se gessit; erat enim homo numerorum omnium, nimirum in rebus gerendis summa dexteritate praeditus, in difficillimis negotiis extricandis solertissimus, in consiliis ineundis sagax, in deliberandis consultus, in exequendis constans, in moribus corrigendis suaviter severus, regularis observantiae provehendae sollicitus, Eremitanae Familiae honoris promovendi studiosus, ad beneficia pronus, ad laborem impiger, ad vigilantiam jugiter inten-

Digitized by Google

tus, ac demum ad agendum cum proceribus exquisita cultura atque urbanissima comitate ornatus. Inter haec Josephus noster fuit etiam egregius concionator pergami eloquentia clarus atque non solum ad conciones compto gestu, canora voce, atque idonea modorum venustate pronunciandas aptissimus; verum etiam ad eas docte, erudite, eleganterque cum latina tum italica lingua elaborandas peritissimus. Item extra Ordinem vir omni laude dignissimus praeclaros sublimesque honores sibi promeruit, fuit enim socius Romanae Academiae Religionis Catholicae consultor Congregationum S. Officii, et Sacrorum Rituum, necnon unus e paucis theologis, quibus an. 1848 a Pio Papa IX cura demandata fuit discutiendi atque enucleandi doctrinam de immaculata Deiparae Conceptione, ejusque labores hac super re summa eruditione elucubrati ab Emis Cardinalibus et Episcopis in Vaticani Sixti IV Sacello congregatis ingenti admiratione atque incredibili favore excepti fuerunt, atque illius eruditae dissertationes cum universali omnium plausu in praefata Academia ab ipso recitatae apud publicam ephemeridem vulgo *Civiltà Cattolica* illustri praeconio commendantur. Contigit autem sub idem tempus, anno scilicet 1854 ut revmus DD. Josephus Castellani repentino atque inopinato letho exctinctus Porphyriensem infulam, atque Apostolici Sacrarii praefecturam vacua reliquerit; quamobrem laudatus Summus Pontifex non alium quam Palermo tunc universi Ordinis Moderatorem in ejusdem locum sufficere voluit, praecipiens interea ut Augustinianae Religionis regimen simul retineret. Huic jussioni Pontificis, invitus licet atque aegro animo, annuit tamen infulatus noster, assiduis nihilominus interea precibus ab eo postulans ut jam nimis suis humeris grave regiminis pondus ad sanctissimos pedes deponere sibi liceret. Repetitis efflagitationibus cessit tandem Pontifex, ac propterea an. 1855 Eremitanae Familiae gubernaculum P. Mag.

Paulo Micallef tunc Firmano Priori nunc autem Arch. Pisano tradidit. Anno insequenti 1856 mense Septembri meritissimus Antistes ad suos invisendos in Siciliam navigavit, ibidem postquam in Mazarensi Dioecesi plus duo puerorum millia paucis diebus sacro chrismate deliniisset, levi quadam febri correptus fuit, qua tamen contempta, eo quia instabant jam dies, quibus pro officii sui munere cum Romae adesse oportebat, contra medicorum consilium Panormum versus itineri se commisit, quo ut pervenit vehementiori febris accessu lecto se componere cogitur, inde postea non amplius quidem Romam, sed e contra ad alterius vitae regionem iter prosecuturus. Nam dicto citius morbo ingravescente, brevi spes omnis sanationis evanuit; quare pius aegrotus vitae terminum sibi imminere praesentiens Ecclesiae Sacramenta petit, quibus summa religione receptis, in coenobio S. Augustini nobilissimam animam efflavit die 29 Octobris an. 1856, aetatis suae 55, ibique cum omnium nostratum moerore tumulatus fuit. Illius successores DD. Franciscus Marinelli Ep. Porph. et Paulus Micallef Ord. Gen. in nostra Romana S. P. Augustini Ecclesia cujus decentius exornandae inceptor et auspex fuit, modestum quidem, sed elegans marmoreum monumentum suis expensis illi inter sacellum D. Nicolai, et altare D. Augustini erigi curarunt. Vid. Reg. 2 Gen. Micallef pag. 203, orationes funebres P. Mag. Nicolai Ciottoni, et Beniamini l'Arena, necnon Lanteri vol. 3, pag. 294.

Mag. P. Fr. Franciscus Marinelli honestis civilibusque parentibus Felice, et Nicolaina Massi spectatae probitatis conjugibus ortus primam lucem aspexit Tolentini in Piceno die 22 Junii an. 1807. Adolescens pietati ac religioni addictus post sedulam humanis litteris navatam operam, in patrio D. Nicolai coenobio Eremit. S. P. Aug. cucullum induit die 2

Jan. an. 1825, ac post solemnia vota nuncupata an. insequenti Romam ad S. Aug. vocatus, ibidem integrum studiorum curriculum confecit, quo temporis intervallo publicam etiam de re theologica disputationem cum plausu sustinuit. Lectoris subinde gradum et officium adeptus, hoc exercere Firmum se contulit, ibique mansit usque ad an. 1837, quo Romam rediit pro consuetis ad Regentiam suae doctrinae periculis exhibendis; iisque feliciter perfunctus, ac Regentis titulo et munere (1838) decoratus nostrates alumnos docere Cornuetum missus fuit. Docuit subinde Interamnae ac Firmi, ubi etiam examinatorem pro-synodalem egit. Ibidem an. 1843 a P. Mag. Prov. Antonio Baldoni jussu Revm̃i P. Mag. Gen. Philippi Angelucci (ipse enim hunc honorem jam recusaverat) magistralibus infulis insignitus fuit. Quia vero ut plurimum fugientem honores sequuntur, et sequentem fugiunt, Marinellius noster eodem an. 1843 in Cap. prov. Montis Causarii, cui praefatus Gen. Angelucci praesidebat, plenis suffragiis Piceni Prior Provincialis eligitur, obtenta postea super defectu canonicae aetatis Pontificia dispensatione. Cum autem Tolentini degens Provincialis munus laudabiliter gessisset, an. 1847 in comitiis gen. Romae habitis hujus S. P. Aug. coenobii Prior constituitur, quem locum naviter tenuit usque ad an. 1854, quo per obitum P. M. Fr. Augustini Proja Sub-Sacristae, ad instantiam nostratis DD. Josephi Castellani Ep. Porph. illius officium obtinuit. Accidit autem interea ut praeter omnium expectationem immatura mors numquam satis laudandum P. Mag. DD. Josephum Palermo Sacrarii Pontificii Praefectum nostratum omnium amori atque existimationi rapuerit; quare SS. Dominus Pius Papa IX, cui eximiae Sub-Sacristae Marinelli virtutes atque egregiae mentis cordisque dotes probe perspectae erant, non alium quam ipsum in defuncti locum optimo sane consilio sufficere voluit. Itaque die 25 Nov. Sacrista, et 8 Dec. an. 1856 Episco-

pus Porphyriensis renuntiatus, atque in Consistorio secreto die 15 ejusdem mensis illius electione promulgata, ab Eño Card. Constantino Patrizi Suae Sanctitatis in Urbe Vicario die 4 Jan. an. 1857 in Ecclesia Collegii de Propaganda Fide episcopalem consecrationem accepit. Aliis item nominibus meritissimus Antistes nobilitatur; est enim Suae Sanctitatis Praelatus Domesticus, Episcopus Pontificio Solio Assistens, Consultor SS. Cong. S. Rituum, Episcoporum et Regularium, Indulgentiarum et S. Reliquiarum, Pro-Praesidens Collegii Theologici, et Censor Theologicae Academiae Archigymnasii Romani, Patritius Romanus, et Tolentinas, socius Commissionis super sacra archeologia, Commendator ex merito Parmensis Ordinis S. Ludovici etc. Interfuit fere omnibus Vaticani Concilii sessionibus. Nunc autem immortali Summo Pontifici bene acceptus, cunctisque Romanae Curiae Praelatis gratus officio suo egregie fungitur, cui donet Dominus vitam cum incolumitate multo longiorem, et postea retribuat meritorum suorum immarcescibilem coronam.

Alii Aug. Itali Episcopi in partibus infid.

Fr. Andreas de Firmo an. 1369 die 23 Julii ab Urbano V ad instantiam Senatus Veneti eligitur Episcopus Archadiae in Creta insula. Vir fuit honestate vitae ac scientia clarus. Praeerat adhuc an. 1391, die 23 Julii. Illius immediatus successor ponitur ad an. 1406. Consule Cretam Sacram Flaminii Cornelii part. 3, pag. 128, n. 4, et Gams pag. 402.

Fr. Antonius de Macerata die 11 Aug. an. 1391 a Bonifacio IX inauguratur Episcopus Oleni in Peloponneso. Vide Michaelem Le Quien tom. 3 Orientis Christiani col. 1043, et Gams pag. 431.

Digitized by Google

Fr. Augustinus de Plumbino an. 1396 die 31 Martii a Bonifacio IX decoratur infula episcopali Andrevillae in Achaja. Le Quien tom. 3, col. 1046, et Gams pag. 431.

Fr. Boetius de Tolentino, S. Theol. Mag. senior nuncupatus, qui ex Priore Perusino duabus vicibus fuit Procurator generalis nempe ab an. 1389 usque ad 1397, et ab an. 1419 usque ad 1424 et 1425 Provincialis Marchiae Anconitanae, a Martino V initio an. 1426 creatur Archiepiscopus Colossensis. Erat adhuc superstes an. 1428. Scriptis et concionibus insignis theologi, et egregii concionatoris nomen per totam Italiam sibi comparaverat. Herr. tom. 1, pag. 107, Elss. pag. 130, et Lanteri vol. 1, pag. 368.

Fr. Donatus de Benevento die 19 Januarii an. 1366 renuntiatur Archiepiscopus Neupacensis in Graecia. Vide Herreram tom. I, pag. 196, Le Quien tom. 3, col. 1011, et Moroni vol. 47. pag. 276.

Fr. Guilelmus de Vercellis an. 1540 erat Episcopus Nicomediae, ad quam cathedram sublimatus fuerat ab Eugenio IV. Dicitur ab Elssio vir eruditus, et egregius theologus. Vide Herreram tom. I, pag. 303, et Anastasim nostratis Gratiani pag. 87.

Fr. Jacobus de Bononia an. 1314, ut refert Herrera tom. I, pag. 425 erat Episcopus Panidensis in Phaenicia. Vide Le Quien tom. 3, col. 965.

Fr. Jacobus Mei, Romanus, qui anno 1392 erat Pontificius Poenitentiarius, die 14 Julii an. 1396 renuntiatur Episcopus Andrensis in Graecia. Le Quien tom. 3, col. 861, et Herr. tom. I, pag. 428.

Fr. Joannes Patavinus, S. Theol. Mag. Episcopus Davaliae in Graecia vitam cum morte commutavit Patavii die 6 Julii an. 1441. Herrera tom. I pag. 432 putat illum eumdem esse ac Joannem de S. Anna, qui an. 1435 Augustinianum Patavii templum consecravit. Vide Le Quien tom. 3, col. 856, n. 6, Gams pag. 431, et nostratem Portenarium de Felic. Patav. pag. 453.

Fr. Joannes Pisti an. 1411 die 6 Septembris a Joanne XXIII creatur Episcopus Euguinensis. Vide Herreram tom. I, pag. 429.

Fr. Ludovicus de Firmo an. 1385 erat Episcopus Castoriensis in Graecia. Ex Chronico manuscripto nostratis Danielis Marcolini pag. 534.

Fr. Ludovicus de Genua anno 1434 erat Episcopus Chii in Arcipelago graeco. Vide Chium Sacram Mich. Giustiniani pag. 40, et Gams pag. 448.

Fr. Martinus de Asculo, qui an. 1387 Romae degebat ubi postea electus fuit Apostolicus Poenitentiarius, an. 1392 die 24 Januarii a Bonifacio IX infula episcopali Cissamiae in Creta nobilitatus fuit. Vide Herr. tom. 2, pag. 75, et Le Quien tom, 3, col. 929.

Fr. Martinus de Torba an. 1389 obtinuit Episcopatum Cardicae in Macedonia. Vide Le Quien tom. 3, col. 981, et Gams pag. 432.

Fr. Matthaeus Silvestri a Joanne XXIII die 19 Septembris 1411 eligitur Episcopus Hipponensis. Vide Herreram tom. 2, pag. 76.

Digitized by Google

Fr. Nicolaus de Brachiano, qui anno 1500 provinciam Romanam regebat, an. 1509 inauguratus fuit Episcopus titularis Suff. Episcopi Parmensis. Herrera tom. 2, pag. 188, et Elssius pag. 505.

Fr. Petrus de Sanctis, Romanus, qui an. 1391 erat Studens in conventu Ariminensi et 1393 constitutus fuit S. Theol. Lector, a Bonifacio IX die 7 Maji ad Episcopalem Cathedram Cumanatensem sublimatus fuit. Vide Herr. tom. 2, pag. 263.

Fr. Petrus de Venetiis a Joanne XXIII dum Constantiae degeret ad Episcopatum Vadiensem promotus fuit. Ita Herrera tom. 2, pag. 263, ex Reg. Vaticani.

Fr. Salamon Patavinus, vir magnae eruditionis, et eximiae probitatis Episcopus Zibanensis (sic) obiit Patavii an. 1367. Vide Herr. tom. 2, pag. 388, et Portenarium de Felic. Patav. pag. 454.

Fr. Stephanus an. 1346, quo posuit primum lapidem in fundamentis Ecclesiae S. Antonii Abbatis, atque benedixit coemeterium die 29 Nov. erat Episcopus Tyri, et Vic. generalis Episcopi Castelli Venetiarum. Vide Flaminium Cornelium tom. 4, pag, 308, edit. Venet. an. 1749, ubi agit de D. Antonio Ab. et manuscriptum nostratis Danielis Marcolini, in quo agit de obligationibus Missarum Eccl. S. Aug. de Urbe, pag. 532.

Fr. Stephanus de Firmo an. 1401 a Bonifacio IX praeficitur Episcopatui Corbanensi. Vide Herr. tom. 2, pag. 389.

Digitized by Google

Fr. Vitalis de Faventia an. 1391 erat Episcopus Meli in mari Aegaeo. Vide Le Quien tom. 3, col. 1056, et Gams pag. 449.

ADDITIO

Bobii (di Bobbio) Ep. Aug.

Fr. Bernardinus Ilcinus, de Monte Politiano in Hetruria, an. 1494 inauguratur Episcopus Bobii in Insubria. De illo haec scribit Ugurgerius in *Pompis Senensibus* part. I, pag. 152. « Fra Bernardino Castrocari di Monte Pulciano dell'Ordine di S. Agostino non solo fu Vescovo e Signore nello spirituale, ma anco Conte e Principe temporale della città di Bobbio in Lombardia nel Ducato di Milano. Fu persona letteratissima, e di bontà singolare. » Dicitur fuisse Ludovici Mori Mediolanensis Ducis confessarius. Ad meliorem vitam transivit an. 1500. Nominatur quoque a Cappelletti tom. 13, pag. 657, et a Gams pag. 813.

Niceae (di Nizza) Ep. Aug.

Fr. Aymon civis Nicaeensis, quem Ughellus cum Aymone Provana Benedictino confundit, an. 1422 die 20 Aprilis patriae Episcopatum obtinuit. Laudatur a scriptoribus ceu vir doctrina aeque atque prudentia, et generis nobilitate clarus. Episcopatum cum hac mortali vita dimisit an. 1428, cum alter Aymon Benedictinus vixerit usque ad an. 1460. Vide Galliam Christianam tom. 3, col. 1289, Cappelletti tom. 13, pag. 712, et Gams pag. 188.

Itali Aug. Discalceati Episcopi.

Congregatio Augustinensium Discalceatorum initium sumpsit a nostrate V. Thoma a Jesu, cujus laus toti mundo

patet in aureo libro de aerumnis D. N. J. C. qui omnium piorum manibus etiam nunc teritur. Verum quia anno 1578 V. Thomas cum Sebastiani Regis exercitu in Africam trajecit, ubi postea in manus Maurorum incidit, inceptum opus perficere non valuit. Quare ab illo inchoata reformatio ad complementum perducta fuit ab illius socio item nostrate celeberrimo Ludovico Legionensi viro cum pietate, tum doctrina incomparabili, cui ceu famoso poetae hisce nunc diebus eruditi Hispani aeneam statuam Salmanticae erigi curarunt. Hic enim piissimus coenobita, cum anno 1588 Generalis Petrochinus visitationis causa in Hispaniam advenisset, ipsius Regis Philippi II favore ac praecipuorum Castellanae Provinciae Patrum consensione fretus effecit ut in Toletanis provincialibus comitiis die S. Andreae sacro sub praeside praefato Gen. Petrochino habitis reformationis negotium tractaretur simul et approbaretur. Hujusmodi itaque approbatione obtenta laudatus Ludovicus Legionensis una cum fr. Hieronymo de Guevara Segoviensi novae Discalceatorum Congregationis constitutiones confecit, ea potissimum seligens, quae ad strictiorem antiquae Augustinianae observantiae normam pertinebant. Hisce itaque primordiis Augustinensium Discalceatorum Congregatio instituta, opera praesertim magni Servi Dei Andreae Diaz brevi per Hispaniam, atque insulas Philippinas, per Italiam, Germaniam, atque Galliam ita mirifice propagata fuit ut sexdecim provincias cum coenobiis plus quam centum et quinquaginta enumerarit, ac alius potius Ordo quam simplex Congregatio esse videretur, licet Augustinensium Calceatorum Antistes tamquam illius etiam Praeses semper habitus sit et habeatur, cum Discalceatorum rector duntaxat Vicarii generalis nomine subjectam sibi Congregationem moderetur. Protulit haec perinsignis Congregatio multos sanctimonia ac doctrina praestantes viros, ac non paucos Episcopos et Archiepiscopos, e quorum nu-

mero qui Italiam patriam habuerunt, vel intra Italiae confinia Episcopatum obtinuerunt, hic nunc referuntur.

Algarii (di Alghero) Aug. Discalc. Ep. electus.

Fr. Joseph a Jesu Maria, Hispanus, apud suos plura majoris momenti officia summa cum laude obivit, fuitque Catholici Regis concionator, ad cujus instantiam ab Innocentio XII an. 1693 die 18 maji ad Algariensem in Sardinia Episcopatum evectus fuit. Ante episcopalem acceptam consecrationem ad meliorem vitam transivit annos natus circiter 50. Vide Sardiniam Sacram Ant. Felicis Mattei pag. 177, n. 29.

Gallipolis (di Gallipoli) Ep. Aug. Discalc.

Fr. Joannes Josephus Danisi patriam habuit Castellanetam in Terra Hydruntina, ubi primam lucem aspexit die 23 Martii 1740, patrem Nicolaum Danisi, et matrem Agatham Mari. Cum illius germanus frater Ignatius a Cruce celebris scriptor, de quo fit sermo in Lanteri saecul. Aug. tom. 2 pag. 439 Neapoli inter suos Augustinianos Excalceatos degeret, voluit illuc ire, ibique fratris exemplum sequens eidem Augustinensium Excalceatorum Congregationi nomen dedit. Fuit tamquam antiquus ille Joseph vir decorus aspectu, atque singulari cordis benignitate praeditus. Inter suos talia doctrinae, prudentiae, ac probitatis specimina exhibuit, ut tribus vicibus ad regendam Neapolitanam provinciam vocatus fuerit ac tandem totius Congregationis Generalis Commissarius constitutus. Hoc nomine quinque annis Romae mansionem habuit, quo tempore complurium Cardinalium aliorumque Praelatorum amicitiam atque gratiam suis egregiis dotibus sibi comparavit. Apud suos philosophiam ac theologiam docuit, quod et

praestitit in Archilyceo Neapolitano, in qua urbe praeterea Cleri examinatorem synodalem egit. Ad instantiam Ferdinandi IV Regis Neapol. a Pio VI die 27 Feb. 1792 nostrati Augustino Gervasio in Gallipolitano Episcopatu suffectus fuit, et Romae die 4 Martii ejusdem anni episcopalem consecrationem accepit. Paullo post initam suae Sedis possessionem occasio illi oblata fuit suam erga indigentes liberalitatem ostendendi. Nam cum die 22 Decembris ejusdem anni ingens multarum navium naufragium ad Gallipolitanam oram contigisset, multa in naufragos pecuniarum subsidia erogavit. Cum in nequissima gallicae occupationis tempora incidisset, pro Religione, et jure impavidus decertavit, et quia Borbonicae Dynastiae se addictissimum ostendit, anno 1806 Aletium ductus, ibidem in carcerem detrusus fuit, quam iniquissimam vexationem patienter octo circiter mensibus sustinuit. Ad suam deinde ecclesiam reversus summa totius populi laetitia et exultatione exceptus fuit. Toto quo Episcopatum tenuit tempore revera fuit sui gregis amantissimus pastor, ac pater qui omnibus sive publicis sive privatis suarum ovium calamitatibus eximia charitate occurrere nunquam destitit. Podagrae morbo oppressus pie ac religiose obdormivit in Domino die 13 Decembris 1820, et in cathedrali post solemnia juxta morem parentalia peracta illius corpus tumulatum fuit. Ex relatione DD. Aniceti Ferrante Ep. Gallipolis, ex annuario romano, et ex inscriptione illius effigiei supposita, quae extat in claustro coenobii Jesu et Mariae ad Cursum, ubi nunc sedem habet famosa *Juncta Liquidatrix*. Gams pag. 882 sub nomine Joannis Josephi a Cruce illum errato Carmelitis attribuit.

Montis Marani (di Monte Marano) Ep. Aug. Discalc.

Fr. Coelestinus Laboni, Patritius Rossanensis, qui ex nobilissima progenie Baronum Campanae et Bucchi Serii

ortum duxit, patrem habuit D. Josephum Laboni, et matrem D. Juliam Petra. Admodum juvenis, scilicet sexdecim tantum annos natus mundi oblectamentis renuntians Congregationi Augustinensium Excalceatorum nomen dedit, ibique vitae integritatem ac morum innocentiam, quam inter paternae domus pompas ac delicias jugiter sarctam tectam custodierat, magis, magisque perfecit et auxit. Cum autem variis jam apud suos muneribus egregie perfunctus fuisset a Clemente X die 17 Septembris 1670 ad Episcopatum Montis Marani in Principatu Ulteriori promotus fuit. Probe noscens meritissimus Antistes Episcopatum pondus esse potius quam subsidium, pastorali labori nullimode se subtraxit, totumque se ad lucrandas Deo animas convertit. Assiduis concionibus concreditas sibi oves ad amorem Dei, divinaeque legis observantiam exhortari numquam destitit, ad exemplum Domini bonum ipse faciens, et alios docens. Quamvis exigui essent ep. mensae proventus, multa tamen ipse in suam ecclesiam beneficia conferre valuit. Nam cathedralem pene collabentem reparavit, palatium episcopale in commodiorem formam redegit, sacrarium de optimis praetiosisque sacris indumentis, et utensilibus, ac praesertim de argenteo pedo providit, altare majus renovavit, atque picturis egregiis decoravit. Munificentia in pauperes ita excelluit ut grassante annonae caritate quod pretiosius habebat distraxerit, nummosque hinc comparatos in egenorum cibum hilariter impenderit. Meritis tandem ac diebus onustus post Episcopatum raro exemplo quinquaginta annis laudabiliter gestum in pace quievit spiritum Domino restituens die 30 Martii an. 1720. Illa dioecesis unita fuit Nuscanae an. 1818. Adeas Ughellum tom. 8 in addit. Coleti col. 343, Moronium vol. 46, pag. 231, et Gandolphum pag. 379.

Pechini (di Pechino) Ep. Aug. Discalc.

Fr. Joannes Damascenus Salustri, alias a SS. Conceptione, natus est Romae die 26 Decembris 1727. Nostratum Discalceatorum Congr. in Romana Provincia amplexus cum zelo dilatandae Catholicae Fidei flagraret ad Orientales Indias se contulit; deinde Tunchini regiones praedicans Regnum Dei miro conatu, felicique successu peragravit. Tandem ad Sinarum Imperium transiit, ubi cum uberrimos sui apostolatus fructus colligeret, a Pio VI die 10 Julii an. 1778 Pechini Episcopus inauguratus fuit. Decessit mense Sept. an. 1781. Ex elogio illius effigiei, quae adhuc extat in claustro coenobii Jesu et Mariae ad Cursum, affixo, ex Gams pag. 126, et ex annuario Romano.

Trallium (di Tralles) Ep. Aug. Discalc.

Fr. Hilarius Costa, alias a Jesu natus Taurini in Pedemontio ex nobili et inclita familia praefati cognominis cum nostratibus Discalceatis nomen dedisset et animarum zelo ferveret ad Orientales Indias perrexit, atque occidentalem Tunchini plagam visitatoris et commissarii Ap. nomine atque auctoritate peragravit et episcopales curas cum DD. Thoma Sestri Ep. Nicaeno divisit. Huic Episcopo successit an. 1735 Trallium (in provincia Ephesi) infula episcopali insignitus. Vivebat adhuc an. 1745. Vide illius elogium Romae ad Cursum in claustro coenobii Jesu, et Mariae, et Gams pag. 124, ubi dicitur Episcopus Coryci.

Tricarici (di Tricarico) Ep. Aug. Discalc.

Fr. Petrus Presicce a S. Orontio ortus est Neriti in regione Hydruntina die 7 Junii an. 1763. Ubi decimum quintum attigit annum Augustinianam tunicam induit penes

Digitized by Google

Discalceatorum Congregationem, in qua adeo subinde in virtutibus ac scientiis profecit, ut praecipua suae Congregationis munera obtinuerit, inter quae et Neapolitanae Provinciae prioratum gessit. In elogio illius effigiei supposito in claustro coenobii Jesu et Mariae ad cursum Romae dicitur S. Theologiae professor, et in Archiepiscopatu Neapolitano examinator prosynodalis. Anno 1819 die 21 Martii Tricarici in Lucania Episcopus inauguratus fuit, atque die 12 Aprilis ejusdem anni consecratus. Suae Sedis possessione inita totum se tam spiritualibus quam temporalibus, quae diuturnioris vacationis tempore illata fuerant, damnis reparandis dedit. Neque tamen a sua bona spe Antistes zelo Dei plenus frustratus fuit. Nam illius indefessi conatus, assiduaeque curae ideo praesertim felicem exitum obtinuerunt, quia natura sibi indita affabilitate utens quocumque ipse vellet subditorum corda consulendo magis quam imperando pertrahebat. Episcopale palatium, ac Seminarium pene diruta instauravit, utriusque usurpata a *liberalibus* bona recuperavit, redditusque auxit. Praeterea multa sacra utensilia, ac binas magnas campanas suae cathedrali ecclesiae donavit. Tandem virtutum, ac meritorum dives Neapoli hanc mortalem vitam finivit die 12 Jan. an. 1838. Ex relatione DD. Ep. Fr. Simonis Spilotros. Vide etiam Gams pag. 936.

Vestarum (di Viesti) Ep. ex Aug. Discalc.

Fr. Laurentius Breattyter de Corvinis, Romanus, insignis concionator quamplurimis scientiis ornatus, ab Innocentio XII die 21 Nov. 1697 creatur Episcopus Vestarum in Apulia. Quinquennio sui Episcopatus non peracto humanis rebus exemptus fuit die 14 Julii an. 1701 aetatis suae 42. Ex sequenti inscriptione quam refert Ughellus tom. 7 col. 874 in Coleti additionibus patet quis et qualis

Digitized by Google

fuerit. « Laurentius Breattyter de Corvinis sacri Romani Imperii Comes, cui patria Roma, origo Germania, stirps Reges Hungariae, tertio vix expleto lustro Eremitarum S. Augustini strictioris observantiae Religionem ingressus, in ea Lectoris, Commissarii generalis, ac ejusdem totius Religionis primi provincialis officia sustinuit, laborum inde, regiminum, et austeritatis vitae causa spasmatico lethali morbo oppressus, in trigesimo quinto aetatis suae anno Sanctissimo Dño nostro Papa Innocentio XII jubente ad monachos Sylvestrinos Ordinis S. Benedicti translatus fuit. » Conciones habuit in primis Italiae urbibus, fuitque Cosmae III Magni Hetruriae Ducis theologus, atque hebraicae, arabicae, graecae, aliarumque linguarum peritus. Vide etiam Moroni vol. 100, pag. 96, ubi silet omnino illius ab Augustinianis aegritudinis causa ad Sylvestrinos transitum, et Gams pag. 942.

APPENDIX

De Cardinalibus Aug. Italis non Ep.
Fr. Bonaventura Baduarius S. R. E. Card.

Baduariorum progenies ab oppido *Peraga*, cujus Comitatum obtinebat, etiam Peraghina nuncupata, ortum duxit a gente Romana Arria, unde prius Paduaria quasi Paduae Arria, eo quia in hac civitate suam sedem fixerat, ac postea, litteris initialibus commutatis, Baduaria appellari coepit. Ex hac nobilissima stirpe, atque ex domo Principum Carrariensium ex parte matris, uti scribit Gandolphus, bini prodierunt Augustinenses praestantissimi, nempe Bonaventura, et Bonsemblantes, germani fratres, ambo doctrinae atque pietatis laude apud eruditorum coetum celebratissimi. De Bonsemblante verba facimus in saeculis Aug. vol. I pag. 267, et de Bonaventura pag. 263. Natus est hic Pa-

tavii die 22 Junii an. 1332. In ipso adolescentiae flore, paternae domus splendore, ac divitiis contemptis, intra Augustinianam Eremum in Patavino coenobio an. 1352 Eremitanum cucullum induit. Postea juramentorum vinculis jam Augustinianae Religioni perpetuo adstrictus, Parisios se contulit, ubi tum prius discipulum, tum deinde magistrum S. Theol. agens in illa Universitate decem annos summa cum laude transegit. Inde autem cum doctorali ejusdem Parisiensis Academiae laurea insignitus, omnique liberalium disciplinarum genere instructus in Italiam remeasset, statim tam e suggestu concionando, quam e cathedra docendo omnium Italorum de se suique ingenii praestantia sermonibus uberrimam. segetem suppeditavit, eorumque admirationi amplissimum pabulum praebuit. Quapropter an. 1362 ab Innocentio VI inter novem eximios doctores adnumeratus fuit, qui ipsius jussu Bononiam convenerunt ad erigendum in illo celeberrimo Athenaeo Theologorum Collegium. Francisci Petrarchae arctissimae amicitiae atque necessitudinis glutino conjunctus fuit; quapropter tum famosissimus poeta in obitu germani fratris Bonsemblantis per epistolam utriusque laudibus refertam Bonaventuram est consolatus, tum celeberrimus orator anno 1374 die 18 Julii in frequentissimis illius exequiis Arquati ad colles Euganeos prope Patavium eloquentissimam orationem funebrem tanto poeta tantoque oratore dignam recitavit. An. 1375 a Gregorio XI nuncius mittitur ad Ludovicum Hungariae Regem ut illum ad bellum contra Turcas ineundum induceret, et 1377 die 17 Maji in comitiis gen. Veronae habitis ad supremum Augustiniani Ordinis fastigium evectus fuit, rexitque naviter Religionis clavum annos septem. Post exortum, Urbano VI Pontifice, exitiosissimum Clementis VII pseudopontificatum, meritissimus Eremitarum Antistes Urbani partes totis viribus defendendas suscepit; quapropter a praefato legitimo Summo Pontifice, hortante

etiam S. Catharina Senensi, Sacro Cardinalium Collegio die 18, vel 28 Septembris an. 1378 titulo S. Caeciliae adscriptus fuit. Purpurae fulgore honestatus, quippe qui vir erat magno consilio, multa prudentia, ac singulari animi constantia, summaque rerum agendarum dexteritate praeditus, non semel a laudato Pontifice huc et illuc ad tollendos erumpentes schismatum tumultus missus fuit. Inter caeteras nostratis Bonaventurae honorificas legationes ea peculiarem mentionem meretur quam ex Andrea Gataro Patavino auctore contemporaneo vol. 17 de script. rerum italicarum pag. 503 ita iisdem verbis describit Hieronymus Tiraboschi in hist. litter. ital. tom. V part. I edit. Venet. 1823 pag. 217. « Mandò (Urbano VI) per Legato in quelle parti (in Poloniam ad Ulasdislaum Regem) il Reverendissimo Cardinale Frate Bonaventura della nobil prole di quelli di Peraga della città di Padova, huomo in quel tempo d'ottima e santa vita e di grandissima dottrina, il quale fu dal Re e dalla Regina di Polonia con ferma fede e divozione ricevuto; e in nome del Pontefice confermato il matrimonio, e quanto era fatto. E poi in tutto il paese messe assai huomini di santa vita ad ammaestrare quelli, che erano fatti cristiani, nella fede di Cristo, e altri a battezzare quelli, che mancavano, e battezzossi tutta Russia, Lituania, e Polonia, che da quel tempo in quà sono state sotto il reggimento et obbedienza della sacrosanta Romana Chiesa. Fece il detto Cardinale in que' paesi molti Vescovati, Abbazie, Priorati, et altri benefizj, i quali celebravano il santo uffizio di Dio. Dopo questo il detto Cardinale riconciliò insieme le due sorelle Regine e Sigismondo con tutto il paese, et ivi stette sino che piacque al Papa. » Anno 1381 una cum duobus aliis Cardinalibus, Dominicano uno, et Franciscano altero, eodem Pontifice mandante, leges composuit pro scholis theologicis Universitatum Italicarum, atque insuper Bullam subscripsit ejusdem Urbani

Digitized by Google

pro concedenda Carolo Duratio Regni Siciliae dominatione. Subscripsit autem tali forma. *Fr. Bonaventura Presbyter Cardinalis tit. S. Caeciliae.* Ex hac subscriptione profecto patet illos hallucinari, qui Baduarium nostrum putant an. 1379 necatum fuisse, ac propterea iis potius adhaerendum esse, qui integerrimi viri execrabilem proditionem an. 1388 assignant. Sed tragicae eximii Purpurati mortis narrationem a Ciacconio audiamus, cujus in vita Urbani VI haec de Bonaventura habentur verba. » Ecclesiasticae libertatis unicus assertor et patronus cum esset, ortis inter eum et Franciscum Carrariensem Patavii Dominum ob jus ecclesiasticum simultatibus, impiis Principis conatibus constantissime sese opposuit, et iniqua ejus postulata insigni constantia contempsit. Haud multo post tantae virtutis vir Romae dum pontem Elium transiens, ad Basilicam Vaticanam ire pergeret, sagitta ab incerto emissa immaniter transfixus, nefarie interfectus est, ita occulte, ut neque de homicida, neque de tanti sceleris auctore quidquam unquam certi sciri potuerit. Caeterum omnes suspicati sunt Carrariensem iratum per occultos sicarios id egisse « Quare non pauci cum nostrates tum externi scriptores Baduario nostro martyrii palmam attribuunt, eo quia pro tuenda Ecclesiae libertate impiorum telis confossus occubuit. Patratum fuit tam sacrilegum facinus Romae die I Augusti an. 1388. Sepulturam accepit in claustro coenobii S. Augustini, quo in loco nunc extat sacellum S. Nicolai de Tolentino. En illius epitaphium. »

Hic Bonaventura est, doctus dogmate sacro
Augustine tuis Eremis jam praefuit Orbis
Padua provectus ad solium Cardinis, inde
Anni milleni decies septemque triceni
Additis bis novem Christi requievit in Urbe;
Coeli cives animam tu possides ossa sepulcro.

Vide Bzovium tom. 15 ad an. 1389 pag. 135, Ciacconium tom. 2, ad an. 1378 sub Urbano VI n. 47, Gandolphum pag. 104, Portenarium de Felic. Patav. pag. 390, Maigretium in Martyrographia Aug. pag. 41, S. Catharinam Senensem epist. 31, Moroni vol. 4 pag. 32, Bollandistas ad diem 10 Junii tom. 2, et Ossinger pag. 94, qui refert scriptorum illius catalogum.

Fr. Henricus Noris S. R. E. Card.

Fr. Henricus Noris natus est Veronae die 29 Augusti an. 1631 ex patre Alexandro Noris oriundo ex Hibernia, et matre Catharina Manzoni. Illius familia jam inde ab initio saeculi 13 degebat Gandini in pago Bergomensi, unde Veronam se recepit circa an. 1580. Pater vir fuit valde eruditus, qui etiam editis libris praesertim historicis litterariam rempublicam locupletavit. Henricus itaque ingenita quadam atque haereditaria propensione litteris addiscendis proclivis, jam inde a puero ad earum studium sedulo animum adjungere coepit, adeo ut brevi in politiori humanitate mirum profectum fecerit. Postea vero 15 annos natus Ariminum in Romandiolam ad sublimiora studia sub Jesuitarum disciplina excolenda profectus, quippe qui frequens in lectione operum S. P. Augustini versabatur tantam erga sanctissimum Doctorem animo concepit existimationem atque reverentiam ut illius Ordinem omnimode amplecti deliberarit. Accepto itaque ibidem Eremitarum Augustinensium cucullo, Hieronymi cum Henrici nomine commutato, non ita multo post ingenii sui praestantiam, mentisque vastitatem Ordinis Superioribus palam fecit; quare illum Gen. Petrellius Romam vocavit, ut ibidem majori cum profectu atquo commodius studiis operam navaret. Ibidem autem inter caetera, quae illi lucro fuerunt notitiam quoque atque amicitiam nactus est nostratis Chri-

stiani Lupi Hyprensis, viri illa tempestate omnium plane doctissimi, cujus undique cumulatim accepti honores juveni Norisio ad illius gloriam aemulandam stimulo fuerunt. Quoniam autem nunquam fere frustra aliquid moliuntur praestantiora ingenia, idcirco Henricus noster in hoc tam glorioso molimine nullum nobilissimae spei naufragium pertulit; nam heroico conatu ad tantum eruditionis fastigium pervenit, ut si celebratissimo Lupo minime superior, saltem etiam minime inferior haberi debeat. Dicitur a scriptoribus quod quatuordecim diei horas ut plurimum studiis impendebat, qua nimirum assidua applicatione ita reconditissima scientiarum arcana expiscatus fuit ut jure meritoque Maffejus a Moronio citatus asserere non dubitarit *che non ha senso chi non ammira le nuove scoperte fatte da questo Cardinale nella storia ecclesiastica, e nella erudizione più scelta*. Ipse enim non solum D. Parentis Augustini doctrinam suis vindiciis egregie defendit, verum etiam tum sacram, tum profanam historiam illustravit, antiquitates e tenebris eruit, chronologiam instauravit, calendarium correxit, novamque periodum induxit, quam Norisianam appellant, quaeque ut ait noster eruditissimus Jo. Laurentius Berti, perutilis est ad inveniendum cyclum solarem, novilunia, diemque pascalem. Apud Ordinem studiosam juventutem docuit Romae, Pisauri, Perusiae, atque Patavii, in qua postrema civitate celeberrimam *Historiam Pelagianam* complevit. Hoc egregium opus, quod universali omnium eruditorum approbatione exceptum fuit malignantium patuit invidiae qui illud propterea non semel inter prohibitos libros amandare conati sunt. Verum suorum detractorum audaciam atque effrontem procacitatem nullo negotio confregit doctissimus Norisii calamus, adeo ut magis magisque excreverit per totum orbem terrarum illius vastissimae eruditionis fama, atque majoribus in dies dignitatibus a Summis Pontificibus honestatus fuerit. Nec caruit

eloquentia pergami, quare in praecipuis Italiae urbibus cum omnium plausu conciones habuit, et Interamnae patriciatu cum tota ipsius domo nobilitatus fuit. Patavio arcessitus fuit Romam, ubi S. Officii qualificatoris munus obtinuit. Anno autem 1674 suadente eruditissimo Magliabecchio Cosmas III Magnus Hetruriae Dux Henricum nostrum una simul cum alio nostrate viro doctissimo Christiano Lupo, qui tamen adire noluit, Florentiam arcessivit eumque suum theologum constituit, filiique sui Joannis Gastonis praeceptorem ac demum in Pisana Universitate publicum ecclesiasticae historiae professorem, oblata illi praeterea ad Episcopatum Pistoriensem praesentatione, quem tamen honorem constantissime recusavit. Verum celeberrima Christina Svetiae Regina, quae postquam Regno se abdicaverat Romae degebat, apud Innocentium XII instante ne sineret Urbem tanti viri splendore diutius carere, tandem quamvis invitus Romam rediit an. 1692, ubi ab eodem Summo Pontifice summis honoribus exceptus fuit, atque custos Bibliothecae Vaticanae constitutus, oblata etiam illi Sacrarii Apost. praefectura, quam tamen ipse admittere noluit. Ab eodem Summo Pontifice die 12 Decemb. 1695 in Sacrum Purpuratorum Collegium cooptatus fuit titulo S. Augustini, ac deinde primariis Romae Congregationibus adscriptus, necnon an. 1700 S. R. Ecclesiae Bibliothecarius renuntiatus cum annuo scutatorum 5585 emolumento, uti refert Moronius vol. 48 pag. 104. Fatis concessit Romae die 27 Feb. an. 1704 aetatis suae 73, fuitque in S. Augustini templo sepultus. De illius obitu ita legitur in Reg. 5 Gen. Serani pag. 254. « Post decem fere menses laboriosae hydropisis tandem vitam cum morte commutavit Emus Card. H. Noris nostrae S. Relig. decus et ornamentum inclytum, S. P. Aug. doctrinae defensor acerrimus, litteratorum moecenas amantissimus, apud Principes christianos apprime carus, atque in Rom. Curia

splendoris indelebile monumentum. » Extat ejus marmoreum simulacrum in eodem templo prope sacrarii januam ad dexteram concivis et confratris sui Onuphrii Panvinii cum sequenti epitaphio.

FR. HENRICO NORIS VERONENSI
ORDINIS AC TITULI S. AUGUSTINI
PRESBYTERO CARDINALI
S. R. E. BIBLIOTHECARIO
AUGUSTINIANA EREMITARUM FAMILIA
THEOLOGO CHRONOLOGO HISTORICO
B. M. P.
HENRICO MONUMENTUM INGENS SESE EXPLICAT ORBIS
PHOENICUM AD LITTUS LITTORE AB HESPERIAE
INSCRIBUNT TUMULO QUIDQUID DUXERE PERENNI
AERE ARGENTO AURO SAECULA ET HISTORIAE
NORISIO MINOR EST TITULUS TU GRANDIOR ESSE
AUGUSTINE POTES PAR TUMULO TITULUS
OBIIT VII KAL. MARTII ANNO AERAE CHRISTI MDCCIV
AETATIS LXXIII EX A. D. IV KAL. SEPTEMBRIS.

Post illius obitum supremus Hispaniarum Inquisitor Norisii historiam Pelagianam , et dissertationem super V synodo aecumenica in prohibitorum librorum indicem retulit, quod ubi rescivit eximius totius Augustiniani Ordinis Antistes Augustinus Gioja rem totam sapientissimo Pontifici Benedicto XIV commendavit, qui statim pro sua erga Norisium ipsum existimatione hisce sequentibus ad praefatum Hispaniarum Inquisitorem datis litteris defuncti Cardinalis patrocinium suscepit « Etsi, haec namque inter caetera habet Summi Pontificis epistola , memorati Norisii opera

aliquid Jansenismi, aut Bajanismi redolerent, prout auctor Bibliothecae Jansenisticae immerito autumavit, post tot annorum lapsum, in quorum decursu ea summo plausu excepta sunt, nonne prudens oeconomia ecclesiastica exigebat, ut a proscriptione abstineretur quam unusquisque praevidere poterat multa mala esse excitaturam, unitatem Ecclesiae hispanicae esse scissuram, obstrepentibus videlicet, prout unusquisque praevidere poterat, Augustiniani Ordinis alumnis, et ipsorum asseclis, obstrepentibus tot aliis viris doctis in Hispania degentibus, et partium studio non abreptis, paratisque ad assumendam auctoris defensionem, non incogniti, non gregarii, sed litteratorum sui temporis facile principis, et eo solo litteraturae ecclesiasticae et profanae merito sacro Cardinalium Collegio adscripti? . . . Haec procedunt in hypothesi in qua Norisiana opera Bajanismum, et Jansenismum redolerent; quid autem dicendum erit, cum ea Bajanismi aut Jansenismi nota careant, et carere constet post multiplicatum super eis examen in hac Suprema Inquisitione Romana, cui Summi Pontifices pro tempore existentes praesunt, quique mox recensita examina suo calculo comprobarunt? « Consule tom. X Cursus Theologiae completi col. 1433 ubi etiam col. 1068 tum in ejusdem Card. Norisii, tum in Augustiniani theologici systematis laudem quae subjiciuntur scripta reperies. « Henricus Norisius vir exquisita eruditione, et pietate conspicuus eamdem historiam (Pelagianam) memoriae consecravit duobus libris, quos censura configi vetuit Benedictus XIV, sed fine ab Hyprensis fine omnino diverso, scilicet ut catholicum Augustinianum systema, quod adaequate spectatum caeteris fortassis praehabendum est, adversus Molinistas, et alios firmius stabiliret. » Vide Hieronymum Tiraboschi hist. Litt. Ital. tom. VIII part. I edit. Venet. 1824 pag. 189, Fabronium in Ital. vitis tom. 6, pag. 8, nostratem Hieronymum Zazzeri in vita ipsius Card. Noris

Digitized by Google

praemissa ejus theologicis operibus editis Patavii an. 1708, Moronium vol. 48, pag. 103, Ossinger pag. 631, et Lanteri vol. 3, pag. 64, apud quos eruditissimi Cardinalis operum editorum catalogum invenies.

Fr. Thomas Maria Martinelli S. R. E. Card.

Statim ac in Urbe vox invalescere coeperat de proxima nostratis P. Mag. Fr. Thomae Mariae Martinelli ad S. Cardinalitiam dignitatem promotione, simul etiam vagus quidam rumor divulgatus fuit, quo contendebatur ex Eremitarum Augustinensium Ordine electus ex multis ad tanti honoris fastigium futurus fuisse P. Mag. Fr. Nicolaus Cretoni, si paucis ante diebus nos praecedens cum signo fidei ad meliorem vitam profectus non fuisset. Undenam autem fama haec exorta sit, et quidnam veri habeat ultro me nescire fateor; verum quia aliquis etiam e Cardinalium coetu tunc dierum cuidam nostrati ad hanc rem apposite dixit. « *Avete due Cardinali, uno in S. Agostino, e l'altro in Paradiso;* idcirco ne hujus qualiscumque sit in nostratem Cretonium procul dubio honorificae opinionis memoria penitus obliteretur hanc libenter occasionem arripio ut de eximio viro omnibus praesertim benefaciendo proclivi aliqua hic digressionis instar verba faciam, saltem ad litteram transcribendo circularem epistolam, quam postridie ejus obitus P. Mag. Gen. Fr. Joannes Belluomini ad omnes hujus Romanae Provinciae PP. Priores transmisit. Antea vero praemittendum censeo quod si verum est praefatum laudati Emi Purpurati dictum, ego vicissim dicere possum quod Cardinalis Cardinalem in Paradisum misit, nam P. Nicolaus Cretoni in extremo agone morti luctans assiduum hortatorem, animaeque commendatorem habuit P. Mag. Thomam Martinelli, qui in hoc peculiari sacerdotalis zeli officio nedum singularem caritatem, verum etiam incomparabilem dexte-

ritatem exercere novit. En itaque jam supra memorata epistola « Rev. P. Prior salutem » In praesenti malorum colluvie, quibus undique obruimur, placuit justissimo Domino novam, eamque acerbissimam doloris causam cordi nostro adjicere. Ipse énim in cujus manu sortes hominum sunt, quique vitae nostrae terminum constituit, quem nemo unquam praetergredi poterit, ex hoc aerumnarum pelago ad meliorem tutioremque stationem transtulit adm. rev. P. Mag. Fr. Nicolaum Cretoni nostri S. Ordinis valde benemeritum Assistentem. Nota sunt omnibus eximii viri merita; ipse enim tum vitae probitate, tum morum urbanitate, tum doctrinae splendore, tum demum praeclaris exantlatis laboribus magnam sibi apud omnes hujus almae Urbis Praelatos existimationem comparavit. Ceu Romani Cleri examinator, ceu S. Inquisitionis, et Indicis consultor ubique omnium plausum promeruit. Erga nostram Augustinianam Religionem zelum et amorem cum plurium Prioratuum, unius autem Provincialatus laudabili gestione, tum praesertim Lutetiam Parisiorum profectione ostendit, quamvis ob funestissimas illius Regni politicas vicissitudines re infecta reverti coactus fuerit. Vix recentissimam Moralis Theologiae editionem mandato S. Congregationis de Propaganda Fide doctis ac laboriosis adnotationibus illustraverat, cum in ejusdem S. Congregationis Consultorum coetum remunerationis ergo cooptatus, ob diutius neglecti morbi exacerbationem praeter sui aliorumque expectationem in subitum vitae discrimen venit; quare difficillima incisione incredibili patientia tolerata, atque admirabili divinae voluntati sui ipsius conformatione S. Ecclesiae Sacramentis ultro petitis ac receptis roboratus, vir longiori vita dignus mortalitatis cursum complevit hesterna die hora tertia post mediam noctem annos natus 57. Restat itaque quoniam voluit Deus nostram Eremitanam Familiam tanto moerore afficere, ut pro aeterna laudati P. Mag. Assistentis animae

Digitized by Google

requie consueta parentalia celebremus, quae Constitutionum Ordinis parte I cap. 2 n. 6 praescribuntur. « Dat. Romae ad S. Augustini die 9 Novembris 1873. »

Nunc autem ut ad Martinellium nostrum reversionem faciamus, brevi castigatoque stylo ne humillimi coenobitae ingenuam veracemque modestiam offendamus, ea quae illum spectant ad hujus duntaxat historiae integritatem referemus. Itaque ortum habuit Sebastianus, hoc enim nomen in baptismate acceperat, in paroecia S. Annae prope Lucam in Tuscia die 3 Februarii anno 1827 ex honestis frugique parentibus Cosmo Martinelli, et Maria Magdalena Pardini, ex qua domo bini alii nostrae Augustinianae Religionis alumni prodierunt, nempe P. Studiorum Regens Fr. Aurelius spectatae probitatis vir, et P. Lector Fr. Sebastianus optimae spei adolescens, quos hic ego necessitudinis ac benevolentiae causa libenter nomino, quorumque vel ipsamet vultus similitudo, indolisque congruentia palam ostendit revera esse Cardinalis germanos. Admodum juvenis, anno scilicet 1843 feria secunda majoris hebdomadae in privato sacello coenobii Lucensis Sebastianus e manibus venerabilis senis P. Prioris Fr. Augustini Magi, qui ob vitae sanctimoniam in omnium Lucensium ore versabatur Augustinianum habitum sumpsit, atque ob reverentiam ac devotionem erga Deiparam Virginem, et nostratem D. Thomam a Villanova Thomas Maria nominari voluit. Tyrocinio postea Interamnae in Umbria rite peracto, ac solemnium votorum professione emissa Romam ad S. Augustini vocatus fuit, ibique bonitatem, disciplinam, et scientiam jugiter sectans omnium Patrum amorem ac benevolentiam sibi conciliavit. Maturo tempore Lectoris gradum adeptus novellis nostrae Augustinianae Eremi plantationibus pietate ac doctrina enutriendis anno 1851 praepositus fuit, ad quod munus nonnisi probatae virtutis homines assumi solent. Electus subinde Studiorum Regens Augustinenses alumnos

docuit cum plausu Firmi in Piceno, et postea Romae in coenobio S. Augustini, quo tempore in Romano Archigymnasio nostratis eruditissimi viri P. Mag. Fr. Jacobi Ricca super cathedram S. Scripturae vices laudabiliter gessit, in cujus postea vita functi locum initio anni 1862 praevio examine plenis suffragiis suffectus fuit. Firmi cum degeret Consultoris S. Inquisitionis officio fungebatur, quod munus item Romae obtinuisset, nisi interdum ad sublimiora assumptus fuisset. Alia item intra Ordinem nobiliora munera obtinuit; anno etenim 1859 magistrali laurea redimitus sub Generali P. Mag. Fr. Paulo Micallef nunc Archiepiscopo Pisano Ordinis Secretarius constitutus fuit, et 1865 invitus ac reluctans in comitiis generalibus Romae habitis electus Assistens. Hic autem praetereundum non est nostratem Fr. Thomam Mariam eo tempore, quo laetiores atque feliciores dies huic almae Urbi refulgebant, in Vaticano Sixti IV Sacello pluribus vicibus coram Summo Pontifice, et S. Cardinalium Collegio concinnos, atque eruditos cum omnium plausu latinos sermones habuisse. Nec illi alii defuerunt extra Ordinem conspicui honores nam a SS. Domino Pio Papa IX renuntiatus fuit examinator et censor in concursibus ad Opus sic nuncupatum Pium Carolinum; (pro adjudicanda scilicet singulo quoque triennio annua centum scutatorum pensione, vel saltem pro una tantum vice remuneratione, ac solutione ejusdem summae ei, qui utiliorem Ecclesiae Catholicae librum elucubrasset) Consultor S. Congregationis Indicis, ac Vaticani Concilii theologus quo nomine praeclaram numerisque omnibus absolutam lucubrationem composuisse fertur. Praeterea ob jure meritoque sibi comparatam ecclesiasticae doctrinae famam celebratissimae Romanae Academiae Religionis Catholicae adscribi promeruit. Accidit interea ut *per viam Nomentanam* ingressi alii professores Romani Archigymnasii cathedras occuparint; quare Martinellius

noster potius elegit abiectus esse in domo Dei, quam adhaerere eis qui hominibus magis quam Deo obtemperandum putant. Cathedra itaque relicta probe sciens vir religione ac zelo domus Dei praestans nullum officium in ecclesiis vilescere, sponte ac libenter sacristae munus suscepit in hoc Romano S. Augustini templo, in quo pro ea qua pollet in res ad divinum cultum spectantes munificentia tria sacella, nempe SS. Crucifixi, S. Annae, et B. Ritae suis sumptibus instaurari, expoliri, auroque exornari fecerat, erogata etiam potiori expensarum parte pro aedicula S. Mariae Lauretanae decoranda. Quadam die dum in sacrario operibus officii sui incumberet nuncium accepit se a SS. Domino Pio Papa IX ad purpureum galerum esse designatum, et in proximo Consistorio ad Cardinalatum sublimatum iri. Nuncius hic inopinatus cunctis coenobitis laetitiam quam maximam atque incredibile gaudium attulit; unicus ipse nullum laetitiae signum, nullumque jucunditatis indicium prae se tulit, sed sicut regius psaltes *exaltatus humiliatus est et conturbatus*. Et revera SS. Dominus Pius Papa IX die 22 Decembris an. 1873 illum Diaconum Cardinalem creavit titulo S. Georgii in Velabro, cujus possessionem iniit die 5 Feb. hujus anni 1874. Adscriptus fuit sacris Congregationibus Episcoporum et Regularium, Indicis, SS. Indulgentiarum, et Reliquiarum, SS. Rituum, et Consistoriali, necnon die 12 Martii Studiorum Pro-Praefectus constitutus. De Cardinali parum provectae aetatis plura scribet qui supervixerit; interea tamen faxit Deus ut vivat multos annos ad majorem sui gloriam, ad Ecclesiae bonum et utilitatem, atque ad Augustiniani Ordinis decus et ornamentum.

Digitized by Google

De Prioribus Generalibus
Ord. Erem. S. P. Aug. non Episcopis,
qui floruerunt post magnam ejusdem Ordinis unionem.

De antiquitatibus nostri Eremitani Ordinis ante praefatam unionem ita refert noster Bonaventura Attardi in Monachismo Aug. Siciliae pag. 286 ex testimoniis nostratum Cardinalium Seripandi, et Aegidii Viterbiensis. « Plurima ante fratrem Lanfrancum gesta desiderantur, aut eorum simplicitate, qui integros Eremi labores divinae charitati potius quam hominum existimationi consecrantes, parum aut nihil scribi de se passi sunt, aut eorum negligentia, qui tunc in humanis degentes, nihil litteris demandarunt, vel demandata minus accurate servarunt. » Et Dominicus Gandolfi in addit. ad suum *Dispaccio storico* pag. 2 loquens de illis nostratibus antiquis Patribus subdit, quod per plura saecula « *faciebant scribenda, et non scribebant facta.* » Sic, addit Herrera tom. 2 pag. 56, illustria nostrorum facinora praeteritorum, et praesentium incuria latent. « Hinc factum est ut nonnisi quatuor Priorum Generalium, qui ante praefatam unionem Ordinem rexerunt, nomina nobis innotuerint. Hi nimirum sunt. » Fr. Joannes de Spelunca electus Bononiae an. 1160, qui praefuisse videtur usque ad an. 1200. Dicitur ab Attardi pag. 287. « Padre d'una vita illibata, e di santi costumi, che governò molto tempo con gran zelo la Religione. » Alter Prior Gen. ante unionem fuit Fr. Joannes de Cella, quem alii dicunt de Stella electus, ut quidam putant, Romae an. 1200. Vid. Empoli pag. 393, et Chronica Seripandi ad an. 1200. Huic Joanni successit Fr. Adjutus de Fano electus (locus non constat) an. 1216, juxta Bullarium Empoli pag. 393. Elssius tamen pag. 13 censet illum electum fuisse an. 1227, ac Ordini praefuisse usque ad an. 1248. Fr. Adjuti successor fuit Fr. Philippus de

Parma , cujus electionem Empoli ponit ad an. 1230 , et Elssius pag. 589 ad an. 1248. Hic Fr. Philippus Destri ante magnam Ord. unionem fundavit prope Bononiam eremitorium Aug. in quo cum, adjunctis sibi aliquot sociis, sanctissime viveret, tanto odore sanctitatis ipsius ac sodalium suorum excitati cives Bononienses , qui frequenter ad praefatum eremitorium accedebant, illum cum suis intra civitatem evocarunt , eique locum quemdam assignarunt , in quo magnus Servus Dei , relicta eremo , sacellum in honorem D. Jacobi aedificavit. Ibidem, auxiliante Domino, adeo prospere cuncta illi obvenerunt , ut brevi amplum coenobium extruere potuerit. Anno 1248 Romae celebrato Capitulo gen. Ordinis Eremitarum S. P. Augustini eligitur Prior Generalis eorum Augustinensium, qui degebant in Romandiolae, et Insubriae eremis, rexitque magna prudentiae , atque sanctitatis laude commissam sibi familiam usque ad completam universalem Ordinis unionem peractam sub Alexandro IV an. 1256 , quo tempore una cum caeteris aliarum Congregationum Praesidibus dimisit Augustinianae Religionis regimen in manibus B. Lanfranci Septala universi Ordinis electi Antistitis. Ex hac vita migravit eodem an. 1256. Vide Herreram tom, 2, pag. 238, Elssium pag. 589, Attardi pag. 287, et Lanteri vol. 1, pag. 169. Hisce temporibus extabat Congregatio B. Joannis Boni, quae regulam S. P. Aug. profitebatur , Ordinem tamen , et Priorem generalem non agnoscebat, sed proprias constitutiones sub eodem Fr. Joanne Bono sequebatur. Postquam autem ille ex hac vita migraverat , contigit ut in praefatae Congregationis Capitulo Ferrariae congregato una electorum pars exorto schismate eligeret in Superiorem Fr. Ugonem Mantuanum, altera vero Fr. Marcum de Caesena. Verum cum Innocentio IV dissidium innotuerit, hujusmodi negotium Guilelmo Cardinali S. Eustachii commisit, qui Capitulum Bononiae celebrari jussit an. 1252,

in quo Ugone, et Marco sponte se ab officio abdicantibus, in eorum locum suffectus Fr. Lanfrancus Septala Mediolanensis, Prior coenobii Bononiensis, cujus electio a praefato Summo Pont. Inn. IV an. 1252 die 15 Aprilis Perusiae confirmata fuit. Vide Empoli pag. 179. Ab hoc Fr. Lanfranco sequens incipit

Series Priorum Generalium Ord. Erem. S. Aug. post magnam ejusdem Ordinis unionem.

Fr. Lanfrancus Septala primus post magnam Ordinis Erem. S. P. Aug. unionem Prior Gen. ortum habuit Mediolani ex nobilissima progenie an. 1201. Ubi primum per aetatem ei licuit, contra parentum votum monasticam vitam amplecti deliberavit. Quare specie quidem ut litteris vacaret, reipsa tamen ut clam parentes cogitatum suum de religioso instituto amplectendo executioni mandare posset, Bononiam se contulit fama permotus sanctitatis, quam tunc temporis per totam Italiam de se emittebat perinsignis Augustiniana Congregatio paulo ante a B. Joanne Bono instituta. Itaque ibidem an. 1220 in coenobio S. Jacobi ad fluvium Savenam Eremitanum habitum induit, quem postea prae nimia amoris vehementia jugiter osculari non desinebat. Cum autem brevi mirum in modum in litteris ac pietate profecisset, praedicationis munus obire jussus, in vinea Domini opere ac sermone strenue adlaboravit, adeo ut criminum spinas ubique eradicando ingens animarum lucrum jugiter reportarit. Anno 1249 praefati Bononiensis coenobii prioratum obtinuit, quem ita egregie gessit ut an. 1252 in comitiis generalibus Bononiae habitis totius Congregationis regimen illi concreditum fuerit. Anno vero 1256 cum Alexander IV cunctis singularum Augustinensium Congregationum Superioribus in coenobium S. Mariae de Populo Romam convocatis, opera praesertim Emi Card.

Richardi a S. Angelo , unum ex variis praefatis Congregationibus Eremitarum S. P. Augustini Ordinem constituisset, non alium eidem Ordini sic unito quam Lanfrancum praeficiendum existimavit. Itaque supremus universi Ordinis Moderator inauguratus nihil antiquius habuit, quam ut decretum unionis exequi curaret, missisque propterea in Galliam, Germaniam , Angliam , Hispaniam , aliasque Europae provincias eximiis prudentia atque pietate viris, qui illarum regionum jam extantia Augustiniani Instituti coenobia nuper unito Ordini aggregarent, aliaque de novo excitarent, statutam unionem feliciter perfecit, atque Augustinianam Familiam octo quibus rexit annis mirifice propagavit. Tandem morbo , laboribusque confectus , ac meritis plenus Mediolani in coenobio S. Marci finem hujus vitae attigit an. 1268, aetatis suae 63, et regiminis 12. Tumulatus fuit in templo S. Marci, ac propter vitae sanctimoniam Beati titulum promeruit. Vide Ossinger pag. 831, Philippum Argelati tom. 2, col. 1319, Attardi pag. 287, Herreram tom. 2, pag. 4, Elssium pag. 421, et Lanteri vol. 1, pag. 144.

Fr. Guido de Stagio in Hetruria, cognomine Grazini alumnus coenobii S. Antonii de Nemore Congregationis Ilicetanae anno 1265 Romae in coenobio S. Mariae de Populo universae Augustinianae Familiae regendae praeficitur. Ab Elssio pag. 254 dicitur « vir strenuus, discretus, ac magni judicii, qui parvo tempore multa explevit. » Clementi IV carus atque acceptus diversa pro Ordine privilegia, atque indulgentias prope innumeras impetravit. Rexit Ordinem sancte atque prudenter quatuor annis. Tandem meritorum plenus non sine opinione sanctitatis Bononiae ad mortalis vitae terminum pervenit an. 1269, ibique signato elevatoque sarcophago sepultus. Vide Herreram tom. 1, pag. 279 , Seripandum ad an. 1265, Ambrosium Ceranum in Chronico Ordinis et Attardi pag. 288.

Beatus Clemens ob diuturnum incolatum ab Auximo nuncupatus, oppidum S. Elpidii in Piceno patriam habuit, ex honestis piisque parentibus ortus. In Auximano Augustinensium coenobio adhuc adolescens monachum induit, atque exinde adeo coepit clarere virtutibus, ut ipsis provectioribus Patribus admirationi esset, atque exemplo. Sacerdotio auctus, magno spiritus ardore, uberrimoque animarum lucro verbum Dei praedicandi munus suscepit, atque uti referunt nonnulli, ipse est ille Augustinianus concionator, cujus auditis concionibus D. Nicolaus Tolentinas ad nostrum Eremitanum Ordinem amplectendum illectus fuit. Cum multam apud omnes nostrates sanctimoniae, atque prudentiae laudem sibi comparasset, in comitiis generalibus die 12 Maji an. 1269 Urbeveteri habitis universi Ordinis Moderator plenis suffragiis eligitur. Illius regimen summa aequitate, nec impari sollicitudine gestum plurima in Augustinianam Familiam bona contulit, inter quae illud potissimum recensetur, quod nimirum complures nostrates ejus sanctitatis exempla sectantes, ipsi quoque sanctitate celebres evaserunt. Constitutiones Ordinis ad aequiorem trutinam revocatas, B. Augustino Novello adjutore adhibito, ita correxit et auxit ut alter illarum conditor merito reputari possit. Erga defunctorum animas, quae piacularibus flammis expiantur, caritate flagrans, duo anniversaria ad illas sublevandas in toto Ordine instituit, ad hoc praesertim coelesti visione excitatus. An. 1274 a Gregorio X invitatus ad Lugdunense Concilium una cum pluribus aliis Augustinianis theologis se contulit. Eodem an. 1274 tempore Concilii die 16 Maji Lugduni invitus ac reluctans in officio confirmatur; verumtamen postea in Italiam reversus, vitae privatae desiderio aliud Capitulum in diem 18 Novembris Molariam in agro Tusculano convocat, ibique quod Lugduni consequi nequivit, immota animi firmitate frustra Patribus obsistentibus, perficere valuit, dum Gene-

ralatus officium ipsi valde onerosum sponte dimisit, malens in humili tutius salvari quam in sublimi periclitari. Itaque in desertum locum prope Firmum se recepit peroptata frui solitudinis tranquillitate ut liberius sibi Deoque vacaret. Non licuit tamen nostrati Clementi, prout illi in votis erat, usque ad obitum in illo recessu absconditam vitam ducere, nam an. 1284 die 28 Maji comitia generalia Urbeveteri celebrata iterum illum ad supremum Ordinis fastigium evexerunt; quare licet totis viribus humillimus vir obniteretur; e suis tamen latebris egredi coactus fuit universi Ordinis habenas iterum gubernaturus. Nec tam cito hujusmodi ipsi valde molestum pondus deponere valuit; nam Florentiae die 2 Maji an. 1288 iterum in officio confirmatus fuit. Eodem anno a Summo Pontifice Nicolao IV bellum contra Saracenos Terrae Sanctae per totam Italiam praedicare jussus fuit, quod munus cum aliis viginti Augustinianis mirifice est executus. Interea an. 1290 Ratisponae die 29 Maji gen. Capitulum celebratur, in quo una cum nostrate Clemente aderant etiam Aegidius Columna, Augustinus Novellus, Henricus de Urimaria, aliique insignes doctrina atque sanctitate viri. In hoc etiam Capit. omnium Patrum suffragia in Clementem quamvis invitissimum convenerunt. Tandem meritissimus Antistes e Germania Urbeveterem, ubi tunc Nicolaus IV degebat profectus, longi itineris incommodis fractus, senioque confectus, in osculo Domini animam exhalavit die 8 Aprilis an. 1291. Demortui corpus jussu praefati Summi Pontificis per plures hebdomadas inhumatum permansit ad piam explendam fidelium devotionem, qui tanta frequentia, miraculorum fama, quae ad ejus contactum quotidie patrabantur, excitati illuc undique confluebant, ut inaudito exemplo necesse fuerit, etiam aliquot aedibus solo aequatis, compita civitatis ampliora reddere ad stipatissimam multitudinem continendam. Ipsemet Nicolaus IV solemnem exequiarum celebrationem

Digitized by Google

sua praesentia cohonestare voluit, atque quod magis mirandum est, suis se manibus, uti refert noster Card. Aegidius Viterbiensis, illius corpus in sepulcro reponentibus adjutorem praebuit. Haec nimirum sunt genuina Aegidii verba in quadam epistola, quam cum esset Ordinis Generalis ad S. Elpidii Municipium misit. *Jacet sanctissimi hominis corpus in templo meo apud Urbevetanam civitatem, Pontificiis manibus tumulatum.* Illius cultus immemorabilis approbatus fuit a Clemente XII die 12 Septembris an. 1761, officium autem concessum die 8 Junii 1762. Adeas Herr. tom. I, pag. 132, Chronicum Seripandi ad an. 1269, Bzovium tom. 13, ad an. 1290, Pamphilum fol. 33, et recentiora Ordinis Breviaria ad diem 8 Aprilis.

Fr. Franciscus de Regio provinciae Romandiolae alumnus, an. 1274 die 18 Novembris Molariae in locum B. Clementis Auximani abdicantis sufficitur. Eximius fuit sacrae Theologiae professor, atque disertissimus verbi Dei praeco, qui Viterbii an. 1277 Apostolica Sede vacante dum generalia Ordinis comitia ibidem haberentur, in quibus ipse die 29 Octobris in officio confirmatus fuit, in Cardinalium consessu de eligendo Summo Pontifice magno cum plausu sermonem habuit. Item Generalatus officium illi ad aliud triennium prorogatum fuit Patavii die 15 August. an. 1281. Ordinem rexit decem annis, quo tempore plura in pluribus coenobiis ad Augustinianam juventutem bonis disciplinis erudiendam gymnasia erexit, nihilque antiquius habuit quam ut juniorum religiosorum delectui, institutioni, atque studiis, maxima qua fieri posset, diligentia prospiceretur. Ad meliorem vitam transivit cum opinione sanctitatis an. 1283. Adeas Herreram tom. 1, pag. 238, et Lanteri vol. 1, pag. 101.

Digitized by Google

Fr. Leonardus de Viterbio S. Theol. Mag. sacrarum litterarum scientia apprimo clarus, qui apud Romanae Curiae Praelatos magna existimatione fruebatur, an. 1277 erat Provincialis Romanus, et vita functo Francisco Regiensi an. 1283 eligitur Vicarius generalis usque ad futurum Capitulum an. 1284. Inter caeteros discipulos docuit etiam nostratem celeberrimum Mag. Augustinum Trionfi de Ancona. Vide Pamphilum fol. 32, Herreram tom. 2, pag. 13, et Elssium pag. 430.

Fr Paulus de Perusia, Umber an. 1290 erat Prior prov. Romanae Provinciae, et post obitum B. Clementis, qui contigit die 8 Aprilis 1291, Vicarii generalis nomine totius Augustinianae Familiae gubernaculum tenuit decem tantum mensibus, quibus transactis non sine luctu superstitum Urbeveteri extremum diem clausit. Vide Herreram tom. 2, pag. 257, Elssium pag. 554, et Scripandum ad an. 1291.

Fr. Aegidius Columna Gen. Arch. et Card. Vide pag. 36.

Fr. Simon de Pistorio, Hetruscus, vir sanctus, grandaevus, omni reverentia dignus, egregiis litteris imbutus, et admirandae prudentiae, ut eum vocat Elssius, an. 1295 die 22 Maji Senis in Tuscia eligitur Augustiniani Ordinis Prior Generalis. Rexit tribus tantum annis; nam an. 1298 officio se abdicavit, suaeque vacans conscientiae in quamdam Hetruriae eremum se contulit. Non constat quo anno ex hac vita migrarit. Vide Herreram tom. 2, pag. 376, Elssium pag. 628, et Scripandum ad an. 1295.

Beatus Augustinus Novellus Gen. et Sacrista etc. Vide pag. 209.

Digitized by Google

Fr. Franciscus de Monte Rubiano Picenus, S. Theol. Mag. die 1 Maji an. 1300 in Capit. gen. Neapoli celebrato, cui etiam Carolus Rex cum Regina interfuit, post renuntiationem B. Augustini Novelli universae Augustinianae Familiae praeficitur. In officio confirmatus fuit Perusiae die 25 Maji 1303, et Bononiae die 22 ejusdem mensis an. 1306, in quo Capitulo decretum fuit jejunium in S. P. Augustini vigilia a fratribus servandum. Hoc eodem anno Ordinem visitavit, eumque optimis moribus ac legibus plurimum promovit. Anno 1307 cum ad restaurandam regularem observantiam in illis coenobiis aliquantulum collapsam in Gallias profectus fuisset, Gandavi in morbum incidit quo ad quatuor menses tolerato, ipso Nativitatis Domini die hujus mundi luci oculos clausit. Vide Seripandum in chronico Ordinis ad an. 1307, Herreram tom. I, pag. 239, et Bullarium Empoli pag. 396.

Fr. Jacobus de Horta in provincia Romana an. 1308 die 28 Augusti Genuae in Liguria eligitur Prior Generalis. Ordini egregie praefuit quatuor annis, eique valde profuit. A nostrate Henrico de Urimaria dicitur *S. Theologiae venerabilis professor*. Contigit illius mors circa finem an. 1311. Vide Seripandum ad an. 1308, Elssium pag. 313, et Pamphilum fol. 36.

Fr. Prosper de Regio Provinciae Romandiolae alumnus, S. Theologiae Doctor Parisiensis, vir fuit doctrina atque pietate valde conspicuus, qui propterea venerabilis nomenclationem obtinuit. Discipulum habuit nostratem B. Jordanum de Saxonia, qui humilitatem eximii sui praeceptoris ita describit. « *Item exemplum experimentaliter cognovi de venerabili viro in Ordine, scilicet M. Prospero de Regio, sacrae Theologiae professore, cujus studens fui olim Bononiae Ipse enim hanc virtu-*

Digitized by Google

tem habuit , quod si aliquando verbum durum dixisset alicui fratri, quantumcumque parvum, ipse semper antequam dormiret, mittebat pro fratre illo, et sibi humiliter petebat indulgeri. Quam etiam humilitatem mihi indigno saepe exhibuit. An. 1503 Bononiae , et 1626 Caesenae typis impressum fuit opusculum sub titulo. « Quaestio dignissima, et utilissima de sensibus interioribus , reverendissimi, et eximii doctoris M. Prosperi de Regio Ordinis Fratrum Eremit. S. Augustini, ejusdemque Ordinis Generalis meritissimi , sumpta ex quaestionibus ab eo Parisiis disputatis supra prologum libri Magistri Sententiarum. » Per obitum Fr. Jacobi Hortani an. 1311 fit totius Ordinis Vicarius generalis , praefuitque paucis tantum mensibus. Non constat quo anno, quove loco obierit. Vide Herreram tom. 2, pag. 242, Elssium pag. 596, et Lanteri vol. 1, pag. 171.

Fr. Alexander Fassitelli de S. Elpidio V. pag. 110.

Fr. Guilelmus Amidani de Cremona V. pag. 123.

Fr. Dionysius de Mutina adhuc adolescens in patrio coenobio Eremitanae Familiae nomen dedit. Optimo ingenio praeditus post sedulam in Italia theologicis disciplinis navatam operam Parisios missus fuit ut in illa celeberrima Academia Magistrum Sententiarum publice explanaret. Inter caeteros discipulum habuit nostratem Bartholomaeum de Urbino *Milleloquiorum* D. Augustini, et Ambrosii notissimum auctorem. In nostrate Dionysio splendor doctrinae cum fulgore sanctitatis decertavit , atque in hoc glorioso certamine semper triumphavit humilitas. Eruditorum hominum , ac praesertim Francisci Petrarcae amicitia atque necessitudine cohonestabatur, ab iisque in ipsorum scriptis haud infrequenter celebratur. Potissimum autem commen-

datur propter regularis observantiae zelum, qui in illo revera fuit singularis. Quapropter prius Insubriae Provincialis, ac postea Mediolani die 1 Maji an. 1343 totius Ordinis Prior Generalis renuntiatus fuit. Universae itaque Augustinianae Familiae regimen adeptus ut commissi sibi muneris partes sedulo adimpleret, singulas Ordinis provincias peragrare coepit, cum magno utique earumdem emolumento; verum cum ex Belgio Coloniam Agrippinam se contulisset, ibidem gravi morbo corripitur, quem extremum fore praesentiens, quippe qui vehementer cupiebat dissolvi, et esse cum Christo, peringenti gaudio exultare coepit eo quod tandem resolutionis suae tempus instaret, quo solutus nexu humanae carnis ad perpetuam Domini beatificam visionem sursum evolaret. Contigit illius ex hac vita transitus an. 1345. Illius animam coelestibus splendoribus amictam in coelum ab Angelis efferri B. Sibillina Ord. S. Dominici conspexit, prout narrat Ferdinandus de Castillo in historia Dominicana. Vide Seripandum ad an. 1343, Crusenium part. 3, pag. 153, Pamphilum fol. 54, et Lanteri vol. 1, pag. 91.

Fr. Thomas de Argentina, Germanus, sacrae Theologiae Doctor, vir fuit cum vitae sanctimonia, tum doctrinae praestantia celebris. In variis Academiis, ac praesertim Parisiensi magno cum plausu publice S. Theologiam docuit. An. 1345, die 9 Julii Parisiis universo Ordini praeficitur; quo in munere ita egregie se gessit ut Papiae die 8 Junii an. 1348, Basileae die 10 ejusdem mensis an. 1351, ac tandem Perusiae an. 1354 in officio confirmatus fuerit. Diuturno 12 annorum regimine multimodis Augustinianae Reipublicae profuit. Nam Constitutiones Ordinis ampliavit, perutilia decreta edidit, coenobia aedificavit, multaque a Romanis Pontificibus privilegia, gratias, exemptiones, atque indulta Ordini obtinuit. Item cunctis fratri-

Digitized by Google

bus salutaria monita atque hortamenta praebuit ut servarent Ecclesiae unitatem, et sibi etiam atque etiam praecaverent a fermento Fraticellorum, atque a legendis Guilelmi Ochami scriptis, eo quod vir caeteroquin doctissimus parti adhaeserat Petri de Corbaria, qui Ludovici Bavari armis fretus Pontificatum contra Joannem XXII schismatica impudentia usurpaverat. Plurimum gratia valuit atque favore apud Carolum Bohemiae Regem, qui an. 1346 Rex Romanorum renuntiatus fuit. Dicitur a Pallade Spangel S. Theol. professore Haidelbergensi qui primus omnium edidit nostratis Thomae opus super librum Sententiarum. « Doctor subtilis, clarus, sanus doctrinae, resolutus, et in materia quantumlibet alta mediocribus etiam ingeniis satis accomodatus, magnus in artibus, in Theologia maximus etc. » Franciscus autem Macedo in *Concentu Euchologico* haec de illo affirmat « Aureus hic Doctor argenteam suam doctrinam Aurelii Augustini sententiis inauravit » Primus fuit noster Thomas, qui in Viennensi Universitate Immaculatam Deiparae Conceptionem propugnavit, uti fatetur Ludovicus Schonleben in libro *Orbis universi votorum pro definitione piae et verae sententiae de Immaculata Conceptione*. Tandem Praesul etiam singulari pietate praeditus ex hac vita migravit Viennae in Austria an. 1357, fuitque in eodem sepulcro reconditus cum nostratibus clarissimis viris Gregorio Ariminensi, et Jordano de Saxonia. Vide Herreram tom. 2, pag. 448, Natalem Alex. tom. 8, pag. 126, Trithemium edit. an. 1631, pag. 114, Lanteri vol. 1, pag. 354, et Ossinger pag. 71, apud quos reperies scriptorum ejus catalogum.

Fr. Gregorius Tortoricci vulgo Ariminensis appellatus unus fuit e praecipuis illis viris, qui in Augustiniana Eremo doctrina atque pietate maxime floruerunt. Is ab adolescentia Ordinem ingressus, talis postea evasit qualem

Digitized by Google

ipsius historica fama ubique gentium declarat. Sublimiores disciplinas in Italia primum, atque deinde in Gallia, et Anglia edoctus, in iis tantum profecit ut propter profundissimam philosophiae scientiam inter philosophorum suae aetatis principes, atque propter singularem litterarum divinarum peritiam inter primarios theologos scholasticos recenseri meruerit, *Lucerna splendens* propterea recte appellatus. In Parisiensis Universitatis cathedra propter mentis aciem *Doctoris acuti*, et propter rationum pondus *Doctoris authentici* nomen obtinuit. Ibidem in libri Sententiarum explanatione aemulum habuit Joannem Duns Scotum, in qua tamen contentione Doctor *subtilis* nequaquam superavit *authenticum*. Verum non solum doctrina, sed etiam singulari pietate Ariminensis noster excelluit, adeo ut a scriptoribus beati titulum obtinuerit. De illo haec scripsit noster B. Jordanus de Saxonia « Vir fuit magnae scientiae, et vitae sanctae, singulariter Parisiis honoratus a tota Universitate propter opera sua notabilia, audiebatur libenter, et omnibus erat speculum tam in moribus, quam in scientia » Et eruditissimus Franciscus Macedo in Concentu Enchologico haec de nostrate Gregorio verba exaravit « Insignis hic doctor, vere aquilae Augustini pullus, ad eum eo semper volat. Nemo eo Augustini mentem accuratius inquisivit, nemo felicius invenit, nemo verius intellexit, et fidelius exposuit: ubique magistrum eum suum et profitetur et sequitur, eique se discipulum praebet, nihil nisi praejudicatum ab Augustino definit, ejusque doctrinam cum Pauli doctrina conjungit » Tandem noster Card. Norisius in *Vindiciis Augustinianis* pag. 68 affirmat quod: *Nullus veterum scholasticorum in Augustini lectione Gregorium superavit,* eorumque proterit calumniam, qui scripserunt illum in suis scriptis Bajanismi et Jansenismi semina praejecisse. A Quadrio tom. 2 pag. 170 inter italicos poetas recensetur una cum alio nostrate Generali Guilelmo

Amidani. Anno 1356 per obitum Fr. Thomae de Argentina totius Eremitani Ordinis Vicarius generalis constituitur, et an. insequenti in capit. gen. Montis Pesulani in provincia Narbonensi die 21 Maji in officio confirmatur. Ast paullo post, uno nempe tantum anno ab ejus electione transacto, de Augustiniana Religione optime meritus Viennae in Austria ad meliorem vitam transivit die 28 Maji, fuitque in eodem sepulcro cum suo eximio antecessore Fr. Thoma de Argentina reconditus, ubi etiam paucis post annis tumulatus fuit noster B. Jordanus de Saxonia. Extat illius herma marmoreum cum apposito epitaphio prope januam lateralem Eccl. S. Aug. de Urbe. Vide Seripandum ad an. 1357, Gandolphum pag. 138, Pamphilum fol. 57, Ossinger pag. 74, Eysengrein in catalogo testium veritatis pag. 141, Natalem Alex. tom. 8. pag. 126, Tiraboschi tom. 5, pag. 194, et Lanteri vol. 1, pag. 287, qui illius scripta recenset.

Fr. Matthaeus de Asculo, Picenus, Marchiae Anconitanae Prior Prov. eximius theologus Patavii die 4 Septembris an. 1358 universo Ordini praeficitur. Legatus fuit an. 1360 Innocentii VI ad Rempublicam Florentinam, necnon ad Ludovicum Hungariae Regem, et ad Ludovicum Marchionem Brandeburgi, uti refert Bzovius tom. 14 col. 1277. Tamquam vir Ordini valde utilis in accepto munere confirmatus fuit Viennae in Austria die 8 Junii an. 1362 et Senis die 10 ejusdem mensis an. 1365. Naturae debitum persolvit an. 1368. Vide Herreram tom. 2. pag. 75, Seripandum ad an. 1358, Pamphilum fol. 58, et Elssium pag. 476.

Fr. Ugolinus Malabranca. Vide pag. 31.

Digitized by Google

Fr. Guido de Belloreguardo, quem Elssius vocat Lombardum, an. 1371 die 25 Maji Florentiae eligitur Prior Generalis, et confirmatur in officio Coloniae Agrippinae die 21 ejusdem mensis an. 1374. Ordinis gubernaculum, et mortalem sarcinam deposuit an. 1377 initio mensis Febr. Vide Herreram tom. 1, pag. 294, Scripandum ad an. 1371, Elssium pag. 254, et Attardi pag. 290, ubi dicitur theologus magnae famae.

Fr. Bonaventura Baduarius. Vide pag. 255.

Fr. Nicolaus Amatricensis, ad purpuram Fr. Bonaventura Baduario assumpto, ab Urbano VI totius Augustinianae Religionis Vicarius generalis constituitur, cum tempore schismatis Capitulum generale usque ad an. 1385 congregari non potuerit. Non diu supervixit; nam de illo jam vita functo in Regestis Ordinis fit mentio ad diem 22 Junii an. 1387. Vide Herreram pag. 184, et Elssium pag. 501.

Fr. Bartholomaeus de Venetiis, alias Tholomaeus, theologus insignis, die 19 Maji an. 1385 Strigonii in Hungaria nostrae Eremitanae Familiae regimen obtinuit. Hic vir doctus, et pius, atque Augustinianae Religionis zelo fervens, collapsam regularem disciplinam instauravit, novamque faciem Ordini induxit. Aliquot coenobia, ac praecipue Ilicetanum in pago Senensi selegit, ubi arctior atque exactior observantia custodiretur, eaque uni Vicario subjiciens a Provincialis jurisdictione exemit; hinc exorta est celeberrima nostratum Ilicetana Congregatio, quae innumeros protulit viros sanctitate praestantes, prout videre licet in *Sylva Ilicetana* nostratis DD. Ambrosii Landucci Ep. Porphyriensis. Obiit Venetiis an. 1400, postquam 15 annos difficillimis temporibus Ordini laudabiliter praefuisset.

Digitized by Google

Vide Elssium pag. 114, et Herreram pag. 105 ubi de nostrate Bartholomaeo haec leguntur « Eos qui diligunt munera, et sequuntur retributiones perfecto odio persecutus, longe abfuit a Simonis labe, et vel minimam ejus flagitii umbram severa animadversione fugavit » His temporibus, verba sunt Laurentii Empoli pag. 398, Antipapa Clemens Gebennensis, (Clem. VII) sicut Cardinales creavit, ita etiam Vicarios Religionum, ex quibus unus ex Ordine nostro fuit Joannes Basileensis Antigeneralis schismaticorum praesidio fultus, qui cum falsis Prioribus suis brevi tempore evanuerunt. Eodem schismate perdurante alii tamen extiterunt Antigenerales, nempe Bernardus Pugalis Gallo-Tolosanus, qui perperam a nostrate P. M. Januario Marasco in catalogo Generalium n. 21 recensitus fuit, quique jure existimandus est bona fide errasse; nam *doctor fuit magnae peritiae, prudentiae, et sanctimoniae, qui non modo vivens, sed etiam mortuus Tolosana sublimavit gymnasia,* uti scribit Nicolaus Beltrandus in suo opere de gestis Tolosanorum. Vide Lanteri vol. 1, pag. 259. Sub obedientia autem Antipapae Petri de Luna (Benedicti XIII) praefatos binos Antigenerales subsecuti sunt Fr. Petrus de Fabra Aragonius, et Fr. Joannes de Fermentera ejusdem provinciae.

Fr. Nicolaus Saracini de Cassia. Vide pag. 143.

Fr. Simon de' Vigilanti. Vide pag. 161.

Fr. Paulus Nicoletti, Utinensis, vulgo Venetus nuncupatus, vir fuit suae aetatis longe doctissimus, qui variis nobilibus praeconiis a scriptoribus praedicatur, dicitur enim doctor profundissimus, disputator acutissimus, insignis verbi Dei praeco, strenuissimus haeresum debellator, omnium philosophorum atque theologorum princeps, ac demum

omnium liberalium artium in Orbe Monarcha, uti ex aliorum scriptorum testimonio refert Tiraboschi tom. 6, part. 2, edit. Venet. 1823 pag. 442 et seq. Adhuc adolescens in coenobio S. Stephani Venetiarum Eremitano Ordini nomen dedit, ac post tyrocinium peractum, in Italia philosophicis disciplinis sedulam operam navavit, in quibus tantum profecit, quantum ipsius opera, et fama testantur. Deinde Oxonium in Angliam missus, ibidem theologicas disciplinas cum singulari profectu excoluit. Patavium ex Anglia profectus, ibidem nedum philosophiae, ac theologiae, verum etiam medicinae lauream doctoralem promeruit. Deinde cum docendo, tum concionando, ac eruditissimos libros evulgando tantum apud omnes nomen sibi comparavit, ut singulae Italiae urbes illum verbi Dei praeconem audire, singulaeque Europae Academiae professorem habere exoptarent. Quamobrem nedum Patavii, verum etiam Lutetiae Parisiorum, Senis, Parmae, Perusiae, Florentiae, atque Bononiae summa cum omnium admiratione humanas, divinasque litteras publice docuit, atque omnium expectationem longe superavit. Senis cum degeret, cum quodam Francisco Porcario Senensi haeresiarcha, qui non modo patriam, sed totam insuper Hetruriam falsis dogmatibus infecerat, acerrimam disputationem iniens, ita illum coram omnibus usquequaque irretitum multo rationum pondere oppressit, ut ad silendum per summam ignominiam adegerit. Hinc itaque factum est ut cum nihilominus adhuc suis erroribus pertinaciter adhaereret, haeresis postea damnatus Porcarius igne crematus suae pertinaciae poenam luerit. Hic autem tam celebris nostratis Pauli triumphus sua corona non caruit; nam propterea Venetorum Senatus illum Patritiorum Ordini aggregavit, atque insuper caeteris quoque nostratibus Venetiis degentibus nobilitatis insignia gestandi privilegium concessit. Neque vero Porcarium tantum sed etiam alios quoque haereticos, uti scribit Co-

Digitized by Google

riolanus ipsi coaevus, Graecos nimirum, Bohemos, et Fraticellos Paulus acriter oppugnavit. Hebraeos item perpetuo exagitavit, atque contra adamantinam cordis ipsorum duritiem doctissimum librum composuit. Alia praeterea innumera opera egregie elaboravit, praesertim philosophica, astronomica, et mathematica, quae vel ideo etiam plurimi aestimanda sunt, quia nimirum prima fuerunt, quae post artis typographicae inventionem praela in Italia exercuerunt. Potissimum mentionem merentur illius *Logica parva, et Logica magna*, quae tanto in pretio habitae fuerunt, ut Patavina Universitas apposito decreto illas publice legendas declaraverit, easque omnes illius aetatis celebriores philosophi commentariis illustraverint. Doctrinae amplitudini adjungebat etiam spectatae probitatis ornamentum; quare ab ipso Summo Pontifice Gregorio XII an. 1412 totius Ordinis Vicarius generalis renuntiatus fuit, quod tamen onus ut commodius studiis vacaret, eodem anno deposuit. Fuerat antea Marchiae Tarvisinae Provincialis. An. 1427 Romam venit ubi etiam primas partes egit in causa celebri, quae ibidem pertractata fuit de doctrina, atque vita D. Bernardini Senensis, quem praeterea egregie defendit ab invidentium calumniis, qui sancti viri nomen denigrabant eo quia SS. Nominis Jesu devotionem promulgaverat. Decessit Venetiis an. 1429, aetatis suae 60. Non constat utrum Venetiis, vel Patavii tumulatus fuerit. Praeter laudatum Tiraboschi celebrant illum Gandolphus pag. 286, Agostini de Script. Venet. pag. 47, Papadopoli hist. Gymn. Patav. tom. 2, pag. 164, Facciolati in Fastis Gymn. Pat. part. 2, pag. 113, Herrera tom. 2, pag. 277, Ossinger pag. 920, et Lanteri vol. 1, pag. 341 apud quos illius operum catalogum invenies.

Fr. Petrus de Vena, Gallo-Tolosanus, S. Theologiae Doctor, vir fuit sacrorum Canonum, Philosophiae, Theolo-

giae, atque historiae scientia maxime clarus. Postquam Aquitaniae provinciam optime rexerat, atque Vicarii generalis nomine universo Ordini praefuerat, an. 1412, die 22 Maji Romae ad Generalatum evectus fuit. Anno 1414 cum quinque Episcopis, ac pluribus aliis Augustinianis theologis interfuit Concilio Constantiensi, in eoque, ut scribunt nostrates Elssius, et Gandolphus, doctrinae, pietatis, summique ingenii vestigia reliquit. Dum autem adhuc in eodem Concilio Constantiensi, cui ipsius praesentia valde utilis erat Petrus detineretur, Aven. die 19 Maji an. 1415 in officio confirmatur. Septem annis Ordinem rexit, et an. 1419 ad meliorem vitam transivit. Lege Gandolphum pag. 302, Herreram tom. 3, pag. 263, Ossinger pag. 919, Lanteri vol. 1, pag. 346, et Anastasim nostratis Gratiani pag. 155.

Fr. Augustinus de Favaroni, alias de Roma. Vide pag. 119.

Fr. Gerardus de Arimino vir non minus vitae integritate, quam eruditionis copia valde conspicuus a Caesenatis Ecclesiae Clero a Martino V ad illam Episcopalem cathedram postulatus, cum Romam propterea se contulisset, ut illum vidit Pontifex, statim in aliud de illo consilium venit. Nam cum sub idem tempus nostratem P. Mag. Fr. Augustinum de Roma Archiepiscopum Nazarenum inaugurasset, huic Gerardo Religionis clavum ab illo dimissum tradendum censuit, commissa interea praefato Augustino Caesenatis Episcopatus administratione. Cum autem Gerardus iis difficillimis temporibus Ordini praeesse coepisset, quae tam facile schismaticis perturbationibus obnoxia erant, omni ope atque opere sategit, ut omnes Augustinianae Familiae sodales ipsius exemplum imitantes legitimo Summo Pontifici arctissime adhaererent. Quamobrem cum Basileensi Concilio interesset, ubi illud in conciliabolum evasit,

statim ipse cum caeteris nostratibus inde abscessit. Postea vero ad Ferrariensem synodum se contulit, ad quam etiam Eugenii IV jussu duodecim Augustinenses theologos ex variis provinciis arcessivit, eidemque Florentiam deinde translatae ad finem usque interfuit, atque subscripsit. Apud Ordinem autem innumera sunt, quae Gerardus bene gessit. Nam plura passim per varias Europae provincias coenobia aedificavit, plura etiam acquisivit, in multis autem perfectiorem regularis disciplinae observantiam instituit, iisque spectatissimae vitae viros semper praefecit. Tandem propter senium onus dimisit an. 1443, eodemque anno cum sanctitatis opinione ex hac vita migravit. Quidam putant illum ab Eugenio IV ad Cardinalatum designatum fuisse, quamvis hujusmodi electio in lucem nunquam prodierit. Vide Seripandum ad an. 1434, Pamphilum fol. 36, Herreram tom. I, pag. 297, et Elssium pag. 238.

Fr. Julianus Falciglia (di Salemi) discipulus fuit nostratis Pauli Veneti. Jure meritoque inter doctiores Augustiniani Ordinis Generales peculiarem quemdam locum sibi vindicat; nam revera fuit S. Theologiae Magister admodum doctrina conspicuus. Claruit item insigni prudentiae laude, multaque rerum agendarum dexteritate; quapropter nobiliora Ordinis munia pluries ipsi demandata fuerunt. An. 1432 in Concilio Basileensi Procuratoris generalis vices gessit. Ad supremum Ordinis fastigium assumitur Senis in Tuscia die 9 Junii an. 1443, et in officio confirmatur Bituricis in Gallia die 28 Maji 1447, Ferrariae die 3 Junii 1451, ac demum Avenione die 31 Maji an. 1455, quamvis non desint, qui putant ob captam a Turcis Constantinopolim toto orbe christiano perterrito praefatum Avenionense Capit. celebratum non fuisse. Inter caetera, quae ordini attulit bona, hoc potissimum recenseri meretur, quod nimirum canonizationem D. Nicolai de Tolentino

apud Eugenium IV summopere promoverit. Singulari amore Augustinianam Familiam prosequens ne ab ea discederet non semel Episcopatum recusavit; verum duos nostrates P. Magistros Eugenio IV ad infulas commendavit, quas et impetravit, prout iisdem verbis scribit Elssius. Ideoque ad ejus instantiam Mag. Fr. Bernardinus de Martellini Florentinus inauguratus fuit Episcopus Caesenae, et P. Mag. Guilelmus de Vercellis Episcopus Nicomediensis. In Concilio Florentino una cum aliis nostratibus theologis pro unione Graecorum cum Ecclesia Romana insignem operam praestitit. Ab an. 1451 usque ad obitum assiduis aegritudinibus laboravit, ac tandem hisce senioque confectus extremum diem obiit Messanae die 20 Maji an. 1459. Vide Gandolphum pag. 245, Mongitorem in Bibl. Sicula tom. I, pag. 411, Anastasim Gratiani pag. 127, Simlerum Josiam pag. 437, col. 1, et Ossinger pag. 326, qui illius scripta recenset. Apud Lanteri vol. 2, pag. 112, typographico errore vocatur Joannes in aliquibus exemplaribus.

Fr. Alexander Oliva Card. Vide pag. 51.

Fr. Guilelmus Becchi etc. Vide pag. 82.

Fr. Nicolaus Oliva, alias de Aquila, S. Theol. Mag. an. 1430 in Neapolitana Universitate publice libros sententiarum explanabat, et 1442 erat capellanus honorarius Summi Pontificis, et collector decimarum Apostolicarum in tota Mediolanensi provincia. An. 1456 die 15 Julii Ordinis Proc. gen. constitutus fuit, et a Callisto III an. 1457, die 14 Martii rector parochialis S. Mariae in Vallicella, cum antea an. scilicet 1455 a P. Gen. facultatem obtinuisset manendi cum socio in aedibus S. Onuphrii, cujus Ecclesiae item rectorem agebat. Ad instantiam Regis Aragoniae, cui propter eximias virtutes, atque insignis

Digitized by Google

concionatoris nomen acceptissimus erat, die 4 Julii an. 1457 designatus fuit rector conventus S. Crucis de Monte Marsico in Suessae districtu, ut propter infirmitatem ac senectutem illuc se recipere, et commodius vitam ducere posset. Tandem an. 1470, die 9 Junii vir aetate gravis, adhuc tamen vegetis viribus praeditus, Bononiae ad supremum Ordinis fastigium evehitur, rexitque magna cum prudentiae laude usque ad an. 1476, quo Romae die 28 Martii naturae satisfecit annos natus 92. Vide Herreram tom. 2, pag. 436, Seripandum ad an. 1470, et Elssium pag. 307.

Fr. Ambrosius Massarius, vulgo appellatus Coranus, quia Coram in Latio patriam habuit, dicitur ab Ossinger pag. 260 vir doctissimus, orator, theologus, et historicus insignis, necnon editis libris notissimus. A Trithemio autem vocatur in divinis Scripturis eruditus, et scientia litterarum saecularium insignis, excellens ingenio, et eloquio disertus, doctus, et eloquens. Anno 1466 erat Provincialis Romanus, et 1470 Proc. gen. ac tandem an. 1476 die 1 Junii cum jam esset Vic. gen. universo Ordini Romae praeficitur. Is fuit Generalis de Augustiniana Religione valde benemeritus; nam novem, quibus gubernavit, annorum spatio multimodis, multisque in locis Eremitanum Institutum instauravit, et auxit. Regularem disciplinam in pluribus Insubriae, Hetruriae, Galliae, Hispaniae, atque Lusitaniae coenobiis ad exactiorem observantiam revocavit, missisque huc et illuc trans montes, et ultra mare solertissimis viris, qui nova coenobia aedificarent, Eremi nostrae confinia magis magisque dilatavit. Cum quidam Eusebius Corradi Mediolanensis, ac Dominicus a Treviris Canonici Regulares editis libris Augustinianam nostri Ordinis originem impugnassent, ipse statim validissima apologia quam Sixto IV nuncupavit, adversariorum ora ob-

Digitized by Google

struxit. Claruit etiam insigni religione atque pietate, quapropter complura ex permultis ipsius operibus sanctitatis odorem exhalant. Ignorant scriptores veram causam cur Coranus noster Innocentii VIII jussu an. 1485 in carcerem intra molem Adrianam conjectus fuerit. Ludovicus Muratori (script. rer. ital. tom. 3 part. 2 pag. 1192) loquens de praefato Summo Pontifice ait quod carceravit Generalem S. Augustini ob id solum, quod fertur dixisse » Papam Innocentium creatum fuisse in tenebris; quod in tenebris vivit, et in tenebris morietur. « Narrat noster P. Mag. Thomas Bonasoli quod tanti infortunii causa nostrati Ambrosio fuerit nimium quoddam erga conterraneos studium; nam P. Mag. Proc. gen. Gasparem Urbevetanum, virum magnis negotiis pro Aug. Religione perfunctum ab officio destituit, et in ejus locum suffecit Fr. Seraphinum Veliternum, litterarum parum peritum, sed ad scribendum, agendumque idoneum, ex quo facto exorta videntur verba praecipitationis, quae illi prius inclusionem, et paullo post ex dolore mortem pepererunt. Historiam refero; in hoc autem neutrum laudo, utrique parco. Narrat de se noster Coranus in laudata apologia Aug. suum tamen nomen silentio occultans quod aliquando apparens S. P. Aug. matri suae, ipsum ab illa Eremitanae Religioni donandum postularit, quae cum puerum tradere haesitaret, ille statim eum vi rapuit, posuitque super altare majus dicens: *Tu apud me stabis, et successor meus eris.* Decessit Coranus an. 1485 paullo post quam e carcere eductus fuerat. Vide Tiraboschi tom. 6, part. 2, pag. 393, Trithemius fol. 151, Ludovicum Morerum tom. 4, pag. 110, Simlerum Josiam pag. 30, Gandolphum pag. 56, et Lanteri vol. 2, pag. 24, apud quos illius opera recensentur.

Fr. Silvester de Balneoregio in patrimonio S. Petri dicitur ab Ossinger pag. 99 vir omni doctrinarum genere

Digitized by Google

instructus, summaque vitae probitate praeditus. Praecipuas Ordinis dignitates obtinuit. Nam an. 1472 erat Regens Romanus, 1477 Romanae Provinciae Praeses, 1483 Ord. Proc. gen. ac tandem 1485 (die 17 Maji) Vicarius generalis. Hoc tamen officium parum tenuit; nam quatuor post menses quam illud ab Innocentio VIII acceperat, in patrio coenobio ex hac vita migravit. An. 1475 quadragesimales conciones habuit in Tridentina civitate, qua occasione magno cum omnium plausu pro B. Simonis martyrio disputavit. Erat autem hic B. Simon, quidam puer, qui eodem an. die 24 Maji a Judaeis saevissime trucidatus fuerat, quique statim miraculis coruscare coeperat. Incidit Silvestri obitus in diem 13 Sept. praefato anno 1485. Loquuntur de illo Mansi tom. 6, pag. 184, Herrera tom. I, pag. 389, Gandolphus pag. 313, et Lanteri vol. 2, pag. 148, apud quos scriptorum ejus catalogum reperies.

Fr. Anselmus Lolli de' Mandestri, alias de Montefalco appellatus, nostro Augustiniano Ordini nomen dedit an. 1447. Dicitur ab Elssio pag. 66 *vir sane memorandus et doctissimus*. Alumnus fuit nostratis Ilicetanae Congregationis, cujus etiam an. 1479 Vicarius gen. evasit, ac postea an. scilicet 1485 totius Augustinianae Religionis ab Innocentio VIII clavum accepit. Tandem an. 1486 die 14 Maji Senis in Tuscia Prior Generalis eligitur. Confirmatur Romae 22 Junii 1491. Senio atque infirmitatibus debilitatus, annuente Summo Pontifice, Generalatum dimisit an. 1496, quo in pace moriturus in coenobium S. Mariae de Populo se recepit; ibique anno insequenti die 7 Septembris obdormivit in Domino annos natus 73. Corpus ejus juxta ipsius voluntatem an. 1518 jussu Gen. Aegidii Viterbiensis Ilicetum translatum fuit. Haec de illo adhuc inter vivos agente Coranus scripsit « Magister Anselmus de Montefalcone, homo quidem et sanctimonia, et scientia

clarus: hic cautus tum in legendo, tum in disputando est: scripta sua, et ut opinor multa, nondum in apertum duxit » Laudatur etiam ab Herrera tom. I, pag. 18, a Pamphilo fol. 94, ab Ossinger pag. 603, et a Lanteri vol. 2, pag. 30.

Fr. Marianus de Genestano ortum habuit in oppido ejusdem nominis in Latio, ubi Augustinenses Eremitae celeberrimum custodiunt sanctuarium B. M. V. de Bono Consilio. Patre illius vita functo, Card. Reatinus annuens precibus pueri aviae, quae ejusdem Cardinalis nutrix fuerat, Marianum alendum suscepit, atque instituendum tradidit Aug. viro piissimo P. Mag. Andreae Tiburtino. Sub eo praeceptore pietatem atque litteras egregie doctus admodum juvenis Eremitanum Ordinem ingressus fuit. Sexdecim annos natus ad Perusinum coenobium studiorum causa se contulit, et an. 1479 jam Magisterii honorem adeptus perfectioris regularis observantiae studio ad Ilicetanam Congregationem transivit, ejusque regimen duabus vicibus, nempe an. 1484, et 1488 obtinuit. Ab Alexandro VI P. Mag. Gen. Anselmo de Montefalco ab officio se abdicanti an. 1496 Vicarii gen. nomine suffectus fuit, et an. insequenti Romae in Capit. gen. die 4 Maji in accepto munere confirmatur. Variis legationibus ab eodem Pontifice cohonestatus fuit, una nempe ad Urbinatem Ducem, altera ad Pisaurensem Dominum Constantium Sforza, ac tertia demum ad Fridericum Neapolitanum Regem, ex qua rediens Suessae maligno morbo correptus occubuit an. 1498, aetatis suae 48. Illius corpus ibidem primo tumulatum, postea Gen. Aegidio Viterbiensi curante Ilicetum prope Senas translatum fuit. Antagonista dicitur fuisse Hieronymi Savonarolae. Praecipua autem nostratis Mariani laus expetenda est a summa illius eloquentiae praestantia, qua sibi immortale nomen comparavit. De hac

audiamus Angelum Politianum qui lib. 4 epist. 6 ad Tristanum Chalcum ita scribit juxta Hieronymi Tiraboschi versionem « Tu mi scrivi che Mariano da Genazzano teologo, il quale predica costì al popolo , riscuote ammirazione sì grande, che ben compruova la verità di ciò che io nelle mie miscellanee ne aveva scritto ; che si empion da ogni parte le strade dalla gran turba che si affretta ad udirlo ; e che tutti rimangon rapiti dalla grazia del ragionare, attoniti alla forza de'suoi argomenti, e penetrati e compunti dalla robusta sua eloquenza. Io dirotti sinceramente ciò che mi avvenne, quando egli la prima volta predicò qui fra noi. Andai ad udirlo, secondo il mio costume, per assaggiarlo, e a dir il vero , quasi per ridermene. Ma poichè il viddi, e ne osservai l' atteggiamento e un non so che straordinario ch'avea negli occhi e nel volto, cominciai a lusingarmi di udir cosa che mi piacesse. Eccoti adunque ch'ei comincia a parlare , ed io drizzo gli orecchi ad udirlo. Odo una voce armonica, parole scelte, sentimenti nobili e gravi. Viene alla divisione, e nulla io vi trovo d'intralciato, nulla di inutile e nulla di ampolloso. Colle sue pruove mi stringe, colle sue risposte mi assicura, co'suoi racconti m'incanta, colla dolcezza della sua pronuncia mi rapisce. Se si fa talvolta a scherzare, io rido, se m'incalza e mi preme, io mi arrendo e mi do vinto , se viene a più teneri affetti, mi cadon dagli occhi le lagrime; se si sdegna e minaccia , io mi atterisco , e non vorrei esser venuto ad udirlo. Insomma secondo le cose di cui ragiona, egli varia le figure e la voce, e col gesto sostiene sempre ed accompagna l'azione. Anzi io confesso che a me sembra che egli sul pergamo si faccia di se stesso maggiore, e superi non la sua statura soltanto, ma la comune degli uomini. Così rimirando attentamente ogni cosa, io fui costretto a riconoscerlo come uom prodigioso. Credeva nondimeno che cessando la novità , dovesse pia-

cermi meno di giorno in giorno. Ma avvenne al contrario. Ei mi pareva diverso da lui medesimo nel dì seguente, ma migliore di quello che mi era sembrato ottimo il dì precedente. Nè ti sembri spregevole quel sì picciol corpo; ch'esso è fermo e instancabil per modo, che sembra che dalle stesse fatiche raccolga novelle forze. Chi crederebbe che vi potesse esser racchiusa sì fatta voce, sì gran fuoco, e fianco così robusto? Aggiungi che io ho talvolta villeggiato con lui, e in casa ho con lui conversato familiarmente, e non ho veduto l'uomo il più dolce insieme e il più cauto; perciocchè nè ributta con soverchia severità, nè con soverchia facilità seduce ed inganna. Alcuni predicatori si credon arbitri della vita e della morte degli uomini; e abusando del lor potere, sempre rimirano con occhio bieco, e tengon sempre il tono e la voce di fastidioso pedante. Ma questi è un uom moderato, e se nel pulpito è severo censore, poichè ne è disceso, usa pulite e civili maniere. Perciò io e il mio ottimo Pico della Mirandola ci tratteniamo spesso con lui, e niuna cosa più ci solleva dalle letterarie nostre fatiche, che il conversare con esso. Lo stesso Lorenzo de' Medici ottimo discernitor degl' ingegni ben dà a conoscere quanto lo stimi non solo coll'avergli prontamente innalzato un magnifico monastero, (S. Galli Florentiae) ma più ancora col visitarlo sovente, giacchè egli ad ogni altro sollievo antipone quello di trattenersi alquanto con lui passeggiando. Tu dunque ancora fa di accostartegli e di conoscerlo da vicino, e in ciò ancora loderai il giudizio del tuo Poliziano. Nè tu gli recherai noja. Egli di ciò non si offende, nè sfuggo la luce e gli altrui sguardi, perchè, come io penso, la buona coscienza, benchè non li cerchi, gode nondimeno di testimoni. » Huc usque Politianus; permulti autem sunt alii scriptores qui Marianum nostrum summis laudibus, atque praeconiis celebrarunt; verum consulere potes Tiraboschi tom. 6, part.

5, pag. 1520, edit. Venet. 1823, Josiam Simlerum pag. 476, Mansi tom. 5, pag. 26, Gandolphum pag. 255, et Ossinger pag. 393, qui illius scripta referunt.

Fr. Gratianus Ventura Lici in pago Fulginatensi ortus cum Eremitanum Ordinem amplexus fuisset, apud eumdem evasit S. Theologiae Magister, Umbriae Provincialis an. 1468, Ordinis secretarius an. 1472, Procurator generalis an. 1488, ac demum Ordinis primatum obtinuit an. 1498 per obitum Mariani de Genestano. Confirmatur in accepto munere Firmi die 29 Maji an. 1501. Regere desivit quia hanc mortalem vitam finivit an. 1504. Vide Herreram tom. I, pag. 300, Empoli pag. 400, et Seripandum ad an. 1498.

Fr. Augustinus Faccioni de Interamna, Congregationis Ilicetanae alumnus, doctrina, vitae sanctimonia, ac regularis observantiae zelo maxime enituit. An. 1477 Umbriae provinciam regebat, et 1491 ab Innocentio VIII ad reformandas Hispaniae, ac Lusitaniae provincias missus, plurimum ea legatione Augustinianae Religioni profuit. Nobiliorum scholarum Ordinis in Italia non semel Regens fuit. Vicarius generalis totius Eremitanae Familiae constituitur an. 1504 et 1505 die 6 Septembris Perusiae Prior Generalis eligitur. De illo haec scripsit Elssius pag. 97. « Difficillimo tempore ad Ordinis clavum admotus, fortius eundem pressit, et rem Ordinis ita sibi cordi duxit, ut brevi huic oneri succubuerit » Decessit an. 1506 magno inter homines relicto odore sanctitatis. Vide etiam Herreram tom. I, pag. 18, et chronica Seripandi ad an. 1405.

Fr. Aegidius Canisius Card. Vide pag. 191.

Fr. Gabriel della Volta alias Venetus appellatus, Aegidio Viterbiensi ad Cardinalatum assumpto, an. 1518,

Digitized by Google

die 30 Januarii universi Aug. Ordinis Vic. gen. a Summo Pontif. Leone X designatur. Confirmatus deinde in officio fuit Venetiis die 11 Junii an. 1519, Tarvisii 20 Maji 1526, et Patavii 1 Junii 1533. Gratissimus fuit Imperatori Carolo V, cui in Germania bella Domini contra haereticos praelianti perpulchram Christi e Cruce pendentis imaginem misit, quasi diceret « *In hoc signo vinces, et omnia poteris in eo qui te confortat* » Virum se ostendit industrium et ad magna natum, prout vel in ipso sui regiminis initio comprobavit süis egregiis statutis atque legibus, quibus Ordinis unionem firmavit, atque regularem observantiam promovit. Patrium D. Stephani coenobium incendio absumptum sua cura suisque sumptibus reparavit. Potissima autem nostratis Gabrielis gloria enituit in assiduis laboribus ab ipso exanthlatis, et in jugibus conatibus adhibitis ut tunc temporis exsurgentem lutheranam hydram omnimode obtruncaret. Quare operae pretium duco quasdam illius epistolas, quae ad rem pertinent, hic ad litteram transcribere.

Fr. Gabriel Venetus Vicarius gen. etc.

Dilecto nobis in Christo Mag. Gerardo Herhort Provinciali Saxoniae . . . . Vix tibi persuadeas in quem malorum cumulum nos et religionem nostram quidam nostri Ordinis, et Congregationis de Vicarianis (sic dicebantur fratres Cong. Saxonicae) fr. Martinus Luther deduxerit, qui cum se esse sapientem cogitaverit, omnium qui umquam in nostro Ordine fuerunt stultissimus est factus: is ut alias accepimus per R. D. Auditorem Camerae Apostolicae, et nunc ex parte Sñi D. N. Leonis X nobis significatum est, ad tantam pernitiem non modo, sed etiam damnatissimam haeresim pervenit, ut contra S. R. E. et Summum beatissimumque Pontificem etiam non sit veritus

palam legere, aperte disputare, ac suam falsam doctrinam publice praedicare, atque quoque plura agere non religioni non christiano, non sibi, sed haeretico, schismatico, et de libro viventium forte abraso potius convenientia. Hunc hominem suae religioni rebellem in primis, et Crucis Christi inimicum, ut desisteret a maledictis monuimus, et ad jus in Urbem citavimus, omnium quae dixit, praedicavit, et edidit contra S. D. N. et R. S. E. vel emendaturum, vel rationes ostensurum: qui in sua haeresi obcaecatus sicut suum os in coelum ponere, et contra Sm̃um D. N. ausus est insanire et superbe insurgere: ita nobis, et religioni rebellem contumacemque se exhibere non timuit. Itaque adeo multiplicata est iniquitas, et crevit peccatum illius ut de mandato Sm̃i D. N. Pont. Max. cogamur hujus viri pestiferae contagioni remedia adhibere, et ne alios inficiendo plurimos perdat, sicut contra religionem nostram rebellem, et S. R. E. haereticum, contra ipsum incedere. Et quoniam nos ubique esse non possumus, confisi de virtute, modestia, et probitate tua nobis exploratissima, iccirco mandamus sub poena privationis omnium tuorum graduum, dignitatum, et officiorum ut praefatum fratrem Martinum Luther, his acceptis, capi et incarcerari cures, faciasque in vinculis, compedibus, et manicis ferreis ad instantiam Sm̃i D. N. Leonis Decimi sub arcta custodia detineri. Cum vero is de Congregatione illa sit, quae ab obedientia nostra se exemptam putat, ut nullus tergiversandi sibi relinquatur locus, damus propterea tibi in ea parte omnem nostram auctoritatem: significamus quoque S. D. N. Papam communicasse tibi auctoritatem apostolicam amplissimam ad hominem hunc incarcerandum, vinciendum, detinendumque, non obstantibus quibuscumque in contrarium facientibus, quibus omnibus quantum ad praesens negotium attinet, Sua Sanctitas derogatum esse decrevit. Conceditur praeterea tibi facultas interdicendi

Digitized by Google

loca omnia, et quascumque personas auctoritate apostolica excomunicandi, sicut in Brevi apostolico latius videbis, et alia omnia faciendi, quae scelestissimo huic incarcerando opportuna tibi esse videbuntur, et hoc in Nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. Amen. Mandantes omnibus nostris inferioribus cujuscumque Provinciae, vel etiam Congregationis, tituli, dignitatis, et officii existant, ut in hac re tibi non modo faveant, consilium praebeant, sed in obedientiae meritum et sub poena excommunicationis latae sententiae, quam trina canonica monitione praemissa in his scriptis (licet inviti) ferimus, ut tibi tamquam personae nostrae pareant, et obediant, ac scias in hac re nobis et religioni non tantum esse ingens beneficium te facturum, sed Sño D. N. Leoni quoque maximopere satisfacturum, qui ultra eam, quam tibi debebit obligationem, se etiam pollicetur redditurum amplam remunerationem. Scito itaque si rem perficies neminem in Religione futurum te uno nobis aut amiciorem, aut cariorem . . . . . Age igitur, Deum aspice, sanctarum operationum inspiratorem, ut quandocumque agnoscant homines te esse virum, cui animus, et cor non desit ad magna, et posse te res grandes. Rem facies quam in Ordine cuncti laudabunt, nos quoque perpetuo tibi obligatos invenies, teque veluti honoris et Ordinis nostri servatorem, et sanctae R. E. zelatorem in posterum Religio semper habebit. Quoniam vero res moram non patitur, cum maximi ponderis sit, mandamus tibi ut nullis parcas laboribus, nullam recuses impensam ut haereticus iste ad manus Summi Pontificis deducatur. Praecipimus item ut quam saepissime citissimeque, et latissime ad nos rescribas, et quid actum fuerit accuratissime significes. Quidquid autem in hac causa fuerit expendendum, expendas, satisfiet tibi certe usque ad novissimum quadrantem. Vale . . . . Corae die XXV Augusti 1518.

Digitized by Google

Die 15 Martii 1520

Gen. Gabriel Venetus Mro Staupitio pro conciliando Lutherio.

Miro tenebamur desiderio videndi et alloquendi tui in gen. Capitulo quod Venetiis superiore anno fuit celebratum. Nam cum multa ad Congregationis decorem spectantia, tum Mag. Martini Lutherii causam tractare tecum opus habebamus: tunc enim temporis venire in lucem coepit quod ipse ediderat volumen de virtute Indulgentiarum, cujus dogmata etsi scandalo pusillis et magnis fuerint, curata tamen levi medicamine fuissent, si una ad colloquendum convenissemus. Tanta enim, ut ipse in suis fatetur scriptis, est illius in te observantia, et tua in Religionem pietas, ut non dubitemus, quin veri omnis discrepantia tunc sedata et plane extincta fuisset; factumque, Deo duce, esset ne ad pejus sonantia declinatum esset: sed quoniam eo fructu tuae praesentiae honestissimis, ut credimus, rationibus, privati sumus, visum nobis est necessarium valde has ad te praesentes scribere, quibus intelligas quaenam et quanta immineant mala tuae Congregationi et nostro in primis Ordini, nisi Mag. Martinus ipse a loquendo scribendoque cesset de his quae S. R. E. inconsueta sunt, vel potius scandalosa . . . . . . Praeter autem universalem Ordinis in quam jam jam devenimus jacturam, timendum est tibi demum ne ob hanc ipsam causam tua Congregatio eis omnibus indultis, gratiis, privilegiis, exemptionibus, immunitatibus privetur, quibus usque in praesens gaudet, perseverat, et floret cum Dei et hominum laude. Praecavendumque est maxime ne propter nocentem unum, tot innocentissimi Patres almae familiae suae videant exterminium. Accepimus enim apud magnos de re hujusmodi incidisse sermonem, et securim

esse ad radicem. At nunc, ut fideli relatione significatum est nobis, plumbea quaedam bulla conficitur contra scripta quamplura Mag. jam dicti Martini: in qua tamen Sm̃us D. N. habita nostrae Religionis ratione, neque Ordinis Sancti Augustini, neque Martini Lutherii nomen exprimi voluit: unde argumentum sumimus nos quam pium, quam mitem, quamque benevolum Augustinianae Familiae se Leo Sm̃us Papa Xm̃us exhibeat: qui jam quadriennio provocatus, vix ad defensionem, ne ad ultionem dicamus, adduci potuit; dissimulans offensionem hominis, exhorrens communem nostram confusionem, solum expectans emendationem. Haec autem omnia scripsisse ad te voluimus, ut videas in quem malorum cumulum res nostrae deductae sint, et quaenam nostro Ordini accedat infamia; ac denique quale periculum tuae Congregationi immineat. Hortamur te propterea, et per vinculum charitatis adstringimus ut has omnes ob causas quacumque opera, studio, cura, industria, diligentiaque tua curare atque efficere velis ut Mag. Martinus a loquendo abstineat contra Sanctam Romanam Ecclesiam, et Indulgentias ipsius. Et quam Dominus supra firmam petram aedificavit, non ipse jam incipiat, proprio nimis fretus ingenio, loco velle movere suo: sed cesset tandem a libellis edendis, sileatque dum videt tanta scandala in dies periculosiora suscitare: sitque dicentis Christi memor: *Vae homini illi, per quem scandalum venit.* Scribimus ad te, cui illius ingenium perspectissimum esse scimus: quemque ipse unice audiat, colat, et observet, huic multis malis eripiendo te unum tanto adjumento esse, si volueris, posse intelligimus, ut nihil sit praeterea nobis requirendum: quare te oramus per pietatem tuam in Religionem, et charitatem in Deum si zelus, si honor, si commodum, si salus Religionis, et Congregationis tuae cordi tibi sunt, ut hac una in re curam omnem, omne studium, cogitationemque colloces ac reponas, ut te

adjutore, Mag. Martinus ipse tandem ad se revertatur, et secum Ordo noster e tanta infamia et calamitate eripiatur. Vale in Domino.

An. 1526 Tarvisii Cap. gen. die 20 Maji celebratur, in quo praefatus Gabriel Venetus per acclamationem in officio confirmatur. In eodem Cap. sequens decretum editum fuit « Cum Martinianae haeresis contagio tam late diffundi coepit, ut nisi omnibus oppugnetur consiliis christiano gregi non parvam allatura sit calamitatem: idcirco ad illam prorsus eliminandam, atque eradicandam, praecipimus in meritum sanctae obedientiae et sub sententia excommunicationis, quam trina canonica monitione praemissa his scriptis ferimus, ne quispiam nostrorum fratrum librum aliquem Martini Lutheri, cujuscumque sit lectionis, penes se retinere audeat, ejusve aut scripta legere, aut dogmata sectari, seu de ejus opinionibus conclusionibusque suis disputare, colloqui, aut quovis pacto conferre . . . . Moleste ne ferant sodales (ita noster Berti de theol. disciplinis lib. 16 cap. I) me professionem Lutheri commemorasse, quam occultare non possumus undique historicis conclamantibus. His accommodavi aures, illatas, non quidem ab illis, sed ab imperitorum plebe sanctissimae matri nostrae injurias vindicaturus. Primum enim ad hujus familiam haeresiarcha ille non spectat; nam ut viro cuidam respondit Cardinalis Aegidius Viterbiensis verbis Joannis Apostoli 1 epist. cap. 2 v. 19: *Si fuisset ex nobis, permansisset utique nobiscum.* Deinde quaenam est in Christiano Orbe ampla et perantiqua Religiosorum familia, ex qua nulli prodierint haeretici, et apostatae? Novimus, etsi ignorantibus nolumus id aperire, unde exierint haeretici alii, etiam Novatorum capita, et ipsius Lutheranae factionis ministri. Nec tamen celeberrimis, sanctissimisque Ordinibus profugae maculam intulere: et si visum aliter obtrectatoribus, eam eluere ac tergere studuerunt viri ecclesiasticis hono-

ribus, sanctitate, et sapientia clarissimi, qui neque erumpente haeresi Lutherana in Augustiniano Ordine defuere. Floruit tunc Cardinalis Aegidius Leoni X acceptissimus, eximius theologus, nec latini sermonis elegantia impar Erasmo, Bembo, Sadoleto, Longolio, qui cum Cicerone, Livio, et Terentio familiarissime versabantur. Testantur viri merita ejusdem Leonis epistolae conscriptae aurea Bembi latinitate. Praefuit Tridentino Concilio Hieronymus Seripandus historicorum omnium laude celebratissimus. Vixit eodem tempore Sanctus Thomas Archiepiscopus Valentinus pater pauperum, Episcoporum exemplar, ac Religionis zelantissimus propagator. Animadvertit in Lutherum, ut primum adversus Indulgentias disputavit, Capitulum Congregationis Saxonae Heidelbergense; et primus omnium confutavit dogmata Lutherana Ambrosius Flandinus Neapolitanus. Pluribus annis adversus eadem scriptis, verbisque pugnavit Joannes Hoffmeisterus, Anti-Lutherus propterea dictus, quem pro Fide Catholica strenue decertantem, et jam decem annorum glorioso certamine triumphos agentem evoctus ad generalatum Seripandus his verbis per epistolam est allocutus: *Induere ex alto fortitudine, et ut fecisti hactenus, praeliare praelia Domini; ut te auctore reviviscat apud Rhenum et omnem Sveviam Augustini nomen, cujus inimici, qui et iidem Christi sunt inimici, dissipentur.* At horum duntaxat meminisse satis est. Adde Congregationem illam Germaniae, in qua Lutherus cucullum induit, jam ab an. 1497 fuisse a jurisdictione nostri Generalis exemptam, quamquam nec schismatica erat, ut scribit Remundus; nec Luthero annuit Joannes Staupitz, ut narrat Pallavicinus. Vide quae de illo profert, stylo licet duriusculo, in sua dissertatione Gandulphus. Si tamen Germana illa Congregatio nequaquam esset a corpore Ordinis nostri sejuncta; quid nobis afferret ignominiae ac dedecoris contaminatus apostata? Hujus corporis caput,

Digitized by Google

idest Augustinus, quasi futura prospiciens, et consulens suorum honori, haec olim scripsit epist. 137, nunc 78, num. 8 « Quantumlibet enim vigilet disciplina domus meae, homo sum, et inter homines vivo, nec mihi arrogare audeo, ut domus mea melior sit quam arca Noe, ubi tamen inter octo homines reprobus unus inventus est; aut melior sit quam domus Abrahae, ubi dictum est: ejice ancillam hanc, et filium ejus; aut melior sit quam domus Isaac, cujus de duobus geminis dictum est: Jacob dilexi, Esau autem odio habui; aut melior sit quam domus ipsius Jacob, ubi lectum patris filius incestavit; aut melior sit quam domus David, cujus filius cum sorore concubuit, cujus alter filius contra patris tam sanctam mansuetudinem rebellavit; aut melior quam cohabitatio Pauli Apostoli, qui tamen si inter omnes bonos habitaret, non diceret: foris pugnae, intus timores; nec diceret cum de sanctitate et fide Timothei loqueretur: Neminem habeo, qui germane de vobis solicitus sit, omnes enim sua quaerunt, non quae Jesu Christi; aut melior quam cohabitatio ipsius Domini Christi, in qua undecim boni unum perfidum, et furem Judam toleraverunt; aut melior sit postremo quam coelum, unde Angeli ceciderunt. » Post hanc nimis forsitan aequo longiorem digressionem ad Gabrielem nostrum revertentes nihil aliud superius de illo narratis addere possumus nisi diem et annum ipsius obitus, qui fuere 23 Aprilis 1537. Obiit autem Romae aetatis suae an. 69. Vide Seripandum ad an. 1519, Herr. tom. I, pag. 302, et Elss. pag. 222.

Fr. Joannes Antonius Theatinus, alias Aprutinus nuncupatus, etiam Veronensis dicitur eo quia an. 1498 illius coenobii adfiliationem obtinuit. A Pamphilo appellatur theologus, et philosophus insignis. Cum esset jam S. Theologiae Magister an. 1503 publicae Cathedrae in Perusina Universitate praeerat Illius discipulum se profitetur noster Am-

Digitized by Google

brosius Flandinus Neapolitanus, qui fuit insignis scriptor praesertim adversus Lutheranos errores, atque Episcopus Lamocensis, et Suff. Mantuanus. Hic de praefato suo Praeceptore verba faciens, de illo affirmavit quod esset ***vir acerrimi ingenii, et illaqueator excellentissimus, pileatus barba prolixa, macilentus ac squalidus senex.*** Anno 1505 fit Proc. gen., quo in munere confirmatur in Capit. gen. Neapoli celebrato 1507. Gabriele Veneto vita functo, a Paulo III die 15 Julii an. 1537 totius Ordinis Vic. gen. instituitur, et in comitiis gen. Veronae habitis die 8 Junii 1538 eligitur Prior generalis ad vitam. In iisdem comitiis generalibus congregatis omnibus Definitoribus pro rebus Religionis optime decernendis (ita legitur in Reg. praefati Generalis), praecipue ad obviandum publicae infamiae, quam nostrae Religioni de lutherana haeresi multi aemuli livore et invidia contulerant, decretum fuit per dictos Definitores assentiente P. Rm̃o, quod mitterentur ad pedes SSm̃i D. N. tres ex gravioribus Ordinis Patribus, qui totius Religionis nomine loquerentur, ac Sanctitati Suae bonam mentem, sinceram fidem, ac humillimam obedientiam totius nostri Ordinis exponerent, supplicantes ut Sua Sanctitas dignetur duobus Rm̃is Cardinalibus committere, ad quos possimus habere recursum quoties quispiam de haeresi hujusmodi Religionem, aut Patres, ac Fratres illius diffamaverit, aut quovis modo hac de causa molestiam intulerit. Placuit omnibus Definitoribus et P. Rm̃o quod accessuri ad Summum Pontificem essent R. P. Mag. Augustinus Pedemontanus, R. P. Mag. Hieronymus Seripandus, et R. P. Mag. Augustinus Tarvisinus... Tandem hic vir bonus (ita habet idem Regest. de nostrate Jo. Antonio) Deo tradidit spiritum et obdormivit in pace die X Decembris 1538 in crepusculo diei, cui altero die a Summo Pontifice Paulo III suffectus est Rm̃us Mag. Hieronymus Seripandus Neapolitanus... Obiit autem longaeva senecta op-

Digitized by Google

pressus potius quam morbo, regiminis sui mense septimo. Nominatur a Seripando ad an. 1538, a Pamphilo fol. 113, et ab Herrera tom. 1, pag. 441. Hic autem praetereundum non est Aprutinum nostrum haud immediate Gabrieli Veneto successisse; nam Fr. Joannes Jacobus Barba Neapolitanus post obitum praefati Gabrielis a Paulo III die 21 Maji an. 1537 Breve Apost. obtinuit, quo totius Ordinis Vicarius gen. constituebatur. Verum idem Pontifex die 15 Julii ejusdem anni praedictum Breve revocavit, et in Jo. Jacobi locum Jo. Antonium Aprutinum suffecit. Ex Reg. ipsius Jo. Ant. Aprutini in principio. De Jo. Jacobo Barba consule hunc nostrum librum pag. 95.

Fr. Hieronymus Seripandus Card. V. pag. 144.

Fr. Christophorus Patavinus dignus fuit Seripandi successor; claruit enim multa doctrina, singularique morum probitate, ut illius opera testantur. An. 1542 erat Provincialis Marchiae Tarvisinae, et 1544 totius Ordinis Proc. generalis. Electus fuit Mag. generalis Bononiae an. 1551 die 17 Maji, et confirmatur Arimini die 28 Maji an. 1555, Venetiis 13 ejusdem mensis 1559, Mediolani 20 item Maji 1564, ac tandem Patavii 5 Junii 1568. Diuturno 18 annorum spatio, quo Eremitanae Familiae praefuit, multa in illam beneficia contulit; nam abusus qui paulatim irrepserant, abolevit, regularem disciplinam restituit, missisque in varias Augustinianae Eremi partes selectis optimisque viris, aliquot Provincias, atque Congregationes reformavit. Sui Generalatus tempore interfuit Concilio Tridentino, in quo nedum orationem habuit, verum etiam tanta prudentia, doctrina, atque vitae honestate se praeditum ostendit, ut illum Patres cum paucis aliis librorum damnatorum indici conficiendo delegarint. Postea vero praeclara ipsius merita summam apud S. Pium V Pontificem Maximum gratiam

atque existimationem illi conciliarunt; quamobrem omnes cum ipsa quoque Romana Curia eum cito ad Cardinalatum evectum iri arbitrabantur. Verum celerior mors fuit ad illi mortalem vitam eripiendam, quam Pontifex ad galerum imponendum. Nam, ut fere ad litteram Elssium transcribam, piissimus Antistes ardentissimis verbis, et lacrymis universum Ordinem Christo commendans, in S. Crucis amplexu non sine evidentibus sanctitatis indiciis Romae spiritum Deo reddidit die 4 Feb. an. 1569, aetatis suae 69. Tumulatus fuit in templo S. Augustini. Vide Herreram tom. 1, pag. 147, Elssium pag. 144, Ossinger pag. 672, et Lanteri vol. 2, pag. 250, apud quos habes scriptorum illius catalogum.

Fr. Thaddaeus Perusinus natus est in oppidulo, quod Joellum ab incolis tunc dicebatur, quod abest nongentos circiter passus a majori oppido (Monte S. Mariae) quod erat caput Marchionatus illustrium Borboniorum, qui plurimis ante annis ex Gallia in Hetruriam commigrarant. Parentes pueri agrestes coloni longe pauperrimi, sed honesti, et supra fortunae captum honestum colentes, egregiam filii succrescentis indolem agnoscentes, haud illum alieno pecori pascendo, vel operae in diem locandae, ut eos inopia cogebat, sed addiscendis litteris destinarunt. Non conducebat tenuissima atque exigua patria ludimagistrum, qui saltem prima elementa pueros doceret. Quare puerum septennem quotidie pater quasi paedagogus ad Montem Marianum mane secum ducebat, et ludimagistro commendatum vespere a locato opere diurno absolutus Joellum rediens puerum secum domum reducebat. Narrarunt qui hoc oculis conspexerunt Thaddaeum e gymnasio egressum consuevisse panem ostiatim emendicare quoad Deo favente gratiam inveniret apud beneficum litterisque deditum Principem ex familia Marchionum, qui illum secum Peru-

Digitized by Google

siam adduxit, habuitque penes se aliquot menses in intimo famulatu. Qua occasione cum puer pietatis et litterarum recolendarum gratia Eremitarum Augustinensium coenobium frequentaret, accidit ut et ipse ad nostrum Institutum capessendum illectus fuerit, et cunctis nostratibus illius optima indoles, atque ingenium perspicax maxime placerent. Consulitur ergo ante omnia Princeps Borbonius, qui pium consilium adeo approbavit, ut puero vestes, libros, aliaque necessaria suis sumptibus comparaverit, ac deinde in coenobium recepto cognomen quoque suum illi imponi, atque Borbonium deinceps appellari voluerit, cum antea Rossatus cognominaretur. Quantum autem apud nostrates in litteris atque pietate profectum fecerit testantur auctores, qui illius merita celebrarunt, atque volumina quae posteritati commendavit. Anno 1557 erat Umbriae Provincialis, et 1564 Proc. gen. Constituitur Vicarius generalis totius Ordinis an. 1567, Prior gen. Perusiae die 14 Maji 1570, et in munere confirmatur Romae 22 Maji 1575. In hoc capitulo editae sunt Ordinis Constitutiones correctae, et a Summo Pontifice Gregorio XIII benedictae. Sodalitates Cincturatorum, et S. Mariae de Consolatione Thaddaeus sua auctoritate univit, quam unionem confirmavit praefatus Gregorius XIII, ita ut nullum esset deinceps inter utramque discrimen, sodalibus cunctis indiscriminatim iisdem privilegiis et indulgentiis concessis. Cum in Galliam, atque Hispaniam sacrae visitationis causa profectus fuisset, tanta eum doctrinae, atque sanctitatis fama praecedebat, ut tanta hominum multitudo ad cum excipiendum, et honoris gratia deducendum conflueret, ut non semel periculum adierit inter gratulationes et manuum oscula pereundi. Contigit hoc praesertim Matriti cum templum urbis primarium ingressus Deum adoraturus tantus illico concursus ad illum fuit eum adspectare, eique manus osculari cupientium, ut parum abfuerit quin intercluso spiritu animam exhalaret,

quod procul dubio evenisset, nisi milites clausis janüis ruentem turbam continuissent. Romam cum rediisset, Gregorius XIII Episcopatum Perusinum Thaddaeo obtulit, quem tamen ille constanter prae humilitate recusavit. An. 1556 erat Perusiae publicus S. Theologiae professor, et 1563 interfuit Concilio Tridentino, atque in eo doctam et elegantem orationem habuit in festo Dominicae Ascensionis, suamque sententiam, ut scribit Elssius, non semel pronuntiavit. Cupiens optimus senex onus dimittere, et reliquum vitae tempus in patria in studiis atque pietatis operibus recolendis insumere accessit ad Summum Pontificem Sixtum V, eique quiescendi consilium aperit, et abeundi veniam petit. Pontifex ad caeteram humanitatem et comitatem, qua Thaddaeum excipere solebat, luculentissimum addidit suae erga illum existimationis et benevolentiae testimonium assignans ei trecentorum aureorum annuam pensionem, ut pristinae vitae splendorem etiam Generalatu dimisso retinere posset. Tandem meritissimus Antistes debitum naturae persolvit Perusiae an. 1606, aetatis suae 95. Vide Oldoinum in Athenaeo Augusto pag. 312, ubi eum dicit Thaddaeum Guidellum, Pamphilum fol. 127, qui eum habuit praeceptorem Patavii, et Romae, orationem funebrem M. Ant. Bonciarii edit. Perusiae an. 1606, Ossinger pag. 420, et Lanteri vol. 2, pag. 872, qui Thaddaei opera recensent.

Fr. Franciscus Dantini de Recineto, vir integerrimae vitae, atque theologus insignis, nostrates docuit Perusiae, Neapoli, Patavii, et Bononiae ab an. 1562 ad 1570. Magistralem lauream adeptus Picenae Provinciae praeficitur an. 1571. In comitiis generalibus Bononiae habitis die 13 Maji an. 1581 universi Ordinis primatum obtinuit. Verum vix acceptum munus statim dimisit, nam Recinetum profectus, ibidem die 10 Junii praefati anni 1581 ad suae mortalis vitae terminum pervenit. In illa nostratum eccle-

sia illius exuviae reconditae sunt. Vide Herreram tom. 1, pag. 242, Elssium pag. 200, et Empoli pag. 401.

Fr. Augustinus de Molaria Fivizanensis V. pag. 217.

Fr. Spiritus Angosciolus Vicentinus, vir fuit prudens, ac probus, sacris litteris egregie instructus, atque imprimis eximius concionator. An. 1565 a quibusdam Melitensibus Equitibus Neapolitanis ad Magnum Ordinis Magistrum pro ipsorum negotiis tractandis missus, in illa insula biennium mansit, quo tempore tum gen. ejusdem Ordinis comitiis interfuit, tum etiam universis Equitibus insignem de turcarum tyranno reportatam victoriam luculentissima oratione gratulatus fuit, tum demum cum de mutanda Ordinis sede propter turcarum metum ageretur, Magni Magistri jussu omnium Equitum animos in magno ipsorum concilio mira eloquentia confirmavit. Cum esset Romae S. Scripturae interpres, an. 1575 eligitur Proc. gen. Ejus labore et opera, ita Ossinger, an. 1577 decisa fuit controversia de statu, et professione B. Clarae de Montefalco in favorem Ordinis Augustiniani contra Ordinem Minorum de Observantia. Renuntiatur Supremus totius Ordinis Moderator Romae die 3 Junii an. 1582. Dum autem Provincias Ordinis lustraret ut oves suas nosceret, Bononiae ex hac vita migravit die 7 Maji an. 1586, aetatis suae 52. De illo haec habet Jacobus Marzari hist. Vicent. lib. 2, pag. 203, edit. Vicent. an. 1604: « Spirito Pelo Anguisola frate Eremitano di S. Agostino, teologo e predicatore eccellentissimo, essendo stato appresso nostro Signore Papa Gregorio dell' Ordine suo general Procuratore e spirituale padre di Sua Beatitudine, creato i mesi passati general ministro, e capo supremo del detto Ordine tenea la patria in speranza di veder tosto assunto tanto spirito ad altra maggior dignità..... ma l' invida parca si oppose agli aspettati onori suoi. »

Adeas Pamphilum fol. 131, Elssium pag. 634, Ossinger pag. 865, et Lanteri vol. 2, pag. 370, apud quos scriptorum ejus indicem reperies.

Fr. Gregorius Petrocchini Card. V. pag. 140.

Fr. Augustinus Cornuctanus, S. Theol. Mag. ab Elssio dicitur *vir maximae expectationis, nec minus religiosus, quam doctus*. Nostrates alumnos docuit Senis, et Mediolani, et an. 1572 eligitur Provincialis Romanus, et 1582 Proc. gen. Ad Cardinalatum Petrochinio evecto, Vicarii gen. nomine in ejus locum sufficitur die 22 Feb. 1591; statimque comitia generalia Papiae celebranda indixit, quae tamen videre nequivit; nam die 15 Feb. 1592 hanc mortalem vitam finivit. Ordinis clavum iterum Fr. Augustinus Fivizanensis reassumpsit, qui Cap. Gen. Romae haberi voluit. Circa idem tempus, nempe die 14 Maji an. 1587 Sixtus V ad sexennium Generalatus diuturnitatem protraxit. Quoniam autem huc incidit sermo, animadvertere libet quod anno 1281 Patavii ad triennium, 1419 Astae ad quinquennium, et 1539 Neapoli ad quadriennium Generalatus tempus praefinitum fuerat. Nuper autem ex decreto SS. D. N. Pii Papae IX emanato an. 1859 singulis quibusque duodecim annis gen. Capit. celebrandum erit. Verum in praesentiarum donec levabit Dominus signum in nationibus, et congregabit dispersos Israel, actualis P. Rmus Mag. Gen. Fr. Joannes Belluomini Ordini praeest ad nutum Summi Pontificis. Vide Empoli pag. 401, Elssium pag. 89, et Herreram tom. I, pag. 64.

Fr. Andreas Securani, alias Fivizanensis appellatus, an. 1592, die 16 Maji Romae universo Ordini praeficitur. Vir fuit, prout a nostratibus scriptoribus describitur, *serius, maximi judicii, et in difficultatibus imperterritus*, *atque*

probitate insignis. Toto sui regiminis tempore monasticam disciplinam summopere promovit. Illius cura atque studio coenobium Massanum ab Alberico Cibo-Malaspina Massae Comite Augustiniano Ordini donatum fuit. Hujus Generalis tempore, an. scilicet 1593, die 5 Julii Clemens VIII duos PP. Magistros Assistentes in Ordine instituit, Cismontanum unum, et alterum Ultramontanum, quorum consilio P. Rmus Gen. Religionis negotia accuratius expedire posset. An. autem 1645 in comitiis gen. die 3 Junii Romae coactis statutum est ut quatuor essent PP. Mag. Assistentes, quorum primus esset Assistens Italiae, alter Galliarum, tertius Hispaniarum, et quartus Germaniae. Approbatum fuit hoc decretum a Summo Pont. an. 1655. Item noster Andreas officia SS. Ordinis novis adjunctis emendanda, atque edenda curavit. Immatura morte raptus fuit circa an. 1600 aetatis suae 56. Adeas Herreram tom. I, pag. 147, Elssium pag. 56, et Crusenium part. 3, pag. 219.

Fr. Alexander Mancini, Senensis. an. 1575 erat Senis publicus professor, et 1580 ibidem penes nostrates Studiorum Regens. Electus fuit Prior Generalis Romae die 9 Maji an. 1598. Dicitur ab Elssio pag. 30 *vir mitioris ingenii, in quo probitas ipsa cum affabilitate, ac mansuetudine certabat.* Cum Ordinem rexisset anno uno, ac mensibus fere octo, mortem immaturam obiit die 9 Jan. an. 1600. Vide etiam Herreram tom. I, pag. 47, et Attardi pag. 293.

Mag. Fr. Fulvius de Monte Fortino in Piceno, qui ab Herrera appellatur *magnae integritatis homo*, anno 1598 erat theologus Cardinalis Asculani. Alexandro Mancini vita functo totius Ordinis Vicarius Apostolicus eligitur die 1 Feb. an. 1600. Capitulum gen. Recinetum convocavit et

in illo ibidem habito die 25 Maji an. 1602, ipso practer morem postposito, electus est Prior Gen. P. Mag. Fr. Hippolytus Ravennas. Obfuit fortassis, verba sunt Herrerae tom. I, pag. 243, integritas hominibus ut plurimum odiosa. Vivebat adhuc an. 1603. Vide etiam Elssium pag. 240, et Empoli pag. 402.

Fr. Hippolytus Fabriani de Ravenna. Vide pag. 69.

Fr. Joannes Baptista de Aste. Vide pag. 220.

Mag. Fr. Nicolaus Giovannetti de S. Angelo, Picenus, alumnus fuit coenobii Camerinensis. An. 1601 erat Papiae Studiorum Regens, et 1602 Assistens Citramontanus. Obtinuit an. 1611 facultatem manendi in obsequio nostratis Card. Petrochini. In comitiis gen. Romae celebratis die 17 Maji an. 1614 Ordinis universi regimen illi concreditum fuit. Iisdem fere verbis illius Generalatus ita ab Herrera tom. I pag. 189 describitur « Sategit omnibus viribus officio satisfacere, pro restauratione disciplinae salutaria decreta edidit, eaque sub poenis, ac censuris gravissimis observari jussit, nec omnino in earumdem executione remissus fuit. Inculpata enim illius vita, nulla in homine ambitio, sincera intentio, bona consilia, constans sententia, longa experientia, et singularis illius pietas satis actiones omnes illius sustinebant, aliorum vitia retardabant, ac virtutes excitabant. Mortalis vitae cursum complevit Camerini an. 1623. Praefuit Ordini integro sexennio, quo Religionem multo cum zelo visitavit. Vide Elssium pag. 502, Attardi pag. 293, et Empoli pag. 402.

Fr. Fulgentius Gallucci. Vide pag. 43.

Digitized by Google

Fr. Hieronymus de Ghettis, alias de Gottis, Romanus, S. Theol. Mag. alumnus fuit Provinciae Pisanae, sed postea ad Romanam transivit. Appellatur apud nostrates scriptores *eminens divinarum Scripturarum expositor, orator facundissimus, et perfectissimum humilitatis exemplar.* An. 1624 die 16 Martii dum Interamnae quadragesimales conciones haberet, ab Urbano VIII totius Ordinis Vicarius gen. constituitur, et an. insequenti die 17 Maji Romae a Patribus in Cap. gen. congregatis in officio confirmatur. Quidquid vel intra, vel extra Ordinem acquisierat, totum id in eumdem Ordinem contulit, partim donans huic romano S. Aug. coenobio, cujus familiae adoptatus fuerat, et partim Interamnensi, quem ante et post Generalatum incoluit. Ordinis regimen reliquit an. 1630, et oblatum illi Interamnensem Episcopatum humiliter recusavit. Tandem septuagenario major Romae decubuit an. 1635. Extat illius monumentum ibidem in sacello D. Nicolai cum epitaphio in quo dicitur etiam fuisse munificentia in pauperes singularis. Vide Herreram tom. I, pag. 347, Leonem Allatium in Apibus Urbanis pag. 181, Henningum Witte in diario biographico tom. 2, pag. 45, Ossinger pag. 396, et Lanteri vol. 2, pag. 286, apud quos scriptorum ejus catalogum reperies.

Fr. Hieronymus de Rigoliis, Cornuetanus, S. Theol. Mag. postquam in variis insignioribus Ordinis gymnasiis nostrates alumnos docuisset, et in pluribus coenobiis prioratum gessisset, atque romanam etiam provinciam administrasset, an. 1625 eligitur Assistens Citramontanus. Anno autem 1630, die 18 Maji Romae universo Ordini praeficitur. Vir fuit ambitionis expers, qui ab Urbano VIII jussus per aliud sexennium Augustinianae Familiae praeesse, onus et honorem modeste recusavit. Ex ejus nutu et imperio P. Mag. Fr. Thomas Herrera Hispanus *Alphabe-*

tum Augustinianum Romae conficiendum aggreditur. Ab eodem Herrera tom. I pag. 348 dicitur « homo pius, aetate senex, corpore mediocris, zelo Religionis ardens, vitae, et morum probitate adeo conspicuus, ut Urbanus VIII Summus Pontifex cum Michael Paludanus, et Ignatius Dicherius nostrates Belgae in patriam reversuri Suae Beatitudinis pedes oscularentur dixerit » *Habetis Generalem virum sanctum*. Septuagenario major ingressus est viam, per quam ex hoc mundo egredimur, mense Junio anno 1637. Vide etiam Elssium pag. 290, et Attardi pag. 294.

Fr. Hippolytus Monti, Finalii in Ducatu Mutinensi ortus, ex familia de' Monti e Romandiola originem duxit. Ordinem ingressus favore nostratis P. Mag. Hippolyti Fabranii, seu Fabriani, ut alii scribunt, tunc temporis Romandiolae Prioris Provincialis, et postea ex Generali Episc. Civitatis Castellanae, illius nomen sibi imponi voluit. Post navatam Bononiae studiis operam Regentis munus adeptus nostrates alumnos docuit Florentiae, Perusiae, Papiae, Neapoli, et Romae. Docendi provincia relicta variorum generalium conventuum prioratum obtinuit, ac deinde Romandiolae Provinciae regendae praefectus fuit. Verum Bononiensi Senatu instante iterum cathedram conscendit, et in illo publico Archigymnasio S. Theologiam profiteri coepit. Non diu tamen hoc in loco remansit; nam an. 1630 ab Urbano VIII Romam Proc. gen. munus exercere vocatus, rursus cathedrae valedixit. Tandem an. 1636 die 10 Maji universo Ordini Romae praeficitur, rexitque usque ad annum 1647, quo Bononiae die 11 Decembris ex hac vita migravit. Fuit insignis verbi Dei praeco, qui etiam in Basilica S. Petri quadragesimales conciones habuit. Vide Herreram tom. 2, pag. 448, Elssium pag. 299, et Vic. gen. Salvatorem Severinum in principio Reg. I ejusdem Montii.

Digitized by Google

Fr. Fulgentius Petrelli natus est Sigilli in Umbria ex Rocho Antonio, et Joanna de Mancini, et Moriconi, fuitque pronepos nostratis doctissimi P. Mag. Dionysii Petrelli, qui apud Ordinem studiis moderandis praefuit annis 68, quique suae peregrinationis stadium confecit die 9 Decembris anni 1575, aetatis suae 99. Sub Generali Petrochinio jam tunc Fulgentius noster an. 14 natus Eremitano Ordini adscriptus fuerat baptismatis nomine Fulgentio retento. In humanioribus litteris ita profecit, ut publicus earumdem professor evaserit, quas prius in patria, ac postea Gualdi cum magno discipulorum profectu, suique laude docuit. Ita egregia memoria pollebat, ut totam S. Scripturam memoriter sciret vulgo propterea *Biblia* nuncupatus, Annos sexdecim penes nostrates Regentis munus obivit, nimirum Veronae, Andriae, Tarvisii, Genuae, Caesenae, Pisis, et Florentiae. Bis fuit Sigilli Prior, et an. 1640 in Capit. Nursiae eligitur Umbriae Provincialis, in quo munere ita se gessit, ut Rm̃us P. Generalis illius praedecessor aliquando de illo verba faciens dixerit: *Utinam Provinciales omnes essent ut Provincialis Umbriae*. Cum etiam eloquentiae sacrae peritia praestaret tum in praecipuis Italiae cathedralibus, tum in nobilioribus nostri Ordinis pulpitis intra et extra quadragesimale tempus saepissime cum plausu concionabatur. Caesenae atque Tarvisii non modo S. Inquisitionis, verum etiam Curiarum Episcopalium consultor fuit, quippequi nedum theologicas disciplinas, sed jus quoque canonicum atque civile probe callebat. An. 1645 die 3 Junii Romae eligitur totius Ordinis Prior Generalis, ut ait Ossinger, ob merita, et virtutum praestantiam, pietatem nimirum, mansuetudinem, ac prudentiam. Produnt nostratis Petrelli doctrinam opera quae publici juris per praelum fecit, quaeque enumerantur ab Ossinger pag. 689, et a Lanteri vol. 3 pag. 56. Huic terrenae luci oculos clausit Venetiis die 16 Maji an. 1648. Vide etiam Jacobilli Bibl. Umbriae pag. 107, et Elssium pag. 220.

Digitized by Google

Fr. Salvator Severinus Simoncelli, Fabrianensis, alumnus Cong. Perusinae, S. Theol. Mag. qui fuerat sub Gen. Hippolyto Monti Ordinis Secretarius, ac deinde Assist. Cismontanus, dum Procuratoris gen. officio fungeretur, Rmo Petrello vita functo, ab Innocentio X constituitur Vicarius Apostolicus die 29 Maji an. 1648 ea in Brevi apposita conditione *ne in proximo Capit. gen. eligi posset Prior Generalis*. Rexit itaque Ordinem tantum usque ad pervigilium Pentecostes an. 1649. Dicitur vir fuisse prudentia, et experientia clarus. Ex ejusdem Vic. gen. Reg. et ex Elssio pag. 616.

Fr. Philippus Visconti Med. Vide pag. 65.

Fr. Paulus Luchini de Pisauro in Piceno undeviginti annos natus nostro Eremitano Ordini nomen dedit. Adolescens bona indole, atque perspicaci ingenio praeditus tam in virtutibus, quam in scientiis apud Ordinem mirum in modum profecit. Per consuetos gradus Regentis munus adeptus studiosam Augustinianam juventutem docuit Venetiis, Tarvisii, Firmi, Bononiae, Senis, Florentiae, atque Romae. Cum jam antea Picenam Provinciam magna cum laude administrasset, electus fuit celeberrimae Ilicetanae Congregationis Vicarius gen. atque ab illius regimine non cessavit nisi postquam an. 1649 die 3 Maji Romam revocatus fuit Procuratoris generalis officium exercere. Eodem tempore in Romano Archigymnasio Sacrarum litterarum cathedram moderabatur, atque S. Inquisitionis consultorem cum plausu agebat. Dicitur fuisse eximius verbi Dei praeco, in ecclesiasticis disciplinis egregie versatus, in evolvendis S. Scripturae Sanctorumque Patrum voluminibus assiduus, in disputando acutus, in judicando gravis, virorum litteratorum amans, atque singulari pietate, modestia, urbanitate, munificentia erga pauperes, morumque integritate

praeditus. Anno 1655 Romae totius Ordinis Prior Generalis renuntiatus, cum splendore, ac dignitate, necnon cum regularis observantiae profectu hunc locum per integrum sexennium tenuit. Nostrae Aug. Eremi provincias visitaturus peragravit Italiam, Galliam, Belgium, atque Hispaniam, ubique ingenii virtutis, atque pastoralis zeli luculenta testimonia praebens, honoratus a Regibus, cultus a Principibus, praedicatus a populis. Ut autem in posterum quoque illius in hujusmodi sacris visitationibus sedulitas Ordini prodesset typis editam successoribus reliquit *methodum visitationis faciendae per Rm̃um P. Generalem.* atque ut subditos in officio contineret leges ipsemet primus omnium accurate observabat, atque ab aliis vigil custos, atque severus vindex observari jugiter satagebat. Generalatus tempore transacto cum spes majoris dignitatis affulgeret amore quietis se subduxit, maluitque in patria inter suos cucullatus, quam inter alienos infulatus vitam ducere. Instar minimi coenobitarum pauper vivebat, quidquid tamen per leges vel munia illi habere licuit, sponte in commune contulit. Tandem homo sine querela et de se aliorum, atque sua de aliis Pisauri hujus mortalis vitae cursum confecit die 14 Martii an. 1664, aetatis suae 66. Vide orat. fun. Francisci Macedo typis editam, et Lanteri vol. 3 pag. 182.

Fr. Petrus Lanfranconi. Vide pag. 96.

Fr. Hieronymus Valvasore. Vide pag. 138.

Fr. Nicolaus Oliva Senensis. Vide pag. 75.

Fr. Dominicus Valvasore. Vide pag. 88.

Fr. Fulgentius Travalloni natus est Montelpari in Piceno die 2 Junii an. 1616 honestis parentibus Andrea,

et Joanna Montani de Monte Georgio. Jam provectae aetatis, scilicet annos habens 25 nostrae Eremitanae Familiae se aggregavit Eusebio nomine cum Fulgentio commutato, atque Montis Georgii coenobii adfiliatione obtenta. Optimo cum ingenio praestaret valde in studiis profecit; ac proinde ad Magisterii honorem assequendum maturo tempore pervenit; cumque praeterea singulari prudentia cum insigni morum integritate conjuncta polleret, idcirco difficiliora Ordinis negotia illi concredita fuerunt. In primis enim Visitatorem egit Neapoli coenobiorum S. Augustini, et S. Joannis ad Carbonariam, quo in munere ita egregie se gessit, ut illius Cong. Vicarius gen. an. 1660 electus fuerit atque 1662 in eodem officio confirmatus. Hanc tamen secundam electionem ipse non admisit nisi invitus atque ex obedientia, illum cogente Rm̃o P. Gen. Lanfranconio. Rexit usque ad an. 1664, quo praefati Neap. S. Augustini conventus Prioratum obtinuit. Postea ad patrium coenobium privatam vitam ducere an. 1666 se contulit, ibique mansit usque ad an. 1671, quo Picenae Provinciae regendae praefectus fuit. Provincialatu laudabiliter expleto Montelparum rediit, ibique degens an. 1676 ab Ep. Ascanio Paganelli examinator synodalis constitutus fuit. Anno autem 1679 Romam venit Procuratoris gen. officio fungi, quo tempore Visitatoris Apostolici nomine, et auctoritate missus fuit in Comitatum Tirolensem, et in Bavariam, ubi tanta cum prudentia atque aequitate illorum coenobiorum res composuit, ut Serenissimi Electoris Maximiliani II Bavariae Ducis nedum approbationem, verum etiam laudem sibi promeruerit. Tandem an. 1685 Romae universi Ordinis regimini praeficitur, quod ita recte administravit, ut Alexander VIII an. 1691 post sexennium transactum ad alios tres annos illius Generalatum prorogarit. Postea vero Religionis gubernaculo posito Lauretum in Aug. hospitium super verticem montis regalis situm se recepit, ibique fortunam

Digitized by Google

simul atque solatium nactus est ad habitum admittendi, atque pietate litterisque erudiendi nostratem ven. Antonium Arbuatti, qui cum opinione sanctitatis obiit Auximi an. 1746. Praefatum hospitium a nostrate P. Mag. Hieronymo de Ripatransona paullo ante incoeptum pene a fundamentis ipse suis sumptibus refecit, eique moriens 5089 scutata reliquit. Praeterea conventui Montelparensi 650 scutata, atque illius sacrario varia indumenta sacra, atque pretiosa utensilia donavit. Tandem vir omni laude dignus in eodem hospitio mortalis vitae cursum confecit die 30 Julii an. 1693, aetatis suae 77. Tumulatus fuit in SS. Sacramenti sacello Sanctuarii S. M. V. de Laureto. Extant ad perpetuam illius sapientiae memoriam praeclara decreta, quae pro recta totius Ordinis, ac variarum peculiarium provinciarum gubernatione edidit, quaeque typis impressa habentur praesertim ad calcem nostrarum Const. edit. Matriti an. 1850. Habuit inter nostrates patruum P. Mag. Fr. Evangelistam Travalloni, Card. Petrochini consanguineum, qui decessit an. 1642, et nepotem P. Mag. Fr. Alexandrum item Travalloni, qui an. 1681 Ordinem ingressus fuit, et 1703 dum in nostra Montelparensi ecclesia Missam celebraret, ex terraemotu maceriis collabentibus oppressus occubuit. Ex nostrate P. Mag. Fr. Aloysio Pastori Asculano in memoriis Montelparis, quae habentur in tom. XVII antiq. Picen. Josephi Colucci circa medium ejusdem voluminis.

Fr. Antonius Pacini de Ravenna S. Theol. Mag. postquam in praecipuis Ordinis subselliis, ac praesertim in Romandiolae provincia moderanda magnam rerum agendarum dexteritatem ostendisset, primum Commissarius Apostolicus per totum Lusitaniae Regnum constitutus fuit, ac postea, anno scilicet 1685 Proc. gen. renuntiatus. Demum an. 1693 Romae universi Ordinis clavum accepit,

rexitque usque ad an. 1699. Dicitur in reg. 4 Gen. Nicolai Serani pag. 87 ad an. 1702 vir meritorum et dierum plenus, deque sacro Ordine nostro satis meritus, doctrina, ac matura in rebus agendis prudentia plurimum commendabilis. In studiorum Augustinensium instauratione miris modis, et fausto eventu insudavit, totumque suae laboriosae vitae cursum in nostrae Eremitanae Familiae bonum insumpsit. Hujus solis luci oculos clausit Ravennae die 20 Junii an. 1702, aetatis suae 79. A nostrate famoso poeta et oratore fr. Jo. Baptista Cotta in opusculo « *Virtù operosa riconosciuta nell'elezione del P. Mro Antonio Pacini* » edit. Bononiae an. 1693 pag. 70 describitur tamquam vir valde actuosae vitae atque nostrae Aug. Religionis zelo flagrans, qui praeterea magna cum eloquentiae laude non semel dum Procuratoris gen. munus gereret, coram Summo Pontifice peroravit. Consule etiam citatum reg. ubi etiam legitur Missam anniversariam pro anima Gen. ultimo defuncti juxta S. Ord. Const. celebrandam intelligi debere *non excluso Generali absoluto.*

Fr. Nicolaus Serani ortus est Interocreae (Interdoco) circa an. 1650 ex parentibus generis nobilitate, morumque honestate praestantibus. Nam pater illius recta linea originem duxit ab illo Serano, qui Piccolomineo strenuissimo militum Duci in praesenti vitae discrimine salvator fuit, propter quod nobilium virorum stemmate decoratus, necnon affinitatis vinculo Piccolomineorum genti conjunctus fuit. Mater ejus ortum traxit ex familia Oliva, ex qua fuit etiam noster P. Mag. Jacobus Aquilanus, qui an. 1470 Bononiae universi Ordinis primatum obtinuit. Noster Nicolaus a nomine patris, qui matre praegnante vita functus fuit, in baptismo Philippum nomen accepit, atque genitricis cura pie sancteque educatus, ubi ad 16 annum pervenit, in Perusino coenobio nostrae Eremitanae Familiae se aggre-

Digitized by Google

gavit. Studiorum cursu magna cum laude atque haud minori profectu Neapoli, Bononiae, et Romae confecto, nostrates alumnos postea docuit Senis, Caesenae, et Mediolani, unde Romam revocatus fuit Regentis Studiorum ac Collegii, necnon Ord. Secretarii munera exercere, in quibus octo annorum spatio ita diligenter se gessit, ut an. 1693 aetatis suae 43 Proc. gen. electus fuerit. Tandem in comitiis gen. Bononiae habitis an. 1699 universo Ordini praeficitur. Super hoc supremum Ordinis fastigium positus magnum zelum ostendit in Aug. Religionis bono promovendo, et in regulari disciplina instauranda, aequitatem in officiis dispensandis, atque animi fortitudinem in consiliis ineundis. Omnes proventus, qui ei ex Generalatu obvenerant, generoso exemplo romano S. Aug. coenobio donavit, quos vero ex materna dote perceperat, excitandis, erigendisque Aquilani coenobii terremotu eversis aedibus profusa liberalitate impendit. Officio absolutus aliquandiu Perusiae, et Romae moratus fuit, ibique an. 1721 Angelicae Bibliothecae praefecturam obtinuit, quam tamen eodem anno dimisit. Vel apud ipsos Romanae Curiae Proceres, ipsamque Apost. Sedem adeo illius doctrina perspecta erat, ut hujus jussu gravissimae sublimioris theologiae controversiae illius examini subiectae fuerint. Roma discedens, ad Aquilanum coenobium sua ipsius triginta annorum cura instauratum se recepit, ibique totum se litteris excolendis, atque aliorum moribus dirigendis mancipavit, adeo ut senio licet confectus infirmis omnibus animam agentibus tali assiduitate, ac fervore diu noctuque adstaret, ut in Aquilana urbe effatum invaluerit « *Felicem esse qui Nicolao Serano vivente, atque adstante debitum naturae persolveret* » Tandem vir doctrina pietate, mansuetudine, vitae integritate, et liberalitate clarus ex hac vita migravit Aquilae die 3 Maji an. 1735, aetatis suae 85, Aquilanis civibus, ac litteratis omnibus sui desiderium relinquens. Scripsit trac-

tatus in theologiam universam, qui tamen in lucem non prodierunt. Ex illius biographia manuscripta, in qua praeterea celebratur ceu vir, quem summopere commendabant decor vultus, sermonis ubertas, et gratia, verborum gravitas, candor mentis, oculorum modestia, morum probitas, ac demum doctrinae praesertim theologicae praestantia cum rara eloquentia pergami conjuncta. Ibidem laudatur etiam quia in muneribus, atque honoribus distribuendis non quidem favores ac personas sed duntaxat merita spectabat. Vide etiam Reg. 2 Gen. Schiaffinati pag. 235, et nostratem poetam Cotta (Dio) edit. Fulginii 1733 pag. 247.

Fr. Adeodatus Nuzzi. Vide pag. 27.

Fr. Adeodatus Summanticus. Vide pag. 156.

Fr. Franciscus Maria Querni Balneone in Dioecesi Sarzanensi die 6 Octobris an. 1647 in lucem editus, a teneris annis Augustinianae Familiae adscribitur Pratensi in Hetruria coenobio aggregatus. Studiis laudabiliter peractis, primum in S. Martini Senarum, deinde in S. Mariae Consolationis Genuae, ac demum in S. Nicolai Pisarum coenobiis nostrates alumnos docuit. Magistralem lauream adeptus Pisanam prius, ac postea Senensem Provinciam rexit. Anno 1705 interfuit comitiis gen. Romae coactis, ubi propter insignem pietatem, probatamque prudentiam Italiae Assistens renuntiatur. Hujusmodi officio egregie functus, anno 1711 Proc. gen. munus illi demandatum prae humilitate invitus ac reluctans suscepit. A Clemente XI, qui illum modo bonum, modo sanctum senem appellabat, Adeodato Summantico ad Episcopatum S. Severi evecto, an. 1717 totius Ordinis Vicarius Apostolicus instituitur. Expleto tamen triennio, et mense regiminis sui, quieti inhians honori pariter, atque oneri sponte cessit

Digitized by Google

seque in suam Pisanam Provinciam in Pratensi coenobio privatam vitam ducere recepit. Ibidem inter vigilias, contemplationes, corporis castigationes, actusque humilitatis, obedientiae, charitatis, abstinentiae, caeterarumque virtutum mansit usque ad an. 1725, quo ad Ilicetanum coenobium, licet plenus dierum, austerioris vitae causa se contulit. Arctiorem cellam, quam suis ipse manibus verrebat, ornamentis omnibus praeterquam una SS. Crucifixi imagine, expoliatam impetravit in eaque carnem suam servituti subjiciebat, insuper in lecto viliori, ac duriori necessarium tantum somnum carpens. In praeparatione ad Missam, et gratiarum actione non minus temporis, quam duas horas insumebat. Praeter jejunia Ordinis solemnia tribus per hebdomadam diebus communibus obsoniis abstinebat, modico pane, unoque aut altero aqua diluti vini cyatho contentus. Adeo temperantiae studebat ut nec solitam portionem suam quaereret si forte architriclinus oblitus fuisset eam illi ad mensam deferre. Quinimmo interdum fere omni cibo temperabat, ut illorum, qui nemus illud incoluerant, priscorum Patrum austeram virtutem aemularetur. Praeterea sociorum antelucanas horas antevertens, nedum ad diurnam sed etiam ad nocturnam psalmodiam recitandam primus chorum ingrediebatur, et postremus exibat. Zelo Dei aestuans, si quispiam Fratrum in persolvendis horariis precibus minus diligenter se gessisset, data occasione eumdem benigne rogabat ut ab hujusmodi negligentiis in posterum caveret. Demissior humilitatis cultor non prima subsellia in choro, neque primos accubitus decori suo debitos in mensa quaerebat, sed utrobique locum inferiorem seligebat. Senas cum Rm̃us Bellelli advenisset parum fuit nostrati Francisco se coram P. Mag. Assist. Hieronymo Zazzeri, et P. Mag. Secretario Angelo Artegiani ad illius pedes provolvere ejusque habitum deosculari. Item ipsius quoque P. Prioris tunicam osculabatur quotiescumque a coenobio

Digitized by Google

exiens benedictionem petebat perinde ac si non quidem totius Ord. ex Vic. gen. sed minimus fratrum laicorum esset. Excelluit etiam beneficentia erga pauperes, adeo ut aliquando meliori se tunica exuerit ad eorum tegendam nuditatem. Cupiebat pius senex in Sylva Ilicetana, quam paradisum vocabat, usque ad obitum absconditam cum Christo vitam ducere, sed Pratensis coenobii Patrum, ac praesertim P. Mag. Benedicti Gattini nostratis P. Mag. Laurentii Berti praeceptoris precibus fatigatus tandem Iliceto relicto Pratum rediit. Ibidem consuetis orationibus corporisque castigationibus incumbens in nimium stomachi languorem incidit; quare Ecclesiae Sacramentis roboratus non sine bonorum omnium moerore, ac pauperum luctu obdormivit in Domino die 13 Jan. an. 1730 aetatis suae 82 cum mensibus tribus et diebus septem. Vide nostratem Jo. Bapt. Cotta in vita B. Antonii Turriani ad calcem, Lanteri vol. 3, pag. 48, et Reg. 3 Gen. Bellelli pag. 78.

Fr. Thomas Cervioni. Vide pag. 104.

Fr. Fulgentius Bellelli natus est Pulcinii (Buccino) in Principatu citeriori ex honestiori illius oppidi familia anno 1675 atque ubi ad 16 suae aetatis annum pervenit in Neapolitano S. P. Aug. coenobio cucullum induit. Studiis postea vacavit Suessae, ac Romae, et an. 1695 instante nostrate P. Mag. Augustino Arpe Senas missus fuit. Verum paullo post Florontiam ivit opera praesertim P. Mag. Adeodati Nuzzi, qui deinde Neapolim illum secum perduxit. An. 1702 Studiorum Regens Senas, et 1704 Neapolim rediit, unde 1710 Lucernam in Helvetiam se contulit, ut ibidem ceu theologus Nuntio Apost. Jacobo Caracciolo assisteret. Post annum tamen aeris mutandi causa Lucerna discedere coactus Mediolanum contendit, ibique mansit usque ad an. 1713, quo Montem Vici in Pedemontium

perrexit quadragesimales conciones habiturus. Alias subinde alibi nostratum scholas moderatus fuit, nempe Venetiis, Perusiae, ac tandem Romae usque ad an. 1720, quo Ordinis secretarii munus obtinuit. Insequenti autem an. 1721 a Clemente XI Procurator generalis, et a Patribus Angelicae Bibliothecae Praefectus constitutus fuit, ac demum Perusiae die 15 Nov. 1726 universae Augustinianae Familiae supremus Moderator electus. Generalatus sexennio expleto ad Ang. Bibl. rediit, ibique se totum suis notissimis operibus perficiendis addixit, quae post illius obitum ab injusta Bajanismi atque Jansenismi criminatione noster perinsignis theologus Jo. Laurentius Berti egregie defendit. A nostrate Ossinger dicitur *vir omnibus virtutibus ornatus*, clemens, et benignus, necnon in doctrina et operibus S. P. Augustini versatissimus. Fatis concessit Romae die 22 Jan. an. 1742, aetatis suae 67. Commendatur una cum praefato Jo. Laurentio Berti apud recentiores ecclesiasticos scriptores. Inter nostrates quaere Ossinger pag. 128, et Lanteri vol. 3 pag. 53, apud quos illius operum catalogum invenies. Extat meritissimi Praesulis marmoreum monumentum Romae in eccl. S. Augustini prope sacellum D. Joannis a S. Facundo.

Fr. Nicolaus Antonius Schiaffinati. Vide pag. 97.

Fr. Felix Leoni. Vide pag. 12.

Fr. Augustinus Gioja de Juvenatio in Peucetia peculiarem mentionem meretur praesertim quia sui Generalatus tempore, idest an. 1746 juxta exemplar ab Aloysio Vanvitelli delineatum veteri penitus everso magnificum S. Augustini Romanum coenobium a fundamentis excitandum suscepit collatis subsidiis atque oblationibus Augustinensium coenobiorum atque coenobitarum nedum Italiae verum

etiam caeterarum nationum, qui procul dubio pecunias suas Romam miserunt pro extruendo non quidem *ministerio nautarum*, sed monasterio Eremitarum. Constavit praefatum coenobium centum octoginta duobus millibus scutatorum cum sexaginta (182060) uti refert noster P. Mag. Thomas Bonasoli, qui tunc temporis aetatem degebat. Quare si ratio habeatur aucti in praesentiarum pretii omnigenarum rerum saltem triplo hodie constaret. Sed ad nostratem Augustinum redeamus. Fuit itaque P. Mag. Augustinus Gioja unus e praecipuis Eremitani Ordinis Moderatoribus, qui nedum virtutum splendore, verum etiam doctrinae amplitudine maxime floruerunt, uti ex permultis patet elogiis tum italicis, tum graecis, tum latinis, quae occasione illius ad Generalatum elationis nobiliora Italiae ingenia in ipsum certatim congesserunt, quaeque typis edita in nostra Bibliotheca Angelica asservantur. Fruebatur etiam peculiari gratia atque existimatione apud immortalem Pont. Benedictum XIV qui complures familiares epistolas ad illum sua manu scripsit, eumque ante susceptum universi Ordinis regimen (erat tunc Assistens) Visitatorem Apostolicum constituit, atque non semel aegrotantem visitavit. De illo etiam aliquando dixit quod cum multa Apostolicae Sedis approbatione, atque Ordinis utilitate eum visitatoris, tum Generalis officium exercuit. Fuit insuper examinator Episcoporum, et sub Generali Schiaffinati Ordinis secretarium egit. Tandem an. 1745, die 5 Junii in comitiis gen. Bononiae coactis cum esset Italiae Assistens eligitur totius Ordinis Prior Generalis ad vitam, quamvis postea parum temporis supervixerit; nam die 1 Nov. an. 1751 post longam infirmitatem juxta aliquos contractam ex novo cubiculo non adhuc calce exsiccato justorum mortem oppetiit annos natus 57. Obitus illius circumstantiae ita fere in Ord. reg. ad an. 1751 pag. 86 describuntur: In primis cum fratres, caeterique adstantes, ut fieri solet, spe illi blandirentur

sanitatis recuperandae, ille respondebat: *Optandum potius ut mortem, non vitam ulteriorem habeam. Sic enim merentur peccata mea, sic etiam placatur divina justitia, sic tandem ab offenso Domino sperari potest misericordia ut me excipiat in salutis locum. Justum est ut moriar; in me siquidem moritur maximus hujus mundi peccator.* Deinde haec verba identidem congeminabat: *Domine hic ure, hic seca, hic non parcas ut in aeternum parcas. Domine adauge dolorem, sed adauge patientiam.* Ad Deiparae autem imaginem conversus sic clamabat: *Monstra te esse Matrem!* Inter haec videns sui exitus horam nondum appropinquasse: *Quando superveniet mors*, dicebat, *ut ab omni me eripiat periculo peccandi, et offendendi Deum meum?* Tandem cum a sacerdote audisset suae profectionis tempus jam jam imminere, sublatis in coelum oculis, consertisque manibus dixit: *Sit nomen Domini benedictum*, ac petita et accepta pontificia benedictione in osculo Domini expiravit. Extat ejus marmoreum simulacrum cum apposita inscriptione Romae in templo S. Aug. supra januam lateralem. Vide Lanteri vol. 3 pag. 19. Constans est opinio, verba sunt P. Mag. Thomae Bonasoli, Summum Pontificem eum in pectore habuisse ut eum Cardinalem crearet.

Fr. Franciscus Vasquez ex honestis parentibus origine hispanis natus est prope Chaxamarchiam illustre Peruanae regionis oppidum die 4 Decemb. 1703. Adolescens optimae indolis, atque eximiis naturae dotibus ornatus, maturo tempore in Limano coenobio Eremitanum Ordinem ingressus ita in virtutibus atque litteris proficere coepit, ut omnibus Patribus admirationi esset. Dicitur adeo fuisse modestiae custodiendae studiosus ut toto suae vitae tempore instar novitii demissis semper oculis incedere soleret. Magisterii honore decoratus in Peruvia illius P. Provincialis secretarium agebat cum integerrimus ille Praeses

malis iniquorum artibus injuste e sua dignitate destitutus fuit; quamobrem Vasquesius noster in Hispaniam navigavit sui Praesulis causae apud Matritensem Aulam patrocinaturus. Ubi autem Matritum pervenit, statim agnovit sibi ad Curiam aditum interclusum, ac propterea Romam divertit. Ibidem sua industria, atque dexteritate nedum quod expostulabat assequi potuit, nempe ut P. Provincialis in suum locum restitueretur, verum etiam ut eidem statutus regiminis terminus ad integrum ulterius annum protraheretur; tantaque illius fuit animi magnitudo, ut adversariis omnium poenarum, quae legibus sancitae erant, condonationem impetrarit. Deinde a sua Provincia electus fuit procurator apud Romanam Curiam, atque Aulam Matritensem, necnon definitor pro comitiis gen. Arimini coactis an. 1739. Rm̃us Gioja illum in Mexicum visitatorem mittere statuerat; verum Hispanicum Gubernium ne illuc iret obicem posuit eo quia etiam ipse operum nostratis Card. Henrici Noris defensionem susceperat. Quocirca Romam revocatus, ibidem a Benedicto XIV, per commendationem praefati Gen. Gioja jam jam proxime morituri, an. 1751 die 22 Oct. Proc. gen. et 1 Nov. Vicarius generalis renuntiatus fuit. Biennio autem post, idest die 7 Junii an. 1753 Bononiae ipso Benedicto XIV plaudente in officio ad vitam confirmatur. Hoc auctus honore in primis ea quae huic S. Aug. coenobio perficiendo adhuc deerant ipse complevit, pluraque Ordinis templa per totam Pontificiam ditionem ornavit, instauravit, vel etiam a fundamentis erexit, cujus rei monumentum perenne extat Deiparae de Bono Consilio Genestanensis ecclesia. Item complurium Beatorum Ordinis canonizationis causas suis expensis promovit, indigentes fratres indumentis, libris, et viatico liberaliter instruxit, Cassianas et Fulginates nostri Ordinis Moniales non semel ab egestatis injuriis redemit, sacrisque donariis ditavit, atque Angelicam Bibliothecam nedum am-

Digitized by Google

pliavit, verum etiam optimis scriniis ornavit, selectisque voluminibus auxit. Haec autem omnia facere potis erat eo quia e sua Peruvia affatim virgarum aurearum illi mittebantur. Praeterea coenobiorum damna reparavit, jura defendit, regularem disciplinam promovit, moresque reformavit, Praesulum favorem Ordini conciliavit, difficillima negotia feliciter expedivit, atque in consiliorum societatem et regiminis partem ex toto Orbe selectos egregios viros assumpsit. Ad haec meritis tantum gradus contulit, munera aptioribus distribuit, atque demùm summa prudentia instituta edidit atque decreta tempori accommodata. Curavit etiam ut in Ordinis gymnasiis sacrae eloquentiae, sacrorum canonum, critices, historiae ecclesiasticae, atque mathematicae studia vel instituerentur ubi deerant, vel ubi jam vigebant, reformarentur, ad quae studia propositis praemiis studiosam juventutem alliciebat. Tandem venerabilis senex an. 1784 repentino apoplexis ictu percutitur, quo graviter laesus, vitiatis licet tum mentis facultatibus, tum nobilioribus corporis sensibus, decem tamen adhuc mensibus supervixit, post quos Ecclesiae sacramentis rite munitus die 2 Februarii mortalis vitae cursum Romae complevit. Adeas Ord. Reg. 32 ipsius Vasquesii dum illius vices agebat Mag. Antonius Giorgi, et Lanteri vol. 3 pag. 252.

Fr. Antonius Augustinus Giorgi unus fuit e viris saeculi decimi octavi eruditissimis, ut ejus universalis fama, atque in lucem edita praeclara ipsius opera testantur. Ortus est ex piis honestisque parentibus in oppido S. Mauri prope Ariminum an. 1711, atque ubi ad 16 suae aetatis annum pervenit Bononiae Augustinianum habitum induit. Ibidem raro quo pollebat ingenio magnam sibi gratiam atque existimationem comparavit apud Archiepiscopum Card. Prosperum Lambertini, qui postea ad Petri cathedram evectus illum Romam arcessivit ut in Archigymnasio

Romano S. Scripturae professorem ageret. In hac itaque scientiarum sede atque magistra statim potuit Georgius noster doctrinae suae amplitudinem omnibus palam facere; nam vastissimae rerum theologicarum cognitioni plurimam etiam graecae, hebraicae, caldaicae, samaritanae, siriacae, aliarumque orientalium linguarum peritiam adjungebat, qua nimirum multiplici eruditione pretiosa illa volumina elucubravit, quibus totam Europam in sui admirationem convertit. Quapropter nil profecto mirum si ex omnibus mundi plagis viri eruditiores illum de difficillimis quaestionibus consulebant, ejusque judicia ut peremptoria habebant, atque ipsamet Vindobonensis Academia illi S. Theologiae cathedram obtulerit, quam tamen ne Roma discederet admittere noluit. Accidit autem interea ut quidam hispani theologi nostratis Card. Noris *historiam Pelagianam* damnare praesumpserint, quare idem Pontifex praefati operis apologiam P. Mag. Giorgi commisit; qua in re ita Pontificis expectationi satisfecit ut illum inter doctiores viros adnumerarit, quos ad secum de rebus ad Religionem spectantibus discutiendum penes se congregabat, atque insuper Angelicae Bibliothecae Praefectum constituerit. Fuit praeterea Romani Cleri examinator, SS. Rituum, et S. Inquisitionis Consultor, necnon librorum orientalium judex. Post Benedicti XIV obitum totum se dedit notissimo *Alphabeto Tibetano* elucubrando, ad quod sane perarduum opus conficiendum profunda, qua pollebat, undecim linguarum notitia illi adjumento fuit. De hoc egregio opere ita scribit *Nova Encyclopedia Popularis* edita an. 1846 vol. 6 pag. 480: « Se posteriori scrittori ci hanno procurato sul Tibet nozioni più esatte che quelle raccolte dal Giorgi; pure sarebbe troppa ingratitudine sconoscere il merito che per sempre rimane al nostro Italiano di avere primo dischiusa una via intentata, e preparata alle dottrine orientalistiche una preziosa raccolta di cognizioni che non hanno

Digitized by Google

nemmeno oggidì cessato di essere vere e preziose. » An. 1764 fit Proc. gen. quo in munere confirmatur 1771, et deinde propter aegritudinem et obitum Prioris Generalis Vasquesii primo Commissarii, deinde Vicarii gen. nomine universum Ordinem a mense Apr. 1784 usque ad Cap. gen. 1786 summa cum laude moderatus fuit. Brevi sui regiminis intervallo regularem observantiam instauravit, scholas ad meliorem methodum revocavit, atque politiorum litterarum studium promovit. Quamvis primum Ordinis subsellium teneret, nihil tamen de vitae anterioris consuetudine immutavit. Parcus in victu, verba sunt epistolae circularis causa illius obitus per totum Ordinem diffusae, in vestitu pauper, hilaris vultu, omnibus urbanus, sincerus in dictis, in judiciis aequus, erga devios justus, in resipiscentes clemens . . . Sed inter caeteras virtutes in eo praecipue eluxit humilitas, quam etsi quibuscumque in circumstantiis exercuerit, majorem tamen ostendit cum ad fausta amicorum gratulantium auspicia quod Clemens XIV Pont. Max. amplissimo Purpuratorum Senatui eum adscribere designaverit, vel ut nonnulli arbitrabantur, adscripserit, summam animi perturbationem sincere passus fuit, quae et foras luculenter erupit. Omittimus pecuniarum contemptum, quem semper in corde gessit et opere, et liberalitatem maximam, qua Angelicam Bibliothecam auxit dotavit, de theologo perenniter providit, et liberalitatem etiam in pauperum sinus effusam, quia obtenta ab iis, ad quos impertiri spectat, licentia, secreto inopes sublevavit, nudos cooperuit, dotem puellabus suppeditavit. Tandem vir piissimus aeque ac sapientissimus die 4 Maji an. 1797 Eccl. Sacramentis roboratus suum Deo commendans agonem, psalmosque recitans, oculis ad coelum versis, adstantibus et orantibus fratribus Romae placide obdormivit in Domino annos natus 87. Sepultus fuit in ecclesia S. Aug. ad sacellum S. Monicae ubi legitur illius epitaphium in

marmoreo lapide insculptum. Vide Reg. undecimum Gen. Bellisini pag. 81, praefatam Encyclopediam, Ossinger pag. 394, et Lanteri vol. 3, pag. 213, qui illius opera innuunt.

Fr. Stephanus Augustinus Bellisini, a Ven. Stephano Bellisini Tridentino diversus, ex honestis parentibus Romae ortum habuit an. 1723. Eremitanum Ordinem amplexus, atque per consuetos gradus Regentis munus adeptus, nostrates alumnos docuit Genuae, Papiae, Mediolani, ac Bononiae. Magistrali deinde laurea decoratus eligitur hujus Romanae Provinciae Praeses, quo in munere altera vice plenis suffragiis confirmatus fuit. Sub Vic. gen. Augustino Giorgi fit Italiae Assistens, atque in comitiis gen. Romae an. 1786 coactis universi Ordinis gubernaculum accepit, quod an. 1792 in Capit. gen. Bononiae celebrato omnium electorum consensione iterum in illius manibus remansit. Vir fuit valde pius, qui multum dilexit decorem domus Domini. Ipse namque, verba sunt Vic. gen. Lippici in Reg. 12 ipsius Bellisini fol. 10, in deliciis habuit ut templa vel elegantius essent ornata, vel instaurata firmius, vel integro a fundamentis erecta. Vigilavit ut religiosi omnes sedulo incumberent ad fovendos in pietate fideles, providit proinde ecclesiis de ministris, quos ut vigilantiores redderet, fovit cumulavitque beneficiis, et gratiis. Roma vel maxime novit nos non mentiri, quia vix salutavit Bellisinium totius Ordinis Moderatorem, vidit pariter D. Augustini ecclesiam ad suum redire splendorem; quippe quae, restituto Collegio, ampliata coenobii familia, templum audivit divinis resonans officiis, et Sacrae Scripturae interpretem, et toto anni cursu, et tempore Quadragesimae concionatores audivit . . . Loquimur bene quidem de peculiari munificentia erga coenobium Viterbiense inter cujus alumnos fuit cooptatus; ibique quocumque quis oculos ver-

tat, undique liberalitatis ejus signa apparent. Templum illud SS. Trinitatis insigni ornatum prospectu, interius in elegantiorem formam restitutae arae; sacrarium tabulis decoratum, et nobilissimis auctum suppellectilibus; hospitium a fundamentis erectum; bibliotheca amplificata lectissimis libris referta, opera sunt Bellisianae munificientiae, quae admirantes Viterbienses cives eum in grati animi monumentum Nobilitati adscripserunt. Huc usque praefatus Vic. gen. Lippici. An. 1795, die 6 Septembris Bellisinius noster ictu apopletico tactus nedum valetudinis et clarae locutionis jacturam fecit, verum etiam in eam mentis hebitudinem venit, quae illum penitus Ordini regendo ineptum reddidit, quare Pius Papa VI ejusdem Ordinis clavum Congregationi Generalitiae commisit. Superaddita paullo post caeteris morbis etiam pectoris hydrope tam infelicem vitae statum inter consueta pietatis opera piissimus Antistes protraxit usque ad diem 8 Junii an. 1797, quo inter Missam privatam, cui quotidie aderat, sacro Viatico munitus, atque extrema unctione postea roboratus coram orantibus Fratribus placidissime in hoc S. Aug. coenobio Deo animam reddidit annos natus 74. Vide praefatum Regestum 12 ipsius Bellisini pag. 8 et seq.

Fr. Dominicus Lippici patriam habuit Surianum prope Viterbium ad Ciminios montes, ubi ex honestis parentibus Fulvio Anastasio Lippici, et Arminia Spazza ortum habuit die 23 Dec. an. 1747. Cum jam ecclesiasticae militiae nomen dedisset, atque juvenem bonis moribus ornatum, ingenioque praestanti praeditum se ostenderet a nostrate P. Mag. Gen. Vasquez an. 1763 ad nostrum Eremitanum Ordinem gratis admissus fuit; et quia toto tyrocinii tempore optimae de se spei luculenta indicia praebuit, idcirco nostrates Surianenses jam ultro tunicis donatum illi coenobio plenis suffragiis eum aggregarunt; quamvis deinde

Genestanensis conventus adfiliationem obtinuerit. Studiorum curriculum cum laude emensus, atque Regentis munere juxta morem perfunctus tandem magistralibus infulis decoratus fuit. Sub Generali Bellisinio an. 1792 eligitur Ordinis Secretarius, et 1794 P. Mag. Daniele Marcolini vita functo a Pio VI fit Procurator gen. die 11 Aprilis. Anno autem 1797 die 14 Junii virtute Brevis Apost. a Benedicto XIV die 6 Aug. 1745 emanati, quo explicite statuitur quod eveniente quacumque ex causa nostri Generalatus vacatione, Procurator gen. ipso facto, et absque ulla alia declaratione usque ad proximum Cap. gen. tamquam Vicarius gen. a Sede Apostolica deputatus universi Ordinis regimen assumat, atque interim ille ex PP. Mag. Assistentibus qui ratione Magisterii caeteris praeit, qui nempe ab antiquiori tempore fuerit magistrali laurea insignitus, Procuratoris gen. vicem subeat, Dominicus noster a Pio VI Vicarius gen. ut supra renuntiatus fuit. Ea autem tempora hisce nostris praesentibus diebus omnino simillima erant, eo quia etiam tunc dominabantur homines *habentes malitiae libertatem*, S. Pet. ep. 1 cap. 2 v. 16; quamobrem piissimus Eremitarum Antistes ad justissimam Dei iram placandam, atque Deiparae patrocinium implorandum praecepit ut in cunctis Italiae coenobiis per totum praefatum annum 1797 singulis sabbatis antiphona *Benedicta tu* cum consuetis psalmis, lectionibus, et litaniis cantari deberet. Cum vero comitia generalia ob notissimas illius temporis perturbationes an. 1798 cogi minime potuerint, idcirco eodem Summo Pontifice Pio VI annuente nostratis Lippici Vicariatus usque ad an. 1800 prorogatus fuit. Nocte illa memoranda simul ac nunquam satis deploranda, quae diem praecessit, quo SS. D. Pius Papa VI Roma exulare coactus fuit, ipsemet Summus Pontifex Eremitanum Praesulem ad se vocavit, eique secreto commisit ut Viterbium festinaret hospitium ei in illo coenobio paraturus.

Itaque die 19 Feb. 1798 Viterbium pervenit, eique praefatus Summus Pontifex sequentem scripsit epistolam.

Pius Papa VI.

Dilecte Fili salutem, et Apostolicam Benedictionem. Siamo in Monterosi, ove siamo giunti poco prima delle ore diciasette, e piacendo a Dio domani saremo in codesto convento del suo Ordine. Non vi giungeremo però colla stessa sollecitudine, perchè non faremo una levata cotanto di buon'ora. Le persone che avranno bisogno di letti un poco puliti sono in num. di nove, l'altre poi di servizio sono in num. di undici; lo che servirà a Lei di regola, e per non doversi mettere in veruna angustia. Fra tanto restiamo dandole l'Apostolica Benedizione.

Datum ex Monteroseo apud Sanctam Crucem die 20 Februarii 1798. Pontif. nostri anno XXIII.

Pius Papa VI.

Die 21 pervenit Summus Pontifex Viterbium, ibique remansit usque ad horam decimam quintam diei sequentis, qua Senas versus discessit. Ita Reg. ejusdem Lippici propria manu conscriptum. Romam rediit Rmus Pater die 11 Martii, ibidem aliam accepit per immediatos tabellarios Summi Pontificis epistolam, in qua inter alia etiam sequentia verba sequuntur. « Quanto poi alla sua venuta qua in Siena non possiamo approvargliela non piacendo al governo, che nelle attuali circostanze vi si portino gli esteri; ed in fatti a molti Prelati, ed a qualche Cardinale fu con buona grazia avvertito all'orecchio, che se ne fossero sollecitamente andati, come hanno fatto.

Noi ci troviamo alloggiati in questo convento di S. Agostino ottimamente, ove niente manca, ed il P. Priore si

Digitized by Google

da tutto il maggior pensiere, acciò tutti stiano comodi, onde dobbiamo ringraziare Lei, che ce lo proponesse, e mentre la preghiamo a far continuare le orazioni più per il bene della Chiesa che per la nostra persona, di cui non sappiamo cosa ne sarà, essendo ormai resa affatto inutile per le altrui violenze; e intanto restiamo con darle di cuore la paterna Apostolica Benedizione.

Datum Senis apud Bm̃ Mariam Virginem in Coelum Assumptam die 15 Martii 1798. Pontif. nostri an. XXIV.

Pius Papa VI.

Verum paullo post, idest die 22 Aprilis, Dominicus noster Senas ad nostratum S. Martini coenobium se contulit, unde die 24 ejusdem mensis Florentiam profectus fuit, ac postea Romam rediit. Tempore Napoleonicae suppressionis in patriam se recepit, ibique mansit usque ad Ordinum religiosorum restitutionem; tunc enim Genestani sibi cellam delegit, ibique ad hujus aerumnosae vitae terminum ut ad meliorem transiret an. 1817 die 5 Januarii pervenit annos natus 70. Vide ipsius Lippici Reg. in fine Regesti 12 Stephani Bellisini.

P. Mag. Georgius Rey, Barcinonensis, Aragoniae Provincialis, et Hispaniarum Assistens, a Pio Papa VII per Apost. Breve emanatum die 20, sed promulgatum 28 Octobris an. 1800 eligitur universi Augustiniani Ordinis Magister Generalis. Verum juxta praefatum Breve Apost. donec Romam veniret Rm̃us Pater Matriti tunc degens Religionis gubernium demandatum fuit Congregationi generalitiae, sive Commissariis generalibus, qui erant PP. Mag. Septimius Rotelli Proc. Gen. Nicolaus Salerno Assistens Italiae, Jo. Facundus Sidrus Villarogius Assistens Hispaniarum, et Paulus Emes Assistens Germaniae, ita

Digitized by Google

tamen ut ex ipsis illi tantum regerent, qui Romae morarentur; quare dici potest tunc temporis omnem Ordinis administrandi auctoritatem penes Rotellium fuisse, qui ex PP. Commissariis mense Aprili an. 1802 solus in Urbe remansit. Item laudatus Summus Pontifex Const. Apost. incip. *Inter graviores curas etc.* data sub die 15 Maji an. 1804 decrevit: quod supremum Magisterium Ordinum in Hispaniis existentium alternatim deinceps esset gerendum, quod nimirum in Generalem una vice religiosus Hispanicae, et alia vice alterius nationis eligi deberet, et quando Generalis esset Hispanus religiosi caeterarum nationum Vicarium generalem haberent, et sic vicissim quando esset alterius nationis, Hispani eligerent sibi gen. Vicarium. Virtute hujusmodi Apost. Constitutionis praefatus P. Mag. Georgius Rey an. 1806 Prioris Generalis nomen retinuit, et P. Mag. Septimius Rotelli per Breve Apost. ab eodem Summo Pont. Pio VII datum die 20 Maji predicti an. 1806 Vicarius gen. constitutus fuit. Verum tum laudatus Rm̃us Rey, tum illius successores MM. Michael Huerta, et Venantius Villalonga nunquam Romam venerunt supremum Ordinis subsellium tenere; quare potius habendi sunt tamquam Commissarii Apost. nostratum Hispanorum, aut ut melius dicam, tamquam Priores Generales tantummodo titulares, solum scilicet titulum sine re habentes. Quocirca hos ego hic missos facio, praesertim quia in Ordinis Regestis vix eorum nomina reperiuntur. Hujusmodi alternatio pro nostro Aug. Ordine ad instantiam nostratis Rm̃i Angelucci a Gregorio XVI die 26 Maji an. 1841 abrogata fuit, et Provinciae Hispano-Americanae nostri Generalis jurisdictioni restitutae. Vide Reg. 1 Rotelli in principio, et Reg. 2 Angelucci fol. 91.

Fr. Septimius Rotelli, S. Theol. Mag. de Muro Vallium in Piceno, viginti duorum annorum spatio Religionis

Digitized by Google

nostrae clavum difficillimis temporibus rexit. A nostrate DD. Josepho Palermo in oratione funebri habita in Cap. gen. an. 1835 dicitur vir fuisse aequitate, sapientia, solertia, animique robore insignis, et ab alio nostrate illius successore Rmo Antolini describitur tamquam homo qui fuerit corde et lingua sincerus, benevolus, prudens, et humilis, qui Deo, Ordini, sibique assiduam, piamque vitam transegit. Anno 1806 cum jam esset ab an. 1800 Procurator gen. a Pio Papa VII die 20 Maji eligitur Vicarius gen. et 1810 die 24 Maji Roma discedere coactus fuit, quia quoddam Napoleonis I decretum ex Urbe omnes Regulares non Romanos ejecit. A S. Cong. Episcoporum et Regularium die 10 Septembris an. 1814 in officio usque ad futurum Capitulum gen. confirmatur. Romam rediit die 8 Octobris an. 1815, ibique Ordini laudabiliter praefuit usque ad an. 1822, quo Rmus Mistretta die 27 Augusti in ejus locum suffectus fuit. Augustinianos alumnos docuerat in oppido S. Elpidii, Arimini, et Florentiae, atque inter caetera munia etiam Picenam Provinciam administraverat. Hujus mortalis vitae cursum complevit Romae in coenobio S. Aug. die 2 Feb. an. 1830, aetatis suae 86. Reliquit eidem coenobio haud exiguam haereditatem ut fundaretur sic nuncupata *Capsa Rotelli*, quae hisce nunc diebus commune rerum nostrarum naufragium pertulit; nam hodierni *Liberales*, qui caeteroquin religiosorum vota despiciunt, votum tamen paupertatis adamussim ab iis observari omnimodis curant; nihil enim magis cupiunt quam ut coenobitas pauperes faciant dummodo ipsi eorum sibi spolia dividant. Vide Reg. Antolini ad an. 1830 pag. 108.

Fr. Josephus Rabù, S. Theologiae Mag. oriundus ex Helvetia, sed patria Romanus, annos 27 hanc S. Augustini de Urbe paroeciam laudabiliter administravit. An. 1810 die 24 Maji, propter decretum Napoleonis I, quo Roma

discedere cogebantur omnes Regulares, qui ibidem ortum non habuissent, Rmus Rotelli in patriam se contulit, atque ad Ordinis regimen Commissarii generalis nomine praefatum S. Augustini parochum reliquit. Hic tamen paullo post, idest die 3 Augusti ejusdem an. 1810 renuens sacrilegum fidelitatis juramentum a Gallis expetitum una simul cum pluribus aliis sacerdotibus in Corsicam deportatus fuit, unde non rediit nisi die 11 Maji an. 1814. Statim post reditum adhuc absente Rotellio Commissarii generalis officium reassumpsit, quod sui exilii tempore P. Mag. Josephus Perugini exercuit. Anno 1815 per obitum P. Mag. Nicolai Salerno, qui decessit die 30 Octobris ejusdem anni, fit Procurator generalis, quo nomine pro coenobiis post napoleonicam suppressionem restituendis magno cum zelo laboravit. Tandem vir de Augustiniana Religione optime meritus in hoc S. Aug. coenobio hanc mortalem vitam exuit ut ad meliorem transiret die 18 Feb. an. 1820, aetatis suae 61. Vide libros necrologicos hujus paroeciae S. Aug. ad an. 1820, et diem 18 Feb. necnon Reg. Rotelli ad an. 1820, fol. 24, ubi dicitur etiam fuisse Cleri Romani examinator, atque Prior hujus S. Augustini coenobii, quod post transitum gallicae dominationis per diuturnum militum incolatum qua in pavimentis, qua in parietibus effossum, et disruptum, atque deformiter deturpatum statim reparavit et expolivit, in eoque novitiatum, atque studium aperuit. Utinam post nuperam tempestatem multi Rabù inveniantur!

Fr. Josephus Perugini. Vide pag. 235.

Fr. Josephus Mistretta ortum habuit Semellii in Sicilia ex honestis parentibus Marco Mistretta, et Lucretia Giglio an. 1757. Cum puer singularem quamdam virtutis indolem, atque luculenta praecocis ingenii prae se indicia

Digitized by Google

ferret, non quidem a parentibus, qui exigua fortuna laborabant, sed a quodam D. Josepho Orlando litteris addiscendis addictus fuit, post cujus obitum a Sac. D. Vincentio Militi humaniores litteras, atque philosophicas disciplinas eo profectu didicit ut inter caeteros condiscipulos nulli secundus habitus fuerit. Juris quoque prudentiae sedulam juvenis Mistretta operam dedit, cujus quantam sibi peritiam compararit vel ex eo patet quod quamdam pro paternis bonis ab injusta cujusdam praepotentis usurpatione vindicandis causam sua clientela in judicio superarit. Dum hisce faustis auspiciis noster ephebus ad majores forenses honores viam sibi pandebat, placuit Domino qui fingit singillatim corda hominum, illum ad nobiliorem palaestram, atque sublimiorem vitae statum vocare. Itaque suadente potissimum atque hortante nostrate P. Mag. Josepho Lotta Siciliae ex Provinciali, Antoninus Mistretta, hoc enim nomen in baptismo acceperat, nostro Eremitano Ordini se adscripsit atque in praefati sui benefactoris gratiam Josephus appellari voluit. Qualis autem vir, quanti nominis, quantaeque auctoritatis apud Ordinem subinde praetextatus noster evaserit, constabit legentibus in nostra Semellii ecclesia sequens illius elogium . . . . . Rm̃o Josepho Mariae Mistretta domo Salem. Eremitae Augustiniano, graecis literis haud mediocriter erudito, philosopho, oratori, theologo praeclarissimo, ob morum suavitatem, prudentiam in rebus gerendis, modestiam atque pietatem suam singularem, post omnium ferme munerum gradus in comitiis Romanis an. 1822 inter dignissimos Priori Generali electo, principum virorum gratiam promerito, quod Salemitanum hoc coenobium a fundamentis excitaverit, magni Parentis Augustini doctrinam strenue defenderit, commissum sibi Ordinem propagaverit, aliisque maximis beneficiis publicum in se sodalium testimonium provocaverit, Fr. Joseph Palermo Praesuli ac Patrono amantissimo gratitudinis ergo

titulum ac monumentum cum imaginis forma posuit anno a Dominica Incarnatione 1845 . . . Sed de suo concivi, patrono, et antecessore Porphyriensis Episcopi auream eloquentiam audiamus item in jam laudata oratione funebri Romae habita an. 1835. En itaque ipsissima illius verba: Ego non multa et falsa , sed multum de praeclaro viro dicam veridicus. Nulla fuit meo Mistretta in Trinacria insula patria nobilis, nullae fuere opes, nulli tituli, majores nulli. Hoc certe verum est; et, quod magis est, est ei laus maxima. Id enim demonstrat eum fabrum fuisse fortunae suae, suaeque gloriae nullum habuisse participem. Haud scio an optabilius sit ita nasci ut soli nobis lucere possimus, quam ortum nancisci majorum nobilitate aliena nempe luce perillustrem. Silentio praetereo res ab eo bene gestas , munera quoque , quibus functus est. Lectorem , Regentem , Theologiae Magistrum , Siculae Provinciae Praefectum, Italiae Assistentem, Procuratorem generalem, potitum denique summo imperio in Augustiniana Republica, quam jubente Leone XII, praeter omnium expectationem, ultra sexennium rexit , vos satis superque nostis. Nostis ejus facilem indolem, beneficentissimam voluntatem, eximiam benevolentiam. Nostis singulare ejus studium in Religione nostra non tuenda solum, sed amplificanda etiam, misso Augustam Taurinorum Laurentio Tardy, quem adhuc veneramur Parentem, ac totius Ordinis Praesulem, ut de recuperandis Pedemontis domibus cum Sabaudo Rege ageret . . . Coenobium a fundamentis erectum Semellii , bibliotheca, non copia, sed librorum flore conspicua, census aucti, ridentia viridaria , feraces vineae Mistretta munificentissimum largitorem denuntiant. Quidquid monachus pro monasterio acquisierat, de crastino non cogitans, vivus monasterio dedit , laceris quandoque vestibus coopertus , vilique usus supellectili . . . Hucusque nostratis Palermo calamus . . . Nostrates alumnos docuit primum Neapoli ,

ac deinde Semellii, ubi etiam fuit publicus philosophiae, atque mathesis professor, hoc dum Panormi ab illius Universitatis doctoribus examinatus fuit reportato honorificentissimo praeconio. « *Se Euclide fosse vivo, non sarebbe nelle scienze matematiche superiore a Mistretta.* » Relatum fuit hoc testimonium in acta Commissionis studiorum Panormi. Haec autem ego deprompsi ex relatione mihi jam antea transmissa a nostrate P. Mag. Emm. Santangelo. Electus fuit noster Mistretta Italiae Assistens die 15 Sept. an. 1817, Proc. gen. 8 Apr. 1820, et Prior Generalis 27 Augusti 1822, et confirmatus ad nutum Summi Pont. Leonis XII, cui erat acceptissimus, 22 Maji 1828. Post ejusdem Pontificis obitum sponte onus dimisit 6 Junii 1829, ut in patriam se reciperet, ibique ex hac vita migravit die 13 Octobris an. 1831, aetatis suae 74. Vide etiam Reg. I Tardy fol. 80.

Fr. Thomas Antolini patriam habuit Filotranum Piceni oppidum. Nostrum Eremitanum Ordinem amplexus, quippe qui raro pollebat ingenio, morumque probitate praestabat, vir primi subsellii evasit. Regentis munus cum laude exercuit Bononiae, Florentiae, et Anconae, ac deinde jam magistrali laurea insignitus rethoricam in Amerino, et philosophiam in Perusino Clericorum collegio docuit, utrobique sui desiderium, suique nominis gratam memoriam relinquens. Fuit Prior Ameriae, et Perusiae, Ordinis Secretarius, necnon Umbriae Provincialis. An. 1822, die 29 Augusti eligitur Proc. generalis, quod officium egregie per integrum sexennium, et amplius summa cum laude exercuit. Consultor item fuit sacrarum Congregationum SS. Rituum, Indulgentiarum, et SS. Reliquiarum, apud quas sua doctrina atque prudentia immortale sibi nomen comparavit. A Summo Pontifice Pio VIII illius conterraneo in locum nostratis Mag. Generalis Mistretta sponte abdi-

Digitized by Google

cantis an. 1829 die 6 Junii Vicarii generalis nomine suffectus fuit. Sed de eximio viro audiamus iterum nostratem Palermo in saepe jam laudata oratione funebri. Ita enim eruditissimus Antistes de Antolinio scribit: In hac alma Urbe, quae et majestatis, et gloriae domicilium est, magnos sibi captavit honores. Vox una omnium erat, Antolinium, sicut de Porcio Catone scribunt historici, ad id unum natum putari, quodcumque facere aggrederetur. Juri vacabat? Jurisperitus erat: humanioribus litteris? . . . . . eloquentissimus: Divinis, humanisque negotiis? . . . scientissimus. Extitit de mira Antolinii sapientia, extitit egregium testimonium et Purpuratorum Patrum, qui plenis suffragiis ejus consultationes suscipiebant, et Decurialium in archigymnasio Doctorum, qui ei argumentanti plaudebant unanimes, et Summorum Pontificum Leonis XII, et Pii VIII, quorum primus edendorum librorum judicem eum constituit, alter eorum collegio cooptavit, qui de sacris ritibus, deque venerabilium Servorum Dei sanctimonia sententiam ferunt, et quod honorificientissimum est, Priorem Commendatarium maximi xenodochii S. Spiritus nominavit, quem ille honorem non vulgari modestia respuit, ad sublimiorem certe gradum evehendus, nisi Genuae occubuisset morte. Nam cum sacrae visitationis causa in Sardiniae Regnum se contulisset, e Pedemontio Genuam reversus, ibidem in tam malignum morbum incidit, qui illum paucis diebus extinxit die 23 Augusti an. 1830, aetatis suae 67. Tumulatus fuit ante altare Deiparae de Salute, pro cujus imagine super idem altare conservanda contra adversariorum conatus suae industriae suaeque penes Romanam Curiam auctoritatis felici exitu, omniumque Genuensium plausu experimentum egit. Vide etiam Ord. Reg. ad an. 1830 pag. 242.

Digitized by Google

Fr. Josephus Brunori de Corinalto in Piceno S. Theol Mag. qui fuit Romandiolae Provincialis, die 8 Octobris an. 1829, ob renuntiationem P. Mag. Thomae Vasconi, qui cathedram juris Canonici in Bononiensi Universitate gen. Procuratoris muneri praetulit, in illius locum suffectus fuit. Post obitum Rmi Antolini die 7 Septembris an. 1830 a Pio VIII Vicarius gen. usque ad proximum gen. Capit. constituitur. In eodem Capit. Romae habito die 21 Maji 1831 Ordinis clavum accepit P. Mag. Laurentius Tardy, et ipse P. Mag. Brunori Procuratoris gen. officium retinuit. Hoc tandem officio an. 1835 absolutus in patriam rediit, ibique obdormivit in Domino die 10 Martii an. 1838, aetatis suae 88. Ex necrologica illius epistola.

Fr. Laurentius Tardy de Cuneo in Pedemontio S. Theol. Mag. coenobii Perusini alumnus, dicitur fuisse Summo Pontifici Gregorio XVI acceptissimus, quippe qui Perusiae cum degeret, ante Pontificatum, ejusdem Gregorii intima necessitudine usus fuerat. Describitur in Ordinis regestis ceu vir prudentia, justitia, pietate, eruditione, morumque integritate, ac suavitate spectabilis. Cum intra, tum extra Ordinem nobiliora munera cum laude obivit. Nam fuit Umbriae Rector Prov. Ordinis Secretarius sub Rotelli, Assistens Italiae, socius romanae academiae Religionis catholicae, examinator Episcoporum, consultor SS. Cong. Indicis, et S. Inquisitionis, atque insulae Sardiniae apostolicus convisitator una cum P. Mag. Placido Tadini Carmelita, qui postea fuit Archiepiscopus Genuae et Cardinalis. An. 1831, die 21 Maji dum in Sardinia sacrae visitationis negotiis adhuc detineretur in supremum Ordinis Moderatorem a Patribus Romae congregatis electus fuit. Hujusmodi electio praefato Summo Pontifici valde placuit, qui suam propterea hilaritatem atque laetitiam nostratibus Patribus electoribus ad osculum sacri pedis accedentibus palam

Digitized by Google

ostendit. Praefuit laudabiliter usque ad an. 1835, quo privatam inter pietatis opera vitam degere Neapolim ad coenobium S. Augustini se recepit. Quidam ferunt cum Episcopatum Albinganensem, tum Archiepiscopatum Calaritanum illum recusasse. Romam deinde reversus in coenobio S. Augustini debitum naturae persolvit die 6 Maji an. 1848, aetatis suae 85. Posteritati nomen suum commendavit in vitis nostrarum Beatarum Clarae de Montefalco, et Ritae de Cassia, quas ipse eleganti italico stylo conscripsit. Vide Lanteri vol. 3 pag. 299, et Reg. 3 Angelucci pag. 61.

Fr. Thomas Credennino, Neapolitanus, S. Theol. Mag. die 6 Junii an. 1835 in comitiis gen. Romae habitis novo quodam, atque inusitato modo Prior Generalis inauguratus fuit. Nam Card. Augustinus Rivarola Capituli Praeses jussu Summi Pont. Gregorii XVI omnes electorum schedulas clausas suoque sigillo munitas ad eumdem Pontificem detulit, atque post aliquantulam moram ad S. Aug. coenobium rediit et alta voce, verba sunt Reg. 2 Tardy pag. 238, omnibus significavit Summo Pontifici pergratam, nec non ab ipso adprobatam fuisse electionem factam a Patribus electoribus in personam Rm̃i P. Mag. Thomae Credennino Neapolitani. Hic P. Mag. Thomas Credennino patriam habuit oppidum archidioecesis Neapolitanae, cui nomen est Afragola atque post indutum Eremitanum cucullum apud nostrates atque externos morum praesertim probitate, caeterisque boni religiosi praerogativis se commendabilem reddidit. Ante Generalatum Prior fuit Neapoli in coenobio S. Augustini, atque illius Provinciae Moderator. Ordini aliquantulum invitus praefuit usque ad an. 1838 quo quietis amore die 14 Decembris ultro regiminis onus deposuit. Hujus mortalis vitae cursum complevit Neapoli in coenobio S. Augustini die 8 Martii an. 1849, aetatis suae 85. Ex relatione mihi transmissa per nostratem P. Vic. gen. Michaelem Tabacco.

Digitized by Google

Fr. Philippus Angelucci, S. Theologiae Mag. primam lucem aspexit Mathelicae in Piceno die 1 Junii an. 1784. Jam inde ab adolescentia nostro Eremitano Ordini adscriptus, cum ingenii praestantia, tum morum integritate se spectabilem reddidit. Theologica praesertim doctrina cum haud mediocriter valeret, postquam Augustinianam juventutem Perusiae, Viterbii et alibi magno cum discipulorum profectu docuisset, Mathelicae quoque publicam utriusque Theologiae cathedram multos annos cum omnium plausu tenuit, ibique non paucos virtute atque doctrina conspicuos viros inter alumnos habuit, e quibus non defuerunt, qui etiam episcopales infulas promeruerunt. Cum jam summam industriam atque dexteritatem, necnon pervigilem regularis observantiae zelum in trieterico Picenae Provinciae regimine ostendisset, Angeluccius noster nil minus prae humilitate exoptans a Gregorio XVI die 15 Jan. an. 1839 ad universi Ordinis clavum tenendum Romam vocatus fuit. Sub illius diuturno undecim annorum Generalatu Augustinianus Ordo novam faciem induit, atque ad vegetiorem, ut ita dicam, vitam refloruit. Ipse enim collapsam regularem disciplinam restauravit, abusus abolevit, exactiorem observantiam promovit, frugi confirmavit, nequam elatam cervicem depressit, delinquentibus perniciosam veniae spem ademit, opportunas utilesque leges tulit, earumque custodiae sedulo invigilavit, studia provexit, atque adolescentium optimae institutioni providit. Talem autem se in moderanda Augustiniana Familia ostendit, qualem jam saepe laudatus noster Palermo in epistola necrologica illum describit, christianis nempe virtutibus exornatum, pium, prudentem, modestum, sobrium, pudicum, humilem in prosperis, in adversis constantem, in pauperes liberalem, erga inimicos benevolum, regulari disciplinae custodiendae assidue intentum, in corrigendis subditorum moribus temperanter severum, in obeundo demum pastorali officio adeo sollici-

tum, ut proxime elapso infaustae recordationis anno, (1849) Romae armis quaquaversus obstrepentibus, et huc illucque civium sanguine cruentatis viis, periclitantem gregis sui partem ibi solam non dereliquerit, ingruentia sibi mala haudquaquam formidans . . . . Cum vir talis ac tantus fuerit Angeluccius, nil profecto mirum si semel ac iterum in gen. comitiis (1841, et 1847) fuerit Romae supremus Ordinis Antistes confirmatus, fueritque etiam Romanae Curiae Praelatis, S. Card. Collegio, ac Summis Pontificibus Gregorio XVI, et Pio IX acceptissimus, a quorum primo pluries illi oblatam episcopalem dignitatem modeste eum recusasse scribit noster Philippus Giorgi vitae D. Nicolai vol. 3 pag. 102. Praefuit usque ad an. 1850, quo Tolentini a visitanda Romandiolae provincia redux die 14 Octobris ex renum morbo in coenobio S. Nicolai magno bonorum omnium moerore, ac majori Ordinis nostri jactura piam justorum mortem in osculo Domini oppetiit annos natus 67. Vide etiam Lanteri vol. 3 pag. 369.

Fr. Josephus Palermo. Vide pag. 240.

Fr. Paulus Micallef. Vide pag. 135.

Fr. Joannes Belluomini ex honestis ingenuisque parentibus Philippo, et Margarita Bartolomei fortunae bonis haud mediocriter instructis in oppido S. Margaritae prope Lucam ortum habuit die 28 Feb. an. 1814. Post navatam in Lucensi Lyceo philosophiae operam 19 annos natus monasticam vitam apud Augustinianum Ordinem amplecti deliberavit. Interamnae in Umbria tyrocinium confecit, ac postea studiorum causa an. 1833 Viterbium missus fuit. Romam deinde an. 1837 vocatus in coenobio S. P. Augustini studiorum cursum complevit, atque Lectoris gradum an. 1841 adeptus Recinetum anno insequenti contendit,

ut ibidem nostrates alumnos etiam graecas litteras edoceret. Egit deinde (1843) philosophiae professorem in Aesino Clericorum Collegio, unde non ita multo ad nostra gymnasia rediit. Regentiae quinquennium Recineti transegit, ac postea ad Magisterium jam promotus nostrates juvenes docendi provinciam cum Lucae, tum Florentiae prosecutus fuit. Ibidem cum regularis disciplinae profectu plures quoque annos prioratum laudabiliter gessit, eodemque tempore confessarii monialium, atque examinatoris pro-synodalis munia cum plausu exercuit. Cum inter varia hujusmodi officia magnam sibi probitatis, doctrinae, prudentiae, atque dexteritatis laudem apud Ordinis proceres sibi comparasset, an. 1859 a R̃mo P. Gen. Paulo Micallef nunc Arch. Pisano in Ordinis Procuratorem generalem assumptus fuit, quo nomine etiam socius evasit Collegii theologici Archigymnasii Romani, ac paullo post inter S. Congr. SS. Rituum consultores locum obtinuit. Tandem in comitiis generalibus ob renuntiationem praefati DD. Pauli Micallef tunc Ep. Tifernatis in pervigilio Pentecostes Romae an. 1865 coactis fere omnibus Patribus, eoque etiam, qui calamum haec exarantem stringit, suffragantibus ad universi Ordinis regimen ex decreto SS. D. N. Pii Papae IX in Cap. gen. an. 1859 promulgato, 12 annis duraturum evectus fuit ac postea ad nutum ejusdem Summi Pontificis in officio confirmatus. Generalatus R̃mi P. Mag. Jo. Belluomini in Ordinis annalibus semper memorabilis erit cum ob adversos, tum ob faustos rerum eventus. Nam si eximius Eremitarum Antistes inter medias horum temporum nequitias atque calamitates videre coactus fuit hujus etiam Romanae Provinciae naufragium, si bonorum nostrorum jacturam, si fratrum dispersionem, si sui etiam e suis aedibus ejectionem pati debuit, misericors Deus moestis hujusmodi rebus quaedam etiam jucunda ad illius cordis solamen permiscuit. Vidit enim, et gavisus est, ex nostro Eremitano Ordine ab immortali

Digitized by Google

Pontifice Pio IX sui regiminis tempore ad altarium honores sublimatos nostrates BB. Cherubinum de Aviliana, Petrum de Zuniga, Bartholomaeum Guttierez, Ferdinandum a S. Josepho, caeterosque Japonenses martyres, miracula approbata Ven. Alphonsi de Orozco, in Cardinalium Collegium P. Mag. Fr. Thomam Mariam Martinelli cooptatum, aliosque nostrates ad varias cum Archiepiscopales, tum Episcopales Cathedras promotos. Reservet illi Deus solatia adhuc majora. Memoratu etiam dignum est illum fere omnibus Vaticani Concilii sessionibus interfuisse, suamque non semel circa res pertractandas sententiam in scriptis exposuisse.

FINIS PRIMAE PARTIS.

Digitized by Google

Aug. Eremitae qui Vaticano Concilio interfuerunt.

Cajetanus Pace-Forno Ep. Melitae, et Arch. Rhodi.

Franciscus Marinelli Ep. Porphyriensis et SS. D. N. Sacrista.

Jacobus Alipius Goold tunc Ep. nunc autem Arch. Melburni.

Innocentius Buongiorno, alias de S. Alberto, Vicarius gen. Aug. Discalceatorum.

Joannes Belluomini totius Ord. Prior Gen.

Josephus Aggarbati Episc. Senogalliensis a Patribus electus unus e Commissione super rebus ad ecclesiasticam disciplinam spectantibus.

Nicolaus Cretoni Consultor Cong. Ep. et Reg. pro Concilio praeparandis materiis ad partem hanc pertinentibus.

Patritius Xaverius de Moura Ep. Funchalensis.

Paulus Micallef tunc Ep. Tiferni, nunc autem Arch. Pisanus electus unus e Commissione super rebus ad Regulares attinentibus.

Thomas Maria Martinelli Concilii theologus, nunc Cardinalis.

Digitized by Google

INDEX

ECCL. CATHEDRALIUM QUAE IN HOC VOL. NOMINANTUR

Digitized by Google

Digitized by Google

Cardinales Aug. Itali.

Notabiliora

	Errata	Corrige
Pag. 96	Intera mnae	Interamna
170	Perugia	Perusia
185	Civitatis Nevae	Civit. Novae
192	concionentem	concionantem
194	petiti	potiti
289	Nicolaus Oliva	Jacobus Oliva

Digitized by Google

Mandatis Rm̄i P. M. Joannis Belluomini nostri Ordinis Prioris Generalis obsequentes, nos infrascripti attente legimus librum, cui titulus « Eremi Sacrae Augustinianae etc. » a R. P. M. Josepho Lanteri concinnatum: nihilque in eo censura dignum, sed e contra sermonis elegantiam, simulque indefessam in consulendis scriptoribus solertiam, maximumque in promovendo nostri sacri Ordinis decore zelum deprehendimus. Idcirco illum typis mandari posse putamus.

Romae ex coenobio S. P. Augustini die 23 Jan. 1875.

Fr. Felix Gigli Proc. Gen.
Fr. Aloysius Sepiacci Regens.

Nos P. Fr. Joannes Belluomini S. Theol. Mag. totius Ord. Erem. S. P. Aug. Prior Generalis etc.

Visa approbatione nostratum PP. MM. Fr. Felicis Gigli Ord. Proc. generalis, et Fr. Aloysii Sepiacci Studiorum Regentis facultatem concedimus P. Mag. Assist. Fr. Josepho Lanteri praelo mandandi suum opus cui titulus: *Eremi Sacrae Augustinianae* etc. si tamen iis ad quos spectat videbitur.

Dat. Romae ex coenobio S. P. Aug. die 24 Jan. 1875.

Fr. Joannes Belluomini
Generalis

IMPRIMATUR
Fr. Raphael Arch. Salini O. P. S. P. A.
Mag. Socius.

IMPRIMATUR
Josephus Angelini Archiep. Corinth.
Vicesgerens.

262.788

ROMAE
TYPIS BERNARDI MORINI
MDCCCLXXV.

B N C.F
B.21.1.14
CF000282783

Digitized by Google

Digitized by Google